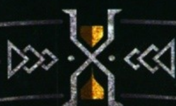
RYSA WALKER

LA CAPĂTUL TIMPULUI

virtual project

RYSA WALKER

Seria: Dosarele Cronos
Volumul 2

LA CAPĂTUL TIMPULUI

Original: *Time's Edge* (2014)

Traducere din limba engleză de:
DIANA TRĂNCUȚĂ

2020

1.

Dallas, Texas

22 noiembrie 1963, 12:05

Înainte să deschid ochii, un miros înțepător de pește putred îmi izbește nările. Bănuiesc că duhoarea este motivul pentru care, în ultimele zile, pisicile intrau și ieșeau din câmpul meu vizual de fiecare dată când rememoram locul saltului. Două dintre ele, o vărgată portocalie sfrijită și una albă, cu păr lung și urechea stângă ruptă, sâsâie și îmi aruncă priviri neîncrezătoare de pe tomberonul mare și gri din spatele meu. Pe semnul din față e scris de mână:

„Doar pentru depozitul School Book Depository[1]... dar oasele de pește și resturile de legume din jurul tomberonului sunt dovada că cel puțin unul dintre proprietarii de restaurante locale nu știe să citească sau e nepăsător.

Nu încape îndoială că mirosul îngrozitor i-a făcut pe cei de la CRONOS să aleagă locul ăsta ca punct stabil. Nicio persoană în toate mințile nu s-ar apropia de bunăvoie la mai mult de treizeci de metri. Un istoric sau doi care ies de nicăieri ar fi observați doar de pisici.

Studiez chipurile din fotografie pentru ultima oară, apoi ascund poza și cheia CRONOS sub tunică și grăbesc pasul pe Houston Street. Cotesc pe Elm Street și mă îndrept spre semnul care indică „Faceți dreapta spre autostrada R.L. Thornton”. Mulțimea începe să se adune pe drum. Coloana de mașini e la numai zece minute distanță, deci înseamnă că saltul e mult prea aproape ca să fie unul lejer, dar minutele dinaintea împușcăturii sunt singurele în care pot prezice, și nici pe departe cu certitudine, locul unde vor fi bunicii mei.

Sunt nu mai puțin de șapte puncte stabile pe o rază de cinci cvartale, o mărturie a forței nesfârșite a teoriilor conspiraționiste din jurul asasinării lui Kennedy, chiar și în anii 2300. Am încercat

[1] Clădire administrativă a Primăriei din Texas, devenită cunoscută pentru că este locul din care a fost asasinat președintele John F. Kennedy. (n.red.).

deja trei dintre ele și, în acest moment, alte trei versiuni ale mele se îndreaptă spre Dealey Piaza – una dinspre Market Street, una dinspre Main Street și una dinspre Record Street. Kate, de pe Main Street, poartă chiar aceeași tunică și aceeași bluză, cu gulerul pueril cu Peter Pan, dar, peste un minut, va rămâne blocată în mulțime și, la douăsprezece și jumătate, când împușcătura va răsuna în piață, va fi la un cvartal depărtare. Nici celelalte două Kate nu vor reuși să îi găsească pe Timothy și Evelyn Winslow.

Când mă apropii de piață, care e de fapt un mic parc cu o pergolă albă fixată în vârful dealului, un cuplu tânăr și doi băieței se opresc în fața mea. Copilul mai mare, la vreo patru ani, se ține strâns de fusta roșie a mamei. Cel mic stă pe umerii tatălui, cu mâinile grăsune încleștate pe gulerul cămășii lui în carouri. Băiatul își lasă capul mic și blond pe spate, să vadă lumea cu susul în jos, și pare surprins când mă observă la câțiva metri de el.

Tatăl lui face semn spre un petic triunghiular de iarbă din zona centrală, vizavi de Elm Street.

— Dar... poate ar trebui să rămânem pe partea asta, Bill. Femeia pare să aibă în jur de douăzeci de ani și are o voce ascuțită, cu un accent sudist pronunțat. Acolo sunt două străzi pe care ar putea s-o zbughească, în plin trafic, și nu o să avem liniște. Dacă rămânem aici, se pot juca pe iarbă, și noi doar așteptăm.

Tatăl îl desprinde pe copilaș de pe umeri printr-o mișcare lină, exersată, și îl așază pe faimoasa colină înverzită. Îmi surprinde prezența când se ridică și îmi aruncă un zâmbet timid. Aduce cu Elvis Presley când era tânăr, doar că are părul scurt. Mă trece un fior pe șira spinării. Nu știu de ce, dar apoi îmi dau seama că asta e familia Newman, cea pe care am studiat-o în imaginile și înregistrările video online. Toți vor avea în curând bilet în primul rând la spectacolul asasinării. Vor fi asaltați de presă după împușcătură, zeci de reporteri le vor face poze, se vor așeza pe iarbă și îi vor feri pe copii de haos cu trupurile lor.

Se pare că m-am holbat cam mult, pentru că bărbatul și soția lui au schimbat priviri întrebătoare. Le zâmbesc stânjenită și trec mai departe, grăbindu-mă spre treptele din piatră, ce duc la pergolă.

Un gard din țăruși și câțiva copaci mari ascund priveliștea mult mai puțin pitorească a parcării aglomerate și mizerabile din spatele pieței. Majoritatea copacilor sunt încă verzi, deși e sfârșit de noiembrie, dar câțiva încep să își scuture frunzele aurii-roșiatice. Trei sau patru oameni se plimbă pe lângă gard. Îmi repet întruna să caut Fordul albastru prăfuit, model Fairlane. Totuși, nu pot să nu observ un tânăr cu o mustață subțire, care privește dincolo de porțiunea de iarbă, direct spre stradă. Piciorul îi tremură ușor, în timp ce se apleacă peste gard, fumând o țigară. E prea cald pentru jacheta pe care o poartă – oare umflătura din buzunar e un pistol? Spațiul umbrit dintre copac și gard ar fi o ascunzătoare bună pentru o pușcă…

Dau din cap și îmi îndrept atenția asupra problemei mai importante. Găsesc în sfârșit mașina pe care o întrezărisem de pe trotuar, la ultimul meu salt, chiar înainte ca împușcăturile să umple văzduhul, năruindu-mi orice șansă de a mă apropia de piață. Fordul e parcat cam la douăzeci și doi de metri distanță, în spatele unui camion roșu-murdar, cu un cauciuc spart în față.

În 1963, sunt atâtea Forduri Fairlane, model de fabricație din 1959, albastru-prăfuit, încât și asta ar putea fi o altă fundătură. Fac dreapta, sperând să mă strecor pe lângă camion și alte câteva mașini, ca să mă apropii neobservată din spatele parcării. Asta presupunând că bunicii mei sunt în mașină, și nu la plimbare cu Zapruder, apărând în cadrele din filmulețul lui. Sau poate că sunt sus, la etajul șase al clădirii, căutându-l din priviri pe Lee Harvey Oswald. Avem prea mare încredere în amintirea lui Katherine despre o conversație scurtă pe care a avut-o cu Evelyn acum aproape cincizeci de ani.

Când am cercetat online automobilul, Connor a oftat întruna după mașina asta „clasica”, dar, îmi pare rău că trebuie să spun, mașinile din epoca în care mă aflu acum sunt niște orori. Deriva din spate are destul metal cât să construiești un Prius sau două. Totuși, lăsând la o parte aspectul estetic, în momentul ăsta chiar îmi plac derivele, pentru că îmi oferă o acoperire suplimentară când mă deplasez, ghemuită toată, în jurul mașinii.

Văd doi oameni în mașină, dar sunt numai brațe și picioare înlănțuite, și mi-e greu să-mi dau seama unde începe unul și unde se termină celălalt, cu atât mai puțin să știu cu certitudine dacă seamănă cu cei din fotografia pe care mi-a dat-o tata. Dacă într-adevăr sunt *ei,* știu că această îmbrățișare pasională

este mai degrabă o acoperire. Speră că tipul de la gard, sau un „asasin de rezervă”, va ignora cuplul tânăr care se giugiulește în parcare, și, astfel, va avea bilet în primul rând la un moment istoric. Probabil că nici nu gâfâie din greu. Dar tot e dezgustător să te furișezi, cum fac eu, ca să te prezinți cuiva care ar putea fi bunica ta, acum în vârstă de douăzeci și cinci de ani, descheiată pe jumătate la cămașă, în timp ce bunicul tău a ajuns tocmai la faza de pipăieli.

Scot medalionul CRONOS. În cealaltă mână țin fotografia și telefonul. Deși nu pot recepționa vreun semnal în 1963, telefonul poate să redea înregistrările video pe care Katherine și tata le-au făcut, ca să-mi confirme povestea.

Mă gândesc o clipă dacă să bat politicos în geam. Ea are părul de culoarea cuprului întunecat, la fel ca femeia din poză, așa că îmi iau inima-n dinți. Cu o smucitură rapidă asupra mânerului de crom, portiera se deschide larg. Cât ai clipi sunt așezată pe bancheta din spate, ținând cheia CRONOS ca pe o insignă de poliție înainte ca ei să înțeleagă ce se întâmplă.

Evelyn îmi aruncă o privire furioasă în oglinda retrovizoare și imediat începe să se încheie la bluză. Timothy se uită în spate și am senzația bizară că văd chipul „nervos” al tatii, cu cincizeci de ani mai tânăr și, poate, cu cinci kilograme în plus. Tata e un om blând, așa că am văzut expresia asta pe chipul lui doar de câteva ori – cel mai bine mi-o amintesc de când aveam cinci ani și am încercat să văd dacă laserul din DVD player poate să încălzească o tartă congelată. (Nu poate.)

— Suntem. În mijlocul. Investigației. Și-a scuturat furios capul în direcția tipului de la gard. Bărbatul ăla ar putea fi James Files și…

— Și poate asasinul de rezervă. Mda, știu, și-mi pare rău. Uitați-vă doar unul dintre voi, dacă vreți.

Evelyn se lasă în jos pe scaun, continuând să-l fixeze pe individ cu privirea, fără să bată la ochi.

— Nu te-am văzut niciodată la CRONOS, spune ea. Ești din grupurile mai vechi? Sau poate din cele noi?

Îi dau fotografia lui Timothy. Îi înfățișează pe ei doi, cu câțiva ani mai bătrâni, râzând. El ține pe umeri un băiețel cu părul negru. În fundal se vede o parte din Fordul albastru-prăfuit.

— Depinde din ce unghi priviți lucrurile, presupun. Sunt Kate. Nepoata voastră. Băiatul din fotografie e tata.

Majoritatea oamenilor nu trebuie să se prezinte propriilor părinți sau bunici, dar se pare că eu fac o carieră din asta. În urmă cu trei luni, stăteam în fața tatii la o masă de picnic și încercam să-l conving că sunt fiica lui din alt timp. Apoi am urmărit două versiuni diferite ale lui Katherine, bunica mea maternă, la Expoziția Mondială din Chicago, în 1893. M-am prezentat la fel în ambele ocazii, ca să împiedic uciderea ei și, implicit, dispariția mea totală, ca ființă pe acest pământ. Dacă îl întâlnesc vreodată pe celălalt bunic al meu, Saul Rand, am un întreg discurs pregătit, dar sper din inimă să nu dau vreodată ochii cu el. El e motivul pentru care sunt implicată în nebunia asta. Și dacă oamenii lui află că m-am băgat pe fir, se va dezlănțui iadul.

Timothy își mută privirea de la poză la mine, apoi de la mine la poză, înainte să i-o dea soției. Ea mă privește o clipă în oglinda retrovizoare și apoi revine la tipul de la gard.

— *Are* ochii tăi, Timo.

Nu-mi dau seama dacă el încă e nervos, dar mușchii feței i se mai relaxează.

— Deci, ce se întâmplă, Kate? Dacă nu cumva regulile CRONOS se schimbă dramatic în următoarele decenii, tu n-ar trebui să fii aici. N-ai voie să interacționezi cu familia, corect?

Evelyn oftează.

— Hai să ne întoarcem la punctul stabil! Îl putem verifica pe tip la următorul salt. Ar trebui să ne întoarcem la CRONOS; la fel și ea.

Nu mi-ar plăcea nimic mai mult decât să ies din parcarea asta, cu atât mai mult cu cât mai avem doar câteva minute până când cineva de aici sau de la School Book Depository să tragă în decapotabila neagră Lincoln Continental, în care se află JFK și Jackie. Dar mă simt puțin vinovată. Ei lucrează la investigația asta de luni bune.

— Dacă vreți într-adevăr să vă asigurați că acela e James Files, trebuie să-l urmăriți în continuare. Nu puteți face alt salt. CRONOS nu mai există.

Se întorc amândoi spre mine și mă privesc lung o clipă, apoi Timothy trage manivela de contact și bagă schimbătorul de viteze în marșarier.

— În caz că e adevărat, trebuie să plecăm de-aici cât mai putem. Avem probleme mai mari decât să aflăm ce vagabond l-a omorât pe Kennedy.

∞

Primul traseu pe care-l încearcă e blocat pentru paradă, dar, la două cvartale mai încolo, traficul se fluidizează rapid. Niciunul dintre noi nu scoate o vorbă până ce nu traversăm podul. Evelyn se tot uită în spate, la mine, contrariată. Lumina care îi strălucește pe pistruii din jurul nasului aduce cu a mea, dar, în rest, semăn mai mult cu familia din partea mamei. În afară de ochii verzi, pe care tata i-a moștenit fără îndoială de la cel care ocupă locul șoferului, și de o cicatrice recent dobândită, de pe gât, chiar în dreapta, sub falcă, sunt practic sosia mătușii Prudence. Ceea ce îmi complică viața în mod evident, având în vedere că ea face parte din echipa adversă.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Evelyn. Știam că se petrecea ceva de când tipul ăla a târât-o pe Shaila în sala destinată salturilor. I-am spus lui Timo că saltul mi s-a părut aiurea. Mi-am sucit glezna când am aterizat miercuri în punctul stabil, iar asta nu se întâmplă niciodată.

Mașina virează într-o parcare mică. Firma portocalie și dreptunghiulară ce indică „A&W Băuturi reci ca gheața” se ivește din vârful unei clădiri joase.

Evelyn mijește ochii.

— *De ce* oprim aici?

Timothy trage mașina sub copertina cu dungi albe și portocalii, lângă o grămadă de mese de picnic aranjate în mijloc.

— Mi-e foame și sete, și bănuiesc c-o s-avem o discuție lungă. Din ce spune Kate, nu ne putem aștepta să mâncăm când ajungem acasă, nu-i așa? Voi ce vreți?

Evelyn își dă ochii peste cap.

— Nu mi-e foame, Timothy.

Eu doar refuz în tăcere. Timothy ridică din umeri, apoi iese din mașină și se duce spre clădire, unde un om între două vârste, cu o pălărie albă de hârtie, deschide fereastra să îi ia comanda.

— Dacă mai rămânem aici multă vreme, o să pună pe el douăzeci de kilograme, spune Evelyn. De când am început să investigăm cazul Kennedy, și-a lărgit cu două găuri cureaua. Cu o asemenea dietă, nu înțeleg cum pot trăit oamenii mai mult de cincizeci de ani.

Zâmbesc cu jumătate de gură, dar nu zic nimic. Nu contează câți hotdogi cu chili mănâncă. Colesterolul scăzut n-o să împiedice camionul cu bușteni să intre în mașina lor model break, în anul 1974. Nu va supraviețui niciunul, iar tata se va trezi în spital două zile mai târziu, un copil de cinci ani rămas orfan. Și nu pot face nimic care să schimbe acest parcurs, pentru că e cel care mă creează pe mine și, așa cum îi place lui Katherine să spună, eu sunt cea mai nouă ultimă speranță a planetei. Sau cel puțin a majorității populației.

— Deci, cât timp…, începe ea să vorbească, după care ridică mâinile. Nu contează. Așteaptă să vină, ca să nu spui povestea de două ori.

Stăm acolo câteva clipe și, în timp ce așteptăm, apăs butonul de „video" de pe telefon și încep să înregistrez. Surprind câteva secunde cu Evelyn aruncându-i lui Timothy o privire afectuoasă, dar încă exasperată. Apoi el se întoarce la mașină, ținând o tavă metalică cu trei pahare înalte, înghețate, și doi hotdogi cu chili umpluți până la refuz cu brânză și ceapă. Bate cu încheieturile degetelor în geamul lui Evelyn. Ea rotește manivela.

— Dacă tot mănânci chestiile astea, de ce nu le pui în partea ta? Miros urât.

El o ignoră, lasă tava pe geam și se întoarce pe partea șoferului. Evelyn așteaptă să se așeze și apoi îi dă hotdogii, strâmbând din nas dezgustată.

— Ev e vegană, spune Timothy. Și eu sunt, de obicei, dar hei… știi cum se spune, când ești la Roma, faci ca romanii… Tratez călătoriile astea ca pe o vacanță de la veganism. Ia o mușcătură mare din primul hotdog, în timp ce Evelyn îmi dă o bere de ghimbir.

În privința hotdogilor sunt de acord cu ea, dar berea de ghimbir – nu știu dacă-i de la paharul înghețat, gheața zdrobită sau lipsa siropului de porumb bogat în fructoză – are un gust mult mai bun decât cel cu care sunt obișnuită.

Ridic din sprâncene nedumerită, iar Evelyn încuviințează.

— Dă-i drumul, Kate! *Cred* că putem să te auzim printre molfăielile lui.

— De fapt, poate că e mai ușor s-o las pe Katherine să vorbească. Dau clic pe filmarea pe care am făcut-o acasă la Katherine și întorc ecranul spre Timothy și Evelyn. Am văzut-o de cel puțin o duzină de ori și o știu pe dinafară. Am petrecut o

săptămână întreagă încercând să ne dăm seama ce putem spune, fără să punem în pericol cronologia.

— Evelyn, Timothy, începe Katherine. A trecut mult timp.

Evelyn inspiră adânc. Când au văzut-o, în urmă cu doar câteva zile, Katherine era cam de vârsta lor, adică în jur de douăzeci și cinci de ani, cu părul lung și blond. Femeia de pe ecran are vreo șaizeci de ani, iar părul ei gri, deși puțin mai lung decât atunci când am cunoscut-o, e totuși scurt, din cauza chimioterapiei de anul trecut. Stă în bibliotecă, la un birou de lângă fereastră.

— Nu știu dacă ați încercat să vă apropiați de sediu, dar nu veți putea ajunge la nimeni. E doar un abis negru. Saltul meu a avut loc cu șase ani înaintea voastră. Știu că vreți să vă încercați cheile, dacă nu ați făcut-o deja, și nu vă învinovățesc. Nici eu nu m-aș baza pe încredere. Dar ele n-o să vă ducă înapoi la sediu. Au trecut mai bine de patruzeci de ani, și tot ce primesc e beznă și puțină energie statică. Așadar… protocolul de urgență e în vigoare. Sunt convinsă că știți mai bine decât mine unde se află cea mai apropiată cutie de valori CRONOS. După ce vă luați noile identități…

Evelyn ridică o mână.

— Închide ăla! Acum!

Pun filmarea pe pauză.

— Ne spune că suntem blocați aici, Timo. Adică exact de ce mi-era teamă când mi-a dispărut jurnalul. Când nu am putut să dau de cei de la sediu. Se albește la față, iar Timothy se întinde spre mâna ei.

— Dar dacă cheile nu funcționează, dacă CRONOS a dispărut, cum ai ajuns aici? mă întreabă.

Mă uit la ecran.

— Poate ar trebui s-o lăsăm pe Katherine să termine. Știe să povestească mai bine decât mine.

Apăs pe „*play*”, iar vocea lui Katherine continuă.

— … va trebui să vă continuați noile vieți. În caz că vă întrebați, Saul era cel care purta burqa și ținea cuțitul la gâtul Shailei. El a provocat explozia. Și… câteva ore mai târziu, l-a ucis pe Angelo.

Ochii lui Evelyn se inundă de lacrimi.

— Richard și cu mine tocmai îi găsisem trupul lui Angelo și îi cerusem coordonatorului să cheme firma de pază când Saul a

dat buzna, târând-o pe Shaila în fața lui, și le-a cerut să nu anuleze saltul. A luat locul Shailei. Bazându-ne pe ce știm acum, sunt destul de sigură că a aterizat cândva după 2020. Saul spera că, distrugând CRONOS, ar fi putut să facă salturi dintr-un moment în timp în altul, fără să fie obligat să se întoarcă la sediu după fiecare salt. Dar a greșit calculele. Nu poate folosi cheile CRONOS mai mult decât noi, dar a aflat același lucru pe care l-am aflat și eu. Genele CRONOS se transmit la copiii și la nepoții noștri. Eram însărcinată cu gemene când am ajuns în 1969. Una dintre fete, Prudence, a avut un accident cu cheile pe când avea paisprezece ani. E împreună cu Saul de atunci. Cealaltă fată, Deborah… ei bine, eu i-am făcut cunoștință cu tipul ăsta.

Tata apare în cadru, cu mine alături. Am dezbătut ore întregi cu Katherine dacă asta era o idee bună. Ea a spus că nu, bineînțeles că nu, și, la început, Connor a fost de partea ei, dar l-am făcut să se răzgândească, în cele din urmă. Timothy și Evelyn probabil m-ar fi crezut oricum, dar ar fi fost dispuși să-și predea cheile CRONOS? M-am gândit că *această* rugăminte era mai eficientă dacă venea din partea fiului lor.

— Mamă, tată, dacă aș fi putut folosi cheile CRONOS, aș fi venit personal.

Tata s-a înecat puțin când am înregistrat partea aia, și a trebuit să repornim filmarea câteva minute mai târziu. Abia dacă-și aduce aminte de ei, și nimic nu l-ar fi bucurat mai mult decât să-mi ia locul.

— Se luminează puțin când le ating, dar nu le pot activa. Își prinde brațul în jurul meu și mă strânge. Deci o trimit pe Kate, în…

Evelyn se întinde spre telefon și-l pune pe pauză, la fel cum mă văzuse făcând mai devreme.

— Timo și cu mine… nu mai eram prin preajmă în timpul ăsta, nu-i așa?

— Știi că nu pot să-ți spun…

— Nici nu trebuie. Se citește pe fața lui.

La naiba! Katherine avea dreptate. Și, oricât de mult o iubesc pe Katherine, nu-mi place deloc când are dreptate.

— În plus, dacă am fi prin preajmă, ai avea o filmare cu noi doi explicând toate astea, nu cu Katherine.

E adevărat ce spune, și mă face să mă simt mai bine că l-am băgat pe tata în cadru. Probabil și-ar fi dat seama oricum. Apăs din nou pe „*play*”, și tata continuă:

— … locul meu. Lucrurile nu stau pe roz deocamdată. Tipul ăsta, Saul, are niște planuri pe care nu le înțeleg deplin, dar Kate spune că vrea să elimine o mare parte din populație. Deci încercăm să îi anihilăm pe oamenii lui și să recuperăm toate cheile înaintea lor.

Katherine intră din nou în cadru.

— Kate vă poate răspunde, cred, la toate întrebările. Realitatea e simplă: nu puteți folosi cheile, iar dacă le păstrați, oamenii lui Saul vor încerca să vi le ia. Îmi pare foarte rău, aș vrea să vă pot da vești mai bune, să vă spun că asta e doar o variație temporală și CRONOS va rezolva totul în scurtă vreme, dar oricum ați fi aflat curând adevărul. În câțiva ani, veți auzi toată povestea din gura unei versiuni mult mai tinere ale mele. Ar fi mai bine dacă nu i-ați spune ei… adică *mie*… despre vizita lui Kate. Ar putea… complica lucrurile mai mult decât sunt deja. Aveți grijă, bine?

Filmarea se oprește aici. Am mai înregistrat câteva minute, dar Katherine s-a gândit că secvența cu tata luându-și rămas-bun le-ar fi putut dezvălui evenimente viitoare, așa că l-a pus pe Connor să taie, la montaj, ultima parte.

Evelyn îmi ia telefonul din mână și apasă pe ecran de câteva ori, dar nu se întâmplă nimic.

— Cum dai înapoi chestia asta?

— Adică să pun filmarea de la început?

— Nu. Doar să dai înapoi… Are o privire inocentă și vulnerabilă. Cum îl cheamă, Kate? Cum îl cheamă pe fiul meu?

— Nu pot. Știi că nu pot să-ți spun…

— Of, haide, Ev, las-o-n pace! Știi cum îl cheamă. Alphonse, ca pe tatăl tău. Am vorbit despre asta de zeci de ori. Și dacă ar fi fost fată… Stai, chiar îl cheamă Alphonse, Kate?

— *Știi* că nu vă pot spune. Încep să derulez filmul înapoi, până la momentul în care începe tata să vorbească, încercând să păstrez o expresie neutră, ca nimic din ce fac să nu le influențeze decizia. Dar e greu să nu zâmbesc când mă gândesc că Harry Keller aproape c-a fost botezat *Alphonse.*

Găsesc secvența, apăs din nou pe *„play”* și îi dau telefonul lui Evelyn. Ea pune filmarea pe pauză, înainte ca tata să înceapă să vorbească. Nu spune nimic, doar se holbează la ecran.

După o clipă, expresia ei devine încruntată, aproape nervoasă, și simt un gol în stomac. Dacă nu va ieși bine, Katherine n-o să vină cu reproșuri, dar cu siguranță va găsit un mod subtil prin care să-mi reamintească faptul că s-a împotrivit apariției tatii în filmuleț. Saltul trebuia să fie o chestie sigură. Înainte ca Saul, Prudence și subalternii lor cyriști să restabilească cronologia, aceste două chei se aflau în posesia noastră. Kiernan spusese că erau relativ ușor de obținut, dar el nu știa amănuntele, pentru că cealaltă versiune a mea, Kate *a lui,* Cealaltă Kate, Kate din trecut, cum vreți s-o numiți, s-a ocupat de saltul ăla înainte ca ei să se cunoască. Și habar nu am ce a făcut *acea* Kate, pentru că, în toate aspectele importante, eu nu sunt ea.

— N-am idee dacă Katherine știe, spune Timothy, dar asta trebuia să fie o călătorie de cinci zile. Dealey Plaza va fi complet închisă și blocată, deci nu ne putem întoarce în punctul stabil până mâine la prânz. Nu spun că nu te cred. Știam că e ceva în neregulă, de când a dispărut jurnalul lui Ev. Ea a încercat să întrebe la sediu, dar, în loc să primească un răspuns, pur și simplu… întrebarea s-a evaporat.

— Katherine a spus că și ei i s-a întâmplat asta.

— Dar, a continuat el, chiar dacă te cred, Katherine avea dreptate. După părerea mea, n-ar trebui să renunțăm la chei până nu știm sigur că există o cale de întoarcere. Sper că poți înțelege.

Încuviințez. Ne așteptam la o astfel de reacție.

— Nici tu nu vei putea pleca până atunci, Kate. Adică, dacă nu ai venit dintr-un punct stabil aflat în afara Dallasului, ești blocată…

— De fapt, pot pleca de aici, îi zic. Trebuie să ajung într-un punct stabil, dar pot face saltul în alt punct din orice loc. Asta a încercat și Saul să facă, dar nu a reușit.

Evelyn încă se holbează la imaginea încremenită a tatii, cu brațul în jurul meu. Lacrimile îi curg pe față. Nu știu dacă ne ascultă măcar.

— Ce vrea, Kate? întreabă Timothy. De ce a făcut Saul așa ceva?

În urmă cu câteva luni, le pusesem aceeași întrebare lui Katherine și lui Connor. Singurul răspuns a fost că Saul voia putere, oricât de multă putea să obțină. Și chiar dacă acum avem mai multe informații, tot asta rămâne esența.

Ridic din umeri.

— Vrea să se joace de-a Dumnezeu. Să decidă cine trăiește și cine moare. Să-și creeze propria versiune de paradis, unde au loc doar cei care gândesc ca el.

Rămânem tăcuți pentru un moment, apoi întreb:

— Unde ne vedem mâine? Și când?

Evelyn se întoarce spre mine pe la jumătatea întrebării, ca și cum tocmai și-a amintit că sunt în mașină, și îmi dă telefonul înapoi. Scoate cheile CRONOS de sub haine și își smulge lanțul de la gât, aproape aruncându-l spre mine.

— Dă odată cheia aia nenorocită, Timothy! Am încercat să ajungem la sediu de cinci ori deja. N-avem niciun motiv să credem că vom prinde semnal mâine. Vocea ei se înmoaie puțin când se uită la mine. Nu e nevoie să te întorci, Kate.

— Mulțumesc, Evelyn. În timp ce îi ascund cheia în buzunarul tunicii mele, îmi vine o idee. Hm… dacă se întâmplă să apar din nou și să pun întrebări, verificați-mi culoarea ochilor, bine? Și uitați-vă după asta. Îmi ridic părul puțin și întorc obrazul drept spre ea, dând la iveală cicatricea mea roz de pe gât, relativ nouă, dar, din fericire, ștearsă. Poate că mătușa Prudence e suficient de inteligentă încât să poarte lentile de contact verzi, dar nu știe despre confruntarea mea cu H.H. Holmes din Chicago. Dacă nu vedeți cicatricea, nu-s eu, și nu puteți să-i spuneți nimic. E de partea lui Saul.

Timothy scoate cheia CRONOS din buzunar și desface mica clemă care o ține prinsă de gaica de la curea. Cu medalionul albastru strălucitor în palmă, se uită fix la clepsidra din centru, urmărind nisipul care curge dintr-o parte într-alta.

— Tu ce culoare vezi, Kate? întreabă Timothy.

Pentru cei de la CRONOS, o asemenea întrebare sună ca și cum ai discuta despre vreme. Toată lumea vede lumina din centrul medalionului într-o culoare diferită.

— Albastru, răspund. Ca un cer incredibil de senin.

Un zâmbet trist îi apare pe buze.

— Serios? Și eu la fel. Pentru Ev e roz.

Îi zâmbesc și apoi mă uit la Evelyn.

— Tata poate să surprindă doar ocazional lumina, dar când o face, tot roz o vede. Bănuiesc că a moștenit asta de la tine.

Buza de sus îi tresare puțin lui Evelyn. Se întinde și pune mâna pe fața bunicului meu, o față ce seamănă izbitor cu cea a fiului pe care nu-l vor vedea crescând.

— Timo, viața aia s-a sfârșit. Dă-i cheia ca să se poată întoarce acasă. Și scapă de hotdogul ăla împuțit! Nu mai suntem în vacanță.

2.

Boston

23 iulie 1905, 8:06 a.m.

— Le-am luat! Scot medalioanele din buzunar și le flutur în fața lor.

— A existat vreun dubiu?

Kiernan stă turcește pe o ladă din lemn, exact unde îl lăsasem. Încă zâmbește. Pentru el, a trecut doar un minut de când am plecat în Dallas, în cea mai recentă încercare de a lua cheile de la Timothy și Evelyn.

Debaraua asta e pe lista cu puncte stabile oficiale CRONOS – adică unul dintre locurile în care pot să facă salturi istoricii – între anii 1898 și 1932. Prima oară când am călătorit în Bostonul din 1905, am ajuns în toiul nopții, furișându-mă din debara în bezna din interiorul magazinului. Am strecurat un plic pe sub ușă, cu numele lui Kiernan scris pe el și înăuntru cu nimic altceva decât o bucată de hârtie pe care erau trecute data de azi și ora 7:00 a.m. Pentru mine, asta s-a întâmplat acum trei săptămâni, și de-atunci am mai venit de două ori ca să aflu reacțiile lui Kiernan la planurile noastre de recuperare a celor două medalioane.

— Poate c-a fost o concluzie de la sine înțeleasă pentru tine, îi zic. Dar lucrurile n-au fost tocmai sigure. Evelyn s-a prins că probabil sunt morți.

Ridică din umerii atinși de părul lui negru.

— Cred că la fel s-a întâmplat și ultima dată. Mi-ai spus despre Katherine că nu voia ca tatăl tău să se implice, dar tu ai insistat. Timothy și Evelyn erau ușor de convins și atunci. Cine ar putea refuza o astfel de cerere de la propria nepoată?

— Ăă… poate Saul Rand? Altfel, m-aș duce pur și simplu la el și i-aș zice: „Te rog mult, bunicule, renunță la planul tău malefic de dominație a lumii. Fă-o pentru mine!”

— Ai dreptate, trage Kiernan concluzia, chicotind. Ar fi trebuit să specific că nicio ființă umană cu jumătate de suflet n-ar

refuza o asemenea cerere. Dar ar trebui să-l cauți pe Saul și să-l întrebi. Cine știe, poate că are o slăbiciune pentru ochii verzi și frumoși.

Simt că roșesc, așa că întorc capul și mă prefac interesată de cutiile cu tutun de pe rafturile din spatele meu. Ridic un capac și inspir adânc. Tutunul de pipă are o aromă bogată, de țărână – nu seamănă deloc cu fumul de țigară de mâna a doua pe care sunt forțată să-l inspir pe trotuarele din D.C. Înainte, îmi plăcea mirosul de foc dintr-o noapte de iarnă, dar de când cu recenta mea confruntare cu H.H. Holmes la Expoziția Mondială, chiar și cel mai mic damf de fum îmi face corpul să se încordeze. Dacă Kiernan nu s-ar fi întors să mă salveze în acea seară, aș fi fost unul dintre multele schelete pe care le-am găsit în hotel.

— Deci, cine urmează? îl întreb. Adică *ea* ce medalion căuta ultima oară?

„Ea” este cealaltă Kate, cea pe care Kiernan și-o dorește să fie aici, în locul meu, Kate din trecut, care nu mai există, mulțumită lui Saul, care s-a jucat cu timpul.

— Am informații că noi lucram din camera mea. Accentuează ușor cuvântul „noi”, dar știu că încearcă să-mi aducă aminte că Cealaltă Kate e reversul meu, chiar dacă eu nu mi-o amintesc. Kiernan întinde mâna spre mine. E puțin de mers. Vrei?

— Ar trebui să mă întorc acasă. Mă așteaptă Katherine.

— Ah! Credeam că ai trecut pe acasă înainte să vii aici. Are o urmă de întrebare în tonul vocii. Știu că se întreabă de ce împart veștile bune cu el înainte să le spun bunicii, tatii și lui Connor.

Și eu mă întreb. Am ales Boston, 1905, fără să mă gândesc. Totuși, când mă uit în jos, la pantofii mei, îmi dau seama că nu pot rămâne, nici dacă aș vrea. Fusta până la genunchi, puloverul și pantofii maro cu talpă plată sunt suficient de modești pentru Dallasul anului 1963, dar aici ar atrage prea mult atenția.

— O să vin mai târziu. Nu sunt îmbrăcată cum trebuie pentru…

— Nu fi caraghioasă! spune el, îndreptându-se spre un dulap înalt din capătul debaralei. Știm amândoi că te poți întoarce la Katherine exact la ora la care ai plecat, fără ca ei să știe vreodată c-ai întârziat. Și am o soluție pentru dilema ta vestimentară.

Kiernan deschide ușa dulapului și scoate o rochie agățată pe un umeraș capitonat. Rochia e dintr-o bucată, croită să arate ca

două. Bluza albă are un guler înalt, iar fusta neagră e strâmtă și parcă m-ar strânge la glezne. O ia de pe umeraș și o întoarce cu fața, dând la iveală un rând lung de nasturi cu perle. Când desprinde cele două piese, aud un foșnet, ca de sfâșiat, care mai întâi mă face să mă gândesc că a rupt materialul. Apoi văd fâșia albă de bandă cu scai Velcro de pe spate.

— Asta *clar* nu e aprobată de CRONOS, zic, reținându-mi un hohot de râs în timp ce dau din cap dezaprobator.

Katherine mai că făcuse o criză de nervi când m-a prins cu o periuță de dinți roz, în 1893, așa că nicidecum n-ar fi fost de acord cu o astfel de rochie.

— Noi nu suntem CRONOS. Și nu intri și ieși tocmai ușor dintr-o rochie cu o duzină de nasturi din perle, nu-i așa?

Văd o urmă de tristețe în zâmbetul lui Kiernan. Probabil ar fi trebuit să-mi dau seama imediat, dar abia acum am realizat că Cealaltă Kate a adus banda Velcro în 1905. Era rochia *ei.* Decid să nu mă gândesc la motivele pentru care voia să se descotorosească rapid de acele haine.

Rochia pare suficient de mare încât să mă încapă peste fusta subțire și bluza pe care le port, așa că dau jos doar cardiganul și îl atârn într-un cuier în dulap. Apoi intru în rochia pe care o ține Kiernan și mă întorc ca să îmi prindă banda. Îmi strânge rochia în jurul corpului și apoi își plimbă încet palma pe șira spinării, de la ceafă până în talie, ca să sigileze cusătura. Îi simt mâna caldă prin material și mă cuprinde un mic fior.

„Ești o fată rea, Kate. El nu e Trey, iar tu nu ești Kate a lui”, îmi amintesc. „Aici e vorba doar să-i oprim pe Saul și pe cyriști”.

Îmi compun o expresie care sper că spune „să trecem la treabă” și apoi mă întorc spre el.

Îmi dă o pereche de pantofi maro, cu toc mic și cu o curelușă firavă, fără niciun nasture. Zâmbesc și mă descalț de ceilalți pantofi. Sunt pe cale să îi înghesui în dulap, când Kiernan scoate un sac mic cu cordon și vâră înăuntru pantofii și cardiganul.

Tot nu sunt blugii, tricoul și pantofii sport Sketchers preferați, dar e mult mai bine decât ținuta din 1893, pe care a trebuit să o port ultima oară când Kiernan și cu mine ne-am aventurat împreună în lume. Desigur, *pe-atunci* el avea opt ani, și trebuia să mă uit în jos ca să-l privesc în ochi, nu în sus.

După ce leg ultima cataramă de la pantofi, mă ridic. Kiernan îmi dă părul puțin într-o parte.

— Trebuie să-l prind ca să nu atrag asupra mea mânia poliției codului etic? Imediat ce-l întreb îmi piere vocea, pentru că îmi dau seama că se uită la cicatricea de pe gâtul meu.

— Nu, răspunde el, pe un ton mai aspru. Lasă-l desfăcut.

— Kiernan, e în regulă. Serios. Nu mă doare deloc și, cu un pic de machiaj, abia dacă se vede. Probabil știe deja că mă fardez rar, asta dacă nu cumva Cealaltă Kate avea un simț al modei complet diferit. Dar trebuie să spun ceva, pentru că nu îmi place să-i văd privirea îndurerată de pe față. Ai făcut tot ți-a stat în puteri. Puteam să fiu moartă, dar încă sunt aici, nu? Teafără și nevătămată. Ești gata să salvăm lumea pe care o cunoaștem?

Buzele îi tremură puțin într-o parte, apoi se apleacă spre mine și le lipește de cicatrice, foarte ușor, foarte rapid. Mă simt ușor încremenită și fac un pas înapoi.

Îmi repetă șoptind:

— Lasă-l. Îmi place desfăcut. Și nu-mi pasă ce cred fetele bătrâne și scorțoase din Boston.

Kiernan răsucește cârligul metalic mic de la panoul subțire din lemn, ce servește drept ușă improvizată între magazinul de tutun și zona de depozitare.

— Așteaptă, îi zic. Ai spus că Jess este un prieten, dar cât știe el? Adică… știe că sunt din viitor?

Dă din cap.

— Atunci cum crede c-am ajuns aici?

— Am o cheie de la magazin. O scoate din buzunar și o saltă o dată în palmă, apoi o ascunde la loc. Am lucrat aici o vreme. De fapt, am dormit în debaraua asta câteva luni. Dacă mă întâlnesc cu tine aici, vin mereu când magazinul e închis sau la câteva minute după ce-a ieșit el.

— Ce crede că facem aici mai exact?

Kiernan zâmbește din nou.

— Cum ziceam, mi-e prieten. Și e un domn care nu pune întrebări. Te place, Kate. Zâmbește-i și spune-i „mulțumesc”.

— Mulțumesc pentru… Nu mai apuc să termin fraza, că deja împinge ușa cu umărul, așa că afișez un zâmbet și ies în urma lui.

Kiernan a afirmat că Jess e prietenul lui, așa că mă aștept la un adolescent sau la cineva de vreo douăzeci de ani, sau măcar mai tânăr decât părinții mei. Cu siguranță mă aștept la cineva mai tânăr decât Katherine sau Connor. Dar tipul ăsta pare să

aibă în jur de optzeci de ani. Are o barbă încărunțită care îi ajunge până la jumătatea pieptului și stă ușor aplecat, în timp ce umple un borcan cu curățătoare de pipă, pe care le ia dintr-o cutie mică de lemn. Sunt surprinsă să văd că acele curățătoare de pipă din 1905 sunt aproximativ la fel ca astea de acum, doar că albe, nu neon aprins, cum mi le aminteam de pe vremea când le foloseam la lucru manual, la grădiniță.

Bătrânul se uită în sus când aude ușa închizându-se. Mijește ochii, apoi un zâmbet larg îi luminează fața brăzdată de ani.

— Domnișoară Kate! Ce mă bucur să vă văd din nou! Nu mi-a picat bine când ați plecat așa. Se mișcă încet spre noi și mă strânge tare în brațe. La început înțepenesc, dar mirosul lui e plăcut și familiar, ca tutunul din debara. După o clipă, îi răspund la îmbrățișare, aruncându-i lui Kiernan o privire confuză. „Cine e tipul ăsta?”

— Ți-am spus că se întoarce, Jess. A fost plecată… mai întâi la New York, apoi la Washington. Cu bunica ei.

Preț de o clipă, Jess ne privește sceptic, apoi izbucnește în râs.

— Mai degrabă ai fost un băiat lacom și-ai vrut s-o păstrezi numai pentru tine. Kate, cum ți-am mai zis, când te saturi de prostiile lui, să mă anunți, și-i spun Ameliei mele să-și facă bagajele.

— Ba nu, capră bătrână și înfierbântată ce ești! spune Kiernan. Știi prea bine că magazinul ăsta s-ar închide mâine dacă Amelia nu te-ar ține în frâu.

Ridic din sprânceană auzind limbajul lui Kiernan – cam atât despre ideea că tinerii îi respectau pe cei în vârstă, în vremurile de altă dată. Dar Jess doar chicotește și aruncă o cutie mică din lemn spre Kiernan, care o prinde ușor cu o singură mână.

— Să pui asta în camera din spate, băiete! Și vezi să fie pe raftul corect, altfel ochii ăștia bătrâni n-o s-o găsească. Eu îi aduc domnișoarei Kate ce poftește din frigider.

Jess dispare, și Kiernan se apleacă spre mine.

— Adică bere de ghimbir, îmi șoptește înainte să se întoarcă în debara.

Chiar e bere de ghimbir, brună, într-o sticlă înaltă, curată, inscripționată cu cuvintele „Clicquot Club”. Jess desface capacul cu tirbușonul de pe marginea tejghelei, vâră în sticlă un pai de hârtie și mi-o oferă.

— Mersi.

— N-ai pentru ce.

Iau o înghițitură lungă și sunt lovită imediat de un acces de tuse. E ca și cum aș trage pe nas ghimbir crud, cu gustul lui dulce-înțepător și atât de puternic, încât îmi taie respirația.

— Ești bine? întreabă Jess. Ar fi trebuit să te obișnuiești deja. Ai nevoie de băutura asta.

Până îmi recapăt suflul, Kiernan se întoarce. Râde și el.

Îi arunc o privire enervată și apoi îi zâmbesc lui Jess.

— Da, sunt bine. Cred că s-a dus pe altă țeavă. Cât îți datorez? Imediat ce termin fraza, îmi amintesc că singurii bani pe care îi am sunt în buzunarul cardiganului pe care l-am lăsat în debara, și nicio bancnotă nu e datată mai devreme de 1950. Așa că sunt ușurată când Jess îmi răspunde:

— Niciun sfanț, și știi asta, tânără domnișoară. Doar mulțumește-i din nou unchiului tău din partea mea.

Kiernan pune un braț în jurul meu și mă trage spre ușă, înhățând două acadele maronii din borcanul mic de pe marginea tejghelei.

— Mai ai pastile, Jess?

Bătrânul încuviințează și zâmbește din nou.

— Ar trebui să-mi ajungă până la finalul anului, dacă nu se inflamează. Își mută privirea la mine. Dacă unchiul tău se hotărăște să vândă frumusețile alea mici în Boston, să-mi spui. O să eliberez un raft întreg.

Încerc să-mi ascund nedumerirea și îi fac cu mâna lui Jess, în timp ce Kiernan mă conduce pe trotuar.

— Despre ce era vorba? întreb, când suntem suficient de departe ca să nu ne audă.

Kiernan se mută pe marginea trotuarului îngust, care e nițel mai înalt decât șoseaua noroioasă. Mă ia de braț și mă duce spre o intersecție cu un drum mai lat, pavat, și câteva magazine la stradă. În jur de o duzină de căruțe trase de cai, câteva biciclete și o singură mașină se deplasează cu grijă de-a lungul drumului de cărămidă din față, cu o viteză ceva mai rapidă decât a noastră.

— Jess crede că unchiul tău e un farmacist din New York care are un amestec brevetat pentru artrită, îmi spune Kiernan. De fapt, tu ai pus niște Advil obișnuit într-o cutiuță veche din tinichea, iar Jess s-a simțit mult mai bine de-atunci.

— Uau! Katherine ar lua-o razna de tot.

— Nu e nevoie să știe. Sau cel puțin așa ai spus înainte…

Vocea lui Kiernan se stinge, probabil ca reacție la expresia de pe fața mea. Începe să mă obosească să fiu băgată în aceeași oală cu Cealaltă Kate. Abia acum l-am cunoscut pe Jess, deci e clar că n-am mai vorbit niciodată despre asta. Dar mă îndoiesc că ajută prea mult să-i repet lui Kiernan că eu nu sunt *ea,* că ea nici nu există în cronologia de acum. Știe asta mai bine ca oricine.

— Stai, îi zic, oprindu-l din mers. Cum de își amintește Jess de cealaltă… eu? El nu are o cheie CRONOS.

— A, nu. Dar eram la el acasă când s-a schimbat cronologia. Cea care te-a… șters. Variațiile temporale mă cam amețesc, înțelegi?

Încuviințez. Chiar și să mă gândesc la cele trei dăți când am simțit aceste variații mă dezorientează. La ultima, m-am prăbușit pe podea, în timp ce colegii de la trigonometrie se transformau în jurul meu, într-o realitate nou-nouță.

— Ei bine, continuă Kiernan, Jess a văzut cum m-am schimbat la față și m-a apucat de umăr când m-am clătinat. Și bietul om trăiește între două rânduri de amintiri de-atunci – unele în care există câțiva cyriști și unele în care fiica lui mijlocie e membru. Are un nepot de care își amintește numai el. Familia lui crede că a avut un atac cerebral sau că devine senil, chiar dacă, în alte privințe, are mintea ascuțită ca o piuneză.

— Ce trist! Iau o înghițitură timidă din berea de ghimbir, mă uit peste umăr la vitrina magazinului – „John Jessup, Tutun bun și mărunțișuri” – și mă întreb câți oameni au mai intrat accidental în contact cu un medalion sau cu cineva care poartă unul. Și câți dintre ei sunt acum internați în spitale de psihiatrie? Nu-mi place deloc gândul c-a fost târât în toate astea. Dar, una peste alta, pare că se descurcă binișor.

Kiernan îmi aruncă un zâmbet.

— E convins că restul sunt nebuni. Mușcă din acadea, și un miros bizar, grețos de dulce, umple aerul.

Strâmb din nas.

— Ce e chestia aia?

— Acadea din voronic[2], spune, mușcând din nou. Vrei? Îmi vâră sub nas bățul.

---

[2] Plantă aromatică din familia labiatelor, cu proprietăți amare și vermifuge. (n.tr.).

— Nu, îi zic împingându-l. Miroase îngrozitor. Nu-mi place.

Un rânjet șmecheresc i se ivește pe chip.

— Desigur că nu, iubire. Niciodată nu ți-a plăcut.

∞

Stă mai departe decât mi-am imaginat, deși îmi închipui că expresia „e puțin de mers” are un înțeles diferit în 1905. Kiernan mă îndepărtează abil de marginile clădirilor, unde grămezile de deșeuri se descompun în soarele de vară. Știu că acei chiriași nu prea au de ales, având în vedere lipsa generală a instalațiilor sanitare, dar tot e o plimbare neplăcută.

Când ajungem la blocul lui, un grup de copii slabi și murdari stau ghemuiți la intrare, jucându-se jacks, iar peste alți câțiva dăm în casa scării, în timp ce urcăm la etajul cinci. Kiernan se oprește pe ultimul palier să vorbească cu un țânc blond, care are în jur de șase ani.

— Test de maniere, Gabe. Am o acadea în plus. O vrei tu sau i-o ofer mai întâi domnișoarei?

— Ar trebui să i-o dați ei, spune băiatul, măsurându-mă cu niște ochi albaștri, mari. Dar o iau eu dacă n-o vrea.

Îi zâmbesc băiatului și-l lovesc ușor în umăr pe Kiernan.

— Nu te mai lua de el! Știi că nu vreau scârboșenia aia.

Kiernan zâmbește și scoate acadeaua din buzunar. Sunt câteva scame prinse de ea, dar copilul nu se deranjează s-o inspecteze.

— Și cum spui, Gabe? întreabă Kiernan.

Băiatul răspunde într-un fel care ar putea să însemne „mulțumesc”, dar are gura plină și e imposibil să-ți dai seama exact.

Traversăm holul, și Kiernan descuie ușa de lângă peretele pe care e scrijelit numărul 411. Camera lui e curată, mică și încinsă. Pe podeaua din fața ușii văd un praf alb care mă face să bănuiesc că tavanul se dezintegrează. Un pat de-o persoană, acoperit cu o pătură zdrențuită, e înghesuit în capăt, în colțul din dreapta, lângă o ladă veche de tutun care servește drept noptieră. În pereți e prinsă o funie, pe care e agățată o bucată de material roșu pe post de draperie, ascunzând vederii colțul opus al camerei. Sunt grămezi de cărți peste tot.

Tavanul coboară până la singura fereastră, cu priveliște spre alee. Inițial, cred că ăsta e motivul pentru care camera îmi amintește de spațiul meu din casa mamei. De mai multe ori m-

am dat cu capul de tavanul acela jos, și dacă eu am puțin peste un metru și jumătate, probabil că pe cineva atât de înalt precum Kiernan încăperea asta aproape că-l sufocă.

Apoi văd și celălalt motiv pentru care totul îmi pare familiar. Tavanul lui Kiernan e acoperit cu stele fosforescente, asemenea celor din camera mea.

Kiernan închide ușa în urma noastră, aruncă sacul cu pantofii și cardiganul meu pe pat și deschide fereastra. Se așază turcește pe podea, mutând o carte groasă sub cadrul patului.

— Ia loc. N-am scaune, deci mă tem că ai de ales între pat și podea.

Îl văd puțin încordat, și pare să-mi evite privirea în timp ce caută ceva.

Mă așez pe marginea patului mic și mă uit din nou prin cameră. Nu vreau să întreb, dar îmi iese oricum pe gură:

— Aici ai locuit… înainte? Mă refer când…?

— Da.

Simt cum roșesc. Din câte mi-a spus Kiernan, o altă versiune a corpului meu – unul cu câțiva ani mai îmbătrânit, dar tot al meu – și-a petrecut multe ore aici cu el. În patul ăsta. Îmi mușc buza și mă apropii mai mult de cadrul patului.

— M-am gândit să mă mut în altă parte, poate mai aproape de muncă, lângă Newton, dar vreau să mai rămân o vreme lângă Jess, îmi spune, fără să mă privească în ochi. El are nevoie să discute cu cineva care îl crede sănătos la cap. Și sunt aproape de tren, așa că…

— Nu mai lucrezi pentru Jess?

Scutură din cap.

— Îl mai ajut ocazional, dar nu-și permite să mă țină cu normă întreagă. Mă ocup cu altceva. Ceva ce făceam noi… ce făceam *eu* înainte. Kiernan ia un briceag de pe noptieră, îi răsucește lama subțire și începe să desfacă o scândură din podea. Scândura asta proastă iar s-a blocat. Mereu se umflă podeaua de la căldură.

— Deci… unde lucrezi acum?

— Cred că tu l-ai numi un parc de distracții. Se uită la mine pentru o clipă și zâmbește. Întoarce-te sâmbătă și mă poți vedea în acțiune. Nu așteaptă un răspuns. Doar trage de scândură, o dă la o parte și lovește cu încheieturile degetelor de

pat. Mă aștept să-mi dea chiar o listă, scrisă pe hârtie, dar este un jurnal CRONOS.

— Nu știam că ai așa ceva.

— Da, spune el, studiindu-și încheieturile jupuite. Dar ăsta nu-i al meu. E al... Se oprește și trage adânc aer în piept înainte să continue. *Al ei.* A fost al lui Kate. Poți să-l iei tu. Probabil că ai mai multă nevoie de el decât mine.

Deschid jurnalul subțire, care poate fi descris mai degrabă ca versiunea unui iPad din secolul XXIV, ascuns într-o copertă veche de carte. Are pagini, dar arată mai mult ca niște ecrane tactile. În afară de copertă, nu cred că acest dispozitiv ar fi putut păcăli pe cineva care l-ar fi examinat cu atenție în secolul al XVIII-lea, sau când a călătorit Cealaltă Kate. Dar probabil că a fost o variantă mai bună decât să le fluture sub nas un gadget ultraperformant.

Numele bunicii mele e scris de mână înăuntrul copertei, la fel ca în jurnalul pe care mi l-a dăruit când mi-a dat vestea că am moștenit abilitatea de a activa aceste dispozitive. Îmi plimb degetul pe prima pagină. Cuvintele, scrise cu o caligrafie stilizată care clar nu-mi aparține, încep să se deruleze în sus.

— Primele pagini sunt despre investigația lui Katherine, spune Kiernan, dar dacă răsfoiești înainte, o să dai de însemnări mai noi, cu descrieri detaliate despre salturile pe care le-ai făcut – ce-a mers bine, ce-a mers prost și așa mai departe.

— Uau! În felul ăsta am economisi timp. Katherine va...

— Ăă... mda. Poate că-i mai bine să te uiți peste ele înainte să le arăți altcuiva. Unele sunt niște declamații în toată regula, majoritatea la adresa lui Katherine. E posibil să vrei să alegi ce împărtășești cu alții. Plus că tu nu... Dă din cap și apoi continuă: Kate nu avea răbdare să scrie totul. Notițele ei sunt înregistrări video, deci poate-ar trebui să aștepți până ajungi acasă.

Nu încape îndoială. Nu-mi place să mă văd nici pe mine în filmările obișnuite, deci va fi destul de dificil să vizionez înregistrările video cu mine-care-nu-sunt-eu, chiar și în absența lui Kiernan, care probabil că încă suferă când aude vocea ei, adică, bineînțeles, a mea. Așa că rămân tăcută deocamdată.

Simt o atingere ușoară pe gleznă.

— S-a întâmplat ceva, Kate?

Dau din cap, iar el ridică din sprâncene. Știe că îi ascund ceva. Dar nu-mi dau seama prea bine cum să exprim în cuvinte tot ce simt.

— E totul bine în secolul XXI?

Încuviințez.

— Katherine și Connor s-au întors din călătoria lor. Ea s-a îngrășat câteva kilograme, dar cred că se simte puțin mai bine. Eu și tata ne-am mutat lucrurile din cabană în campus, așa că îmi petrec jumătate din săptămână la Katherine și cealaltă jumătate la mama. Și fac din nou karate, mai mult sau mai puțin – iau lecții private de două ori pe săptămână cu cineva pe care e posibil să-l cheme Sensei Barbie.

Îmi aruncă o privire ciudată și-mi dau seama că nu-și închipuie aceeași imagine pe care mi-am închipuit-o eu când am auzit prima oară numele – o blondă înaltă, cu picioare lungi, cu părul prins în coadă și sâni disproporționați. Are cam cu doi centimetri mai mult decât mine, aproape dublul greutății mele și scoate untul din mine câte o oră în fiecare luni și miercuri, fără să transpire vreun pic. De fapt, Kiernan probabil că nu știe nici măcar ce e ăla sensei, așa că povestesc mai departe.

— Mi-am sărbătorit și a șaptesprezecea aniversare – din nou. Deci, în mare, e cam aceeași rutină. Mă rog, în afară de călătoriile ocazionale prin spațiu și timp.

Și în afară de vise, dar nu le menționez nici pe ele și nici faptul că ultimele luni au fost cu adevărat ciudate. Am încercat să țin pasul cu temele câtă vreme am trăit în cealaltă cronologie, primăvara trecută, chiar dacă nu puteam să merg la școală pentru simplul fapt că nu exista nicio dovadă a existenței mele. În consecință, temele din ultimele săptămâni ale primului an de liceu au fost relativ ușoare, cu excepția dăților când mă împotmoleam în ceva care era diferit în această realitate – un alt președinte, sau vreun autor faimos, sau om de știință, sau un inventator de care nu auzisem niciodată.

Era ciudat și să trăiesc la Briar Hill evenimente despre care auzisem doar de la Trey, în cealaltă cronologie, mai ales că Trey se înscria la Briar Hill abia în toamna acestui an. Un bun exemplu este participarea la bal. Înainte, aș fi trecut numaidecât pe lângă anunț și n-aș fi luat în considerare varianta de a merge. În cronologia trecută, Trey mi-a spus că el nu s-ar fi dus niciodată fără mine, dar ne-ar fi plăcut amândurora să mergem

împreună. Bănuiesc că l-aș putea întreba dacă vrea să meargă acum, dar nu suntem încă în faza asta.

Deci da, a fost dubios. Și nici nu mă pot plânge despre toate aceste ciudățenii prietenei mele cele mai bune, Charlayne, pentru că nu mă cunoaște. În această nouă realitate, probabil e înhăitată cu prietenii ei cyriști, fără să aibă habar că am fost cândva prietene.

Ochii întunecați ai lui Kiernan mă privesc blând. Stă cu brațul pe cadrul patului și mă apucă de gleznă, făcându-mă să respir cu intermitențe.

— Și Trey? Vă vedeți des?

— Da.

Ridică din sprâncene ca și cum nu m-ar crede.

— Pe bune, totul e minunat. De fapt, chiar vine astă-seară.

Ultima parte e adevărată. Dar nu e adevărat că ne vedem des. Trey abia dacă a trecut prin D.C. de când i-am dat DVD-ul cu conversațiile video dintre noi și o filmare cu el, sau, de fapt, cu cealaltă versiune a lui, care explică relația noastră. Am mers la film în primul weekend după ce i-am dat DVD-ul, și a fost minunat să-l întâlnesc, dar și stânjenitor, ca să nu zic altfel. Tot voiam să spun (și să fac) lucruri pe care în mod normal nu mi le-aș închipui la o primă întâlnire, și a trebuit să mă abțin și să-mi amintesc că el nu era cu adevărat Trey al meu, sau cel puțin nu încă. Mi-am dat seama că nici el nu se simțea în apele lui. Urma să vină la cină în săptămâna aia, dar apoi tatăl lui i-a făcut cadou o călătorie de trei săptămâni în Peru, să-și viziteze prietenii pe care și-i făcuse când locuiau în Lima. Ne-am dat sms-uri de câteva ori, și Trey a postat niște poze pitorești pe Facebook, dar și-a petrecut mare parte din timp la plajă.

S-a întors acum, și cina e diseară. Și deși sunt foarte, foarte nerăbdătoare să-l văd, mi-e groază în aceeași măsură. De fiecare dată când sunt cu Trey și nu mă simt la fel ca înainte, o parte din mine se ofilește.

Nu știu de ce nu i-am spus adevărul lui Kiernan. Că abia dacă l-am văzut pe Trey. Că lucrurile sunt departe de a fi minunate. Am scos minciuna pe gură, și acum mă simt puțin vinovată.

Se pare că nici n-a fost o minciună convingătoare, pentru că îmi aruncă un zâmbet trist, empatic.

— Dar nu-i la fel ca înainte, nu-i așa?

Clar *nu* e la fel, nu încă, dar e departe de mine gândul de a renunța. Și să-i dau speranțe false lui Kiernan mi se pare nemilos, așa că ridic din umeri și spun:

— Roma n-a fost construită într-o zi, corect?

— Nu. Presupun că nu. Mă strânge puțin de gleznă și apoi îmi dă drumul. Sunt ușurată, dar și puțin tulburată când îmi dau seama că îmi lipsește atingerea lui.

Răsfoiesc până la final jurnalul și dau de o pagină cu numere succesive. Sunt subliniate, ca filmările pe care sunt obișnuită să le văd în jurnale, dar numai câteva sunt urmate de date sau de titluri. Linkul din capătul paginii indică <u>28</u>, dar când apăs pe margine cu unghia, pagina începe să se deruleze în sus. Se derulează cam treizeci de secunde, până ajunge la <u>415</u>. O să ne ia o veșnicie.

— Sunt atâtea aici! Crezi că-mi poți da o variantă CliffsNotes?

Kiernan pare confuz.

— Adică o variantă *scurtă,* zic râzând. O fițuică.

Clatină din cap.

— Nu m-am uitat la toate. Am trecut prin ultimele douăzeci-treizeci când am crezut că ar putea să-mi ofere vreun indiciu în legătură cu locul unde a dispărut, dar după ce te-am văzut în ziua aia la metrou, am știut că e inutil. Dacă există această versiune a ta înseamnă că cealaltă nu există. Și, mai târziu, când mi s-a făcut dor de ea, am urmărit câteva înregistrări pe care mi-am amintit că ea le-a făcut aici, dar... Dă din cap.

— Ești sigur că nu vrei să-l păstrezi?

— E în regulă, Kate. Ia-l.

— Eventual să-ți fac o copie sau ceva?

— Nu. În mare parte, ăsta era jurnalul ei intim. Nu l-aș fi deschis când era... când era aici, cu mine. Și nu mă simt bine deschizându-l acum. N-o pot aduce înapoi.

Vorbele lui îmi amintesc de orele pe care le-am petrecut uitându-mă la DVD-ul cu conversațiile cu Trey. În ultimele luni, ele au fost pentru mine niște momente dulci-amare, și încă există șansa ca eu și Trey să fim împreună cândva. Aș păstra înregistrările dacă aș ști că nu mai e nicio speranță? Nu sunt sigură.

Schițez un zâmbet.

— Vreun sfat legat de salturile astea? Există vreunul care să fie de-adevăratelea ușor?

— Portul Darwin, dacă vrei să scapi de unul ușor. Eu clar ți-aș recomanda să aștepți saltul din 1938. Către Georgia. A fost ultimul pe care l-am încercat noi și… n-a mers bine. Dacă vrei să-i abordezi în aceeași ordine ca ea, mai bine ai începe să-ți pui la punct rusa.

— Dar… nu știu rusă.

El dă din cap în semn de încuviințare.

— Știu. Dar va trebui să înveți măcar câteva fraze ca să-l găsești pe istoricul aflat acolo pentru a observa reacțiile sovietice la… nu-mi amintesc numele. Ceva satelit. Pe la jumătatea anilor 1950?

— *Sputnik*? Ridic mâinile în aer. Vorbești serios? Ce fel de oameni săriți de pe fix decid să observe evenimente în timpul unei dictaturi? O mișcare greșită, și aș putea sfârși în vreo nenorocită de închisoare din Siberia.

— Sunt sigur că e o ditamai disputa pe tema asta în jurnalul ăla, mă tachinează el. Dacă te ajută cu ceva. N-am găsit niciodată cheia, dar sper ca tu să observi ceva nou.

Probabil că mi se citește îndoiala pe față, pentru că râde.

— Bănuiesc că *tu* nu vorbești rusa, zic.

Scutură din cap.

— Dacă saltul ar fi în Irlanda și ai avea nevoie de niște galică, aș putea scotoci în minte după câteva fraze utile. Dar rusa mea se oprește la *borshch*, *da* și *niet.* Și *Da svidan'ia.*

— Măcar ești cu patru cuvinte înaintea mea. Cred că ar trebui să mă întorc și să cer o copie a Pietrei din Rosetta[3]. Se pare că am mult de muncă.

— Da. Știu că poți ține piept provocării. Zâmbește, și sunt sigură că se vrea a fi o încurajare. Din păcate, are efectul opus. Poate că Cealaltă Kate ar fi ținut piept provocării, dar ea n-a fost aruncată într-o cursă contra cronometru.

— Nu sunt convinsă, protestez. E greu să fiu entuziasmată de salturile care urmează. Dacă fac ceva aiurea și stric totul din nou?

Îi piere zâmbetul.

— Cum ai putea să faci ceva mai rău decât ce plănuiește Saul?

---

[3] Piatră din granit negru, descoperită în orașul egiptean Rosetta în anul 196 î.Hr., care poartă inscripții ale aceluiași text în trei limbi diferite, inscripții folosite ulterior pentru traducerea unor scrieri hieroglifice. (n.red.).

— Dacă într-adevăr merg pe ideea de segregare, atunci nu, dar… Mă opresc un moment, apoi continui, alegându-mi cuvintele cu grijă. Nu mă înțelege greșit, bine? Nu cred că minți în legătură cu toate astea. Dar cât de *sigur* ești? O mulțime de religii vorbesc despre sfârșitul timpului, când doar cei credincioși vor fi salvați. Poate că Saul caută doar o cale de a obține mulți bani, multă putere, iar el și Prudence vor doar… Ridic din umeri, uitându-mă în podea. Îi văd în minte, tăvălindu-se în grămezi de bancnote, râzând maniacal, dar e ceva prea prostesc ca să pot spune cu voce tare.

— Sunt sigur, Kate, spune el imediat. Și tu erai.

— Nu! Îmi ridic privirea și mă uit direct în ochii lui. Poate că *ea* era sigură. Nu eu. Nu sunt sigură în legătură cu nimic, în afară de faptul că nu știu ce fac. Și chiar dacă tu *ești* sigur, poate că planul lui se întâmplă peste o sută de ani în viitorul meu, peste două sute în al tău. Poate cel mai înțelept ar fi să așteptăm până…

— Până când? întreabă, ridicând tonul. Până când cyriștii vor deveni mai puternici decât sunt acum?

— Până când știu ce naiba să fac! Cum ai spus acum câteva minute, saltul ăsta a fost ușor. Aveam o filmare cu fiul lor. Eu și tata avem ochii verzi ai lui Timothy. Aveam idee unde să-i găsesc. Vorbeau engleză, pentru numele lui Dumnezeu! N-o să fie la fel de simplu cu restul, iar următoarea dată când cineva o să încerce să mă ucidă, e posibil să nu scap doar cu o cicatrice.

Nu răspunde, și mi-aș dori să-mi retrag ultimele cuvinte. N-am intenționat să fie un reproș – chiar cred că am fost norocoasă să scap doar cu atâta, dar îmi dau seama după expresia lui Kiernan că a luat-o ca pe un afront personal.

Îmi îmblânzesc tonul.

— Îmi pare rău. Nu vreau să mă cert cu tine, Kiernan, și fii sigur că asta nu înseamnă să bat în retragere. Dar nici nu vreau să-mi fac iluzii. Vreau să plănuiesc cu atenție următorii pași.

Se holbează o clipă la mâinile lui.

— Așa și trebuie. Vorbind din experiență, nu cred că lui Katherine i-ar conveni să mă bag în planurile voastre, dar vreau să ajut. Spune-mi de ce ai nevoie.

Încuviințez și îi arunc un zâmbet timid, împăciuitor, apoi mă aplec să-mi dezleg pantofii. Îmi iau cardiganul și cealaltă pereche de încălțări din sac și pipăi marginile unui obiect

dreptunghiular. E alt jurnal. Mă uit nedumerită la Kiernan și îi dau jurnalul și sacul.

— Ăsta a fost al bunicului meu, îmi spune. Mare parte e în galică, dar, după cum am spus, mi-am cam ieșit din mână. Îl folosesc doar în câmpul CRONOS. Chiar și cu receptorii ăia cusuți în tiv, rochia ar fi dispărut din magazinul lui Jess, dacă n-ar fi fost în proximitatea unui jurnal sau a unei chei.

După ce schimb pantofii, mă ridic să desprind banda Velcro din spatele rochiei, dar Kiernan e deja acolo. Rochia cade pe podea, lăsându-mă în bluza fără mâneci și în fusta pe care le-am purtat în Dallas. El își pune mâinile pe umerii mei goi pentru o clipă, apoi mă ajută să mă îmbrac cu cardiganul.

— O să duci rochia și pantofii înapoi în debara? întreb.

— Aș *putea.* Dar e mai înțelept să le las aici și fixez camera asta ca punct stabil. În felul ăsta, poți verifica dacă sunt acasă. Și nu vei mai fi nevoită să te furișezi și să lași bilețele pentru Jess.

Într-adevăr e mai înțelept, dar ezit.

— Nu vreau să-ți violez intimitatea.

Îi revine zâmbetul pe buze, deși ușor reținut.

— Și dacă promit să mă îmbrac și să mă dezbrac în spatele draperiei?

Nici nu mă gândisem la aspectul ăsta al intimității, dar brusc e greu să-mi imaginez altceva.

— Nu ți-ar aminti rochia de vremurile în care… în care era prin preajmă?

— Nu contează, Kate. Oricum nu sunt niciodată cu adevărat singur în camera asta. Îmi urmărește privirea ațintită spre cer și zâmbește. Și nu e vorba doar de stelele strălucitoare pe care mi le-ai… pe care mi *le-a* lipit pe tavan. Mă lovesc mereu tot felul de lucruri mărunte, în cele mai neașteptate momente. N-o să facă mare diferență faptul că îți păstrez rochia și pantofii sub pat.

Mă uit din nou la stele. Dintr-un motiv anume, existența lor mă sâcâie, ca un mister care trebuie rezolvat, fără să găsesc indiciile. Poate e doar ciudățenia intrinsecă a faptului că văd un lucru pe care l-am cumpărat de la Spencer se în apartamentul ăsta micuț, fără toaletă, electricitate sau apă curentă.

Scot cheia CRONOS din buzunar și o ating în mijloc, ca s-o activez, apăsând câteva taste pentru a seta camera asta ca

punct stabil. Apoi încep să caut casa lui Katherine, ca să pot pleca, dar Kiernan mă apucă de braț.

— O să vii sâmbătă? Chiar vreau să vezi Norumbega Park. Dacă ajungi până la zece, avem timp să-ți arăt priveliștea înainte să încep.

— Înainte să începi ce?

Dă din cap.

— Nu-ți zic. Trebuie să vii și să vezi cu ochii tăi. Are o licărire neastâmpărată în ochi și, în acel moment, seamănă atât de tare cu versiunea lui la vârsta de opt ani, când aștepta să mă hotărăsc dacă-l angajez ca ghid, la Expoziție, sau nu. Cine ar putea să refuze ochii ăia de cățeluș, mari și negri? Râd.

— Bine, bine. Ai câștigat.

Și chiar dacă nu vreau să-i dau speranțe false, zâmbetul lui îmi spune că am făcut-o deja.

3.

Cu siguranță există un dezavantaj când programezi un salt în timp dimineața, mai ales dacă îți iese abia după patru încercări și, în pus, decizi să faci încă o călătorie de vreo două ore. Am mers pe jos jumătate de kilometru în toate cele patru salturi în Dallas, și, mai mult de atât, prin toropeala din Boston în iulie. Când ești acolo, valul de adrenalină datorat faptului că ești în afara propriului timp și spațiu te ține în priză, dar efectul advers e similar simptomelor date de schimbarea fusului orar. Nu mă ajută nici că sunt deja distrusă din cauza somnului prost. De când m-am întors de la Expoziție, nu cred că am avut mai mult de două sau trei nopți lipsite de coșmaruri.

Așa că, pe când ceasul meu biologic ar putea jura că e aproape miezul nopții când ajung la Katherine, ceasul de la cuptorul cu microunde îl contrazice. E 10:32 dimineața, cu exact un minut peste ora la care am făcut cel mai recent salt în Dallas. Katherine, Connor și tata sunt încă la masa din bucătărie, bând cafea. Daphne nu s-a oprit din urmărit veverița din curtea din spate, bucuroasă că o ușă și aproape treizeci de metri o despărțeau de cheia CRONOS activată.

— Deci? Katherine vorbește prima, dar toți trei stau aplecați în față.

Scot cele două medalioane din buzunar și le arunc pe masă, împreună cu jurnalul.

— Două s-au dus. Sunt paisprezece, dacă le punem la socoteală și pe cele două de la Kiernan, deci mai avem zece, nu?

Încuviințează și trage jurnalul spre ea.

— N-am colecționat jurnalele, dar e o idee bună. Îl deschide și apoi se uită la mine, cu o sprânceană ridicată. Ăsta nu-i de la Evelyn și Timothy. E al meu.

Nu mă gândisem la asta când aruncasem jurnalul pe masă.

— Ăă… da. M-am oprit în Boston, pentru informațiile pe care Kiernan spunea că le-au adunat. În cealaltă cronologie. Arăt spre jurnal. Acolo sunt înregistrările ei.

— Deci te-ai oprit în Boston și ne-ai lăsat să așteptăm? întreabă Connor.

— Ați fi așteptat în total șaizeci de secunde, fie că mă opream sau nu în Boston. Și acum putem începe să punem la cale următoarele mișcări. Încă sunt îngrijorată c-o să declanșăm cine știe ce schimbare în cronologie, care o să le semnaleze lui Saul și lui Prudence ce avem de gând să facem înainte să terminăm. Și sunt și mai îngrijorată pentru că, după spusele lui Kiernan, următorul salt e în Rusia – sau cel puțin asta am încercat ultima oară.

Katherine dă să spună ceva, dar tata intervine:

— Au fost de acord cu toate astea? Ce-au spus? Ia o gură de cafea și încearcă să pară relaxat, dar știu ce gândește. Tocmai i-am vizitat părinții, cei pe care nici nu și-i amintește. Își va dori să afle fiecare cuvințel pe care l-au rostit, fiecare expresie, fiecare gest.

— Vai, tată! Îmi pare rău. Nici nu m-am gândit. Mă așez lângă el la masă și îl îmbrățișez strâns. Mă uit la Katherine și la Connor și-i zic: Nu știu dacă ăsta e protocolul CRONOS, dar am adus înapoi o înregistrare de câteva minute. Înainte să te uiți, vreau să mă asigur totuși că n-am făcut-o de oaie. Ai fost adoptat de John și Theresa Keller, da?

Încuviințează dând din cap, și eu continui:

— Încă predai matematică?

Mă aprobă din nou.

— Și numele tău e tot Alphonse?

Probabil e o dovadă de răutate din partea mea să-l tachinez pe tata pe un subiect atât de vulnerabil și, dacă ar exista o poliție a karmei, sunt convinsă că aș primi o penalizare sau două. Dar expresia de pe fața lui e de-a dreptul neprețuită.

— Glumesc, tată. Dar se pare că ai scăpat ca prin urechile acului. A fost cât pe ce să fii botezat după bunicul tău. Nu știu de ce s-au răzgândit în ultima clipă.

— Te rog, spune-mi c-ai luptat pentru tatăl tău nenăscut și neputincios și ai insistat să se răzgândească, zice tata.

— Nu. Nu-ți datorez nimic la capitolul ăsta, din moment ce tu ai stat cu mâinile în sân și ai lăsat-o pe mama să mă boteze după Prudence.

Tata zâmbește.

— *Touché*! Deși cred sincer că numele de Alphonse e mult mai rău.

— Nu știu ce să zic. Îi dau telefonul cu filmarea și mă îndrept spre cafetieră. Mi se pare că ai față de Alphie. Sau puteai fi prototipul pentru Fonz[4].

— N-am trăit în anii ’50. Și dacă aș fi umblat în anii ’80 cu o jachetă de piele, strigând „Aaay”, ca tocilarul găștii, aș fi luat bătaie zilnic.

Când mă întorc spre masă, Katherine ține jurnalul și apasă pe unul dintre linkurile cu filmări video. Deasupra jurnalului apare o hologramă ce seamănă mult cu mine și începe să vorbească.

— Katherine! Ce faci? Traversez bucătăria din doi pași, vărsând puțină cafea pe pantofii mei Oxford. Înhaț jurnalul din mâna ei și opresc filmarea. Îmi violezi intimitatea!

— Nu înțeleg de ce, zice Katherine. La urma urmei, e jurnalul meu, și poate sunt acolo lucruri pe care trebuie să le aflu. Se uită în jurul mesei. Deși cred c-ar trebui să mergem sus să ne uităm. Nu prea se cade să stăm aici, din moment ce Connor și Harry n-au cum să vadă și să audă ce…

Strâng jurnalul și mai tare la piept.

— Nu! Nici măcar nu m-am uitat încă peste filmări. O să le văd *eu* sus, și dacă e ceva ce trebuie să știi, te anunț. Ca să nu mai zic că, dacă te-aș lăsa și pe tine, ar dura de două ori mai mult.

Katherine poate să vadă și să audă filmările din jurnale, ba chiar să vizualizeze unele dintre locurile de salt din Registrul Punctelor Stabile, dar gena ei CRONOS pare să fi suferit mutații și să se fi degradat în timp, sau poate-o fi de la tumoare și de la tratamente. Îi e greu să perceapă semnalul mult timp. Cândva, glumea că e ca și cum ai merge printr-un tunel în timp ce vorbești la telefon, dar când îi aduc aminte acum, mijește ochii un pic, semn că n-are chef de glume.

— Dacă nu-ți dai seama că ceva e important? întreabă Katherine. Știu mult mai bine ca tine ce facem aici. E posibil să-ți scape unele lucruri. Și dă-mi voie să-ți amintesc că tu ai văzut înregistrările mele, cel puțin pe cele care erau relevante pentru saltul tău în 1893.

OK, partea asta e adevărată. Ca să mă pregătesc de călătoria la Expoziția Mondială, am urmărit înregistrările personale ale lui

---

[4] Personaj fictiv interpretat de Henry Winkler în sitcomul american *Happy Days.* (n.tr.).

Katherine. Dar ea știuse ce se găsea în jurnalele pe care mi le înmânase. Mai mult, acea Katherine pe care am văzut-o în filmările de atunci făcea parte din trecutul îndepărtat.

Eu, pe de altă parte, habar n-am ce-o să găsesc în filmulețele astea; știu doar de avertismentul lui Kiernan, cum că pot fi lucruri pe care nu vreau să le împărtășesc cu alții. Chiar dacă această Kate de-aici nu e tocmai eu, ideea de a-i dezvălui conținutul jurnalului mă deranjează. Ea nu face parte din trecutul meu, ci dintr-un prezent și un viitor alternative. Nu sunt convinsă nici măcar dacă eu însămi vreau să mă uit, dar în mod sigur n-am de gând să le văd în aceeași cameră cu bunica mea, mai ales când Kiernan mi-a spus că jurnalul e plin de reproșuri la adresa ei.

Îmi iau o mină de încăpățânare, care concurează cu a lui Katherine.

— Nu e negociabil, Katherine. Când aflu care dintre înregistrări sunt relevante pentru munca noastră, ești binevenită să le vezi. Cât timp aștepți, poate ar trebui să-mi comanzi un curs de limbă rusă. Kiernan zicea că urmează Moscova, dacă respectăm ordinea de data trecută, deși tind să merg direct în Australia. Zicea că saltul acolo e destul de ușor.

Katherine se strâmbă.

— Adrienne… nu-mi închipui că va coopera, deși „ușor” e corect spus.

N-am idee la ce se referă, dar nu răspunde privirii mele nedumerite.

— Și am deja un curs de limbă, continuă ea. Știu prea bine că plecarea la Moscova a lui Wallace e pe agendă.

Tonul critic din vocea ei mă scoate din minți.

— Există o agendă? Poate îmi faci și mie o copie. Ar putea să-mi fie de folos, din moment ce eu sunt călătorul desemnat.

Katherine îmi aruncă o privire urâtă și mă împinge de la masă, apoi iese din bucătărie. Connor mă privește cu reproș și o urmează.

Expresia tatii seamănă destul de mult cu a lui Connor.

— Ar trebui să fii mai îngăduitoare cu Katherine, știi?

— Îmi pare rău, tată. Dar… e ca și cum vrea să controleze fiecare chichiță. Nu-mi dă informațiile de care am nevoie și apoi, zece minute mai târziu, se așteaptă să știu fiecare detaliu. N-am cum să intru în mințile oamenilor. Iar jurnalul ăsta e intim. Iau o

brioșă cu afine și un șervețel de pe masă, apoi mă aplec și îl sărut rapid pe obraz.

— Asta ce-a fost? întreabă.

— O scuză pentru gluma cu Alphonse. Și așa, pur și simplu. Nu trebuie să pleci s-o iei pe Sara?

— Ba da. Ești sigură că nu vrei să vii cu mine?

Clatin din cap.

— Știi că-mi place de Sara și că-mi plac muzeele de artă, dar nu amândouă deodată. Iubita lui predă istoria artei și, cu toate că e foarte amuzantă în restul timpului, când se află în preajma tablourilor sau a statuilor, se setează pe modul ghid.

— Am putea inventa istorii false, ca data trecută, mă ademenește el.

— Sara n-a părut să se distreze la fel de mult ca noi. Și oricum, am o întâlnire cu cealaltă versiune a mea, zic, ridicând jurnalul. Te întorci devreme, da? Trey ajunge aici…

— Da, știu. La șapte și jumătate. Râde. Nu-ți face griji. Lasagna trebuie doar băgată la cuptor. Salata e făcută. Eu vin cu desertul și cu pâinea proaspătă. Va ieși perfect.

Îi dau o îmbrățișare de la revedere și urc la etaj. Chiar dacă totul *este* perfect, probabil sunt prea agitată ca să mănânc. O parte din mine crede că a fost o idee proastă să luăm cina aici, pentru că e prea multă presiune pe Trey. Dar ăsta e locul în care ne petreceam mare parte din timp, în cealaltă cronologie, așa că poate vom găsi aici energia pozitivă după care tânjim.

Când ajung sus, mă schimb de hainele mai mult decât incomode din 1960 și mă ghemuiesc pe canapea. Iau jurnalul și mă holbez la el o clipă, încă nesigură dacă să-l deschid sau nu. Cu toate insistențele lui Kiernan că această Kate sunt într-adevăr eu, dar cu o experiență diferită de viață, nu mă pot abține să nu o văd ca pe o impostoare – o Kate falsă, care mi-a folosit identitatea și corpul, și care se pare că s-a distrat de minune în pielea mea, înainte să dispară. Nu e logic, dar o detest profund pe această Cealaltă Kate, și o mare parte din mine nu vrea să mai știe nimic despre ea.

Dar, dacă nu mă uit peste înregistrări, Katherine sigur o va face. Una dintre noi trebuie s-o facă – ar fi mai mult decât o prostie să nu învățăm din greșelile comise în acest trecut alternativ. Așa că deschid jurnalul, mă duc direct la paginile de

la final, în care Cealaltă Kate a salvat înregistrările, și apăs pe primul link.

Fața mi se ițește pe un ecran holografic, inițial atât de aproape de mine, că-mi pot vedea fiecare geană. După un moment, Cealaltă Kate se dă câțiva pași înapoi. Pare agitată, și îmi amintește de vremea când eu și Charlayne făceam filmulețe caraghioase pentru pagina ei de Facebook. Dar aici nu apare nicio Charlayne, ci doar o persoană care arată fix ca mine, cu excepția cicatricii șterse de pe gât și mandibulă.

Prima înregistrare, denumită simplu „1”, e foarte scurtă. Cealaltă Kate spune:

— OK, chestia asta nu sunt sigură că funcționează. O s-o repornesc, ca să verific, și mă-ntorc.

Următoarea înregistrare, la fel, fără un titlu descriptiv, o arată pe Cealaltă Kate într-o ipostază mult mai relaxată. E într-o cameră ce pare puțin mai mică decât asta, iar linia orizontului care se întrezărește pe fereastra din spatele ei nu aduce a D.C. Cealaltă Kate se așază în poziție semilotus și trage adânc aer în piept.

— OK, asta e prima mea înregistrare în jurnal, și încă nu mă simt confortabil, dar Katherine spune că e o idee bună să ținem o evidență a lucrurilor pe care le facem, și e mai rapid așa, decât să fac notițe pe hârtie în fiecare zi. Aș prefera să lucrez direct pe computerul meu, dar presupun că în felul ăsta mă voi obișnui mai ușor cu echipamentul. A fost o lună nebună, din toate privințele, și nu știu, mă gândesc că poate e spre binele meu. Atâtea schimbări în decurs de câteva săptămâni te pot zăpăci. Poate dacă mă descarc aici, scap de niște vizite la psihiatru. Deși încă am momente când cred că totul ține de un episod psihotic și că, într-adevăr, ar fi cazul să merg la un psihiatru. Cred că mama m-ar aproba, dac-ar fi aici.

Unde-i mama în cronologia asta? Oare e bine? Din nefericire, cu Cealaltă Kate nu am o legătură telepatică, așa că ea îi dă înainte cu monologul:

— De unde să încep? OK, săptămâna asta am aflat despre punctele stabile: ce sunt, cum le fixez, de ce sunt importante. Katherine are cartea asta mare în care sunt cuprinse toate, iar pe unele le am și eu în cheia mea CRONOS. Și pot să creez altele noi, sau cel puțin voi putea să fac asta peste câteva săptămâni, când consideră Katherine că sunt pregătită.

Acum e doar istorie, o zilnică și permanentă lecție de istorie. Fie că e vorba de o lecție de istorie despre viitorul acestui loc CRONOS, fie de una despre trecut, legată de zonele și timpurile în care au fost abandonați istoricii. Facem asta de aproape o lună și începe să devină tare plictisitor.

Deși inițierea mea în CRONOS a fost simplificată, îmi amintesc bine cum a trebuit să mă uit ore în șir în Registrul Punctelor Stabile, încercând să aflu exact unde și când fusese omorâtă Katherine. Mi-am ridicat ceașca de cafea, în semn de salut empatic: „Te-nțeleg, surioară. Am trecut prin asta".

Și atunci îmi dau seama că așa trebuie să mă raportez la fata de pe ecran – ca la o soră geamănă înstrăinată. Nu sunt eu. Avem același ADN, într-adevăr, dar conștiințe diferite. Avem unele experiențe comune, dar altele, diferite. Nu e vreun dușman, dar tot nu sunt eu.

∞

Mă trezesc pe canapea, întrebându-mă ce caut acolo. Apoi observ jurnalul de pe podea. Închid din nou ochii, încă somnoroasă. În afară de faptul c-am aflat că mama e plecată, cu o bursă anuală, la o universitate din Italia, n-am reușit să obțin prea multe informații din cealaltă cronologie. Versiunea mea alternativă e plictisită, Katherine și Connor o enervează uneori, plus că o neliniștește faptul că merge la o școală nouă, din toamnă. Sunt tot mai sigură că nu se află în Bethesda și, de fapt, niciunde în zona D.C.-ului – a menționat că merge la un mall numit Water Tower Place.

Apoi îmi amintesc că Trey ajunge peste o oră și ceva și simt un puseu scurt de energie. Din nefericire, e o situație cu două tăișuri. Aștept cu nerăbdare să-l văd, dar în același timp mi-e groază. Știu că voi spune ceva stupid și că Trey va zice că relația n-o să meargă. Nu m-am gândit deloc la așa ceva prima oară când ne-am întâlnit, și mă îndoiesc că el se teme să nu dea cu bâta-n baltă. Când relația începe cu fata care spune că e îndrăgostită în primele cinci minute, tipul și-a cam terminat treaba, nu-i așa?

Intru în duș și inspir adânc, cu calm, în timp ce mă spăl pe cap. Am luat cina cu Trey aici, în casa asta, de cel puțin o duzină de ori. N-am de ce să mă panichez.

Și totuși, nu mă pot stăpâni. Pentru prima oară de când i-am dat plicul cu DVD-ul, mă întreb dacă am procedat bine. Adică, i-

am promis lui Trey că îl caut imediat ce mă întorc, însă lucrul ăsta e departe de a se fi terminat. Chiar dacă frânturi din relația noastră se reunesc ca prin magie și redevenim *noi,* cât va dura? Cât va dura până când altă variație temporală ne va fura amintirile?

Alung hotărâtă toate gândurile astea într-un ungher al minții. Faptul că Trey vine în seara asta și că-l văd în mai puțin de o oră ar trebui să mă bucure, nu să mă întristeze.

Mă clătesc de șampon, și o frunză mică ce-mi rămăsese probabil prinsă-n păr îmi alunecă pe picior, spre scurgere. E roșie, cu picățele aurii, și-mi dau seama că am luat-o din Dealey Plaza.

Mă uit la frunza asta care era în aer în ziua morții lui Kennedy, cu zeci de ani înainte să mă nasc, cum dansează în cadă, printre bulbucii de șampon, repezindu-se spre scurgere. Instinctiv, îmi vine să o salvez, dar înainte să o privi între degete, frunza e capturată.

∞

— Katherine, vrei să-ți aduc altceva de mâncare? Mai avem un rest din salata de pui de aseară.

Noi, ceilalți, am terminat de câteva minute. Katherine, în schimb, mai mult a ciugulit din farfurie, luând câteva îmbucături de tăiței moleșiți și dând la o parte ciupercile și orice era cât de cât crocant.

— Ah, nu, zice ea. Nu mi-e așa foame, Harry. Lasagna e bună, chiar dacă a stat în cuptor, să fie caldă, atâta timp.

Trey a întârziat doar douăzeci de minute, ceea ce e acceptabil, dat fiind că traficul poate fi imprevizibil. A sunat ca să ne anunțe și s-a scuzat întruna, deci e de-a dreptul grosolan din partea lui Katherine să aducă iar vorba despre asta, chiar și indirect.

O pun pe seama toanelor ei, dar sunt sigură că o face intenționat. I s-a părut o nechibzuință din partea mea că i-am dat lui Trey DVD-ul, și n-a fost prea fericită nici când i-am spus că-l invit la cină. Se pare că orice secundă pe care nu mi-o petrec cu nasul într-un jurnal sau nu sunt pe urma cheilor CRONOS e timp pierdut, pentru ea. Totuși, ar putea fi măcar politicoasă.

Poate că m-aș fi rezumat să reacționez doar aruncându-i o privire urâtă, dar văd expresia de pe chipul lui Trey – stânjenită, puțin afectată – și nu mă pot abține:

— Lasagna e perfectă, Katherine. Doar e lasagna, pentru numele lui Dumnezeu! Trebuie să fie crocantă pe margini.

Și apoi îmi dau seama că tonul meu e strident și răutăcios, imagine pe care vreau să i-o dezvălui acestui Trey care abia mă cunoaște. Așa că îi zâmbesc lui Katherine, sperând ca vorbele mele să fi fost luate drept glumă.

Ea nu-mi zâmbește înapoi, doar își împinge scaunul de lângă masă și zice:

— Trey, mi-a făcut plăcere să te cunosc… din nou. Cred că în seara asta mă retrag, pentru că mă simt obosită, și oricum bănuiesc că ne vei fi prezentat iarăși de Kate, la un moment dat. Și, te rog, încearcă să n-o ții până târziu – are mult de muncă mâine.

Ca de obicei, Trey este din cale-afară de politicos.

— Plăcerea a fost de partea mea, doamnă Shaw. I-am promis tatii că mă întorc până la zece, așa că oricum plec și eu într-o oră.

Mi se pare puțin ciudat. De obicei stăteam până aproape de miezul nopții… înainte. Dacă Trey avea o oră de ajuns acasă, sigur nu pomenise niciodată de ea. Plus că… zece seara? Câh! Asta era ora mea de culcare în școala generală.

Îl ajut pe tata să servească tarta cu brânză. Connor își ia bucata lui și pleacă, probabil să vadă ce face Katherine. Tata, Trey și cu mine pălăvrăgim despre Briar Hill, despre școala din Peru a lui Trey și câte ceva despre călătoria și pescuitul sportiv pe care tata le-a făcut în Costa Rica acum câțiva ani.

Mă uit la Trey în timp ce tata îi povestește despre pescuitul în Peru. Are părul puțin mai lung și mai blond, și pielea, cu câteva nuanțe mai închisă. Are picățele roz pe nas, ca și cum l-ar fi ars soarele cu câteva zile în urmă. Bănuiesc că asta e înfățișarea lui de vară. Data trecută am ratat vara. Vreau doar să rămân acolo și să-l sorb din priviri, dar mă forțez să mă uit în altă parte, ca să nu îi dau senzația că-l studiez.

Pun vasele în chiuvetă, iar tata inventează o scuză despre planificarea cursurilor și mă lasă singură cu Trey. Mă rog, rămânem cu Daphne, ceea ce mă bucură într-un fel, pentru că

mă simt brusc stânjenită și, ca să îmi fac de lucru cu mâinile, mă apuc s-o mângâi.

— Îmi cer scuze pentru Katherine, zic. Pentru mai devreme.

Bineînțeles că „pentru mai devreme”, doar nu e în cameră acum. Probabil mă crede o idioată.

— A fost urât din partea mea să întârzii atât, și m-a muștruluit. Nu e vina ta.

— Nu e nici a ta.

Trey ridică din umeri.

— Ba da, *a fost* vina mea. Trebuia să plec mai devreme. Tata mi-a dat o grămadă de lucruri de făcut azi, și a durat mai mult decât credeam. Se întinde s-o mângâie și el pe Daphne, și îmi amintesc că și pentru el e la fel de bizar ca pentru mine.

Stânjeneala aduce mult cu ultima noastră întâlnire. Atunci, ne-am uitat la film, ceea ce a fost în regulă, dar subiectul era o întâlnire-clișeu, și nu ne-a plăcut nici mie, nici lui. Acum când mă gândesc, ar fi trebuit să-i accept oferta de a alege el filmul, pentru că știu mai bine ce ne place amândurora. A fost drăguț că ne-am ținut de mână în sala de cinema. M-a sărutat de noapte bună, un sărut foarte asemănător cu cel pe care mi l-a dat pe verandă la prima întâlnire, în cealaltă cronologie – scurt, ezitant, puțin timid.

— Vrei să mergem afară? am zis. E cam întuneric, dar curtea cred că e luminată suficient pentru un joc cu Frisbee-ul.

Pare surprins.

— Vrei să jucăm Frisbee?

Râd.

— Nu, nu chiar, dar Daphne s-ar bucura tare mult. Obișnuiai să… adică… eu… Oftez, înțelegând puțin mai bine acum de ce lui Kiernan îi e atât de greu să găsească pronumele potrivite, când vorbește cu mine.

— Sigur, zice Trey. Sună distractiv.

Și chiar e distractiv. E greu să nu te distrezi când o vezi pe Daphne atât de entuziasmată. Trey tinde să arunce discul prea departe, pentru că nu e obișnuit cu raza ei de acțiune, așa că ea mi-l aduce mereu mie, aruncându-i niște priviri dezamăgite. Și n-am cum să nu mă întreb – oare își amintește de el? Și ea a fost în câmpul CRONOS. Oare jonglează, la rândul ei, cu două rânduri de amintiri – cele în care tocmai îl întâlnește pe Trey și

cele în care el știe deja exact unde s-o scarpine după urechi și cât de departe să arunce discul de Frisbee?

Trey aruncă din nou prea departe, și de data asta discul aterizează lângă garaj, derapând sub un leagăn ruginit, lăsat în urmă de vechii proprietari. Discul rămâne înțepenit și Daphne e nițel speriată că leagănul se mișcă de fiecare dată când încearcă să-l apuce.

Alerg spre ea s-o ajut, și Trey vine după mine. Trage balansoarul în spate, în timp ce eu scot discul și apoi, după ce i-l arunc lui Daphne, mă așază pe leagăn.

Sărutul ăsta e aproape perfect. Și, de data asta, Daphne nici măcar nu se mai preface că e camaradul meu, deci poate că într-adevăr și-l amintește pe Trey.

— Vorbeai serios când ai zis că trebuie să ajungi acasă până la zece? întreb eu când sărutul se termină. Am putea să ne uităm la un film sau…

— Nu, îmi zice. Chiar trebuie să plec. Tata spera să renunț la cină pentru că… mă rog, mâine la prima oră avem avion. Mergem să ne întâlnim cu mama, care e plecată într-o misiune în Haiti și vrea să fie cu mine de ziua mea, așa că…

— Ah! Nu știam.

— Nici eu. Tata m-a anunțat abia ieri – dintr-odată e plin de surprize. Vocea lui Trey devine un pic sarcastică, și sunt pe cale să îl întreb de ce, dar el continuă: Oricum, totul s-a întâmplat foarte din scurt, și singurul zbor pe care l-am prins e la cinci dimineața. Trebuie să fim la aeroport în jur de trei.

— Au! Cât timp vei fi plecat? Încerc să adopt un ton lejer, pentru că nu vreau să fiu genul de iubită sufocantă, mai ales că nici nu sunt tocmai iubita lui.

— Ar trebui să mă întorc până vineri, înainte de începerea școlii.

— Ce-o să faci în Haiti?

— Păi… n-o să stăm chiar în Haiti. Mama vrea o pauză – asta e de fapt vacanța ei –, așa că ne întâlnit în Punta Cana, în Republica Dominicană. Arată frumos, dar, sincer să fiu, m-am cam săturat de plaje. Aș prefera să rămân în D.C. Din păcate, nu am de ales.

— Înțeleg întru totul treaba asta cu familia care face planuri de călătorie în numele tău. O să am și eu parte de câteva deplasări la care aș prefera să renunț, crede-mă.

— Deci, astăzi chiar ai fost în Dallasul anului 1963? Ai adus ceva suveniruri?

O fi doar o impresie, dar simt o mică urmă de îndoială în vocea lui și bănuiesc că atunci când spune „suveniruri”, se referă de fapt la dovezi. Nu sunt surprinsă, dar îmi notez în minte să îi fac o demonstrație adevărată la un moment dat, în viitorul apropiat.

— Fără suveniruri, spun, deși gândul îmi zboară o clipă la frunza care a dispărut pe gura de scurgere. N-a fost chiar o călătorie în scop turistic. Mi-am cunoscut bunicii, deși e greu să mă gândesc la ei ca la bunicii mei, din moment ce sunt cu șase sau șapte ani mai în vârstă decât mine. Le-am luat medalioanele. Și am stat pe faimoasa colină înverzită. L-aș fi putut vedea și pe așa-zisul al doilea asasin, dar a trebuit să părăsim zona înainte să găsim vreo dovadă.

— Incredibil. Uau! Dă din cap. Încotro acum?

Ridic din umeri.

— Încă dezbatem. Se pare că în Australia, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. La un moment dat, poate chiar Rusia Sovietică. În Georgia, în 1938, dar se pare că asta-i mai complicată, așa că o păstrez pentru final.

— Adică poți să te duci oriunde, oricând?

— Dacă a fost fixat un punct stabil, da, aș putea. Există puncte stabile din primele civilizații ale lumii până în viitor, chiar înainte de apariția CRONOS, la sfârșitul anilor 2100. Dar nu sunt sigură că vreau să aflu prea multe despre viitor. Aș vrea să duc o viață normală după ce se termină toate astea, dar când mă întorc în trecut, există tot timpul riscul să schimb ceva care afectează prezentul.

Râde.

— Aș vrea, aș vrea să nu fi omorât peștișorul.

Îl privesc tâmp.

— Homer și prăjitorul de pâine? Dinozaurii? Ned Flanders[5] în rolul de frate mai mare? Cred că glumești, nu l-ai văzut pe ăsta?

— Nu-mi sună cunoscut, deci probabil că l-am ratat.

— O, nu, trebuie neapărat să rezolvăm asta. Dar *te uiți* la *Familia Simpson,* nu-i așa?

— Da. Mai mult la episoadele vechi, care se difuzează în jur de ora cinei. Să fiu sinceră, în ultima vreme n-am mai prea

---

[5] Personaj fictiv din serialul animat de televiziune *The Simpsons.* (n.red.).

urmărit nimic, din moment ce Katherine nu are televizor, iar tata îl are pe cel vechi în camera lui. Dar prindeam reluări în serile când luam cina la tata, și uneori la mama, asta dacă nu urmăream *Roata Norocului.*

Trey scoate un oftat exagerat de ușurare.

— Slavă Domnului! Îmi făceam griji că versiunea mea alternativă s-a îndrăgostit de cineva care nu se prinde la glumele mele.

— Câtă nedreptate! Cum ratez un episod, te și îndoiești de mine. Of, of!

— Hei, nu doar un episod! E seria *Treehouse of Horror.* Imediat o rezolvăm. Scoate telefonul și tastează ceva. O secundă. Încerc s-o găsesc. Face o pauză și apoi își reține o înjurătură. Au doar clipuri video... După câteva secunde, zice: Bun, am găsit! Nu e cap-coadă, dar e destul cât să-ți umple golul de culturală generală.

Îi dau un ghiont cu cotul în coaste, iar el râde și își pune brațul în jurul meu. Ne uităm la filmuleț, râdem amândoi la aceleași secvențe, și îmi dau seama ce mi-a lipsit cel mai mult: să fim împreună și să stăm pur și simplu. Convorbirile telefonice de mai devreme și întâlnirea noastră de la film, chiar și cina din seara asta, toate au părut forțate, de parcă jucam niște roluri. Asta e prima conversație în care mi se pare că-l regăsesc pe Trey al meu. E prima oară când totul pare *ușor.*

Filmulețul e pe terminate când îi sună telefonul.

— E tata, zice Trey, cam fără rost, având în vedere că ne uităm amândoi la același ecran pe care apare cuvântul „Tata” scris cu litere mari și bolduite.

Se dă jos de pe leagăn și face câțiva pași spre casă.

— Da, tata. Ce e?... Da. Mi-a spus Estella. O să trec pe la farmacie când mă întorc... Da, tată. Cinci minute... Da. Ridică puțin tonul. Am totul pregătit. Am spus că merg, nu? Mai ascultă un moment, apoi zice „Bine” și închide, dând din cap.

Ceva e aiurea în scena asta. Tatăl lui Trey părea atât de relaxat când l-am cunoscut. N-am avut senzația că e genul de om care impune multe restricții. Îmi vin în minte toate acele seri – pentru Trey, multe în timpul săptămânii de școală – când stăteam pe computer o oră sau mai mult, adesea depășind cu mult ora lui de culcare.

— E totul în regulă? întreb.

— Da, îmi răspunde, dar nu pare să spună adevărul. În ultimul timp, tata mă bate la cap în legătură cu orice. Dar are dreptate – ar trebui să plec.

„Are încredere în mine”. Mi-l amintesc pe Trey spunând asta despre tatăl lui de nenumărate ori, și mă întreb ce s-a întâmplat.

Mergem în fața casei, unde și-a parcat mașina.

— Există vreun punct stabil în cheia ta pentru Punta Cana?

Râd.

— Dacă n-a avut loc vreo bătălie istorică sau ceva asemănător prin apropiere, mă îndoiesc sincer.

— Păcat, zice el. Încerc să te sun peste vreo două zile. Poate facem ceva împreună când mă întorc.

Dau din cap în semn de aprobare.

— Mi-ar plăcea.

O mângâie repede pe Daphne pe creștet și pe mine la fel de repede pe obraz, și apoi se îndepărtează pe alee.

Când urcă în mașină, am senzația ciudată că suntem urmăriți. Mă uit în jur și îmi dau seama că probabil e de la faptul că stau aproape exact în același loc unde Simon a încercat să-mi fure medalionul. Sunt în afara barierei mele protectoare, la câțiva centimetri de locul unde Trey l-a lovit în cap pe Simon cu un levier. La câțiva centimetri de locul unde a dispărut Katherine.

Fac repede patru sau cinci pași înapoi, spre veranda din față, și îi fac lui Trey cu mâna pentru ultima oară, în timp ce el aprinde farurile și pleacă. Apoi văd alte două faruri luminând cam la jumătate de stradă mai încolo și o dubă albastru închis pornind în urma lui.

Sunt doar vecinii, care ies să cumpere vreo trei litri de lapte sau cine știe ce altceva.

Probabil.

Doar că nu-mi amintesc să mai fi văzut duba. Și sentimentul că sunt urmărită dispare odată cu ea.

4.

Îmi petrec toată ziua următoare cu „Dragul meu Jurnal”, și singurul rezultat pe care-l obțin e că aflu orașul în care se află Cealaltă Kate – Chicago. Mi se pare bizar, pentru că eu n-am fost niciodată în Chicago-ul modern, ci doar în cel din 1893. Mi-e greu să-mi imaginez că panorama pe care o văd la fereastra ei e același loc pe care l-am vizitat în urmă cu câteva luni.

Până la urmă, jurnalul devine interesant, probabil pentru că Cealaltă Kate începe să omită o zi, apoi mai multe, și uneori o săptămână întreagă. Așa că, în loc de pagini după pagini despre antrenamentul ei și alte amănunte cotidiene, se rezumă abia, dacă are ceva de menționat, când se așază să întocmească raportul.

Sunt pe cale să dau clic pe următoarea înregistrare când îmi sună telefonul. Sunt numai patru posibilități în noua mea viață socială trunchiată: mama, tata, Trey sau „scuze, am greșit numărul”. Chiar sper să fie a treia variantă.

E prima.

— Bună, mama. Ce s-a întâmplat?

— De ce trebuie să se fi întâmplat ceva? Nu e normal să vreau doar să vorbesc cu draga mea fiică?

— Ba e normal, dar ce s-a întâmplat?

Râde.

— Bine, recunosc. Ai timp să luăm cina împreună, la O’Malley’s?

Dau să zic „nu”, să motivez că a fost o zi lungă și obositoare, dar abia e trecut de ora 16:00. Din moment ce mama nu știe despre viața mea dublă și despre călătoriile în timp, o să se simtă rănită dacă o refuz. Și O’Malley’s înseamnă inele de ceapă. Inele de ceapă mari, grase, suculente și foarte, foarte nesănătoase, condimentate exact cât trebuie.

Îmi dau seama că ezit prea mult, pentru că spune cu o voce monotonă:

— Dacă deja ai planuri…

— Ba nu, O’Malley’s sună grozav, mamă! Ne întâlnim acolo sau acasă la Katherine?

— Nu, nu. Vin eu să te iau.

— Cu ce, cu bicicleta? O să fie un drum lung până la O’Malley’s, cu mine-n spate.

— Sunt în fața firmei ăleia de închiriat mașini, Zipcar, de lângă campus, și au un Mini Cooper albastru drăguț, decapotabil. Ți-l amintești?

— Da…

— Păi, iar mă tentează. Cred c-o să-l închiriez pentru câteva ore.

— Biiine…, îi răspund, cu doar o urmă de suspiciune în glas. Mama nu e așa. Nu doar că închiriază o mașină, lucru pe care l-a făcut poate de cinci ori de când ne-am mutat în D.C., dar mai vine și aici, acasă la Katherine. Pentru ea, e ca și cum ar intra în bârlogul ursului. Acum *știu* că se întâmplă ceva.

— Lasă-mă să ghicesc. L-ai cunoscut pe bărbatul visurilor tale și vreți să fugiți împreună, ca să trăiți în mijlocul naturii, pe o insulă pustie din sudul Pacificului.

Râde din nou.

— Da. Și am câștigat la loterie. Cum îți sună 35 000?

∞

Mi s-a terminat salata Cobb, și în coșulețul de lângă farfurie mi-au mai rămas două inele de ceapă. Ridic furculița și o înfig în șervetul cu carouri albe și roșii, la un milimetru de degetul rozaliu al mamei.

Știe ea mai bine!

— Deborah Pierce, îi zic, imitând cât pot de bine vocea judecătoarei Judy[6], ești la câțiva pași de violarea paragrafului 3 din articolul 2 al Acordului privind inelele de ceapă. Ține-ți degetele pe partea ta de masă, cucoană!

Eu și mama avem un acord legat de restaurantul O’Malley’s. Nu împărțim inelele de ceapă. Dacă una dintre noi e o scrofiță care termină inele de ceapă înaintea gustării, trebuie să se descurce fără.

Din păcate, ultimele două inele de ceapă din farfuria mea îmi amintesc de episodul când mi-a adus Trey de mâncare de la O’Malley’s, înainte de primul meu salt de probă la Memorialul Lincoln și în ultima noastră zi împreună, înainte de saltul la Expoziție. Iar asta, desigur, îmi amintește de toate celelalte

---

[6] *Judge Judy,* reality-show american din 1996, care a câștigat trei premii Emmy. (n.red.).

lucruri care se întâmplă în viața mea și pe care nu le pot împărtăși cu mama.

Mama, ca oricare mamă, observă că mă schimb la față.

— Hei, nu voiam să-ți fur vreun inel de ceapă! Deși sunt destul de sigură că ți-au adus mai multe ție decât mie. Flirtul tău cu chelnerul se pare c-a dat roade.

Am ridicat din sprânceană.

— *N-am* flirtat cu chelnerul!

Zâmbește larg.

— Nu, nici măcar nu l-ai observat. Unde mai pui că e și simpatic. Atât de serioase sunt lucrurile cu băiatul ăsta cu care te vezi, încât nu poți nici măcar să arunci o privire la un tip sexy?

Chiar n-am chef să vorbesc despre Trey acum. I-am spus o jumătate de adevăr plauzibil în legătură cu relația noastră: că l-am cunoscut la întrunirea cu noii colegi de la Briar Hill și că am ieșit de câteva ori. Toate astea sunt mai mult sau mai puțin adevărate, și, din moment ce trebuie să omit părțile legate de cronologiile alternative, în afară de faptul că acea întrunire a fost la ușa lui și că a trebuit practic să-l pândesc ca să aranjez totul, nu sunt prea multe de povestit.

Așa că înfig furculița în cele două inele de ceapă rămase și le arunc în farfuria mamei, parțial ca să o distrag și parțial pentru că nici nu mi se mai par la fel de tentate ca înainte să-mi zboare gândul la Trey.

— Cine ești și ce-ai făcut cu fiica mea? Mama îmi aruncă în glumă o privire malefică și, pentru o clipă, văd asemănarea cu Saul. Dintr-un motiv anume, m-am gândit la el ca la tatăl lui Prudence și chiar ca la bunicul meu, dar n-am zăbovit asupra faptului că e și tatăl ei biologic. N-ar trebui să fiu surprinsă că există o oarecare asemănare, dar sunt nevoită să recunosc că îmi dă ceva fiori.

Îi zâmbesc timid.

— Acordul spune că fiecare parte poate să predea de bunăvoie controlul asupra unui inel de ceapă celeilalte părți.

— Corect, dar asta nu s-a întâmplat niciodată.

— Poate m-am maturizat și am decis că e drăguț să împarți ce ai și cu alții?

— Hm! Câtă vreme nu te aștepți să-ți răspund cu aceeași monedă…

— Acordul rămâne în vigoare. Și am și un motiv: vreau să termin de mâncat, ca să-mi spui în sfârșit vestea cea mare.

Făcuse pe enigmatica încă de când mă luase cu mașina. M-am înșelat în legătură cu aventurarea ei în bârlogul ursului. A sunat pe la 17:40, cu zece minute după ora la care trebuia să ajungă la Katherine, ca să-mi spună că întârzie și că ar fi mai bine să ne întâlnim în fața restaurantului, ca să nu pierdem rezervarea. Joi seara… într-un local unde rezervările nu sunt nici măcar recomandate, darămite necesare. „Da, bine, mamă. Îți păstrezi coroana de regină a eschivării."

Înghit și ultimul inel de ceapă și-mi șterg degetele pe șervetul din poală.

— OK, am halit tot. Dă-i drumul.

— Nu vrei desert?

— Nu! Și nu mai trage de timp!

— Bine, îmi zice, cu un gest agitat din mână, care nu-i stă în fire. Pur și simplu sunt entuziasmată și puțin… mă rog, nesigură. Nu știu dacă vei fi de acord.

— Hm, bine. Îi arunc o privire nedumerită. O să repet întrebarea pe care mi-ai adresat-o de nenumărate ori. Care-i mama și care-i fiica dintre noi? Ultima oară când am vorbit despre asta, parcă tu erai mama, deci dacă nu s-a schimbat ceva între timp, de ce ai nevoie de permisiunea mea?

— Nu am *nevoie* de permisiunea ta, dar nu vreau să te simți abandonată. Ideea e că… mi s-a oferit oportunitatea asta incredibilă, un an sabatic, de cercetare, cu doar câteva sarcini didactice minore. Dar e în Italia. Un an de zile.

Probabil că expresia feței mi se schimbase puțin, pentru că imediat zice:

— Dar nu trebuie să accept, Kate. Sunt sigură că vor apărea și alte oportunități…

— Nu, nu. Nu pot să-i spun că expresia mea însemna că eu știam deja, pentru că auzisem ceva asemănător în jurnalul Celeilalte Kate. Serios, mamă. Spune-mi mai multe.

Mă privește sceptică.

— E doar o bursă de cercetare. Probabil pot s-o amân câțiva ani, până pleci la facultate, spune, deși îmi dau seama din vocea ei că nu e tocmai convinsă.

— Ăă… am zis să-mi spui mai multe, nu să-mi spui de ce n-ar trebui să pleci. Unde în Italia? Ce-o să faci? Când e plecarea?

— E undeva pe lângă Genova, dar aș călători în cinci sau șase orașe diferite din Europa, și chiar din Africa. E un sponsor anonim în spatele acestui proiect despre poveștile femeilor supraviețuitoare ale genocidelor din Rwanda și Bosnia. Va fi un studiu comparativ, și eu îmi voi face cercetarea despre femeile supraviețuitoare ale Holocaustului și poate voi avea ocazia să și intervievez câteva din Europa. Probabil că a renunțat în ultima clipă – n-am auzit niciodată să se miște ceva atât de repede în domeniul academic. Bursa mi-ar acoperi salariul și cheltuielile de călătorie, plus că este acordată o compensație și departamentului meu, pentru că au fost nevoiți să-mi găsească înlocuitor pe ultima sută de metri. Vor să fiu acolo cu câteva săptămâni înainte de începerea semestrului de toamnă, așa că mi-ar rămâne vreo șase zile ca să mă pregătesc de plecare. Fără ziua de azi, de fapt rămân vreo cinci.

În timp ce-mi ține discursul ăsta lung, are ochii măriți și scânteietori, și pentru cineva care nu o cunoaște ar putea părea dubioasă, având în vedere că vorbește despre perspectiva unui an plin de povești înfiorătoare și emoționante. Însă nu e vorba că se desfată cu suferința altora. E pur și simplu un subiect care o pasionează. Vrea să se asigure că poveștile acestor femei sunt spuse și ținute minte.

— Cred c-ar trebui să accepți, mamă. Adică, o să-mi fie dor de tine, dar aș putea să vin în vacanță, nu? Sau să vii tu.

Rămâne tăcută câteva secunde.

— Ești sigură, Kate? Un an înseamnă mult timp, mai ales la vârsta ta.

— Așa e. Ar fi păcat să-mi ratezi primii pași.

Își dă ochii peste cap.

— Știi ce vreau să spun.

— Știu. Dar o să-l pun pe tata să verifice fiecare dintre temele mele și să-ți dea raportul dacă mai cresc vreun centimetru sau dacă mi se schimbă mărimea la pantofi. Chiar ar trebui *să faci* asta, mamă.

Încerc să par cât de sinceră pot, ca să contracarez supozițiile ei de mai înainte, dar și ca să ascund faptul că o parte din mine chiar nu vrea ca ea să plece. Nu e vorba că-mi va lipsi. Tânjeam după un refugiu scurt de la CRONOS și de la Katherine. Câteva zile pe săptămână acasă la mama, în care să fiu o adolescentă normală, să merg la școală, să dorm într-o cameră mică și

dezordonată, să mă ghemuiesc cu ea la un film pe canapeaua veche și ponosită – toate astea mi-ar fi dat o pauză de la nebunia din jur.

Sunt destul de convinsă că în spatele acestei burse e Katherine, deși nu știu de ce. Cu câteva excepții, cronologia asta seamănă mult cu cea în care a trăit Cealaltă Kate, așa că, poate, mama a primit această oportunitate datorită reputației ei profesionale. Doar că mă sâcâie ceva din sintagma „sponsor anonim și faptul că universitatea e în Italia, unde Katherine a locuit câțiva ani, plus momentul în care s-a ivit ocazia asta… căzută din senin.

Concluzia e că mama are nevoie de ea. Tata are cursurile lui, ne are pe mine și pe Sara. Îi are pe bunicul și pe bunica Keller, care l-au crescut de când avea cinci ani. Îi place să predea, dar dacă ar trebui să-și schimbe locul de muncă mâine, mă îndoiesc că l-ar afecta. Dată fiind ruptura dintre mama și Katherine, ea are doar munca ei și pe mine, iar eu sunt la tata jumătate din timp. Uneori mă privește cu o expresie ciudată, tristă, și sunt sigură că-și imaginează cum va fi totul în câțiva ani, când o să fiu pe cont propriu și o să rămână doar cu munca.

Nu i-am mai văzut ochii aprinzându-se așa de câțiva ani – poate de când s-a despărțit de tata –, așa că în niciun caz n-o să-i dau sentimentul că sunt suspicioasă. Dacă mama ar crede că Katherine e implicată în vreun fel, interesul ei s-ar evapora instantaneu. Și ar fi egoist din partea mea s-o țin aici doar pentru că vreau o evadare de la misiunea permanentă de salvare a universului.

— Ar trebui *să faci* asta, îi repet.

— Nu s-a stabilit încă nimic. Trebuie să mă asigur că Harry e de acord… și bunica ta, presupun. Dar voiam să discut mai întâi cu tine, pentru că dacă tu nu vrei să plec, o să-i refuz.

— O să fie bine, mamă. Va fi un an plin pentru mine. Îi am pe tata, pe Katherine și pe Connor alături, dacă am nevoie de ei, iar noi putem să vorbim prin video chat, e-mail, sms. Doar nu pleci pe Marte. Și oportunitatea asta a fost croită la fix pentru tine.

Toate astea, mai ales ultima parte, sunt absolut sincere, deci nu trebuie să mă forțez să arăt de parcă spun adevărul.

Mă privește lung înainte să răspundă.

— Nu vorbești așa doar pentru că știi cât de tare îmi doresc bursa asta? Cum ziceam, aș putea încerca să obțin o amânare.

— Mamă, du-te! Trăiește puțin! Îmbrățișează-ți destinul academic!

O fac să râdă și îmi dau seama că e ușurată, dar încă nehotărâtă. Ceea ce reprezintă o garanție că va continua să-mi pună toate întrebările astea până ajunge în Italia, și probabil și după, așa că trebuie să rămân fermă pe poziții.

∞

E aproape zece când ne întoarcem la Katherine acasă. Mama a decis că ar trebui să sărbătorim cu o sesiune de cumpărături. Așa că în punga pe care o trag după mine când ies din mașinuța închiriată am o pereche nouă de colanți și o superbă rochie roșie, de vară. Mama și-a cumpărat chiar și câteva rochii pentru ea, deși de obicei e genul de femeie care se îmbracă în blugi și tricou, la fel ca mine.

— Ești sigură că nu vrei să intri? Toată lumea e trează încă. Connor e chiar un tip simpatic. Le poți povesti despre bursa de cercetare și ai ocazia s-o cunoști pe Daphne…

— Poate data viitoare. E târziu acum.

— Katherine nu mușcă, să știi, sau cel puțin nu des. De fapt te temi că ți-ar plăcea de mama ta, dacă i-ai da o șansă. Deci… mai mult ca sigur o să te fac de-acum găină fricoasă.

— Aha! Ești pe muchie de cuțit, Kate. Și chiar trebuie să înapoiez mașina, dacă nu vreau să plătesc pentru o oră în plus.

Clatin din cap.

— Ai grijă să cureți toate penele din mașină, că altfel o să te coste mai mult.

Pufnește.

— Ești la fel ca tatăl tău. Intră în casă înainte să dau peste tine.

— Să ameninți pe cineva cu un Mini Cooper nu e tocmai credibil, mamă. Ar trebui să închiriezi un Hummer data viitoare. Te iubesc!

Aveam sentimente contradictorii dacă ar fi fost să mă urmeze în casă, oricum. Trey sunase când eram în cabina de probă. N-am răspuns, dar i-am trimis repede un sms, promițând să-l sun imediat ce mă întorc. Asta s-a întâmplat acum o oră, și am noduri în stomac de-atunci.

Îmi dau jos pantofii și-i înghesui în dulapul din hol. Nu e nimeni în sufragerie, deci mă gândesc că tata ori doarme, ori e afară cu Sara, iar Katherine și Connor sunt probabil în camerele

lor. Sper să mă pot furișa la etaj neobservată. Katherine era relativ țâfnoasă când ieșeam în timpul programului de lucru, și bănuiesc că încă sunt pe lista ei pentru remarca inteligentă pe care am făcut-o când a venit Trey la cină.

N-am eu atâta noroc. Sunt pe la jumătatea drumului spre camera mea când Katherine își scoate capul pe ușa bibliotecii de la etajul al doilea.

— Kate, mă bucur că ești acasă, dragă. Te-ai simțit bine cu Deborah?

— Da. Mi-a zis să te salut din partea ei. Ceea ce nu e adevărat, dar o să pretind că mama pur și simplu a uitat. Mă duc… mă duc la culcare acum.

— Bine. Mă întrebam dacă ai aflat ceva din jurnal.

Scutur din cap.

— Nu chiar. Începuse să devină interesant abia când a sunat mama. Știu că eram în Chicago cu tine și Connor, dar despre tata nu știu nimic. Mama era plecată în ceva călătorie de cercetare. Urmăresc expresia de pe chipul lui Katherine ca să văd dacă se schimbă când menționez de călătoria mamei, însă ea doar zâmbește.

— Chicago. Nu sunt deloc surprinsă. E un oraș minunat, dacă știi ce ani să eviți. Bine, mergi la culcare ca să te trezești dis-de-dimineață, bine?

După ce îi spun noapte bună lui Katherine, atârn rochia nouă pe umeraș și îndes colanții într-un sertar. Apoi mă schimb în pijama și mă ghemuiesc pe canapea ca să-l sun pe Trey.

Niciun răspuns. Dau să las un mesaj, dar apoi observ că am deja un mesaj vocal de la el, așa că decid să-l ascult mai întâi.

— Hei, Kate. Te-am sunat pe fugă, să-ți zic că am ajuns… și… ăă… te duci la grătarul ăla de sâmbătă, înainte de începerea școlii? Presupun că nu, pentru că sunt invitați elevii noi, de la Briar Hill și Carrington Day. Oricum, ni se cere să confirmăm participarea și numărul de însoțitori. Ei probabil se referă la părinți, dar ai mei nu pot veni niciunul, și eu ar cam trebui să merg. E și o petrecere de rămas-bun pentru tipul ăsta, care le-a fost profesor tatii și bunicului, și am promis că trec pe acolo să zic „bună ziua”, sau „la revedere”, mă rog. Sunt sigur că va fi groaznic de plictisitor, dar ar fi mai distractiv dacă ai veni și tu. Deci… ăă… să mă anunți, bine?

Bănuiesc că are dreptate când zice că va fi groaznic de plictisitor, dar el ar putea să mă invite și să-l ajut să-și curețe frigiderul – o treabă casnică pe care o urăsc –, și tot aș accepta într-o clipită.

Așa că-l sun din nou. Văzând că nu răspunde, las un mesaj și-i zic că da, mi-ar plăcea să merg.

Când mă ridic să-mi bag încărcătorul de telefon în priză, zăresc pe fereastră un licăr de lumină. În prima clipă, mă gândesc că e o cheie CRONOS, pentru că lumina are o nuanță albăstruie, dar nu cea cunoscută. Sunt doar stâlpii de iluminat, iar lumina lor albăstruie se reflectă în acoperișul dubei albastre, care e parcată în același loc în care am văzut-o ieri.

De la fereastra mea văd doar coroane de copaci – o mare de verde. E lucrul care-mi place cel mai mult la camera asta. Îmi place să văd copacii când mă trezesc, să văd luna și stelele noaptea, care-mi amintesc de luminatorul din camera mea de-acasă; așa că las mereu draperiile trase deoparte.

Dar acum când mă holbez la dubă, am aceeași senzație stranie că sunt urmărită… ceea ce e stupid. Dacă văd duba parcată în același loc înseamnă că există o mare șansă să le aparțină vecinilor. Nu înseamnă că suntem urmăriți.

Trag draperiile oricum.

5.

Fumul îmi înțeapă nasul și gâtul în timp ce alerg pe hol, panicată, sprijinindu-mă de perete cu degetele de la o mână, ca să nu mă rătăcesc în labirintul întunecat. Mă uit peste umăr și omul cu lanterna vine după mine, mergând cu o viteză mai mare decât a mea. Parcă alerg prin jeleu.

În cealaltă mână am cheia CRONOS activată, dar accelerează prin zeci de puncte stabile atât de repede, încât nu pot să fac niciun salt. Holmes ajunge mai aproape și îi zăresc arma din mână, apoi văd o explozie de flăcări, aurii și roșii, țâșnind în direcția mea. Când dau să mă nimerească, se transformă într-o cascadă de frunze tomnatice, ce-mi cad pe față.

Mă ridic în capul oaselor și mă uit în jur preț de un minut, dezorientată, apoi mă prăbușesc din nou pe pernă, frecându-mă la ochi. Visele astea m-au bântuit ceva mai rar în ultimele săptămâni și, deși inima încă îmi bate cu putere, măcar nu simt aceeași panică oarbă ca atunci când somnul m-a târât înapoi în Hotelul Expoziției Mondiale. Tot episodul cu flăcările care se transformă în frunze este o noutate bizară.

E prima oară când am avut două coșmaruri într-o singură noapte. Primul vis m-a trezit din somn pe la două și-un sfert dimineața. Am fost atât de agitată, încât am urcat la etaj și am luat la pumni sacul de box până când am obosit suficient cât să cred că va urma un somn liniștit, lipsit de vise. Dar se pare că m-am înșelat.

Afară plouă mărunt și urmăresc picăturile care se preling pe fereastră, în timp ce mă concentrez să respir încet, ritmic, până ce pulsul îmi revine la normal. A mai rămas aproape o jumătate de oră până să sune alarma și sunt tentată să-mi arunc iar pătura peste cap, dar știu că nu voi putea să adorm. Pe de-o parte, din cauza visului și, pe de alta, fiindcă simt miros de bacon. Și, dacă nu mă-nșel, de clătite cu afine.

Când cobor, îl găsesc pe tata în bucătărie. Are căștile în urechi și nu mă aude imediat. Dacă am fi în cabana noastră de la Briar Hill, probabil muzica ar fi răsunat în boxe în timp ce gătește – am fost de nenumărate ori trezită de melodia „I

Wanna Be Sedated”[7] a lui Ramones – deci probabil e îngrijorat că gusturile lui muzicale nu se potrivesc cu ale lui Katherine și Connor. Nu știu sigur ce ascultă ei, sau dacă ascultă ceva. Primul meu gând e că, poate, Katherine o fi un fan al trupei Peter, Paul and Mary, dar cred că preferă genul de muzică pe care-l asculta în 2300 – și n-am nici cea mai mică idee ce-ar putea fi. Cred că muzica punk din anii 1980 i se pare desprinsă din epoca barocă.

Mă întind pe lângă tata ca să înhaț o fâșie de bacon de pe farfuria din spatele aragazului, iar el îmi dă peste mână cu spatula.

— Ai început să te miști încet, bătrâne, îi spun, îndesându-mi baconul în gură. Cu ce ocazie? Clătitele credeam că sunt rezervate pentru weekend.

Își scoate căștile din urechi și le atârnă la gât.

— Nicio ocazie. Afinele erau într-un punct critic, așa că m-am gândit să le terminăm. Și din moment ce mai am doar câteva zile până începe școala, cel puțin pentru noi, profesorii amărâți și asupriți, tratez fiecare zi ca pe o vacanță.

Mâncăm în tăcere câteva minute, apoi zice:

— Cum erau? Adică… am văzut înregistrarea – mersi pentru ea, apropo –, dar cum erau?

Îmi ia câteva secunde până mă prind că se referă la Evelyn și Timothy. Termin de mâncat și îi răspund:

— Semeni foarte mult cu tatăl tău. Are aceleași expresii când e morocănos. E puțin mai corpolent decât tine, totuși. În această privință, îmi amintește mai degrabă de tatăl din cealaltă cronologie, care era și el puțin mai burtos, și resping gândul că tatăl meu ar putea fi unul dintre acei oameni cu tendințe de îngrășare, când sunt fericiți.

— Tatălui tău îi place mâncarea nesănătoasă, chiar dacă a afirmat că, de obicei, el și soția lui sunt vegani. Dintre ei doi, mama ta e mai serioasă…

Îmi petrec următoarele zece minute răspunzându-i la întrebări.

— Îmi pare rău, tată, îi spun după ce epuizez toate detaliile pe care mi le amintesc. Ar fi trebuit să-ți povestesc toate astea imediat ce m-am întors. Știu că ai curiozități în ceea ce-i privește.

---

[7] „Vreau să fiu sedat”. (n.red.).

Zâmbește.

— E-n regulă. Dacă ai fi făcut-o, aș fi întârziat s-o iau pe Sara. Plus că, până acum, n-am fost singuri. E unicul lucru care-mi lipsește de când am plecat de la cabană.

— Și mie. Dar acum ai o bucătărie imensă. Și nu știu ce să zic de patul tău, dar al meu e o îmbunătățire majoră, față de canapeaua extensibilă. Dau ultima bucată de clătită prin siropul rămas, dar nu-mi ajunge, având în vedere că, de obicei, torn prea mult sirop pe clătitele mele. Cedez impulsului de a șterge farfuria cu degetul, ca să iau și restul de sirop.

Tata mă privește un minut, și îmi închipui că are de gând să-mi amintească faptul că e cam scârbos ce fac, dar în schimb îmi spune:

— Chiar și cu patul îmbunătățit, nu pari să fi dormit prea bine…

— Am dormit OK.

Ridică din sprânceană.

— Te-ai trezit iarăși în toiul nopții, nu-i așa? Camera mea e chiar sub mansardă. Am vrut să vin să văd cum ești, dar apoi bocănelile au încetat.

— Ah, fir-ar să fie! Nu m-am gândit la asta. Scuze că te-am trezit.

O parte din pod fusese transformată într-o mini sală de lupte și de gimnastică. Podeaua a fost acoperită aproape în totalitate cu covoare groase. Un aparat cu greutăți ocupă un colț mic, dar restul spațiului e rezervat unui sac de box vertical, unui sac Muay Thai, unor gantere și altor echipamente pe care mi le-a sugerat Sensei Barbie.

— N-am stat treaz multă vreme. N-ai putut să adormi?

— N-am putut să adorm *la loc.* Vise stupide.

— Sunt mai rele?

— Nu chiar, dar nu sunt mereu aceleași. În ultimul, fugeam de Holmes. Doar că, de data asta, focul care țâșnea din armă se transforma în frunze, asemenea celor pe care le-am văzut în Dallas zilele trecute. A fost cam ciudat.

— Hei, frunzele sunt mai sigure decât flăcările, nu? Poate că începi să controlezi tu visul, în loc să te controleze el. S-au schimbat și celelalte vise?

— Nu. Sunt cam la fel.

Și în celelalte vise apare foc, dar nu mă salvez pe mine, ci încerc să salvez alți oameni – uneori oameni pe care îi cunosc și îi iubesc, alteori oameni pe care nu i-am văzut în viața mea. În câteva dintre aceste vise, aud pe cineva plângând și sap prin moloz, și tocmai când mă apropii, persoana dispare. În altele, împing oamenii pe o fereastră mare ca să-i salvez, dar suntem la înălțime, așa că se izbesc de trotuar și se dezintegrează ca și cum ar fi făcuți din cuburi Lego. (Aparent, comitetul de cenzură al viselor mele nu e un fan al sângelui și al grotescului, lucru pentru care sunt veșnic recunoscătoare.) În vis, știu că oamenii se vor izbi de pământ, știu că vor muri, dar nu am de ales. Sunt aruncați pe fereastră, fie că îmi place sau nu.

— Ai visele astea de ceva timp deja, Katie. Nu crezi că ar trebui să discuți cu cineva? Cu un specialist, adică?

— Și ce să-i spun? Dacă-i zic adevărul, mă închide într-un ospiciu.

— Corect, dar ți-ar putea da ceva ca să dormi. Sau ca să te relaxezi. I-am putea spune că ai o anxietate cauzată de testele de la școală, sau ceva asemănător.

— Dacă se înrăutățesc, poate.

Pare că vrea să mai zică ceva, dar apoi schimbă subiectul.

— Ai pierdut o zi distractivă de explorare artistică.

— Ați mers din nou la Galeria Națională?

— Nu. Am vizitat niște galerii mai mici de pe R Street. Plănuisem să mă furișez și să-ți zic noapte bună când m-am întors acasă, dar vorbeai cu cineva și n-am vrut să te întrerup. Era Trey sau mama ta?

— Probabil îi lăsam un mesaj lui Trey. M-a rugat să merg weekendul următor cu el la o întrunire organizată pentru noii elevi. Mergi și tu?

— Nu. Am auzit de ea, dar e o petrecere privată, nu o adunare oficială. E acasă la unul dintre elevii noi. Cred că vor veni doar administratorii și câțiva membri ai universității. Probabil ca să discute despre fuziune. Mai vrei cafea?

— Nu, mersi. Ce fuziune?

Tata pare surprins.

— Nu-ți aduci aminte că mă plângeam de toate întâlnirile alea?

Scutur din cap, iar el îmi aruncă o privire nedumerită și continuă:

— Carrington Day, școala privată de lângă Silver Spring, care a cumpărat Briar Hill?

— Ce? Nu. Deși parcă Trey a zis ceva de Carrington Day în mesajul lui. Când au avut loc întâlnirile astea?

— Cele mai rele, chiar după ce am început eu, în ianuarie, dar s-au întins pe mai multe luni. A fost așa o nebunie, încât am vrut să demisionez. Părinții elevilor de la Briar Hill au luat-o razna când au aflat de copiii lor de gimnaziu că trebuie să meargă până la Carrington. Se oprește. Ah, stai! Variație temporală?

— Mai mult ca sigur. Nu-mi amintesc nimic din toate astea.

Odată la câteva zile mă confrunt cu o mică schimbare în cronologie. Uneori e ușor de văzut legătura pe care o are cu înmulțirea cyriștilor – sunt zeci de orașe împrăștiate prin lume care se numesc Orașul Cyrus sau ceva de genul ăsta. Florida de Sud e aproape în totalitate cyristă, și sunt destul de sigură că n-a fost mereu așa. Alte diferențe par să fie reacții în lanț. Seria *Iron Man,* de exemplu. Aș putea să jur pe viața mea că Gwyneth Paltrow interpretează rolul lui Pepper Potts în filmele astea. Le-am văzut și știu sigur că așa e. Dar mai ieri am urmărit un trailer pe net, și rolul lui Pepper era jucat de cineva pe nume Cassie Mortimer. Potrivit IMDB, așa e dintotdeauna. Gwyneth e tot actriță și se descurcă de minune, dar rolul ăla a mers la această Cassie. Și ea nu e nici pe departe la fel de bună.

De fiecare dată când observ o fisură nouă, nu mă pot abține să mă întreb ce alte schimbări voi descoperi, mai ales după începerea școlii.

— Kate. Pământul către Kate.

— O, scuze! Încep să-mi fac griji legate de școală. Adică, m-am descurcat în ultimele săptămâni din anul școlar trecut, dar cât din istoria pe care mi-o amintesc e istorie? Sau literatură, că veni vorba? Shakespeare chiar a scris *Romeo și Julieta*? Oare Picasso…

— Cine-ai zis c-a scris?!

Mă holbez la el, iar el se holbează înapoi la mine, cu ochii cât cepele și inocent, dar nu rezistă nici măcar o secundă și începe să zâmbească.

— Nu e deloc amuzant, tată.

— Hei, îți eram dator, pentru gluma cu Alphonse.

— Bine, dar eu sunt serioasă.

Iau farfuriile și le pun în mașina de spălat vase.

— Se vede, spune, în timp ce strânge ce-a mai rămas pe masă. Dar, Kate, nu sunt diferențe uriașe. O să fii bine. Poate vei avea puțin mai mult de studiat decât de obicei.

Îmi dau ochii peste cap și pun una dintre farfurii pe raftul de jos.

— Da. Pentru că n-am nimic mai bun de făcut anul ăsta, nu?

Tata ia ultima farfurie din mâna mea și o pune în mașină, apoi mă cuprinde într-o îmbrățișare lungă. Îmi cuibăresc capul la pieptul lui.

— Kate, o să fac tot posibilul să te ajut. Și cu școala, și cu tot ce ai nevoie. Știi asta, da?

Încuviințez și mă simt oarecum mai relaxată.

— Dar, știu că nu vrei să auzi ce-ți spun acum, și pe mine, ca profesor, mă doare să o și zic, dar poate Katherine are dreptate. Poate n-ar trebui să-ți faci deloc griji în privința școlii, acum. Sau în orice altă privință. Nu crezi că, atunci, ai fi mai puțin stresată?

Imediat, mă încordez iar. Îl mai strâng o dată în brațe, apoi mă apropii de fereastră. Am mai vorbit despre asta.

— Poate, îi zic, cu mâinile în șold. Sau poate că ar spori stresul. S-a gândit cineva la asta? E ca și cum se așteaptă să fiu un soi de mașinărie care fuge de colo-colo și strânge medalioanele astea nenorocite. Și știu că n-am încotro, mai ales dacă miliarde de vieți sunt în pericol. Adică nu sunt un monstru.

Tata nu spune nimic, doar mă urmărește cum mă învârt pe loc.

— Știai că – trag adânc aer în piept – știai că săptămâna asta am petrecut vreo două ore studiind legile de deținere a armelor în statul Maryland? Aveam de gând să mă înscriu la un curs ca să învăț să folosesc arme de foc. Dar ar trebui să cumperi tu arma, pentru că încă nu am optsprezece ani.

— Tu urăști armele.

— Da. Urăsc armele. Mai ales pistoalele. Până și ideea de a pune mâna pe una îmi dă fiori. Dar mi-a dat fiori și să fiu fugărită de cineva care avea o armă, în timp ce eu eram cu mâinile goale. Îmi șterg o lacrimă, dar îi urmează imediat o alta, așa că cedez și le las să curgă. Și cine știe ce urmează, tată? Plec în Rusia neînarmată? Și dacă plec cu o armă și trebuie să împușc pe cineva, presupunând că *aș putea* împușca pe cineva, iar atunci când mă întorc, descopăr un soi de efectul fluturelui, adică faptul că al Treilea Război Mondial a avut loc în 1960, și

niciunul dintre voi nu s-a născut? Cum rămâne cu oamenii care n-au existat niciodată din cauza unei greșeli de-ale mele?

Mă gândesc la filmulețul pe care mi l-a pus Trey seara trecută, îl aud pe Homer zicând: „Aș vrea, aș vrea să nu fi omorât peștișorul” și încep să râd. Dar până și eu îmi dau seama că râsul e unul isteric, și se pare că tata crede la fel, pentru că traversează bucătăria și mă ia în brațe. Mă duce la scaunul de lângă fereastră și mă leagănă înainte și-napoi, înainte și-napoi, în timp ce râd și plâng în același timp.

Un minut mai târziu, îl aud zicând către cineva: „Nu, nu acum”, cu voce ascuțită. Nu știu dacă vorbea cu Katherine sau cu Connor. Daphne e cu unul dintre ei și ignoră comanda, sau poate înțelege că cererea nu îi fusese adresată ei. Dacă cineva plânge, Daphne trebuie să vadă care-i treaba. Probabil are o intuiție bună, pentru că e greu să rămâi supărat când ea îți adulmecă în palmă, încercând să te facă să te simți mai bine.

Până la urmă îmi revin și îmi stăpânesc lacrimile.

— Îmi pare rău, tată. Am cedat nervos.

— Nu, mie-mi pare rău, îmi spune și mă trage mai aproape. Îmi pare rău că nu pot să fac nimic în privința asta. Niciun copil de șaptesprezece ani n-ar trebui să se confrunte cu o astfel de presiune. Nu știu cum ai rezistat atât de bine. Și îmi pare rău că n-am fost acolo prima oară când ai trecut prin toate.

— Păi… n-a fost chiar vina ta. Aveai alte obligații, și, cu toate astea, ai încercat să mă ajuți.

Știe toată povestea: cum am întâlnit versiunea lui alternativă, care avea o căsnicie fericită și era profesor la o școală din Delware. N-am menționat că avea cu vreo patru kilograme și jumătate în plus, dar i-am spus tot ce mi-am amintit despre cei doi băieței, John și Robbie. Nu știu dacă îi făceam o favoare sau nu, dar era un lucru infim pe care îl puteam face, ca să-i scot din neant.

— Te gândești vreodată la cealaltă viață, tată? Aș vrea să fi avut timp să-i aflu numele de familie.

— Ce? Al cui nume?

— Al lui Emily a ta, din cealaltă cronologie. Adică… poate nu e măritată și poate…

— Hei, hei! Nu, Kate. O am pe Sara acum și sunt foarte fericit. Mă strânge de umăr. Și te am *pe tine*, ceea ce mă face și mai fericit.

Rămânem tăcuți un minut, apoi spune:

— Ca să fiu sincer, Kate, nu m-am gândit prea mult. Adică… ce-ar fi să-ți spun o poveste despre cum ai decis să continui cu lecțiile de pian când aveai nouă ani…

— Asta nu s-ar întâmpla în nicio cronologie, tată.

— … ca să devii apoi maestră la șaptesprezece ani și să cânți la Carnegie Hall? Ți-ai petrece timpul obsedată de gândul acestui viitor pierdut?

Nici nu e nevoie să mă gândesc.

— Nu, dar nu aș vrea acest viitor. Îmi displăcea să exersez, uram recitalurile, deci nu. Dar nu e același lucru. Tu păreai cu adevărat fericit.

— Și am fost cu adevărat fericit și în această cronologie. Dacă nu mă vezi țopăind un dans vesel acum, e pentru că fata mea poartă pe umeri greutatea lumii – și o zic aproape literalmente –, fără ca eu să o pot ajuta cu mare lucru. Dar mă agăț de speranța că voi fi din nou cu adevărat fericit la un moment dat. Deci nu, Kate. N-o să pun capul pe pernă gândindu-mă la un viitor alternativ. Dacă ăsta e unul dintre lucrurile care te apasă, poți să stai liniștită.

Mă întorc ca să-l privesc în ochi și sunt destul de sigură că-mi spune adevărul.

— OK. Dar, ca să revin la motivul căderii mele nervoase, gândul care m-a ajutat să fac saltul în 1893 a fost acela că era singura cale prin care îmi puteam recupera viața – sau măcar pe tine, pe mama și pe Katherine.

Urmează o pauză, apoi spune, pe un ton șovăielnic:

— Și pe Trey?

— Da. Exact la asta mă gândeam, dar am preferat să evit o discuție cu tata despre viața mea sentimentală. Trei din patru nu e rău. Și nu mă las până nu obțin patru din patru.

Mă trage spre el și mă sărută pe frunte.

— Dă-i timp, Katie.

— Asta e problema. Vreau să-i dau timp. Vreau să petrec timp cu el. Vreau să-l văd la școală și să stau cu el, pentru că *avem* o legătură… O simt undeva în interior.

Oftez. Mi-e greu până și să mă gândesc la asta, darămite să o exprim în cuvinte.

— Cred că… ultima oară n-am avut de ales. A trebuit să restabilesc cronologia ca să-mi recuperez viața, și exista o mică

șansă să-l recuperez și pe Trey. Aveam o sarcină concretă, specifică, să o salvez pe Katherine la Expoziție. S-a dovedit că n-a fost tocmai floare la ureche, dar măcar am putut să… vizualizez totul, știi?

El încuviințează dând din cap, și continui:

— De data asta, sunt împăcată cu cronologia actuală. Trey și cu mine nu suntem cum eram înainte, sau cum aș vrea să fim, dar cred că până la urmă vom reuși. Orice plănuiesc Saul și cyriștii e un rău imens, amorf, pe care nu-l pot identifica. Nici nu știu unde sunt celelalte medalioane, și chiar dacă le găsim, tot trebuie să ne confruntăm cu Saul, Prudence și, probabil, Simon, ca să luăm și cheile lor. Prudence m-a avertizat să nu mai intervin, și cu fiecare pas mic pe care-l fac parcă mă joc cu focul, știi? O caut cu lumânarea. O parte din mine vrea doar să stea cuminte o vreme, să-și trăiască viața și să spere că Prudence o să lase garda jos.

— Dar…?

— Dar cealaltă parte îmi spune că n-o să mai am un somn decent până când n-o să fac țăndări fiecare medalion, pentru ca nimeni, nici măcar eu, să nu poată interveni în cronologia în care vom sfârși. Singurul lucru cu care ambele părți sunt de acord e că incertitudinea mă înnebunește.

— Bine, ce ziceam mai devreme despre discuțiile cu un specialist… Își ridică mâna și începe să vorbească: Nu, stai, ascultă-mă. Ai dreptate, dacă te ducem la un specialist, te va izola sau îți va da atâtea antipsihotice, încât nici n-o să mai poți vedea medalionul, cu atât mai puțin să-l folosești. Dar poate ai nevoie de ambii părinți. Mamei tale i-ar lua puțin timp să se ada…

— Nu, tată. Nu. Ieri poate aș fi fost de acord cu tine, dar… N-am decât să-i spun. OK, plănuia să te sune azi, și aș prefera să nu-i zici că ți-am spus eu mai întâi, dar a primit o ofertă de muncă incredibilă. O s-o las pe ea să-ți dea toate detaliile, dar implică multe călătorii și pleacă la mijlocul săptămânii viitoare. Cred că s-ar răzgândi dacă-i spunem tot ce am aflat. Deși Katherine cred că e…

Sunt pe cale să dezvălui suspiciunea mea legată de faptul că Katherine e în spatele bursei obținute de mama. Dar nu am vreun motiv logic pentru care să bănuiesc că ar avea de-a face

cu asta, plus că n-a părut deloc vinovată când am vorbit cu ea, așa că mă opresc.

— Crezi că Katherine…?

— Doar… s-ar certa din cauza asta. Știi că așa ar face. Katherine n-are nevoie de un stres în plus, și nici eu.

Încuviințează dând din cap, dar ochii lui verzi sunt circumspecți.

— Știu la ce te gândești, tată. Promit că îmi asum eu vina dacă mama află. O să spun că m-ai implorat să-i dezvălui adevărul înainte de călătorie, dar am refuzat.

— Poate că în felul ăsta îmi salvezi mie pielea, dar nu și ție. Nu vreau să fie supărată nici pe tine. Aruncă o privire spre bibliotecă. N-o să se întâmple așa ceva. Eu și maică-ta nu vom sfârși prin a avea aceeași relație cum o are ea cu Katherine. Promit.

— Promiți de două ori? Îmi prind degetul mic de al lui, la ambele mâini.

Zâmbește. Apoi se uită la încheieturile degetelor mele arătătoare, ambele jupuite într-o nuanță violentă de roz, și zâmbetul îi piere.

— O să discut cu Katherine. Tu ia-o în ritmul tău, bine? Dacă ai nevoie de pauză, iei pauză. De fapt – se uită la ceas – ești sub ordin parental să nu te gândești la nimic din toate astea în următoarele douăzeci și patru de ore. Îmbracă-te și alege un film. Mi-ar plăcea ceva animat, dar e alegerea ta, cât timp e comedie. Apoi luăm cina în alt loc decât aici. Apoi o să dormi minimum zece ore, fără vise dubioase.

Îmi dau ochii peste cap, zâmbind în același timp.

— Da, bine.

— Nu-l contrazice pe tatăl tău. Nu te apropii de jurnalul ăla până mâine. Iar dacă Katherine are o problemă cu asta, e binevenită să găsească alt călător în timp care să-i facă treburile.

∞

Pixar și floricelele de porumb sunt combinația perfectă pentru distracție. Apoi mergem la Dave and Buster’s și îl fac praf pe tata la *Fruit Ninja* (iar el pe mine la Skee-Ball). Mintea îmi trece pe modul îngrijorare de câteva ori, dar nu m-am mai simțit de luni de zile atât de puțin stresată ca în după-amiaza asta.

Ne întoarcem și mă antrenez o vreme, dar încă am febră musculară de la maratonul de noaptea trecută. Când termin, dau drumul la apa fierbinte, arunc niște granule cu miros de lavandă și mă bucur de o baie lungă și opulentă. E puțin trecut de ora opt când ies din cadă. Îmi trag pijamalele și mă ghemuiesc pe canapea, gândindu-mă dacă să descarc un roman nou sau să văd un film.

Nu mai am filme, așa că aleg cartea, dar, jumătate de oră mai târziu, tot nu sunt captivată. Mă tot uit la jurnal, care pare și mai ispititor acum, probabil pentru că am ordin parental să-l ignor.

Îl iau și apăs pe linkul 34, înregistrat la scurtă vreme după călătoria în Dallas din versiunea anterioară acestei cronologii. Cealaltă Kate mănâncă morcovi pitici, înmuiați într-o chestie verde care nu știu ce e, așa că o ascult cum crănțăne și vorbește în același timp. Sunt dezgustată, dar mă gândesc că totuși morcovii arată bine, mai ales dacă sosul are și wasabi în el.

Începe să vorbească despre antrenamente și, la un moment dat, cuvântul *Sputnik* îmi atrage atenția, așa că dau înapoi la începutul frazei:

— În fine, Katherine crede că Moehler e acolo ca să fie martor la o conferință de presă despre *Sputnik,* dar se bazează pe amintirea ei despre o întâlnire săptămânală unde istoricii se adunau la o masă și dădeau raportul privind activitățile lor. Erau cu toții treizeci și șase, și când ea a luat parte la acea întâlnire, n-avea cum să știe că va fi ultima. În plus, totul s-a întâmplat în urmă cu peste patruzeci de ani, deci cine știe cât de mult își amintește, de fapt?

Se pare că nimeni din URSS nu s-a gândit că lansarea era mare chestie, până când nu și-au dat seama că presa americană era înnebunită. Ceea ce a început ca un textuleț de un paragraf pe o pagină din cuprinsul ziarului Pravda, pe 4 octombrie, a explodat într-o frenezie patriotică, întinsă pe mai multe pagini în ediția din ziua următoare. Deci conferința ar putea fi într-una dintre zilele astea două.

Se oprește să ronțăie încă un morcov, apoi continuă:

— Dar Connor nu crede că rușilor le păsa de conferințele de presă. De ce să ții o conferință de presă când ai mass-media în proprietatea statului? Îi poți da ziarului *Pravda* ce vrei să apară

în presă. El crede despre Katherine că latră la copacul greșit, iar eu sunt de acord. Din moment ce Connor o contrazice rar când sunt față în față, a trebuit să mă ocup eu de asta.

Întrebarea mai importantă pe care mi-o pun eu este ce fel de idioți trimit observatori în Rusia, în mijlocul Războiului Rece? Sigur, probabil s-au antrenat ani buni și s-ar putea amesteca printre localnici mult mai bine decât…

Apăs pe butonul de oprire. Ori de câte ori Kate deviază de la relatarea evenimentelor și se aventurează pe tărâmul opiniilor e ca și cum m-aș privi în oglindă. E înspăimântător și plictisitor în același timp, pentru că spune ceea ce gândesc și eu, folosind aceleași fraze și aceleași gesturi din mâini. Mai sunt încă șapte minute bune, în care sunt sigură că nu face decât să critice și să nu spună nimic din ce nu mi-a trecut deja prin minte, așa că dau pe repede înainte câteva minute și apăs pe „*play*”.

— … să încropesc o ținută pentru începutul anilor 1900. Nu pot spune că sunt încântată, dar Florida sună bine. E un punct stabil la Fort Myers, din 1895, numit „Edison/Ford/Koreshan”. Thomas Edison și Henry Ford au avut case de vacanță acolo și, după ce am cercetat mai în amănunt, am aflat că Unitatea Koresh a fost un cult obscur care s-a stabilit în 1895 la vreo șaisprezece de kilometri distanță de Fort Myers, ca să pună în practică propria lor utopie. Un lucru care mi-a atras atenția e că termenul *Koresh* e cuvântul evreiesc pentru „Cyrus”.

Opresc și reiau ultima parte ca să mă asigur că am auzit corect, apoi o iau la fugă pe hol și intru în bibliotecă, nerăbdătoare să împărtășesc descoperirea mea. Katherine e la unul dintre cele trei computere. Îi vâr jurnalul în față și pornesc din nou fragmentul de înregistrare.

— Nu e Saul, spune Katherine înainte ca filmulețul să se termine, întorcându-se din nou cu fața spre computer.

— De unde știi? Ar fi o coincidență cam mare, nu? Ai auzit ultima parte? Încep să redau filmulețul, încercând să nimeresc partea în care Cealaltă Kate încetează să se plângă de Katherine și începe să vorbească despre Florida.

— Am auzit. Am verificat mai demult. Koresh nu e Saul.

Deschide o pagină web nouă și îmi arată o imagine ce-l înfățișează pe Cyrus Reed Teed, alias Koresh. E un om de vârstă mijlocie, cu ochi adânciți și o față pătrată, și nu seamănă deloc cu Saul.

— Nu zic că nu există o legătură sau că Saul nu știa de el, continuă Katherine. A fost profesor de istorie a religiilor și a studiat mult grupurile astea marginale. Dar ele au existat cu siguranță înainte ca el să înceapă să ajusteze cronologia. E un grup mai puțin cunoscut, dar găsești câteva referiri la el în bibliotecă. Face un gest din cap spre rafturile aflate în spatele ei, unde sute sau, mai degrabă, mii de cărți împânzesc pereții de sus până jos, pe trei laturi ale camerei.

Toate cărțile din biblioteca asta au fost scrise înainte ca Saul să facă schimbările care au dus la crearea organizației Cyrist International. Au fost constant sub protecția câmpului CRONOS, mulțumită dispozitivului montat de Connor, care face din casa asta o zonă sigură. Și biblioteca arată bizar, cel puțin pentru oamenii cu gena CRONOS, care pot vedea țevile în culori aprinse, ce urcă din podea până în tavan și se intersectează în centrul camerei într-un mare X.

— Grupul Koresh este, cum ai zis tu, „istorie adevărată”, nu ceva ce a creat Saul, iar Cyrus Teed cu siguranță nu e Saul.

Oftez.

— Bine. Mă duc să văd mai departe înregistrarea, atunci.

— Stai. Putem vorbi un minut?

Încuviințez dând din cap, chiar dacă îmi dau seama după expresia ei și din tonul tăios că e posibil să urmeze o conversație incomodă.

— Mai întâi, mama ta a sunat câtă vreme ai fost plecată. A zis că a discutat deja cu tine despre călătoria ei în Italia și că ești de acord, dar voia să se asigure că nu mă deranjează să stai aici în permanență, cât e ea plecată. Și i-am spus că normal că nu mă deranjează.

Ezit o clipă, apoi mă hotărăsc să întreb direct:

— Deci nu știai despre călătorie înainte să sune?

Katherine pare nedumerită.

— Nu. De unde să fi știut?

— Păi, ai lucrat la o universitate în Italia și…

Râde.

— În Italia sunt mai multe universități, Kate. Vorbești de parcă Italia e un sătuc. Te asigur că Deborah n-a primit oferta asta fiindcă am tras eu niște sfori.

Katherine pare sinceră, dar nu o cred în totalitate. E o actriță pricepută, și nu atât locul mă face suspicioasă, cât momentul. Oferta asta i-a căzut mamei în poală exact când a devenit convenabil pentru Katherine să o scoată din calea ei pentru o vreme. Dar nu sunt sigură că are vreo importanță, având în vedere că și dacă Katherine ar fi mărturisit implicarea ei în povestea asta, tot nu i-aș fi spus mamei.

— Apoi, am avut o discuție lungă cu tatăl tău azi-dimineață. Îmi… Se oprește și trage adânc aer în piept. Îmi pare rău dacă te-am forțat prea mult. E ultimul lucru pe care vreau să-l fac, Kate.

Ridic din umeri.

— E în regulă…

— Nu, îmi zice, luându-mă de mână. Nu e în regulă. Totul pare cumva inevitabil, dar asta nu înseamnă că e în regulă. Te iubesc și aș da orice ca să te poți întoarce la viața ta obișnuită. Dacă te forțez prea mult, e pentru că sunt frustrată că nu pot merge eu în locul tău.

Îi sunt recunoscătoare pentru că n-a specificat cea mai evidentă sursă a frustrării ei – tumoarea, care e ca o gorilă de trei sute de kilograme în camera asta, deși cântărește probabil treizeci de grame, sau ceva de genul ăsta. În lipsa ei, Katherine n-ar simți că i se scurge timpul printre degete, că sunt șanse să nu afle dacă-l oprim pe Saul. Și chiar dacă n-o spune, gândul că moare, că mai are poate doar câteva luni de trăit, atârnă în aer aproape tangibil.

Îi zâmbesc trist și mă întind să iau jurnalul de pe birou.

— Atunci, dacă nu e Saul, ar fi bine să mă întorc la treabă. Ziceai că ai un program de limba rusă?

— În folderul comun. O să găsești și un document numit „Agenda”, deși conține mai mult însemnările mele detaliate despre locul unde mergea fiecare în acel salt final. Aruncă o privire și apoi dă-ne de știre ce ești dispusă să faci și când.

Scuzele ei de mai devreme au părut sincere, dar nu mă pot abține să nu simt că ultima afirmație mă înțeapă un pic, de parcă m-aș comporta ca o primadonă, cel puțin.

— Katherine, nu încerc să iau eu toate deciziile. Doar că…

Rămâne cu buzele nemișcate o clipă și mă privește fix. Când vorbește din nou, are un ton încordat.

— Tu ești cea care face salturile, deci tu vei stabili ritmul și vei decide ce se întâmplă și când se întâmplă. Harry mi-a explicat asta clar de dimineață. Acum mă apuc să pun cap la cap costumele, dar, altfel, singurul lucru pentru care eu și Connor suntem buni e munca de cercetare. Deci, cum ziceam, dă-ne de veste. Se întoarce spre ecranul computerului, semnal clar că pot să plec.

Mă întorc în camera mea, simțindu-mă copilăroasă și irațională, dar detestând faptul că ea m-a făcut să mă simt așa. Are o abilitate stranie de a face o scuză să sune ca o mustrare.

Deschid din nou jurnalul și pornesc următoarea înregistrare. E unul dintre rarele filmulețe ce poartă titlu, în loc să fie doar numerotat: Fort Myers 040302. Când Cealaltă Kate apare pe ecran, văd că se află în locul ăsta. Oare de-asta se numește așa?

Are părul strâns într-un coc, cu câteva șuvițe căzute pe gât și pe frunte. Patul din spatele ei e învelit cu un soi de pânză subțire, iar ea e așezată pe un scaun din lemn cu spătar înalt, purtând un neglijeu alb lipit de corp, prin care se întrezărește strălucirea cheii CRONOS. De tăblia patului atârnă un compleu alb, cu mânecă lungă. E asemănător cu cel pe care l-am purtat în Boston, doar că bluza se încheie în față.

Nu pare fericită și vorbește în șoaptă:

— Îți amintești când am spus că Florida sună bine? Ei, nu e așa. E o blestemată de junglă, cu țânțari mari cât privighetorile. Am găsit o șopârlă verde și grasă stând exact în mijlocul patului, ca și cum era stăpână pe el. N-am apucat s-o prind, deci încă e pe-aici pe undeva. Mă bucur tare mult că nu dorm în camera asta. Am fixat-o ca punct stabil ca să pot să vin și să plec de-aici, și acum aștept să mi se aducă bagajul de pe barcă – povestea e că sunt un reporter de la un ziar din nord, care adună informații despre Unitatea Koresh. Și camera îmi oferă un loc în care să mă retrag ca să nu leșin de la atâtea straturi de haine pe care le port în căldura asta infernală. E aprilie, dar am senzația că suntem în august. În orice caz, mâine e duminică…

Corpul i se încordează o clipă, apoi ridică mâna dreaptă și se plesnește pe umărul stâng. Strâmbă din nas dezgustată, în timp

ce se uită în palma pe care o arată apoi la cameră și în care se vede o pată mare, roșie și neagră.

— Vezi? Monștri uriași, însetați de sânge, dar măcar l-am prins pe unul.

O rămășiță din țânțar încă îi atârnă pe piele. Din instinct, îmi șterg umărul care, desigur, nu e mânjit de țânțari. Mi-e greu să mă concentrez la ce spune când văd în față urma aia negru-roșiatică, și aș vrea să ajung în ecranul holografic și să o șterg de pe umărul ei – al meu.

— OK… ce spuneam… ah, da, duminica, cei din grupul Koresh organizează concerte. E o invitație deschisă, adresată tuturor localnicilor – au câteva afișe și aici, în Fort Myers, iar la 13:00 o barcă va acosta la docuri, să-i ia pe oameni.

Katherine are dreptate când spune că locul ăsta a fost aici înainte de cyriști, dar tot mă preocupă câteva chestii. Koresh, de exemplu, înseamnă Cyrus. Apoi mai e faptul că oamenii ăștia au locuit în Chicago mai mulți ani, în jurul datei la care a avut loc Expoziția Mondială, când Katherine și Saul au făcut zeci de salturi în orașul ăla. Și câteva date nu se potrivesc. Conform fișierelor securizate ale lui Katherine, Estero a fost fondat în 1904, dar când Connor a început să investigheze, a descoperit că grupul a apărut cu trei ani mai devreme în cronologia asta și pare să aibă mai mulți adepți. Data ar putea fi o greșeală de tipar, dar ne-am pus de acord că merită verificată…

Și eu. Curioasă să văd dacă datele s-au schimbat și în această cronologie, închid jurnalul, îmi iau tableta și deschid o pagină pe Wikipedia despre „Unitatea Koresh”. Sunt imediat redirecționată către o pagină diferită. Mă holbez un minut la cuvintele de la începutul paginii, apoi sar în sus și alerg pe holul lung, curbat, care duce spre bibliotecă.

— Katherine! Credeam c-ai spus…

Dar Katherine nu mai e acolo.

Connor ridică mâna.

— E jos. Dar sunt sigur că doarme, deci va trebui să aștepți. Ce s-a întâmplat?

Mă prăbușesc într-un scaun de birou, îl rotesc spre el ca să ne uităm amândoi în ecran și îi arăt linkul de sub cuvintele „Cyrist

International”, care spune: „Redirecționat de la Unitatea Koresh”.

Connor încuviințează din cap.

— Da. E unul dintre grupurile cooptate de cyriști. A fost perfect pentru Saul, din moment ce Koresh înseamnă Cyrus.

— Dar Katherine mi-a zis, acum câteva minute, că n-au nicio legătură. Că Saul ar fi putut să știe despre ei, dar nimic mai mult. Și da, clar nu e Saul, dacă e să mă iau după imaginea pe care mi-a arătat-o ea, dar dacă Wikipedia mă redirecționează...

— Pentru că Wikipedia e infailibilă? zice el râzând și așezând iPad-ul pe birou.

— Nu. Dar de ce mi-a spus Katherine că nu sunt legați, când e evident că sunt?

Se sprijină de spătarul scaunului. Ține coatele pe brațele lui, se freacă pe tâmple și văd cum zâmbetul îi piere într-o linie sumbră. Cred că l-am observat și pe Kiernan făcând acest gest la tâmple de câteva ori, dar e prima oară când Connor îmi amintește puțin de străbunicul lui.

— Ce? întreb.

Connor nu zice nimic câteva secunde, apoi lasă capul pe spate și se uită în tavan.

— E *bolnavă,* Kate. Știi asta. Mereu zice că e bine, dar nu e prima oară când a uitat de o diferență între două cronologii. Și toanele ei – se enervează des și mult mai ușor, în special din cauza ta. Schimbările minore de personalitate pot fi comportamente agresive cauzate de steroizi, sau poate că tumoarea crește din nou, mai repede. Oricum ar fi, nu va pierde timpul cu spitalele, care n-o pot ajuta cine știe cât. La naiba, nici pe mine nu mă lasă să angajez o asistentă care s-o ajute să țină pasul cu tratamentele, pentru că își face griji că îi va fi prea greu să ascundă toată nebunia cu CRONOS de cineva care intră și iese din casă zilnic. Îți amintești de criza pe care-a făcut-o în privința lecțiilor de karate, și astea durau doar două ore pe săptămână.

Îmi amintesc limpede. Eram în camera mea, lunea trecută, răsfoind niște însemnări din jurnal. Când m-am uitat la ceas, am văzut că era aproape patru și jumătate, adică ratasem complet lecția de karate de la ora trei, cu Sensei Barbie. Katherine era jos când a sunat soneria de la ușă și a întors-o pe Barbie din drum. A anulat lecția, spunând că a intervenit o schimbare de

planuri. Am aflat adevărul doar pentru că Barbie m-a sunat și mi-a lăsat un mesaj, subliniind că, de data asta, Katherine nici n-a plătit-o și nici nu s-a scuzat pentru faptul că a pus-o pe drumuri. Am sunat înapoi să-mi cer iertare și i-am promis că o s-o plătesc pentru deranj, dar mesajul a intrat în căsuța vocală. Katherine bănuiesc c-a fost extrem de grosolană, pentru că Barbie n-a mai luat legătura cu mine nici până azi. Reacția lui Katherine? A decis că eram prea ocupată cu cercetarea ca să îmi iau timp liber pentru o lecție. I-am spus să nu-mi anuleze planurile fără să mă întrebe și i-am atras atenția că, inițial, fusese entuziasmată de lecțiile astea. Acum mă întreb dacă nu cumva era o altă toană de-ale ei.

— Deci crezi că starea ei se înrăutățește?

— E în fază terminală, Kate. Înseamnă că de-aici încolo va fi doar mai rău. Ținând cont de ce-a zis doctorul ultima oară, cred că mai are câteva luni, dar nu sunt garanții, mai ales din moment ce nu se odihnește cum trebuie. Plus toată drama cu jurnalul, când te-ai întors din Dallas…

— Da?

— Nu te învinovățesc, dar n-ar fi contat. Abia poate să folosească echipamentul acum. Nu știu dacă e de la medicamente sau de la tumoare, dar am văzut-o aruncând un jurnal prin cameră ziua trecută, pentru că nu putea să deruleze paginile. Se apleacă în față și continuă cu voce scăzută: Dacă îi spui ceva din toate astea lui Katherine, o să neg. O să mint categoric, pentru că are nevoie să simtă că e cineva de partea ei. Dar nu cred că putem conta pe ea să ia decizii în momentul ăsta.

Îmi încrucișez brațele la piept și mă uit în podea.

— OK. Am înțeles. Mă întorc la…

— Kate, așteaptă puțin, bine? Te-am văzut azi-dimineață în bucătărie și am fost de față când Harry a vorbit cu Katherine. Înțeleg. Pe bune. E o situație îngrozitoare pentru toată lumea și…

— Și eu sunt singura care poate face ceva în privința asta.

Încuviințează.

— E aiurea, dar da. Cam asta e ideea. Nicio grabă, corect?

Îi zâmbesc fără vlagă.

— Deci, având în vedere că nu ne putem baza pe Katherine momentan, ce-mi poți spune despre tipii ăștia Koresh? Știi de ce diferă datele?

— Păi… Saul nu este Koresh, și nu e niciunul dintre cei șase, sau câți or fi, lideri ai cultului pe ai cărui adepți să-i fi… ăă… abordat. Dar știm că a investit o grămadă de resurse în grupurile astea, ca să le atragă în turmă. Datele diferă probabil pentru că ei au avut mai mulți adepți și mai mulți bani în momentul ăla. Dar o să investighez.

— Mersi. O să fiu la mama zilele următoare – nu mai e mult până pleacă și trebuie să petrec puțin timp cu ea. Dar o să concep acolo o listă provizorie cu ordinea în care trebuie să facem aceste salturi și, când mă întorc, le discut cu tine, cu tata și cu Katherine. Ești de acord?

— Da, dar mă întreb de ce scoți din ecuație singura persoană care chiar are capacitatea să te ajute.

Nu înțeleg ce vrea să spună inițial, dar apoi îmi dau seama că vorbește de Kiernan. Are dreptate. Abilitățile lui Kiernan de a folosi cheia pot părea limitate, dar el e singura persoană care o poate folosi – cel puțin, singura care e de partea noastră. Și știe mai multe despre încercările noastre din trecut decât oricine, cu excepția Celeilalte Kate, care nu e tocmai disponibilă pentru o sesiune de întrebări și răspunsuri.

Fac o pauză cam lungă, bănuiesc, deoarece Connor continuă:

— Crezi că încă le e loial cyriștilor?

— Nu. Categoric nu. Mă gândesc la expresia lui Kiernan de la cabana din Wooden Island, după ce m-a salvat din hotel, când l-am întrebat dacă încă ia parte la lupta asta. Îi urăște la fel de mult ca noi. Doar că… e greu să facă un salt atât de departe de cronologia lui. Spune că îl epuizează și…

— Greu, dar nu imposibil, pentru un timp scurt. Connor mă privește lung și întrebător. Asta ai spus înainte, nu? Ai alt motiv pentru care îl ții la distanță?

Oftez și îmi trag genunchii pe scaun.

— Kiernan vrea să ajute. Dar mi se pare… că pun sare pe rană. Nu vreau să înrăutățesc lucrurile sau să-l… încurajez, presupun. A fost suficient de rănit. Când mă privește…

— E adult, Kate. Dacă îi urăște pe Saul și pe cyriști atât de mult cum spui, de ce nu-l lași pe el să ia decizia asta?

— Nu vreau să-l rănesc. Deja simt că-i datorez atâtea, iar eu nu am nimic de oferit. Nu fac decât să-i amintesc de tot ce-a pierdut.

Connor dă din cap.

— Singurul motiv valabil pentru care să-l ții la distanță este dacă, în adâncul sufletului, chiar nu ai încredere în el.

— Nu se pune problema de încredere, Connor. Dar o voce minusculă din capul meu îmi șoptește: „Sau poate că, de fapt, în tine nu ai încredere deplină”.

6.

Boston

25 iulie 1905, 11:35

Kiernan doarme cu capul pe braț și cu trupul încolăcit în jurul unei perne. Îl privesc o clipă, apoi îmi imaginez cum m-aș simți dacă aș descoperi că cineva mă privește în timp ce dorm și mă trece un fior pe șira spinării. Dar de ce doarme la ora zece dimineața? Credeam că, în 1905, oamenii se culcau devreme și se trezeau devreme. Se pare că nu și Kiernan.

Mă gândesc și că habar n-am în ce haine doarme. Sau dacă măcar e îmbrăcat cu ceva. Ar putea să azvârle plapuma în orice secundă. Așa că fac din nou un salt, la ora prânzului, doar ca să descopăr o cameră goală. Mă întorc în timp cu cinci minute și în sfârșit trag lozul câștigător.
E treaz și stă pe pat, îmbrăcat în pantaloni negri și într-o cămașă albă cu mânecă lungă, încheiată până sus. De gât îi atârnă o fâșie subțire și neagră de material, poate un soi de cravată.

S-a tuns, deși îi stă mai bine cu părul lung. Nu c-ar fi treaba mea, desigur. Trag adânc aer în piept și clipesc ca să fixez destinația.

Ca întotdeauna, se luminează la față când mă vede.

— Kate! E joi. Credeam că vii sâmbătă!

— Ah, nu. Adică, da, o să vin. De fapt, uitasem de sâmbătă, ceea ce bănuiesc că i-ar răni sentimentele. Sper că dacă încep să dau din gură reușesc să scap de talentul lui straniu de a desluși fiecare expresie de pe fața mea. Acum e vorba de altceva. Aveam de gând să-ți cer sfatul cu privire la câteva salturi, dar văd că ai planuri. Revin mai târziu.

— Mă duc la muncă, da. Dar pot la fel de ușor s-o las pe mâine. Ce e?

— Nu, e în regulă. Nu mi-ar plăcea să te fac să lipsești o zi de la muncă.

Râde.

— Nu lipsesc o zi de la muncă. Mă duc mâine în contul zilei de azi. Sau poimâine.

Mă uit urât la el, pentru că e clar că adoră să se joace cu mintea mea. Chiar ar trebui să mă descurc cu toată treaba asta legată de relativitatea temporală, mai ales după ultimele zile. Cancerul limitează timpul pe care-l mai are Katherine de trăit, dar câtă vreme nu am două versiuni ale mele în același loc și în același timp, care să îmi afecteze amintirile, nu mă împiedică nimic să mă dublez sau să mă triplez, dacă e nevoie. Cu totul, mi-am petrecut în jur de o sută de ore făcând cercetări și încă treizeci de ore stând cu mama, făcând comisioane pentru ea și ajutând-o cu pregătirile pentru călătoria în Italia.

— OK, îi zic, așezându-mă pe marginea patului. Mi-am petrecut ultimele… nu știu cât, dar mi se pare că a trecut un secol… urmărind înregistrările din jurnal și răsfoind însemnările lui Katherine. O să avem o întâlnire mâine și cred c-ar prinde bine dacă ai fi și tu acolo.

— Deci a trecut… o săptămână de când ai fost aici?

— Potrivit calendarului, șase zile, dar multe dintre orele alea le-am reluat de două sau trei ori.

— Cum rămâne cu decizia ta de a face lucrurile în tihnă? De a aștepta până când – cum ziceai – îți dai seama ce naiba să faci?

— Katherine e de vină, parțial. Dar mai ales faptul că mi-am dat seama că, probabil, nu voi ști niciodată ce naiba să fac. Intenționasem să sune ca o glumă. Una proastă, recunosc, dar Kiernan ori nu se prinde, ori nu crede că e amuzantă, pentru că mă privește fix și sumbru. Îmi poți spune ce-ți amintești despre cele două călătorii care apar în jurnal? întreb. Prima e în 1902. Ai vorbit despre ferma cyristă de mai multe ori, dar unde se afla?

— Sunt mai multe ferme. Eram la o fermă în Illinois înainte să ne întâlnim la Expoziție, pe vremea când acolo era sediul. Ferma încă există, dar majoritatea dintre noi ne mutaserăm în Estero până în 1902…

— Asta e în Florida, nu? Acolo ai întâlnit-o pe Cealaltă Kate?

— Da. Dădea târcoale prin Nuevo Reino, deși atunci nu se numea așa. Cyrist International încă are sediul oficial în D.C., dar Saul locuiește pe lângă Miami de când a aterizat în 2024. Doar câțiva oameni știu exact unde, pentru că se tot mută, dar are o casă acolo.

Îmi notez îmi minte să le spun lui Katherine și lui Connor în ce an a aterizat Saul și apoi trec la subiect:

— Deci, uite care-i treaba. Katherine zice că grupul Koresh nu e totuna cu cyriștii. Că exista și înainte de Saul. Dar tot ce văd…

— Katherine are și nu are dreptate. Grupul Koresh clar a existat. Era o adunătură mică și bizară, care credea că universul este o sferă goală, cu Pământul în centru. Se bazau pe niște viziuni pe care Cyrus Teed le-a avut după ce a fost supus unor șocuri chinuitoare în timpul unui experiment științific, în pivnița lui. A povestit cum o femeie frumoasă a venit la el și i-a spus că-și va conduce adepții spre mântuire și viața eternă prin crearea acestei comunități noi. Și-a luat numele de Koresh și a pus la cale planuri pentru un loc numit Noul Ierusalim, care avea să cuprindă într-o bună zi zece milioane de oameni, cum pretindea el. Era destul de avangardist în gândire – credea că femeile ar trebui să aibă drept de vot, de exemplu, și că Dumnezeu e și femeie, și bărbat. Asta poate fi un motiv pentru care a atras o grămadă de adepți, mai ales femei, care au fost de acord să contribuie cu bani pentru a-l ajuta să construiască acest paradis nou.

În 1908, pe patul de moarte, Teed a spus că se va reîncarna sau va învia. Totul se baza pe ideea de puritate comunitară. Dacă bărbații și femeile trăiau într-o armonie pură – lipsită de sex –, deveneau nemuritori. Cyrus a murit cu trei zile înainte de Crăciun, deci toată lumea a crezut că va învia în ziua de Crăciun. Adepții lui l-au așezat într-o cadă și au așteptat. Totuși, cred că în cronologia dinainte de Saul, conducerea regională a venit peste ei și i-a obligat să-l îngroape.

— Da, îi răspund. Am citit despre asta într-o scriere veche, religioasă, din biblioteca lui Katherine. Până la urmă grupul a dispărut treptat, când au înțeles că liderul lor, Koresh, nu mai vine înapoi.

Încuviințează dând din cap.

— Așa sfârșesc aproape toate grupurile astea. În cazul de față, au decis că dacă Dumnezeu nu-l învie pe Koresh însuși, fondatorul credinței lor, ce speranță să mai aibă umilii lui adepți?

— Dar documentele arată că Cyrist International a fost fondată în anii 1400, nu? Deci… de ce să pună stăpânire pe grupul ăsta la începutul anilor 1900?

— Uneori e mai ușor să schimbi arhivele istorice decât să schimbi istoria în sine. Anul pe care o să-l vezi de obicei legat de înființarea organizației Cyrist International – ar trebui să știu asta –, e 1470 și ceva…

— 1478.

— Da. Păi, singurul lucru care s-a întâmplat în 1478 e că Prudence, sau poate Simon, s-a întors în timp și l-a plătit pe tipul ăsta, William Caxton, prima persoană din Anglia care a avut o tiparniță, să tipărească niște exemplare din *Cartea lui Cyrus.* Câțiva ani mai târziu, fac același lucru cu *Cartea Profețiilor.* Apoi se asigură că acele cărți sfârșesc în câteva arhive. *Cartea Profețiilor* include și descrieri ale unor așa-zise miracole pe care le face Cyrus mai târziu – în câteva cazuri oferă și unele date. Și mai sunt și o mulțime de predicții, lucruri care n-ar fi trebuit să fie cunoscute când cartea a fost tipărită. Pentru că toate datele astea traversează timpul și predicțiile se împlinesc, lumea începe să creadă că tipul ăsta, Cyrus, e pe bune.

— Deci miracolele… sunt leacurile despre care vorbea Katherine? Lucrurile pe care le-a făcut Saul înainte să arunce în aer sediul CRONOS?

— Da. Și profețiile încep să atragă adepți, cum s-a întâmplat în cazul lui Nostradamus, deși *Cartea Profețiilor* nu lasă prea mult loc de interpretare. Deci, dată fiind existența grupului Koresh și a altor câteva grupuri, tot ce-a făcut Saul a fost să profite de oportunitate. A investit destui bani în comunitatea mică a lui Cyrus Teed ca să avanseze cu vreo șase ani planurile pentru mutarea în Estero. Și a pus-o pe Prudence să orchestreze câteva așa-zise viziuni, reușind să-l convingă pe Teed să renunțe la ideea lui puerilă cu Pământul gol și la alte câteva opinii pe care el le considera absurde. Și, în viziunile astea, Prudence se dă drept viitoarea încarnare feminină a lui Teed; probabil el s-a gândit că e o evoluție destul de plăcută. Ba chiar se arată, ca viziune, și altor lideri Koresh. Apoi Teed moare.

— Doar că acum se întâmplă în 1901, și nu în 1908, corect?

— Da. Bănuiesc că moartea lui n-a fost tocmai întâmplătoare în niciuna dintre cronologii, dar Saul a fixat-o cu șapte ani mai târziu. Apoi, adevărații adepți l-au aruncat în cadă și…

— Oamenii ăștia chiar au crezut că Teed avea să se dea jos din cada aia după câteva zile de la moartea lui? Cum să ia

cineva în serios asemenea afirmații? Mai ales când debita toate prostiile alea cu Pământul gol?

Kiernan dă să spună ceva, apoi se oprește și se holbează la mine un minut, ca și cum meditează la avantaje și la dezavantaje. În cele din urmă, zice:

— Trebuie să facem o excursie.

— Ce? Nu!

— Sunt câteva lucruri pe care trebuie să le vezi, iubire. N-are același efect dacă-ți povestesc eu. Se ridică și se duce în spatele draperiei roșii însăilate, din colțul opus.

— Nu, îi zic, dând să-l urmez. Apoi îmi amintesc ce a spus despre îmbrăcatul și dezbrăcatul în spatele draperiei și mă așez la loc. E o idee foarte proastă, Kiernan. Nu merg nicăieri, deci poți să-ți lași pe tine uniforma de chelner, sau de șef de sală, sau de ce-o fi.

— Nu-s chelner. Nici șef de sală. Dacă vrei să vezi ce fac la Norumbega, trebuie să vii sâmbătă.

— Ți-am spus deja că vin, și chiar voi veni. Dar nu merg în Nuevo… sau cum îi zici tu.

Iese din spatele draperiei, băgându-și cămașa crem într-o pereche de pantaloni maro. Îmi analizează repede hainele și dă din cap, aparent nemulțumit de pantalonii scurți și de maioul meu.

— Ți-aș spune să mergi așa, din moment ce n-o să te vadă nimeni, dar o să îngheți de frig.

— Kiernan, vorbesc serios. Nu merg.

— E sigur, Kate. E absolut sigur. Se ghemuiește pe podea în fața mea și începe să desfacă scândura de sub pat.

— N-ai de unde să știi. Dacă ne vede cineva?

Scoate sacul de pânză în care sunt rochia și pantofii mei și mi-l așază în poală.

— Am locuit la ferma aia, Kate. Am muncit în grajdul ăla în majoritatea timpului. Știu fiecare colțișor, fiecare ascunzătoare, pentru că mi-au fost de folos. Și… Oftează. Am fost acolo în cealaltă cronologie. Am stat la pândă în porumbar. Nimeni nu ne-a văzut atunci; nimeni n-o să ne vadă acum.

— Dar asta înseamnă c-o să dăm de *tine,* deci…

Scutură din cap.

— Nu contează dacă-mi amintesc că am fost acolo cu Kate a mea – deși îmi amintesc prea bine. O nouă cronologie înseamnă

că, dacă tu n-ai fost acolo, nici eu n-am fost. Vom fi doar noi în porumbarul ăla.

— Buuuun. Dar…

Îmi aruncă un zâmbet ironic.

— E vreo șansă să ai încredere în mine? Jur pe sufletul tatălui meu, Durango Montoya…

— Încetează. Mă uit urât la el. În primul rând, e *Domingo* Montoya. Și în al doilea rând…

— În al doilea rând? întreabă când vede că nu termin propoziția.

„În al doilea rând, nu tu ești omul care vreau să-mi citeze din *File de poveste*[8]”. Dar l-aș răni să-i spun asta și nu vreau să-l rănesc. E perfect firesc că Cealaltă Kate a împărțit cu Kiernan lucrurile care-i plăceau. La fel cum am făcut și eu cu Trey. Și nu e drept să îi port pică pentru asta.

— N-am nevoie de un al doilea motiv, îi zic, forțându-mă să zâmbesc. Primul face cât două.

Mă privește din nou întrebător, ca și cum caută indicii ascunse pe fața mea. Cedează după câteva secunde și se uită fix în podea.

— Chiar crezi că te-aș pune vreodată în pericol, Kate?

— Nu. Știu că n-ai face-o. Dacă n-ai crede că ar fi cât de cât sigur, n-ai propune. Dar și dacă există un risc minim, minuscul, infim, merită? Doar pentru puțină distracție?

Ridică din sprâncene.

— Crezi că facem asta de plăcere? O, Dumnezeule, nu! N-o să-ți placă deloc. Și nici mie. Mă ia de mână și se uită în ochii mei. Poți doar să ai încredere în mine, te rog? Trebuie *să vezi* asta. Trebuie să vezi cu ochii tăi cu ce urmează să avem de-a face.

∞

Estero, Florida

24 decembrie 1901, 11:50

---

[8] *The Princess Bride,* film american de aventură din 1987. (*n.red.*).

Știre de ultimă oră: Statul Soarelui[9] poate fi al naibii de friguros într-o noapte vântoasă de decembrie. Rochia din 1905 îmi acoperă aproape fiecare centimetru de piele de deasupra gleznei, dar e subțire, și imediat simt vântul străpungând materialul. Kiernan îmi spusese să mă ghemuiesc înainte de salt, așa că primele lucruri pe care le văd după ce deschid ochii sunt șipcile de lemn din podeaua de sub picioare. O lumină gălbuie pătrunde prin spațiile dintre scânduri, domolită de un strat subțire de fân. La câțiva centimetri mai încolo, zăresc pereții slab luminați ai grajdului de sub noi. Cineva cântă la vioară. După câteva note, recunosc cântecul „O Holy Night”.

Arunc repede cheia CRONOS într-un săculeț din piele pe care mi-l dăduse Kiernan și trag șnurul să-l închid, îndesând bocceluța în partea din față a cămășii. Kiernan stă ghemuit la câțiva metri în dreapta mea. Se uită la baloturile de fân care se află pe ambele laturi și îmi face semn să-l urmez. Mă târăsc după el și înaintăm vreo doi metri spre dreapta, înghesuindu-ne printr-o crăpătură dintre baloturile de fân. Mă târăsc în capătul îndepărtat, și Kiernan se așază cu spatele la fân, ca să se poată uita la scară.

În fața mea se află o fereastră, și văd o rază subțire de lună atârnând pe cer, aproape ascunsă printre nori. Înțeleg imediat de ce oamenii spun că-i „trage curentul” în hambar: pentru că vântul șuieră în jurul nostru și frigul îmi pătrunde până la oase. Îmi cuprind picioarele cu brațele și îndes marginile fustei sub mine. Kiernan se întinde în spatele celui mai apropiat balot de fân și scoate o pătură, cu care ne înfășoară pe amândoi. E puțin prăfuită, dar extraordinar de groasă. Totuși, pare ciudat să găsești o pătură în locul ăsta, și, în plus, de unde știa de ea? Îi dau un ghiont cu cotul și, când se uită la mine, îmi mut privirea spre pătură, apoi din nou spre el, cu o sprânceană ridicată în semn de întrebare.

— E… Mi-am petrecut destul timp aici, bine? îmi șoptește, părând rușinat. Vizibilitatea e ceva mai bună aici, în stânga scării, dar știam că ai nevoie de pătură.

Decid să nu insist și mai ales să nu mă gândesc cine o mai fi stat sub pătura asta. E oricum neplăcut să mi-l imaginez pe Kiernan aici, cu versiunea mea alternativă. Cu siguranță nu vreau să mi-l imaginez cu Prudence.

---

[9] Denumire dată statului Florida. (*n.tr.*).

Grajdul de sub noi pare destul de banal, dar mă bazez doar pe cunoștințele mele despre grajdurile pe care le-am văzut în filme sau la televizor. De-a lungul unui perete e un rând de staule, iar în mijloc, un spațiu larg, deschis, întrerupt la fiecare șase metri sau cam așa ceva de o grindă verticală. Pare că sunt staule și pe partea asta a clădirii, dar nu-mi pot da seama, din locul în care suntem. Pe un perete atârnă unelte pentru fermă și echipament de cai – șei, căpestre și restul –, precum și un raft cu clești și alte ustensile care arată bizar. Pe jos e fân și grajdul e aproape în totalitate ascuns în umbră.

Chiar sub noi e un cerc de lumină puternică, unde un grup de oameni s-au adunat în jurul unei căzi cu picioare. Deasupra căzii se află o bucată de ceva – poate sticlă, pentru că reflectă lumina de la lanterne –, decorată la un capăt cu flori. Nu văd ce se află sub sticlă, dar nu mă deranjează deloc.

Șapte scaune, acoperite cu pânză albă, sunt aranjate la rând, în stânga căzii, fiind ocupate de femei de diferite vârste, îmbrăcate asemănător, cu părul prins la ceafă într-un coc. În spatele celor șapte scaune, zeci de oameni, poate chiar o sută sau mai mulți, sunt răspândiți până în fundul grajdului. Cam două treimi sunt femei și copii, și aproape toată lumea e îmbrăcată în alb. Majoritatea stau în picioare, unii sprijiniți de grinzile verticale, alții așezați pe baloturile de fân. Câțiva copii se aventurează pe zidurile joase care separă staulele.

— Femeile din față? șoptește Kiernan. Sunt Cele Șapte Surori ale Curții Planetare.

Dau din cap în semn de încuviințare. Îmi amintesc vag că am citit ceva despre ele în arhiva istorică, dar nu mai știu precis ce rol aveau în comunitate.

Când violonistul termină „O Holy Night”, trece imediat la „Silent Night” și câteva voci îl acompaniază. Un om cu barbă și părul blond-roșcat scoate un ceas de buzunar și îi spune ceva femeii care stă ca o matroană, cel mai aproape de cadă. Ea se oprește din cântat pentru o clipă, apoi încuviințează, închide ochii și continuă cu a doua strofă.

Scena de sub noi ar fi aproape idilică dacă n-aș ști că în cadă se află un cadavru descompus.

Tipul blond se uită din nou la ceas, apoi bate pe umăr femeia. Ea se ridică și își înalță brațele deasupra capului. E aproape la fel de înaltă ca bărbatul și are părul negru încărunțit. Muzica se

oprește brusc, și celelalte șase femei se ridică să i se alăture. Toate încep să se legene, cu ochii închiși și fețele ridicate spre grinzi.

Se unduie înainte și înapoi în jur de treizeci de secunde, apoi prima femeie lasă deodată brațele jos. Se creează un efect de domino când fiecare femeie din rând încetează să se legene, și îmi rețin un hohot de râs, pentru că arată ca fanii care făceau valuri în public la meciul celor de la Washington Nationals, unde m-a dus tata vara trecută.

Femeia își deschide dintr-odată ochii și strigă: „Koresh! Iubitul nostru Koresh! Nu-ți plângem moartea.”

Mulțimea murmură la unison, iar Kiernan se mută mai aproape de urechea mea, șoptind:

— Annie Ordway, dar i se spune Victoria Gratia. Înseamnă „victorie prin grație” sau ceva de genul ăsta. Mâna dreaptă a lui Koresh, cel puțin deocamdată.

Femeia continuă:

— Pentru că al șaselea mesia, Iisus, a înviat a treia zi, la fel și al șaptelea mesia va învia în această zi de Crăciun. Profetul nostru, așteptăm a doua ta venire, ca să construim Noul Ierusalim, raiul nostru aici pe Pământ!

Kiernan scoate un mic chicotit înfundat.

— Annie e unul dintre ultimii locuitori ai Pământului gol.

— Ce?

— Îți explic mai târziu. Ssst… Ridică mâna și se apleacă în față. Uită-te la cadă. Trei, doi, unu…

În spatele căzii se ivește o lumină albastră, din care apare o femeie tânără, măruntă. E și ea îmbrăcată în alb, dar poartă o togă, strânsă în talie și la umăr cu un lanț auriu care reflectă razele albastre de la cheia CRONOS. Stă cu brațele întinse pe lângă corp, cu capul lăsat pe spate, cu buclele negre, prea bine cunoscute, căzându-i pe umeri.

Prudence. Strălucește toată. Nu doar medalionul. Pielea și hainele îi strălucesc la propriu, ca metalul lustruit.

O fată de lângă staulele pentru cai leșină, neobservată de nimeni. Toți se uită în față, majoritatea zâmbind, vrăjiți de viziunea din spatele căzii cu cadavrul.

Totuși, Annie Ordway nu pare să se bucure. Arată uimită și puțin confuză, ca alte două surori. Nedumerirea durează doar câteva secunde, și apoi Ordway cade în genunchi. Ca la

comandă, celelalte surori fac același lucru, urmate de restul oamenilor din grajd.

— E vopsea, șoptește Kiernan cu o urmă de dispreț.

Îmi fuge mintea înapoi în 1893, când versiunea lui de opt ani se uită la unghiile mele de la picioare, vopsite stacojiu, și îmi spune că mama lui i-a zis că doar cocotele se dau cu vopsea.

— Vopsea fosforescentă. Vezi raza movulie de deasupra capului ei?

Încuviințez în tăcere.

— E lumină neagră portabilă, programată cu cronometru la miezul nopții.

Mulțimea de sub noi rămâne tăcută inițial, dar apoi încep să se audă câteva strigăte: „Slavă lui Dumnezeu!” „Slavă lui Koresh!” Treptat, uralele ajung la apogeu.

Prudence întinde mâinile spre oamenii care îngenunchează înaintea ei. Nu îi văd fața până nu-și lasă capul din nou pe spate. E mai tânără decât când am văzut-o la Expoziție. Și ori e o actriță fenomenală, ori s-a convins până și pe ea însăși, pentru că fața ei, care e straniu de asemănătoare cu a mea, nu e luminată doar de vopseaua fosforescentă, ci și de un zâmbet de bucurie diafană.

— Ridicați-vă, copii ai lui Cyrus! Ridicați-vă, veseliți-vă și urmați-mă!

Oamenii se clatină pe picioare, iar Ordway pășește în față, cu brațele deschise.

— Bine-ai venit, soră Koresh! Sunt Victoria Gratia și te primesc în unitatea noastră.

Zâmbetul îi piere lui Prudence de pe față, fiind înlocuit cu un aer sumbru de compasiune.

— Te știu bine, soră Annie. Vei avea parte de îndurarea și răbdarea mea, pe măsură ce îți birui păcatele.

Zâmbetul lui Ordway dispare de pe chipul ei.

— Păcatele... mele?

— Da. Tu și restul sunteți vinovate de păcatul desfrâului, spune Prudence, ațintindu-și privirea către celelalte surori și încuviințând cu un gest din cap. Ați adus ispita în calea fratelui Cyrus, dar eu sunt dovada că sufletul lui a rămas pur. A scăpat din chingile morții și ale păcatului.

Mi-e greu să mi le imaginez pe cele trei femei ca pe niște ispite. Cea mai tânără are cel puțin cincizeci de ani, și toate trei

sunt acoperite de la gât până la glezne. Se aud icnete, apoi un murmur înăbușit umple grajdul în timp ce fiecare om îi șoptește ceva celui de lângă el.

Două surori aflate în capătul îndepărtat al căzii-sicriu fac un pas în spatele celorlalte. Poartă cununi în păr; cea a femeii mai scunde e făcută din boboci roșii de trandafir, iar cealaltă, din boboci roz. Inițial par să se certe, apoi Boboci Roz face un pas în față și o îmbrățișează pe femeia mai scundă. Rămân acolo o clipă, cu capetele alăturate, cu frunțile lipite una de cealaltă, strângându-și reciproc umerii.

Privirea mea e atrasă din nou în centrul hambarului, unde una dintre femeile pe care Prudence tocmai le-a dat în vileag drept păcătoase cade în genunchi, cu capul plecat, și începe să suspine. A doua femeie se uită în jur la oamenii din hambar, trage adânc aer în piept și i se alătură celeilalte pe pământul acoperit cu fân.

Ordway se holbează la ele, în timp ce bâjbâie după scaunul din spatele ei. Se prăbușește în el și arată de parcă urmează să vomite.

Prudence le zâmbește femeilor culcate la pământ, cu chipul ei strălucitor, la propriu și la figurat.

— Nu vă înjosiți, surorilor. Întotdeauna există speranță pentru cei care își dovedesc căința.

Privirea îi alunecă o clipă la Annie Ordway, care e încă așezată pe scaun, cu bărbia înclinată sfidător. Apoi Prudence se uită din nou la cele două femei îngenuncheate.

— Mai e timp ca sufletele voastre să atingă perfecțiunea. Moartea nu poate pune stăpânire pe cei cu inima pură.

— Dacă Koresh a înviat, de ce trupul lui e încă aici? întreabă Ordway.

Prudence înclină din cap, aruncându-i lui Ordway un rânjet batjocoritor, apoi zâmbește din nou mulțimii.

— Ce se află în fața voastră e o carapace inutilă, o coajă goală. Mă arăt vouă ca frate Cyrus. Soră Prudence, Koresh – numiți-mă cum vreți. Suntem toți unul întru Cyrus. Și cei care îmi vor urma Calea vor primi aceeași răsplată.

Îl simt pe Kiernan încordându-se lângă mine. Mă uit la el, dar dă din cap, făcându-mi semn spre priveliștea de jos. Totuși, mă ia de mână și mă ține strâns când cele două femei care stătuseră ghemuite în umbră se despart. Boboci Roz se

îndreaptă repede spre zidul din spate și ia ceva de pe un raft de lângă căpestre, iar cealaltă vine în cercul de lumină, în fața lui Ordway și a lui Prudence. Boboci Roșii îndreaptă un deget palid spre Annie Ordway, dar rămâne cu privirea ațintită asupra lui Prudence.

— Eu și Eloise… n-am încetat să credem, Koresh. După ce te-am văzut săptămâna trecută, la Bamboo Landing, le-am spus celorlalți, inclusiv lui Annie…

Se aude un icnet firav în mulțime, iar Boboci Roșii se întoarce spre adunare și zice:

— N-o să-i mai spun Victoria Gratia, pentru că este necurată. Nu este de-a noastră. Se întoarce din nou spre Prudence și adaugă: Le-am spus lui Annie și celorlalți că vei muri curând, dar că ne-ai spus să nu disperăm, pentru că puritatea ta va fi răsplătită cu o formă nouă, nemuritoare, cum ai repetat mereu. Annie a râs și ne-a făcut naive.

Boboci Roz, pe care presupun că o cheamă de fapt Eloise, face un pas în față.

— Nu suntem chiar așa de naive, Annie. Te-am văzut cum îl priveai pe Koresh, cum îl atingeai, nu ca o soră, ci ca o ispită. Dar noi n-am șovăit niciodată, și noi, cele cu adevărat curate, îl vom urma acum.

Se întoarce spre Boboci Roșii.

— Ești gata, soră Mary?

Boboci Roșii încuviințează, iar Eloise se întinde și o sărută pe ambii obraji.

— Mergi cu Koresh, soră.

Când face un pas înapoi, apare o străfulgerare metalică.

Kiernan mă strânge și mai tare de mână, în timp ce mă holbez, șocată, la tăietura roșie de pe gâtul lui Mary, chiar deasupra gulerului de la rochie. Sângele se prelinge prin dantelă și, când se prăbușește la pământ, încă îi zâmbește lui Prudence.

Cineva țipă, dar înainte să facă cineva un pas înainte, Eloise se întoarce și zice:

— Merg cu Koresh! Dacă sunteți curați la trup și la suflet, urmați-l și voi! Se taie de-a curmezișul gâtului, apoi se prăbușește lângă Mary, împroșcând sânge pe cada-sicriu din fața ei.

Picioarele îi tresar sub fusta lungă, la fel ca ale lui Mary, deci femeile sunt încă vii. Un grup mic de oameni se reped în față,

inclusiv un om mai în vârstă. Se apleacă și pare că încearcă să simtă pulsul lui Eloise. Apoi îmi dau seama că, de fapt, îi ia cuțitul din mână.

Prudence are ochii măriți și gura căscată. E clar că nu se aștepta la asta. Vreau să urlu la ea, să îi vorbesc, pentru că doar ea are puterea să oprească totul.

Dar rămân tăcută, în timp ce Kiernan mă ia în brațe și caută cheia CRONOS care să ne aducă înapoi în punctul stabil din camera lui.

— Kate, trebuie să plecăm. Nu putem face nimic aici.

Bătrânul își duce cuțitul la gât. Sunt convinsă că visele mele din noaptea asta n-o să fie tocmai plăcute, dar cu siguranță nu vreau să le transform în povești de groază, urmărind altă sinucidere. Înhaț medalionul de la Kiernan, mă uit în punctul stabil și clipesc.

∞

Boston

25 iulie 1905, 12:05

Ajung în camera lui Kiernan și stau acolo, tremurând, întrebându-mă pe unde naiba umblă el. Apoi îmi dau seama că blochez punctul stabil, așa că mă îndrept spre pat.

Când își face apariția, mă reped la el, lovindu-l în piept cu pumnii.

— De ce m-ai dus acolo? De ce nu m-ai avertizat?

— Kate, îmi pare rău. Mă apucă de încheieturi și se apropie de mine, încercând să mă îmbrățișeze, dar îl împing înapoi. Îmi pare rău, dar trebuia să vezi cu ochii tăi.

— Nu tu decizi ce trebuie să văd! Doar pentru că i-ai arătat ei…

— La naiba, Kate. Nu! Nu, nu, nu. Nu e vorba despre asta deloc. Continuă să mă țină de încheieturi, apoi se apropie iar, implorându-mă din ochii lui căprui, adânci să ascult. *Ea* m-a dus. De-asta știam că trebuie să vezi. A mai fost dat să văd privirea aia neîncrezătoare, nu în ochii tăi… Oftează. N-am văzut-o în ochii *ei*. Ci în ai mei, în oglindă. Îmi dă drumul la încheieturi și se prăbușește pe marginea patului. Kate m-a făcut să mă întorc în Estero și să văd totul din nou. Mi-a amintit cât de în serios își iau

crezurile și cât de departe pot merge ca să le protejeze. Mi-a amintit că orice grup care stă cu mâinile în sân și încurajează, sau chiar permite, tipul ăsta de fanatism trebuie să aibă parte de oponenți. Îmi pare rău că ai fost nevoită să asiști la așa ceva. Dar cred în continuare că am făcut ce trebuia.

O parte din furie mi se evaporă, dar încă mă ustură ochii în timp ce lăcrimez.

— Ce s-a întâmplat cu restul, Kiernan? Cu cei din grajd? Câți au murit?

— Doar trei au murit în grajd. Apoi Pru și-a revenit și le-a zis să înceteze – le-a spus că nici cele mai curate suflete și trupuri nu pot fi reînviate dacă au pierit prin sinucidere. Le-a spus că trebuie să aibă încredere în Dumnezeu și în profeți ca să știe când le sosește ceasul și că decizia asta nu le aparține lor. Dar înainte să dispară grupul, încă doi și-au mai luat viața.

— Deci cinci în total?

Încuviințează din cap.

— Comunitatea a vrut ca toți cinci să fie puși în căzi, asemenea lui Koresh. Bineînțeles, niciunul n-a înviat, și aici se potrivesc oarecum cele două cronologii – inspectorul de sănătate din regiune și-a făcut apariția și i-a obligat să îngroape cadavrele cam după o săptămână. Annie Ordway a fost mai mult decât bucuroasă să se supună – normal, fiindcă o bănuise pe Pru încă de la început. Dar a pierdut și ultima fărâmă de credibilitate când ea însăși a comandat înmormântările. A fost dată afară. Și da, au votat să fie scoasă din cealaltă cronologie, dar asta a durat mult mai mult. Odată cu dispariția ei, Pru a devenit lider, deși unul de fațadă, pentru că era plecată mai mereu.

Nu spun nimic deocamdată, gândindu-mă la tot ce-am auzit.

— Stai… ai spus că te-a făcut Kate să te întorci? Ai fost acolo când s-a întâmplat totul?

Se uită în podea, simțindu-se vizibil stânjenit.

— N-am văzut altceva decât pe Pru luminată din cap până-n picioare. Eram în spatele grajdului, cu Simon. Îl ajutam să pregătească luminile.

— Deci știai ce s-a întâmplat? Că oamenii ăia și-au tăiat…

— Da, dar nu e ca și cum asta făcea parte din plan, Kate. I-ai văzut fața lui Pru. Era șocată. Habar n-am dacă Saul avea vreo

idee că se va ajunge aici, dar ea nu știa. Chiar a fost supărată. Cu toții am fost.

Îmi încleștez maxilarul.

— Nu prea supărați, din moment ce niciunul nu s-a întors în timp să schimbe cronologia.

Scutură din cap.

— Pru s-a gândit la asta, sau cel puțin a zis că a făcut-o. Dar Saul s-a împotrivit și a convins-o că acele morți vor servi drept avertisment, pentru ca alții să nu presupună că sunt într-atât de curați încât să fie… înviați. Sau reîncarnați, cum vrei să-i spui. Simon a folosit cuvântul „resetați”. În fine, argumentul lui Saul a fost că acele morți i-ar fi descurajat pe alții și ar fi făcut comunitatea mai ușor de controlat. Era totul pentru binele suprem.

— Și toți au spus „Bine, Saul, cum zici tu, Saul”? Chiar și tu? Nimeni nu l-a contrazis în niciun fel?

Simt o urmă de autoapărare în vocea lui, când îmi răspunde:

— N-aveam nici șaisprezece ani, Kate. Și zi-mi, tu de ce n-ai strigat că Prudence e o impostoare? De ce n-ai urlat când ai văzut-o pe prima femeie prăbușindu-se?

Mijesc ochii.

— A fost cât pe ce s-o fac, dar știm amândoi că nu e același lucru, Kiernan! Eu eram martoră la ceva care deja se întâmplase. Dacă strigam, cum ar fi stat lucrurile? O altă cronologie în care nu exist? Prudence luând hotărârea că acest mic armistițiu al nostru ia sfârșit? Nu puteam să risc. Și totul s-a întâmplat atât de repede…

— Exact. Totul s-a întâmplat atât de repede. Oprește-te un pic și gândește-te la ce spui. Încearcă să privești din perspectiva mea de-atunci. Nu mă scuz pentru nimic, Kate. Am fost cyrist. Știi doar. Eu n-am avut încredere deplină în ei, dar mama da.

— De ce? I-ai spus despre bănuielile tale. De ce avea încredere în ei?

— Da, i-am spus când aveam *opt* ani, zice, râzând amar. Mama ta pleca urechea la ce considerai tu important când aveai opt ani? Mama era nepricepută, văduvă, avea o gură de hrănit. Și eu eram tot un copil, indiferent cât de adult încercam să par. Cyriștii ne-au oferit mâncare și adăpost, iar ea le-a acceptat cu recunoștință. Asta e valabil pentru mulți, mulți oameni care i-au urmat de-a lungul anilor, Kate. Am locuit printre ei opt ani. Mai

mult decât a stat tata prin preajmă. Începi să vezi lucrurile diferit după o vreme.

Se lasă pe spate și se sprijină în coate pe pat, cu fața îndreptată spre tavanul încă acoperit cu stelele alea ciudate, oftând ușor.

— Cred că încrederea în ei a fost singurul lucru care a ținut-o pe mama în deplinătatea facultăților mintale după moartea tatii. Și asta pentru că ea a vrut ca tata să se angajeze la Expoziție când Pru a venit cu propunerea. Ea l-a convins să aibă încredere în Prudence. Dacă n-ar fi făcut-o, el n-ar fi fost în Casa de Gheață în ziua când s-a produs incendiul și n-ar fi murit. Deci dacă a greșit având încredere în Pru și în cyriști… atunci… poate că ea se face vinovată de moartea lui, știi?

Închide ochii și tace pentru o clipă.

— N-am învinovățit-o niciodată. Dar știam că ea se învinovățea, așa că am lăsat deoparte orice suspiciune și ne-am întors amândoi la fermă, după ce s-a închis Expoziția. Când au făcut fuziunea cu grupul Koresh și s-au mutat în Estero, i-am urmat.

Cu trei luni înainte de seara aia, Simon mi-a făcut un mic tur prin timp, în locuri alese de Saul. Sau poate că Cealaltă Pru mai în vârstă le-a ales. Nu știu sigur. Ai văzut vreodată înregistrări cu lagărele de concentrare? Cu genocide? Cu arme nucleare sau chimice? Am făcut o oprire în Africa, într-un loc numit Chad, la începutul anilor 2020. Era foamete în regiune, înrăutățită de schimbarea climatică. Adaugă la asta refugiații și grupurile care s-au întors unele împotriva altora când hrana și apa s-au împuținat. Grămezile de cadavre erau mai înalte decât mine și numărai cu zecile, Kate. Într-un singur oraș. Iar restul lumii n-a făcut nimic, decât atunci când deja era prea târziu. Foametea a fost doar un lucru dintre multele pe care mi le-a arătat. Să spunem doar că 2070 nu e un deceniu prea plăcut, cu toate armele biologice și… Deschide ochii și îi ațintește spre mine. Bănuiesc că vrei să te scutesc de detaliile macabre?

Dau din cap în semn de încuviințare. Lăsând la o parte faptul că nu vreau să știu istoria care se va întâmpla abia când o să ajung la bătrânețe, am văzut destule detalii macabre într-o singură zi.

— Majoritatea oamenilor pe care i-am văzut au avut parte de morți lente, scabroase. Saul și Prudence au spus că după 2070

n-a urmat decât declinul. Spuneau că făceau eforturi să configureze un viitor care să schimbe toate astea, ceea ce mi s-a părut o idee bună la vremea aia. Nu mi-au dat amănunte, cel puțin nu atunci. N-au scos un cuvânt despre o Selecție care să decimeze jumătate din omenire. Deci da, eram încă cyrist când ne-am întâlnit în Estero. A fost nevoie de intervenția ta – de ea, la naiba, de *a ei.* Se lovește cu pumnii în coapse. A fost nevoie de Kate să vină și să mă târască înapoi în timp, ca să văd cu ochii mei dezastrul și să mă facă să accept că am luat parte la ceva monstruos. Poate nesemnificativ la scară largă, în comparație cu ce avea să urmeze, dar tot ceva monstruos, cu M mare.

— Și mama ta? Mai e și-acum… cu ei?

— Mama a murit acum aproape un an și jumătate. La puțin timp după ce am plecat din Estero.

Îmi pun mâna pe brațul lui.

— Îmi pare rău.

— Da, mă rog, era bolnavă de multă vreme, zice, fără să se uite la mine. Deci n-a fost tocmai o surpriză. Bate din palme o dată și se întoarce spre mine cu un zâmbet rigid, deja pregătit să schimbe subiectul. Parcă voiai să mă întrebi despre două salturi. Mai devreme, când ai venit.

— Ăă… da. 1938?

— Mă gândeam eu.

— Doar că… Fac o pauză, apoi reiau: Cred că mă descurc cât de cât cu celelalte două. Adică, nu l-am găsit încă pe tipul din Rusia și nu zic că vreunul dintre ele e tocmai ușor, dar nu simt că acele salturi sunt… nu știu, sortite eșecului.

— N-am luat niciodată cheia din Rusia.

— Bine, dar oricum, știind ce știu despre cealaltă cronologie, mi-e destul de greu ca saltul din 1938 în Georgia să nu mi se pară un fel de Waterloo, din moment ce are loc chiar după ce… Kate a ta dispare.

Încuviințează dând din cap, dar nu răspunde.

— Oricum, cred că cyriștii au acum cel puțin una dintre chei. Poate chiar pe toate trei. Și Kate abia dacă a înregistrat ceva în jurnal până în momentul ăla, iar când a făcut-o, am descoperit că informațiile erau criptate. Uneori vorbește despre Londra, apoi din nou despre Georgia, apoi ceva despre Proiectul Federal

al Scriitorilor. Urmează o declamație despre nedreptatea rasială, și nu văd legătura dintre ele.

— Kate era prea dură cu ea însăși, spre final, zice Kiernan. Adică… să nu mă înțelegi greșit, bine? Am iubit-o mai mult decât îți poți imagina, dar au fost momente, în ultima seară petrecută împreună, când mi-a adus aminte de Pru. În 1938 a avut loc un asasinat. Unul dintre istorici a fost ucis. Și ea s-a simțit responsabilă. Nu pentru că ar fi fost vinovată, ci pentru că ar fi putut să-l împiedice. Ar fi trebuit. Și sunt sigur că, dacă ar fi avut șansa, s-ar fi întors în timp s-o facă.

— A luat cheile de la ei?

— Da, le-a luat. Kiernan se apleacă în față, uitându-se în podea, cu coatele pe genunchi și mâinile împreunate la ceafă. Am fost acolo. N-au renunțat de bunăvoie la ele. Venisem pregătit să intervin prin forță, în caz că avea nevoie, dar somniferul pe care i-l dăduse Katherine și-a făcut treaba de minune, cu toți trei. Kate a aflat mai târziu despre Katherine… că știuse de la bun început ce avea să pățească unul dintre ei, câteva zile mai târziu. Și nu i-a spus lui Kate.

— Au! Nu că aș fi surprinsă, dar…

— Kate a fost atât de… n-am văzut-o niciodată atât de furioasă. Am convins-o să aștepte aici până mă întorceam de la interviul pentru locul ăsta de muncă. Urma să merg cu ea, dar trebuia să se liniștească înainte să o ia la întrebări pe Katherine. Își lasă capul într-o parte și se uită la mine. Ăsta e un lucru, poate singurul, care vă deosebește puțin pe voi două. Ei îi era mai greu să-și țină-n frâu temperamentul.

— Îhm. Păi… a stat cu Katherine, cât? Doi ani și ceva? Cred că și mie îmi sare țandăra mai repede decât acum câteva luni. Parțial din cauza lui Katherine, dar bănuiesc că Cealaltă Kate avea și ea probleme cu somnul…

— Multe vise, zice el, încuviințând. Rar i se întâmpla să doarmă neîntrerupt o noapte întreagă. Și tu treci prin asta?

— Da, spun, și citesc pe chipul lui o expresie de vinovăție. Privirea aia îmi străpunge mereu inima, deși trebuie să recunosc că acum nu mă doare atât de tare, având în vedere că ceea ce tocmai mi-a arătat cu siguranță îmi va face coșmarurile și mai înfricoșătoare. Poate un mic sentiment de vinovăție îl va descuraja să mă mai târască într-o altă excursie sinistră.

Dar, în adâncul sufletului, știu că a avut dreptate să mă ducă acolo. Oricât de mult mi-ar plăcea să-mi șterg din memorie ce am văzut în Estero, una e să știi că există oameni care cred atât de mult în ceva, încât sunt dispuși să-și dea viața, și alta e să afli că acționezi împotriva unor oameni care-și vor tăia gâtul de-a curmezișul și vor continua să zâmbească, în timp ce li se scurge viața din ei, încrezători că sacrificiul lor a meritat.

7.

Tocmai când termin de printat patru exemplare dintr-un plan provizoriu sună soneria de la ușă, activând nu doar clopoțeii, ci și o serie de lătrături din partea lui Daphne, în curtea din spate. Ies pe hol și mă îndrept spre bibliotecă să iau copiile din imprimantă, crezând că e cineva jos care vrea să deschidă ușa, dar soneria se aude din nou.

Mă aplec peste balustradă, mă uit pe geamul din sufragerie și văd afară două mașini parcate lângă trotuar. Una e duba albastră, din nou, și simt un fior, *din nou,* deși nu văd pe nimeni înăuntru – cel puțin nu pe locurile din față.

Cealaltă mașină e un sedan roșu, cu firma restaurantului Valenzia’s Pizza. Cobor și deschid ușa chiar când angajatul de la livrări se pregătește să sune a treia oară.

— E clar că cineva din casa asta a făcut o comandă, dar eu n-am fost anunțată, îi zic, cu un zâmbet umil. Așteaptă să caut niște bani.

— Nu, nu, nu, zice tipul, cu un accent indian sau poate pakistanez. Deja a fost plătită. Trebuie doar să semnați de primire. Atinge bucata de hârtie și îmi înmânează un pix.

Mă uit la bon și văd că e pe numele lui Connor, așa că mâzgălesc ceva ce ar putea trece drept semnătura lui, îi las patru dolari bacșiș și iau cutiile și punga, în care sper că se află salata lor grecească.

Connor coboară scările și-mi ia cutiile din mână. E posibil s-o facă din politețe, dar bănuiesc că vrea mai degrabă să-și revendice dreptul asupra lor.

— Scuze. Aveam căștile pe urechi și n-am auzit soneria. M-am gândit să comandăm de mâncare și să-i dăm liber în seara asta lui Harry, având în vedere că a reînceput serviciul. Ridică un teanc mic de foi. Presupun că astea-s ale tale?

Iau hârtiile și le pun pe blatul de bucătărie.

— Nu e o idee rea. Întrunirile merg mai bine cu pizza.

O las pe Daphne să intre în casă și mă așez la masa din bucătărie, uitându-mă iar prin hârtii, în căutarea acelei litere de tipar greșite sau a vreunui cuvânt omis, pe care nu le găsești

decât atunci când citești exemplarul tipărit, și atunci îmi dau seama că purtarea lui Connor e ciudată. În primul rând, stă în aceeași încăpere cu o pizza, dar cutia a rămas nedeschisă, el, care ar fi înfulecat a doua felie până acum. În schimb, aranjează în dulapuri câteva cratițe și tigăi de pe uscătorul de vase, ceea ce nu l-am mai văzut făcând niciodată. De fapt, aș spune mai exact că *încearcă* să le aranjeze, pentru că deschide deja a treia ușă de la bufet până să găsească, în sfârșit, locul potrivit pentru castronul mare de paste.

— Te simți bine, Connor?

— Da, normal. De ce?

— Așa. Te porți cam ciudat…

Aruncă prosopul de vase și se sprijină de bufet, apoi se îndreaptă spre dulap să scoată niște farfurii.

— Păi… toată situația asta e ciudată. Nu m-am gândit prea mult până acum câteva ore, dar sunt pe cale să-mi cunosc străbunicul. Am petrecut câțiva ani acuzându-l că mi-a nenorocit viața, ba chiar l-am blestemat în fiecare zi, ca să aflu apoi că, poate, nu a fost chiar atât de nemernic precum credeam. Și mai ciudat e că voi doi ați fost… Se scutură.

Îi arunc o privire iritată.

— Nu. N-am fost. Aia era Cealaltă Kate. Nu pot fi făcută responsabilă pentru acțiunile ei, știi? La urma urmei, tu ești cel care a zis să-l bag pe Kiernan în treaba asta…

— Și a fost o decizie înțeleaptă, zice el. Doar că nu mă gândisem la toate detaliile. Cum trebuie să te porți cu străbunicul tău de douăzeci de ani?

— Bine-ai venit în lumea mea! Cel puțin, tu nu trebuie să-ți faci griji că îl întrerupi din giugiuleala cu străbunica ta, în parcare.

— Bănuiesc că e și asta o consolare. Connor se duce să-i anunțe pe Katherine și pe tata că a venit pizza.

Arunc conținutul celor trei cutii din spumă de polistiren în bolul mare, din lemn, pentru salată, când Daphne scoate un mic scheunat și se ghemuiește sub masă.

— Ce-ai pățit, fetiță? Când mă întorc, Kiernan stă la câțiva pași de punctul stabil numit „Bucătăria lui Katherine”, pe care l-am transferat în cheia lui ultima oară când ne-am văzut. Poartă un tricou alb și o pereche de blugi. Dacă ignori cheia CRONOS

pe care-o poartă la gât, ar putea fi luat drept un tip banal din secolul XX.

Îmi zâmbește când mă uit în ochii lui.

— Levi Strauss, cel mai bun prieten al călătorilor în timp, din 1876 încoace. Sau poate chiar de mai devreme, nu știu sigur. În 1876 i-am luat pe ăștia.

— Norocosule! Dar sunt sigură că Katherine ar considera că e nepotrivit ca o femeie care călătorește în timp să poarte blugi înainte de anii 1960. Mă las pe vine și mă întind pe sub masă să-i dau lui Daphne o îmbrățișare.

— E-n regulă, Daph. Îmi pare rău. Am uitat de Kiernan că vine cu cheia. Vrei să ieși iar afară? Îți păstrez crusta de la pizza.

Începe să dea din coadă și se îndreaptă spre ușa din spatele casei, ocolindu-l pe Kiernan.

— De obicei, lui Daphne îi plac musafirii, îi spun, închizând ușa în urma mea. Dar nu e mare fană a medalioanelor.

— Nici n-am întâlnit până acum un câine care să fie. Pisicile doar se holbează la tine când folosești cheia. Unele chiar vin să verifice care-i treaba. Câinii nu vor să aibă nimic de-a face cu nenorocirile astea, lucru care îi face să pară mai inteligenți în ochii mei. Se uită în jur, adulmecând cu nările dilatate.

— Ți-e foame?

Adulmecă din nou.

— Pizza? Pepperoni, dacă nu mă-nșel.

— Pepperoni și bacon, mai exact. Alegerea preferată a strănepotului tău.

— Mă bucur să aud că puștiul are gusturi bune.

Luăm câteva felii și îl conving să încerce și salata, pe care o privește suspicios.

— Ce e chestia aia albă?

— Chestia aia albă e feta, zic, luând două cutii de suc din frigider. Brânză grecească. Chestiile negre sunt măsline. Și ele tot grecești. Și chestia verde…

— Ești foarte amuzantă, Kate, îmi spune, în timp ce ne înghesuim la masa pentru micul dejun. În cea mai mare parte a timpului, am locuit la o fermă și, îți vine să crezi sau nou, obișnuiam să cultivăm chestia aia verde.

Ne ridicăm amândoi privirile când Katherine, Connor și tata intră în bucătărie. Kiernan încearcă să fie politicos și să se ridice în picioare, dar eu stau pe marginea banchetei, iar masa îi

limitează mișcările, așa că tot ce reușește e să se cocoșeze nițel, într-o poziție care arată îngrozitor de incomodă.

Îl apuc de cămașă și-l trag la loc pe banchetă.

— Tată, Connor, el este Kiernan. Katherine, tu deja îl cunoști.

— Totuși, s-a schimbat un pic în ultimii treisprezece ani. Și bănuiesc că eu m-am schimbat și mai mult în ultimele cinci decenii.

Kiernan îi zâmbește.

— Mă bucur să vă revăd.

Tata face un pas în față și îi strânge mâna lui Kiernan.

— Îmi face plăcere să te cunosc.

— Plăcerea e de partea mea, domnule Keller.

— Spune-mi Harry, te rog. I-ai salvat viața fiicei mele, deci cred că putem renunța la formalități.

L-am văzut rareori pe Kiernan roșind, dar îl văd acum, după care încuviințează.

— Bine, Harry atunci. Încântat de cunoștință.

Connor îi urmează exemplul tatii și înaintează să-i strângă mâna lui Kiernan.

— Eu sunt Connor Dunne. Îmi poți spune „domnul Dunne”.

Văd o licărire în ochii lui Connor, deci îmi închipui că glumește. Dar, indiferent dacă și-a propus asta sau nu, Kiernan râde.

— Pe naiba, băiete! Trebuie să le arăți celor mai în vârstă respectul cuvenit, altfel te duc în spatele hambarului să-ți dau o bătaie pe cinste.

Connor pufnește.

— N-avem hambar, dar mi-ar plăcea să te văd încercând asta.

Dau din cap și mai iau câteva îmbucături din pizza și din salată, în timp ce Katherine, Connor și tata se servesc, la rândul lor.

Când termin de înfulecat, le arăt notițele.

— Uitați-vă peste ele câteva minute, în timp ce mâncați, și discutăm pe urmă, bine?

Documentul e de fapt un rezumat de trei pagini al tuturor informațiilor pe care am reușit să le strâng din jurnalul Celeilalte Kate, din amintirile lui Katherine privind itinerariile istoricilor CRONOS și din câteva ore suplimentare chinuitoare, în care am observat locurile salturilor din Registrul Punctelor Stabile. Cel puțin, în înregistrările din jurnal, vorbește cineva. Punctele

stabile sunt ca niște filme mute – dacă filmele mute ar prezenta riscul să sari în mijlocul lor în cazul în care, din greșeală, clipești prea tare. Dacă primesc vreun alt stimul senzorial în afară de cel vizual, trebuie să mă uit în altă direcție, foarte repede. În timpul antrenamentelor, au fost câteva dăți când era cât pe ce să nimeresc *acolo,* așa încât Katherine mi-a spus că începeam să pălesc, ca și cum aș fi fost jumătate acolo și jumătate aici.

Katherine își ridică prima privirea.

— Chiar crezi că ești pregătită pentru saltul în Australia?

Încuviințez printr-un gest din cap.

— Aș vrea să am o zi în care să recapitulez totul și să mă pregătesc, dar, conform jurnalului, Adrienne n-a opus rezistență. Vreau doar ca tu să înregistrezi un filmuleț în care să-i explici cum stau lucrurile. Poate să-i amintești ceva ce numai voi două știți, ca să creadă că ești într-adevăr tu.

Face o grimasă.

— Găsesc eu ceva.

Aștept o secundă, ca să văd dacă are de gând să ne lămurească și pe noi, dar se pare că nu.

Tata spune:

— Nu mergi la petrecere, în ziua cu pricina? Ochii îi fug la Kiernan pentru o fracțiune de secundă, ca și cum nu e sigur cât de mult să spună în fața lui.

— Ba da, dar seara.

Cel puțin sper că eu și Trey încă ne ținem de plan. În afară de mesajul scurt de acum două zile, n-am mai vorbit cu el. L-am sunat până la urmă seara trecută, dar a trebuit să las un mesaj, din nou. Și, desigur, acum mi-l imaginez pe o plajă, cu două fete care-l freacă cu loțiune de bronzat pe spate.

— Și ai tot ce-ți trebuie pentru Australia? întreabă Connor.

— Avem costumul de baie din 1940. Altceva nu-mi vine în minte. Deși m-aș simți mult mai bine dacă aș putea să uit de crocodilul ăla.

— Crocodil? întrebă Kiernan cu ochii măriți.

Toți ceilalți știu ce cred despre creatura urâtă care dă târcoale punctului stabil, în zorii zilei plecării mele.

Tata încuviințează.

— Unul mare. Dar apare cu multe ore înainte să ajungă ea. De obicei animalele astea se țin departe de plajă până seara târziu,

cel puțin asta știm din ce am citit. Sună de parcă încearcă să ne liniștească pe Kiernan și pe mine, dar și pe el însuși.

— Da. Sper că domnul Croc citește aceleași articole ca noi. În orice caz, punând la socoteală cheile lui Timothy și Evelyn, precum și cele două de la Kiernan, avem paisprezece acum, corect?

Connor și Katherine încuviințează, și continui:

— Înseamnă că mai sunt zece. Trei dintre ele se află în posesia lui Saul, Prudence și Simon, și cred că suntem cu toții de acord că pe acelea ar trebui să le recuperăm ultimele, pentru că, altfel, le-am atrage atenția asupra planului nostru și asta ar însemna să trebuiască să intervenim în forță, poate chiar letal. Nu e o discuție neapărat pentru acum, dar, la un moment dat…

Iau o înghițitură de suc, pe de o parte, fiindcă vreau să maschez cât de mult mă tulbură numai gândul de a omorî pe cineva și, pe de alta, fiindcă doresc să le urmăresc reacțiile. Mă îndoiesc că cineva de la masa asta are vreo reținere în a-l ucide pe Saul. Connor ar face-o cu mâinile goale, dacă ar exista o cale de a-l trimite cât mai departe în viitor, ca să se poată confrunta cu Saul față-n față. Părerile sunt unanime și în privința lui Simon, deși am îndoieli legate de Kiernan, pentru că, din ce mi-a spus, au fost prieteni cândva. Probabil că eu sunt cea mai puțin împăcată cu ideea de a-i ucide pe oricare dintre ei, dar, în același timp, e aproape sigur că tot pe mine va cădea beleaua asta. Unele lucruri sună mult mai ușor în teorie.

Cu Prudence e altă discuție. E fiica lui Katherine, e sora mamei și mătușa mea. Nu-mi place nici măcar să mă gândesc că e posibil ca singura cale de a pune capăt poveștii ăsteia e s-o ucidem pe ea, și cred despre Kiernan că gândește la fel.

Și ăștia sunt doar trei oameni, cei mai importanți, care riscă să fie uciși pentru a-i opri pe cyriști. Câți alții mai avem de înfruntat ca să ajungem la ei sau la momentul în care vom fi descoperiți? Din ce mi-a arătat Kiernan la Estero, am putea întâlni destui care să fie dispuși să-și dea viața pentru convingerile lor. Trag adânc aer în piept, încercând să evit o stare de anxietate.

Katherine stă în partea opusă a mesei, cu gura închisă și rigidă.

— După cum ai spus, ne vom ocupa de asta la momentul potrivit. Saul, Simon și Prudence vor fi ultimii.

Kiernan ține mâna sub masă și mă strânge repede de genunchi înainte să vorbească:

— Și când va fi să fie, *nu vei fi* singură. Se uită la Katherine. Nu știu cât v-a dezvăluit Kate despre relația mea cu fiica dumneavoastră. Tot ce pot să spun e că Prudence era o tânără cu tulburări psihice majore, când am cunoscut-o, și starea ei s-a înrăutățit odată cu vârsta. În ciuda rolului pe care l-a jucat în povestea asta, mi-e greu să-i fac rău. Se luptă cu propriii ei demoni. Unii creați de ea, alții de Saul. Dar Kate știe – și vreau să mă asigur că știți cu toții – cui îi sunt loial. Lăsând la o parte tot ce mi-au răpit, nu îmi doresc viitorul pe care îl plănuiesc ei.

Katherine încuviințează, apoi spune:

— E bine de știut că avem acum doi oameni care-și pot folosi cheile în favoarea noastră. Chiar și ca istorici, în primii ani, când eram trimiși doar pe post de observatori, CRONOS ne sfătuia să călătorim în pereche. Nu mi-a plăcut niciodată s-o știu pe Kate călătorind fără ajutoare, indiferent cât de capabilă pretindea că e.

Nu sunt sigură dacă a accentuat subtil cuvântul „pretindea” sau mi s-a părut. Îi arunc lui Katherine un zâmbet încordat și mă uit din nou pe listă.

— Deci trebuie să găsim șapte chei înainte.

— Șase, zice Katherine. Marcus, cel care îi studia pe naziști, și-a distrus cheia.

— Ești sigură că a distrus-o? întreabă tata. Și apropo, cum distrugi obiectele astea? Din ce sunt făcute?

— Din ceva numit trinium, spune Connor. Un aliaj superputernic, care n-a fost inventat încă.

Tata ridică din sprânceană.

— Ai spus cumva „trinium”? De ce îmi sună cunoscut?

Connor își dă ochii peste cap.

— Pentru că a fost un experiment de tocilari. Trinium reprezintă un caz unde un nume științifico-fantastic devine o profeție care se împlinește. Deci, în momentul ăsta, e un termen științifico-fantastic, dar până pe timpul lui Katherine, când niște tocilari pun numele ăsta unui aliaj creat de ei, care e mai puternic decât titanul.

— OK, spun. Să ne prefacem că există o logică și să revenim la întrebările tatii – de unde știm sigur că tipul ăsta, Marcus, a distrus cheia? Și *cum* se distruge?

— Mai vin și eu cu o întrebare, spune Kiernan. N-ar trebui să treceți la treabă și să le distrugeți pe cele pe care le aveți deja? Dacă le țineți prin preajmă, e ca și cum o căutați cu lumânarea.

Connor încuviințează.

— Aveți cu toții dreptate. O să răspund la a doua întrebare. Pe scurt, cheia nu poate fi distrusă prin metode fizice. Cel puțin, nu din câte am experimentat eu. Dar poate fi transformată într-o bucată de metal aproape inutilă. Învelișul triniumului e doar o carcasă înăuntrul căreia se află viscerele călătoriei în timp. Face semn spre medalionul de la pieptul lui Kiernan. Chestia aia e formată din două bucăți de trinium. Chiar dacă nu pot să creez o temperatură suficient de ridicată ca să topesc metalul, pot să separ cele două bucăți, până când legătura dintre ele devine permeabilă. Nu e ușor, dar nici imposibil. Și chiar dacă piesele microscopice din interiorul carcasei sunt rezistente la apă, în fața acidului sulfuric n-au nicio șansă.

— Rezistente la apă? îmi spune Kiernan din colțul gurii. Dacă știam, mi-ar fi fost mult mai ușor să fac duș.

Zâmbesc și simt că roșesc, pentru că mi-l imaginez pe Kiernan sub duș. Și, după rânjetul lui, e clar că bănuiește la ce mă gândesc, ceea ce, desigur, mă face să roșesc și mai tare.

Vocea lui Katherine mă trezește la realitate.

— Deci ar fi corect să spunem că avem treisprezece chei și o tinichea inutilă. Și exact asta mi-a arătat Marcus când m-am întâlnit cu el în Viena, acum câțiva ani. N-am putut distinge lumina deloc, deși clepsidra din față era intactă. A fost singura dată când am văzut cum arată medalioanele în ochii celorlalți. Deborah are dreptate când spune că sunt oribile.

Connor se uită în jurul mesei.

— Dar, ca să-i răspund lui Kiernan la întrebare, nu cred că are rost să le distrugem până când nu le avem pe toate. Știu că pare să forțăm destinul dacă le ținem aici în timp ce Saul poate să pună pe ele și Garda Națională să vină să ni le ia, dacă vrea. Dar în cazul în care cineva apare cu o cheie CRONOS, cu intenția să le fure pe ale noastre, și le găsește dezactivate, ce va face în momentul ăla?

Se lasă tăcerea pentru o clipă, apoi tata spune:

— Va afla când au fost dezactivate și va da buzna în casă înainte de asta.

Kiernan dă din cap.

— Cu tot respectul, nu sunt de acord. Distrugeți-le. De ce să le fie ușor? Da, o să dea înapoi dacă nu le găsesc, dar în felul ăsta am putea câștiga o zi sau o oră. Și e posibil să avem nevoie de ziua sau de ora aia. Poate că ne *așteaptă* să le strângem pe toate, ca să vină să le fure.

— Hm… Bunicul are dreptate, recunoaște Connor, puțin ezitant. O să restrâng numărul lor astfel încât să fim în siguranță și noi, și casă, și poate țin una de rezervă, pentru orice eventualitate. Restul merg direct în baia de acid.

Iau un pix de pe bufetul din spatele nostru.

— Deci îl tăiem de pe listă pe istoricul nazist și rămânem cu șase. Avem cinci pe care le putem localiza cât de cât precis – una în Rusia, în 1957, una în Port Darwin, 1942, și trei în Athens, statul Georgia, în 1938. Mai rămâne una.

— Sau poate două. E posibil ca Saul să fi călătorit cu două chei, zice Katherine. Cred că a Shailei a fost distrusă odată cu celelalte la sediul CRONOS, dar nu știu sigur. Poate a luat-o Saul.

— OK, spun. Lăsând-o pe Shaila deoparte, ești sigură că cealaltă cheie se află în trecut, și nu în viitor?

— Da. Cele trei grupuri au fost împărțite pe epoci, astfel încât să putem face cercetări înainte să pornim în călătorii diferite, în același timp. În felul ăsta, puteam să împărtășim ce aflam cu ceilalți, uitându-ne la aceeași perioadă istorică. Cum am zis mai devreme, doar două grupuri erau pe teren într-un anumit moment, asta însemnând că grupul din istoria modernă nu a figurat în programul salturilor. Grupul Shailei a fost cel mai recent – undeva în jur de 2020.

— 2024, spune Kiernan. Acolo a aterizat Saul.

— E plăcut să aflu asta cu certitudine, după zece decenii de mister, spune Katherine, uitându-se la hârtia din fața ei. Cât despre cheia rămasă, nu mai știu nimic, decât ce am scris în documentul pe care i l-am dat lui Kate. Esther studia o societate matriarhală din Africa, undeva între 1100 și 1300. Sunt sigură că era vorba de poporul Akan; înseamnă că ea se afla în singurul punct stabil din Ghana, de la acea vreme. Dar asta s-a întâmplat acum șapte sau nouă sute de ani. Bănuiesc că locul ăla e îngropat pe undeva, cu Esther cu tot, și nu va fi găsit niciodată. Gândește-te cât de mult ți-a luat să observi diferite locuri în

Dallas, Kate. Poți să-ți imaginezi cum ar fi să faci asta într-o perioadă care se întinde pe două sute de ani?

Clatin din cap.

— N-am avut noroc să-l găsesc pe tipul din Moscova în două zile. În două secole, mi-ar fi imposibil. Bănuiesc că trebuie să ne resemnăm cu gândul că nu vom găsi cheia aia.

— Nu neapărat, spune Kiernan. Nu știu dacă Kate a pomenit ceva în jurnalul ei, dar încă lucrez la un proiect început de noi doi înainte ca ea să… dispară. Eram siguri că găsisem o cheie în 1905.

— La asta se referea oare în Londra? Zicea ceva despre tipărirea unor afișe, n-am înțeles exact, dar în rest nimic despre vreo cheie. Și toate informațiile erau amestecate cu cele despre Georgia, din 1938. Părea destul de agitată în ultimele înregistrări.

Mă uit la Katherine, dar ea stă cu privirea fixată în farfurie. Răscolește prin salată cu furculița, până când găsește o măslină, pe care o apucă și o aruncă în farfuria lui Connor.

— Da, saltul în 1938 nu a mers prea bine, răspunde Kiernan. Dar ca să revenim la 1905, eu n-am văzut cu ochii mei, dar Kate era convinsă. L-a văzut de două ori pe Houdini, odată în Londra și o dată în New Y…

— Houdini? zice Connor cu ochii măriți. Îmi spui că Houdini avea o cheie CRONOS?

Kiernan încuviințează.

— Așa mi-a spus Kate, Kate a mea. Era convinsă că ea și Katherine – adică Katherine din cealaltă cronologie – s-au chinuit mult să pună la cale… „operațiunea”, cum a numit-o Kate. Și acum știu câte eforturi au făcut, pentru că am fost nevoit să refac traseul. Când cronologia a fost schimbată, m-am întors de unde plecasem, dar cred că am din nou toate piesele într-un singur loc, și deja lucrez din nou sub acoperire.

— Sub ce acoperire? întreb.

— Bună încercare, răspunde, cu un zâmbet pe chip. Mai vii, nu? La Norumbega Park?

— Am promis, nu-i așa?

Mă uit în jurul mesei. Tata și Connor privesc intenționat în altă direcție, iar Katherine e tot cu ochii în farfurie, deși nu pare să fie foarte concentrată.

— Haide să lăsăm asta pentru mâine-dimineață! Dar poate ne faci o prezentare generală, ca să afle și ceilalți?

— Nu, spune el, încă zâmbind. Poți să le povestești la întoarcere.

Mă uit la Katherine, sperând să intervină și să spună că nu vrea să aștepte, dar tot nu-și ridică privirea, așa că sunt pe cont propriu.

— Cred că avem o rochie adecvată pentru anul 1905, dacă facem câteva modificări, spune Connor.

Kiernan dă din cap.

— Nu e nevoie. Am o rochie la mine acasă…

În momentul ăla, toți se uită la el, inclusiv Katherine, și chiar dacă nu există niciun motiv să roșim, o facem amândoi.

— E la mâna a doua, spune Kiernan. De… dinainte.

Răsfoiesc paginile pe care le țin în mână, ca să le atrag atenția la problema noastră.

— Deci, revenim asupra listei? Saltul în 1938 mă neliniștește.

De fapt, mă neliniștește până și să menționez saltul în Athens, Georgia, fiind convinsă că Katherine știe mai multe decât informațiile vagi pe care le-a notat. Însemnările ei nu vorbesc despre nicio moarte a cuiva. Sunt doar lucruri de bază, numele celor doi istorici de care își amintește – Abel Waters și Delia Morrell –, faptul că erau căsătoriți și că lucrau ca antrenori de sport.

— Ne poți spune mai multe despre saltul ăla, Katherine?

— Aș vrea să ne concentrăm pe cheile lui Adrienne și Wallace Moehler mai întâi. Dacă reușim să facem asta fără ca oamenii lui Saul să dea buzna și să pună capăt întregului plan, *abia atunci* putem vorbi despre 1938.

Nu-mi place să renunț până nu primesc toate informații, dar poate că nu e locul și nici momentul potrivit.

— Bine, Katherine. Să trecem la călătoria din Rusia atunci. În cealaltă cronologie, n-au recuperat cheia de-acolo.

Dezbatem mai multe posibilități preț de câteva minute, apoi Connor îi pune lui Katherine aceeași întrebare pe care și Cealaltă Kate spunea că i-o pusese – de ce ar ține rușii conferințe de presă într-o țară cu mass-media controlată de stat?

E nevoit să repete întrebarea, dar Katherine răspunde până la urmă:

— Nu știu. Ai dreptate, Connor. Dar cert e că acolo se ducea Moehler.

— Și dacă privim dintr-o altă perspectivă? întreabă tata. Unde altundeva ar fi putut să țină o conferință de presă pe tema asta? Poate că saltul nici n-a fost în Rusia.

Katherine își întoarce capul în direcția tatii și îi aruncă o privire plină de venin.

— Am. Fost. *Acolo*! țipă ea. Se apleacă în față și apucă marginea mesei cu ambele mâini, încordându-și trupul firav. Știu ce-am auzit, Harry. Cred că un scenariu mai aproape de adevăr ar fi acela că fiica ta a făcut o treabă de mântuială când a studiat punctele stabile. Probabil flirta online cu Trey sau se gândea să meargă în nu știu ce parc cu tipul ăsta.

Kiernan strânge din dinți, dar nu spune nimic. Tata o privește uimit, și bănuiesc că și eu am aceeași expresie pe față. Katherine poate fi țâfnoasă din când în când, ba chiar ticăloasă, dar am auzit-o ridicând tonul doar de câteva ori. Asta nu e Katherine.

Se uită la mine, apoi rupe exemplarul în două, aruncând bucățile de hârtie în farfurie. Are vocea și mai ascuțită decât înainte.

— Dacă ai lua lucrurile măcar un pic în serios, Kate, deja am fi…

— Katherine! spune Connor, pe un ton tăios, apucând-o de mână.

Ea se smucește și pleacă de lângă el, așezându-se la loc, cu fața tot mai lipsită de expresie și cu umerii căzuți. După un minut, Connor pune un braț în jurul ei, iar ea se sprijină de el.

— E în regulă, îi spune, și vocea lui îmi amintește puțin de momentele când o linișteam pe Daphne. E doar familia aici. Vrei să te conduc în camera ta?

— Nu, spune ea cu o voce șoptită, care mă îngrijorează mai mult decât țipătul. Trebuie să rămân. Ia paginile rupte, le ascunde sub farfurie, apoi șoptește: Îmi pare rău, Kate. Și Harry.

Îi zâmbesc, dar mă îndoiesc că mă vede, pentru că stă cu ochii lipiți de masă.

— Nu-i nimic, Katherine.

— Sigur, spune tata. Nicio problemă.

Connor ne privește pe rând pe toți trei și încuviințează din cap, recunoscător.

— Bine, spune el, cu vocea din nou serioasă. Nu cred că e posibil să-l fi ratat Kate pe Moehler. Erau patru cutii de Dr. Pepper dietetic în bibliotecă azi-dimineață, și nimeni altcineva nu bea chestia aia scârboasă. Cred că a muncit în patru zile cât alții într-o săptămână, făcând în același timp și pregătiri pentru plecarea lui Deborah în Italia. Sau mă-nșel, Kate?

— Cât alții în două săptămâni, dacă vorbim de legislația muncii.

— Atunci Harry are dreptate, spune el. Trebuie să căutăm alternative pentru Moscova. Aveți idei?

— Păi, dacă îl poți localiza în oricare moment înainte de moartea lui, eu sau Kate am merge să vorbim cu el.

Katherine îi aruncă lui Kiernan o privire ciudată, tristă și confuză în același timp.

— Excelent, Kiernan. Nu știu de ce nu m-am gândit și eu la asta.

Aproape că mi-a luat vorbele din gură. Nici nu-mi trecuse prin minte o asemenea idee până când n-a zis-o Kiernan. Am impresia că încă nu mă raportez la noțiunea de timp ca la o stradă cu sens dublu. Kiernan are mult mai multă experiență decât mine.

Dar nu mai multă decât Katherine, totuși, și sunt sigură că asta îi trece și ei prin minte acum. Se uită la Connor și zice:

— Cred că mă retrag în camera mea. Sunt obosită. Mă puneți la curent mai târziu.

Imediat ce ies din bucătărie amândoi și-l văd pe Connor ținând-o de braț, îmi dau seama că sunt împreună. Vreau să spun, *împreună*-împreună, ca un cuplu. Nu știu dacă e o noutate, sau dacă am fost eu incredibil de naivă, sau dacă s-au ascuns ei prea bine. Dar de ce să se fi ascuns? Nu sunt un copil mic care să se șocheze – deși trebuie să recunosc că *sunt* puțin șocată că nu i-am observat până acum.

După ce ies din cameră, tata se apleacă ușor pe marginea scaunului, ca să ne privească pe mine și pe Kiernan.

— Habar n-am cât de bine o știai pe cealaltă Katherine, dar aceasta nu e ea, îi spune lui Kiernan. Apoi se uită la mine. Ți-a spus Connor ceva despre starea ei de sănătate?

— Doar că se înrăutățește. A spus că a mai văzut câteva izbucniri de genul ăsta și crede că sunt de la steroizi. Se pare că îi afectează starea de spirit.

— Katherine nici măcar nu avea cancer în cealaltă cronologie, spune Kiernan. Am putea să călătorim mai mult în viitor, să luăm medicamente mai bune. Se uită la mandibula mea pentru o fracțiune de secundă, și știu că se gândește la hidrogelul pe care l-a folosit după ce-am fost stropită cu acid în Hotelul Groazei. Nici nu vreau să mă gândesc ce cicatrice aș avea acum dacă n-ar fi luat el măsuri.

— Poate, îi zic. Am mai discutat despre asta cu Katherine, dar mi-a zis că ar funcționa doar dacă ar fi fost depistat cancerul mai devreme. Nu știu dacă în faza asta mai contează prea mult pastilele, dar poate găsim ceva care să-i amâne sfârșitul. Nu știu cum aș convinge vreun doctor din viitor să ne ajute. Tu cum ai luat hidrogelul?

— L-am furat dintr-un centrul medical din Nuevo Reino.

— Deci… crezi că ai putea intra acolo să furi un medicament anticancer din… Mă opresc și mă gândesc o clipă. Katherine a zis „în jur de 2070”, nu?

— Nu. Connor se întoarce în bucătărie. Se duce la frigider și scoate o bere. Harry? Kiernan?

Amândoi aprobă din cap, și el le aduce sticlele la masă.

— Ce vrei să spui cu „nu”? întreb după ce se așază.

— Nu se va întâmpla asta, Kate. O vindeci și apoi riști să dai cu piciorul la tot progresul pe care l-am făcut până acum. Am discutat de mult ori cu Katherine despre asta și n-am reușit s-o conving. Ar schimba prea multe variabile. Deci, nu. Îmi citește expresia de pe chip și zice: Nici mie nu îmi convine, Kate. Dar știm amândoi că are dreptate. Nu pot să scap de senzația că suntem unul împotriva celuilalt de fiecare dată când recuperezi o cheie. E ca în jocul ăla, Kerplunk[10] – până la urmă tragi un băț care dărâmă toate pietricelele.

Mă îndoiesc că știe Kiernan ce e Kerplunk, dar îl văd că dă din cap în semn de încuviințare și ia o gură de bere.

— Ultima oară, s-a întâmplat în 1938. Nu știu de ce. Poate una sau mai multe dintre cheile alea ajung la oamenii din cercul interior – nu știu de unde vine cheia lui Simon sau a lui Patrick Conwell, sau ale altor lideri regionali de temple.

---

[10] Joc de îndemânare în care jucătorii introduc bețișoare printr-un tub de plastic, conținând pietricele în partea superioară. Bețișoarele formează un fel de plasă, împiedicând trecerea pietricelelor. Jucătorii trebuie să înlăture bețișoarele fără ca pietricelele să cadă. (*n.tr.*).

Mă întorc spre Connor.

— Ce știi despre saltul în 1938? Eu am informațiile pe care mi le-a dat Katherine, și alte câteva de la Kiernan, dar în jurnalul Celeilalte Kate n-am găsit nimic.

— Știu că au fost abandonați trei istorici acolo, toți marcați cu PSF – Proiectul Scriitorilor Federali. Locul ales era folosit des de CRONOS, pentru că se distingea printr-o atmosferă plăcută. Proiectul implica angajarea a mii de șomeri care să scrie poveștile de viață ale oamenilor din pătura mijlocie. În zone unde locurile de muncă erau puține, dacă puteai să scrii o propoziție coerentă, te puneau la treabă.

Connor ia o înghițitură de bere și continuă:

— Orice loc unde PSF era activ reprezenta un loc perfect în care să se infiltreze CRONOS și devenea o zonă de pregătire minunată pentru noii agenți. Datorită publicității făcute de New Deal, oamenii nici măcar nu erau surprinși dacă un necunoscut, poate venit din alt oraș sau din nord, se prezenta la ușa lor și le cerea să-și spună poveștile din timpul sclaviei, sau altele…

— Sclavie? întreb. Vorbim de 1938.

— Și ce? Cineva născut în 1855 ar fi fost trecut de optzeci de ani în 1938, și e posibil să fi avut amintiri vii din copilăria trăită sub sclavie.

— În plus, au povești și mai bune despre perioada Reconstrucției, adaugă tata. Mama ta folosea interviurile PSF la unele dintre cursurile pe care le ținea.

— Da, spune Connor. Sunt transcrieri online, chiar și câteva înregistrări audio. Dar, ca să revenim la CRONOS, publicitatea din jurul programului a însemnat că puteau să se furișeze și să pună câteva întrebări în interes personal, mai ales în locuri ca Athens, Georgia, unde activitatea PSF era în toi. Toți cei care investigau sfârșitul secolului al XVIII-lea sau începutul secolului al XIX-lea au făcut un salt în zone PSF cel puțin o dată. Katherine a fost în Athens în februarie 1938, încercând să adune informații cu privire la adversitatea față de prezența femeilor în rândurile juraților, manifestată în statul Georgia până la începutul anilor 1950. Ea crede că Saul a fost acolo o dată, în 1937, și posibil de alte câteva ori după aceea. Abel Waters și Delia Morrell au petrecut mult timp în cele două locații PSF ale CRONOS, din sud, deci nu e surprinzător că acolo au fost abandonați. Erau însoțiți de un ucenic – Katherine nu-și amintește numele lui.

— Cred că era Grant, spune Kiernan. Deși nu știu dacă e numele sau prenumele lui.

— Păi, saltul ăsta mă îngrijorează, zic eu. Îl lăsăm la urmă. Dar vreau să fac cel puțin o călătorie înainte, ca să devin stăpână pe situație. Pot să observ echipa Deliei de la distanță, dar vreau să-mi formez o idee despre timp și loc.

— Bine, spune Connor, mâzgălind ceva pe hârtia din fața lui. Deci, mai întâi Australia, apoi Rusia, sau unde-o fi Moehler, și între timp vedem cum facem cu Georgia?

— Da. Mai e o ultimă întrebare pe listă, așa că mă întorc spre Kiernan. Știi cumva câte medalioane au în total cyriștii?

— Nu. Simon și Prudence au mereu unul. Și nu l-am văzut niciodată pe Saul fără al lui, deși e clar că îl ține ca pe un simbol al puterii, din moment ce nu-l poate folosi. Credeam că fiecare dintre liderii regionali are un medalion, dar dacă într-adevăr e așa, numerele pe care le-ai menționat înainte nu se potrivesc.

Kiernan se holbează o clipă la sticla lui.

— Dacă ar fi trebuit să ghicesc înainte să-l aud pe Connor spunând câte chei aveți aici, aș fi estimat că ei au douăsprezece chei, pentru că, dintre oamenii lor, doar atâția sunt în stare să le folosească, cel puțin din câte știu eu. Dar dacă aveți paisprezece înseamnă că unii dintre ei nu au o cheie.

— Ai fost vreodată într-un grup de-al lor? întreabă tata. La vreo întrunire, poate?

— Mda. Răsucește ceva între degete, apoi spune: Grup de șase. Cred. Raportându-mă doar la grupul meu. Ăsta a fost cel mai mare pe care l-am văzut. Deci, dacă nu luăm în considerație cheia lui Houdini, înseamnă că cel puțin una dintre cele cinci chei după care mergem în aceste trei călătorii se află în posesia lor. O cheie căreia îi vor simți lipsa. O furăm și apoi…

— Toate pietricelele se dărâmă, îi zic. Kerplunk.

8.

Boston, Massachusetts

29 iulie 1905, 9:58

Rochia mea din 1905 e așezată pe pătura veche ce acoperă patul lui Kiernan. Nu-l văd la început, apoi zăresc cu coada ochiului o mișcare ușoară când iese de sub draperia roșie și se îndreaptă spre oglinda de alături. Poartă din nou cămașa albă și pantalonii negri, deși nu mai are cravata.

Mă vede în oglindă la câteva secunde după ce fac saltul. Mă aștept să zâmbească în colțul gurii, așa cum face de obicei, dar de data asta i se citește îngrijorarea pe chip.

— Ce s-a întâmplat?

Își trece limba peste dinți, apoi clatină din cap.

— Mi se pare că nu e o idee bună să facem asta.

OK, dacă cineva mi-ar fi spus ieri că prietenul meu, Kiernan, intenționează să anuleze călătoria asta, aș fi fost ușurată. Experiența mea cu excursiile pregătite de el n-a fost una tocmai reușită. Acum, dimpotrivă, nu îmi place că bate în retragere, cu atât mai mult cu cât nu mi-a cerut înainte părerea. Și, mai ales, fiindcă știu că abia aștepta.

Mă uit prin camera lui, această bulă unde locuiește și unde își poate imagina, legat de Kate a lui, că încă există. Nu știu dacă se datorează faptului că în proiectul ăsta era implicat împreună cu ea sau că are, în sfârșit, ocazia să întreprindă ceva concret, pe cont propriu, în lupta lui cu cyriștii, dar, când vorbește despre subiectul ăsta, acea mică licărire de speranță din ochii lui se aprinde ca o flacără. Și, deși n-ar trebui să-mi pese, îmi pasă.

— Cum rămâne cu recuperarea cheii lui Houdini?

— Nu va fi acolo astăzi. Nu știu când sau dacă va mușca momeala și… Se așază pe marginea patului. M-am gândit la ce ai spus înainte. Și dacă există cel mai mic risc, nu merită.

— Deci, când Houdini își va face totuși apariția, o să ai nevoie de ajutorul meu?

Mijește ochii, suspectând fără îndoială că-l atrag într-o capcană.

— Probabil.

— Și crezi că avem șanse mai mari dacă știu ce facem? Și cât de cât unde și când o facem?

— Probabil, repetă el.

— Cu alte cuvinte, da. Suntem conștienți amândoi că aș învăța mai multe despre cum să mă adaptez la vremurile din 1905 dacă aș petrece câteva ore pe teren, decât din poveștile tale.

Kiernan rămâne tăcut, dar nu pare convins. Aștept un moment, apoi mă așez lângă el.

— Dar dacă promit să fac un salt direct acasă la Katherine, în cazul în care ne confruntăm cu ceva neobișnuit? Oricum, având în vedere că tu ești expert în ceea ce privește anul 1905, o să te las pe tine să decizi. N-am alte întrebări.

El pufnește, și îi apare un zâmbet în colțul gurii.

— N-am alte întrebări? E posibil așa ceva la tine? Mă privește îndelung, apoi oftează. Dacă ne ținem de plan, mai bine te-ai îmbrăca, altfel pierdem trenul.

— Și ce faci, mai exact, la Norumbega? îl întreb.

— Ce-ai zice dacă ți-aș povestesti în trenul pe care urmează să-l pierdem, în caz că nu *te grăbești*?

Mă ajută să mă îmbrac, apoi îmi dau jos pantofii sport și îi arunc sub pat.

— Cât e de mers?

— Până la gară? În jur de un kilometru și jumătate. Kiernan ia un rucsac negru, îl atârnă de umăr, apoi deschide ușa dinspre hol. După tine.

Ies din cameră, iar el se uită în jur, ca să se asigure că nu ne vede nimeni. Apoi scotocește în rucsac, scoate o cutie de pudră Johnson’s Baby, colorată în alb și roșu, și se apleacă să presare puțină dincolo de ușă. Ia o bucată de ziar și rupe din el o fâșie mică. O linge și o lipește pe stratul dintre ușă și perete, apoi încuie ușa și aruncă cheia în rucsac.

— Care-i treaba cu toate astea?

— E un fel de sistem de securitate. Dacă cineva intră în cameră cât timp sunt plecat, voi ști.

— Și repeți tot procesul ăsta de fiecare dată când ieși din cameră?

— E singura cale prin care pot fi sigur.

— Da, dar Prudence sau cineva din echipa ei ar intra pe ușă?

— Probabil că nu. Dar Pru avea fixat un singur punct stabil, și anume în spatele draperiei ăleia roșii. A fost de acord să-l șteargă, dar chiar dacă și-ar fi ținut promisiunea, cred că și Simon îl avea fixat tot acolo. Oricum, locul ăla e un teren minat. Nu-i pot împiedica să intre, dar dacă o fac, voi ști c-au fost acolo. Până acum nu s-a întâmplat. Nu pot să garantez că nu folosesc punctul ăla ca să supravegheze camera, dar în cazul ăsta nu pot vedea decât draperia roșie. Și, din când în când, pe mine dezbrăcat.

— Mai bine ei decât eu, spun, iar el râde.

Nu scap de senzația că toate măsurile lui de precauție sunt inutile. Prudence și Simon ar putea fixa un punct stabil pe holul ăsta. Ne-ar putea urmări chiar acum. Gândul îmi dă fiori și mă face să mă uit peste umăr. Bănuiesc că sunt paranoică, dar, pe de altă parte, de unde știu că n-am dreptate? Mă uit în urmă încă o dată și dau din cap, urmându-l pe Kiernan cum înaintează pe hol.

De data asta, nu mai sunt copii pe scări, așa că reușim să evadăm fără solicitări de bomboane. Când ieșim, cerul este senin, în afară de câțiva nori. Prima porțiune de drum e o combinație de blocuri și magazine mici, asemănătoare cu cele pe care le-am văzut când ne-am întors de la magazinul de tutun al lui Jess. Reușesc să evit să mă holbez fățiș, dar la fiecare bloc e ceva care-mi atrage privirea, fie că e o reclamă la un produs pe care-l recunosc, ca, de exemplu, o bere Schlitz sau biscuiții Fig Newtons, fie că mașinile au deja plăcuțe de înmatriculare. E logic, deși nu mi-a trecut prin minte până acum.

O luăm pe Harrison Avenue, iar Kiernan îmi face semn, arătându-mi o aglomerare de blocuri de vizavi. În spațiul dintre două clădiri, văd copilași jucându-se într-o grădină mică, împrejmuită de un gard.

— Ăsta e principalul așezământ social din zona South End. Acum câțiva ani, copiii s-ar fi jucat aici liberi pe stradă toată ziua, cât timp părinții lor erau la muncă în fabrică, dar acum au parte doar de micul dejun, de prânz și de cineva care să-i supravegheze să nu cadă în râu. Desigur, ar fi putut să primească și mai mulți copii, dacă Casa Cyristă nu le-ar fi momit o parte din donatori.

— Casa Cyristă?

— Da, se află în West End. Planul original era să coopteze așezământul ăsta, dar cei care îl conduceau n-au fost de acord, la fel cum s-a întâmplat și în cazul Casei Hull, din Chicago. Jane Addams a fost dispusă să facă multe compromisuri ca să păstreze Casa Hull în stare de funcționare, dar a tras linie când a venit vorba să servească tocană, în fiecare seară, unui adept al lui Cyrus.

Din câte am auzit despre ea, știu că Jane Addams a fost o persoană minunată. Din păcate, nu mă pot abține să nu mă cutremur, pentru că, de fiecare dată când îi aud numele, mă gândesc instantaneu la H.H. Holmes. Nu că semăna în vreun fel cu Holmes; din contră, era opusul lui. Doar că eu și Trey am urmărit un documentar despre munca ei la Casa Hull, când încercam să-mi eliberez mintea de filmul înfiorător despre Holmes și Hotelul Expoziției Mondiale, pe care tocmai îl văzuserăm. Trey zisese în glumă că preferă „Casa Hull” în detrimentul „Casei Groazei”, iar acum cele două sunt legate în mintea mea pe vecie.

— Ai întâlnit-o pe Jane Addams în Chicago? întreb.

— Nu chiar. I-am ținut ușa o dată, după o întâlnire cu Prudence – Prudence cea în vârstă, poate cu zece ani mai bătrână decât atunci când ai întâlnit-o la Expoziție. Pru oferise o grămadă de bani ca să cumpere Casa Hull. Chiar dacă se puneau în general de acord, Addams i-a spus politicos lui Pru să se ducă naibii. Addams voia să-i ajute pe oameni indiferent de credințele lor religioase, și era clar că cyriștii voiau să impună niște condiții destul de restrictive.

— Același lucru s-a întâmplat și în South End?

Kiernan dă să răspundă, dar trebuie să ne croim drum pe lângă o trăsură cu cai și un tramvai. Odată ce revenim pe trotuar, zice:

— Nu prea știu ce s-a întâmplat în South End. Totul s-a petrecut înainte să mă mut în Boston, deci n-am luat parte la negocieri. Simon i-a ajutat să aranjeze Casa Cyristă din West End, a recrutat o grămadă de studenți care să lucreze acolo.

— Simon? Numele mă enervează la culme. Mi-e greu să mi-l imaginez negociind planuri de afaceri cu cineva, în afară de monștri ca H.H. Holmes, desigur.

— Da, bine, Simon face tot ce i se spune. Vrea să conducă Cyrist International după moartea lui Saul, deci când Saul îi spune să sară, Simon întreabă cât de sus.

— Deci… ei știu că te-ai întors aici? În Boston?

Ridică din umeri.

— Pru știe. N-am idee ce le spune celorlalți. Dar ea crede că mi-am pierdut capacitatea de a folosi cheia. Și am impresia că am făcut o treabă destul de bună convingând-o că nu-mi amintesc cealaltă cronologie. Pru are o groază de lingăi cyriști la cheremul ei, plus că e orgolioasă. M-ar primi înapoi în grupul ăla dacă i-aș cere, dar n-o să mă implore.

— De ce crede că m-ai avertizat la metrou? În ziua când mi-a luat Simon rucsacul? Ziceai că aflaseră ce ai făcut.

Kiernan se uită în spate, spre trotuar, și își duce un deget la buze.

— N-am cum să dovedesc asta, Kate. Aș fi putut să aflu întâmplător ce plănuiau. Dar Pru a fost cea care m-a reținut pe hol și m-a condus în direcția aia. Dacă n-ar fi fost ea, nu l-aș fi auzit niciodată pe Simon.

— Nu înțeleg. Îmi spune să stau departe de tine la Expoziție, după care…

— Din punctul ei de vedere, consideră că, dacă te-am avertizat la metrou, mi-am făcut datoria. Și, ca să fiu sincer, nici nu știu dacă Pru cea în vârstă își amintește ceva.

— OK, acum nu mai înțeleg nimic.

— Poate că nu, dar asta-i calea, ca să îți cunoști mai bine mătușa. Dacă ai avea șansa să te întorci în trecut și să încerci să nu faci greșelile pe care le-ai făcut? O șansă de a schimba tot ce crezi că a mers prost în viața ta?

— Păi… am șansa asta, oarecum. Dar… nu e periculos? Katherine spune că situațiile de genul ăsta sunt o provocare pentru mintea oricui, iar eu prefer să rămân cât pot de mult cu țiglele pe casă, dacă ieșim vii din povestea asta.

— Katherine are dreptate. Dar fie Pru nu știa, fie, la un moment dat, a încetat să-i pese. Își copleșește versiunea mai tânără, îi dă sarcini pe care nu le-ar încredința altcuiva. Cred că, din perspectiva ei, nu procedează diferit față de Saul, care a pus-o să se arate în așa-zisele lui viziuni sau la ceremonii religioase; îl enerva când ea începea să dea semne de îmbătrânire, așa că punea pe cineva să dea buzna peste ea în

toiul nopții, când avea sub douăzeci de ani, s-o trezească, s-o machieze și s-o trimite oriunde avea el de trimis un mesaj.

— Deci douăzeci de ani i se pare lui o vârstă înaintată?

— Nu știu. Cred că mai degrabă cyriștii au prezentat-o pe Pru ca fiind veșnic tânără. Are un loc important în tot mitul cu viața veșnică al cyriștilor Koresh, și mulți cyriști încă au asemenea convingeri. Cred c-ai putea spune că e un fel de marcă înregistrată.

— Ce absurd! De câte ori…

— N-am idee. Regula de bază pe care o aplic e următoarea: cu cât e mai bătrână Prudence, cu atât e mai mare probabilitatea să fie nebună de legat. Mai dă semne de normalitate, dar sunt tot mai rare, pe măsură ce îmbătrânește, pentru că i-au fost rescrise atâtea amintiri. Știi ce înseamnă VHS?[11]

Întrebarea mă ia atât de tare prin surprindere, că mă opresc în loc, literalmente, și trebuie să grăbesc pasul ca să-l prind din urmă.

— Ce? Te referi la casetele video? Da, îmi amintesc puțin de ele. Folosim DVD-uri de când mă știu. Ce-au de-a face cu…

— Când te întorci, roagă-l pe tatăl tău să-ți spună ce se întâmplă când înregistrezi peste ele. Eu nu înțeleg tehnologia asta, dar pe Kate a ajutat-o să priceapă. Are legătură cu persistența imaginii. În fine, cu cât mă gândesc mai mult, cu atât sunt mai sigur că Prudence a vrut să aflu ce planuri aveau cu tine. Nu știu dacă a fost îndemnată de versiunea ei mai bătrână sau dacă a aflat întâmplător ceva, dar m-a condus la ușa aia și apoi a dispărut. Atunci l-am auzit pe Simon spunând cuiva, probabil unuia dintre ucenici, despre jurnalul pe care voiau să-l ia de la tine și despre tot planul de eliminare a lui Katherine din 1893.

Ne apropiem de un grup de vreo douăzeci de bărbați, toți cu copii după ei, stând la coadă în fața unei cafenele. După ce trecem de grup, Simon îmi face semn să aștept și apoi îi șoptește ceva unui bărbat slab din capătul cozii. Un băiat de cinci sau șase ani, cu părul blond și lung căzându-i peste ochii obosiți, se ține de piciorul bărbatului, holbându-se la Kiernan.

[11] Video Home System. (*n.tr.*).

Individul îl ascultă pe Kiernan, apoi dă din cap și îi face semn să plece. În timp ce ne îndepărtăm, se uită în urmă, totuși, ca și cum se răzgândește în legătură cu ce i s-a spus.

— Ce s-a întâmplat? întreb.

— Stau la coadă la pariuri. I-am spus să parieze pe The Browns, pentru că Cy nu aruncă, ceea ce e fals, dar vor pierde oricum. Nu cred că l-am convins. Probabil e fan înrăit al celor de la The Americans.

— E vorba de baseball? Credeam că The Browns sunt fotbaliști, iar despre The Americans nici n-am auzit.

Își duce mâna la inimă, ca și cum ar fi rănit de durere.

— Bineînțeles că e baseball. The Americans o să devină The Red Sox. The Browns sunt cei de la Saint Louis. Nu știu cum se numesc mai târziu. Îl știi pe Cy Young, nu?

— Am auzit de un premiu cu numele lui. E un aruncător, nu?

— Nu e doar un aruncător. E cel mai bun aruncător din toate timpurile, chiar și din ale tale, și deține recordul pentru cele mai multe reprize consecutive în care a marcat. Dumnezeule, în meciul pe care l-am văzut noi, pe 4 Iulie, a marcat în douăzeci de reprize și în treisprezece dintre ele n-a cedat niciun punct.

— Dar baseballul are doar nouă reprize. Sunt sigură de asta, bazându-mă pe cele trei sau patru meciuri pe care le-am văzut.

— Da, dar au fost unsprezece prelungiri. Apoi Cy a cedat două puncte la final. Chiar dacă am pierdut, a fost un meci incredibil.

Nu mă pot abține să zâmbesc, pentru că vorbește cu același entuziasm ca la Expoziție, când era copil.

— Ai spus „noi”. Celeilalte Kate îi plăcea baseballul?

— Ăă, nu chiar, recunoaște el puțin încruntat. Mi-a făcut biletul cadou înainte de ziua mea de naștere. Ea a adormit pe la jumătatea meciului.

Meciul celor de la The Nationals, pe care l-am văzut cu tata, nu a avut prelungiri, dar eram gata să sforăi după o oră, așa că empatizez cu Cealaltă Kate. Nu îi spun asta lui Kiernan, pentru că ar lua-o drept blasfemie.

— Meciurile astea sunt foarte tari, continuă el. The Americans joacă acasă săptămâna viitoare. Aș putea să cumpăr bilete…

— Nu prea cred.

Zâmbește batjocoritor, și sunt convinsă că face comparații între mine și Cealaltă Kate, dar nu merită să iau parte la un meci

întreg ca să-i demonstrez contrariul, mai ales că probabil aș ațipi și i-aș dovedi că are dreptate.

Ne plimbăm în tăcere câteva minute. Sau poate noi suntem tăcuți, pentru că nu pot spune același lucru despre oraș. Din ce-mi dau seama, nu există niciun fel de ordine în trafic. Tramvaiele, căruțele trase de cai și mașinile ocazionale – toate negre – împart același drum, dar exagerez folosind cuvântul ăsta. Corect ar fi să spun că fiecare vehicul e de capul lui. La câteva secunde, auzi un zăngănit puternic al unui tramvai care încearcă să evite să frâneze în fața trăsurilor, a bicicletelor sau a pietonilor care hoinăresc pe șine și pe lângă ele.

O altă alarmă se aude chiar în spatele nostru, și mă întorc spre Kiernan, zicând:

— Mereu e nebunia asta? Nu-mi imaginam că e atâta trafic sâmbăta.

— Ăsta nu e trafic. Ar trebui să vezi zona asta înainte de construirea metroului.

Când îmi întorc privirea de la trafic și mă uit din nou la clădiri, îmi dau seama că, la un moment dat, am trecut o graniță culturală invizibilă. Majoritatea oamenilor din urmă cu vreo două sau trei cvartale păreau europeni, dar rezidenții de aici sunt aproape în totalitate asiatici și majoritatea panourilor de pe stradă par să fie scrise în chineză.

Kiernan îmi observă expresia nedumerită și zice:

— Da, suntem în Chinatown. Dar nu-ți face griji. E un cartier sigur.

— De ce presupui că îl consideram nesigur?

Arată confuz.

— Nu știu. Pentru că e diferit?

Ridic din sprânceană, apoi îmi dau seama că n-a avut intenția să fie rasist. E ca experimentul pe care l-am făcut la ora de sociologie anul trecut. Lucrurile care sunt diferite, care sunt în discrepanță cu mediul nostru obișnuit, tind să declanșeze o reacție subliminală la majoritatea oamenilor. Inima îți bate mai tare, devii mai conștient de ce e în jur, mai conectat la impulsul de luptă-sau-fugi.

Așa că îi zâmbesc și zic:

— Am mai fost în Chinatown. În D.C. N-are cum să difere cu mult.

— Poate că nu, spune el, adulmecând aerul. Au *bao* în Chinatown-ul din D.C.?

— Da. Am văzut în meniul *dim sum*[12].

Trag adânc aer în piept și simt izul de pâine, usturoi și susan. Mă uit vizavi și localizez sursa aromelor – „Restaurantul chinezesc Lock Sen Low”.

— Nu știu ce e *dim sum,* spune el. Dar știu ce e *bao.* Mâncam asta cu tata la micul dejun aproape în fiecare dimineață când eram la Expoziție. Și-acum, din moment ce n-am luat încă micul dejun…

Fără vreun avertisment, mă apucă de braț și execută una dintre mișcările alea sinucigașe pe care le-am văzut la alți oameni cu câteva minute în urmă. În loc să traverseze strada la colț, ca o persoană civilizată, mă trage în mijlocul aglomerației, chiar înainte ca un tramvai să ia curba. Acum noi suntem motivul pentru care vatmanul trage alarma și țipă, în timp ce tramvaiul ne ratează la mustață.

Când ajungem de cealaltă parte a străzii, îmi smulg brațul din strânsoarea lui.

— Ți-ai pierdut mințile?

— Ce?

Arată de parcă nu are nici cea mai vagă idee la ce mă refer. Mă uit spre stradă.

— Nu vei apuca să treci strada în Boston dacă aștepți politicos, cel puțin nu în 1905, mă informează el. Aici nu există indicatoare idioate, cu o mână care clipește și numără secundele în locul tău.

— Îmi plac indicatoarele idioate, mormăi eu. Metodele tale riscă să mă omoare.

Aparent, Lock Sen Low e la etajul al doilea, dar în casa scării e un cărucior de transport. Un tânăr chinez ridică capacul unei oale mari din bambus, iar Kiernan arată spre o chiflă albă, simplă, și apoi spre una presărată cu semințe de susan negru.

Kiernan îmi dă mie chifla cu susan. E uriașă.

— Credeam că astea-s pentru tine. Mie nu prea mi-e foame. Deși aș fi putut să jur că era adevărat, stomacul meu alege fix

---

[12] Stil de bucătărie chinezească (în general cantoneză), cu preparate mici (găluște, rulouri din tăiței de orez umplute, gyoza etc.) servite în coșuri de bambus sau pe farfurie. (*n.tr.*).

momentul ăsta să mă contrazică cu un chiorăit, probabil pentru că mâncarea miroase atât de bine.

Aș fi putut să jur și că în stradă zgomotul era mult prea mare pentru ca Kiernan să poată auzi micul meu sunet, dar ori are un auz fin, ori privirea pe care am aruncat-o către stomacul meu trădător m-a dat de gol.

— Îmi pare rău, dar cred că ești în minoritate, spune el, luând o mușcătură mare din chifla lui, care miroase a carne de porc la grătar. Ia o îmbucătură. O să termin eu dacă nu mai poți.

Gustul e chiar mai bun decât mirosul. Mâncăm în timp ce ne plimbăm, evitând, din fericire, alte ciocniri cu lumea din jur. Kiernan își termină mâncarea, iar eu încă mai am vreo șase înghițituri, așa că îi dau lui restul, chiar dacă aș fi putut să înfulec tot. Poate nițică penurie îi va arăta stomacului meu cine-i șeful.

Boston Commons e la câteva cvartale distanță, și prindem trenul pe partea asta a parcului. Când urcăm la bord, îmi dreg glasul și îi arunc o privire nerăbdătoare lui Kiernan.

— Ce?

— Suntem în tren, îi zic. Îmi ești dator cu o informație.

Încuviințează și începe să scotocească în rucsacul lui, din care scoate o hârtie mototolită. O netezesc cât pot de bine și văd că e un afiș. „Veniți să-l vedeți pe uimitorul Boudini, care dispare în fiecare noapte la Great Steel Theater!” Cuvintele sunt scrise în prim-plan, cu un font verde, deasupra unei siluete negre cu joben.

— Afișul arată bine, încep eu.

— Mulțumesc. Și mie mi se pare că mi-a ieșit.

— Dar Boudini? Doar nu vorbești serios!

— N-am venit eu cu ideea. Își coboară vocea și se apleacă spre mine, ca să nu fim auziți. Îi urmez exemplul, deși mă îndoiesc că ar înțelege cineva mare lucru, dacă ar auzi frânturi din conversația noastră. Partea asta e istorică. Se pare că un alt tip a făcut același truc, sau îl va face în septembrie. Și-a luat numele de Boudini. Houdini află și se enervează. Sau asta credem noi că face. Oricum, îl provoacă pe tip la o competiție sub apă, care e câștigată, desigur, de Houdini. Celălalt tip aproape că se îneacă, sau cel puțin așa scriu ziarele.

— Ce părere o să aibă acest Houdini fals că îi furi planul?

Ridică din umeri.

— Nu-mi pasă. Kate a încercat să treacă de gărzile de corp ale lui Houdini în Londra, ca să-l întrebe de cheie, dar n-a reușit. Ăsta era planul B – să-l înfurii pe Houdini atât de tare, încât să vină aici și să mă ia la întrebări. Apoi să-l luăm noi și să ne predea cheia.

— De bunăvoie?

— Poate. Cică e un tip de treabă. Nu-i plac oamenii care încearcă să-i manipuleze pe alții cu aiureli despre lumea spiritelor, deci e posibil să-l convingem. Dar, de bunăvoie sau nu, va trebui să recuperăm cheia de la el.

Are dreptate, deși am senzația că nu va fi așa ușor cum crede el.

— Deci… unde ai învățat să faci magii?

— Am prins esențialul pe vremea când mă uitam la magicienii stradali, în anul petrecut la Expoziție. Dacă îi urmărești suficient timp, îți dai seama ce trucuri fac. Și apoi, un tip de pe Cairo Street m-a învățat câteva șmecherii. Nu prea mă pricep să fac spectacol, dar pot să atrag audiența cu un truc anume.

— Bănuiesc că e ceva legat de evadare?

— Da. Asistenții îmi pun cătușe, și eu sar în container. Câteva minute mai târziu, când îl deschid, sunt liber ca pasărea cerului. Ta-da! Dacă am cheia CRONOS la îndemână e floare la ureche.

— Și cine desface cătușele?

El se uită în podea.

— Ăă, la început, Jess. Dar nu-mi place să-l bag în asta. Am făcut-o singur, din apartament.

— Nu… nu e o idee bună, nu-i așa? Adică… din ce mi-ai spus… din ce mi-a spus și Katherine…

— Nu e ideal, dar mă descurc. Nu-i spun nimic celeilalte versiuni ale mele și programez toate salturile săptămânale în ziua mea liberă, la o oră când sunt pe jumătate adormit. Ridică din umeri. Îmi ia ceva mai mult timp să desfac cătușele când sunt amețit, dar nu e așa rău, dacă mă culc la loc. E ca și cum aș fi visat.

— Nu. O s-o fac eu. La cât am plecat azi-dimineață de la tine? La zece și ceva?

— Cam așa.

— Când faci trucul azi, fixează coordonatele pentru apartamentul tău la zece și-un sfert, și voi fi acolo. Apoi, fă următorul salt la zece și șaisprezece minute, și la fel cu

următoarele, cu aproximativ un minut mai târziu fiecare, înainte să plec, o să scăpăm de-o săptămână. Îmi va consuma un pic de timp, dar ar fi drăguț să ieși și tu zdravăn la cap din povestea asta.

Are o expresie de ezitare și ușurare în același timp, deci înseamnă că e mai preocupat decât lasă să se vadă.

Schimbăm trenurile la Lake Street și ne urcăm într-un tramvai deschis, despre care Kiernan spune că ne va duce în suburbii. Îmi petrec mare parte din călătorie admirând împrejurimile și răsfoind ziarul *Boston Globe* de acum o zi, pe care cineva l-a îndesat între scaune.

Kiernan citește peste umărul meu și, când întorc ultima pagină, îmi arată o reclamă de la Keith’s Vaudeville House[13].

— Lambert și Pierce. Vin la Norumbega săptămâna viitoare.

— *Two Men in Black*? Titlul mă trimite cu gândul la Will Smith și la celălalt tip cu ochelari fumurii, care se luptă cu inamicii intergalactici.

— Da, și Kate a fost încântată. E un spectacol de varietăți – ar trebui să se numească *Two Men in Blackface*[14]. Ca în multe spectacole, fac un tur de teatre de vodeviluri pe o distanță de vreo sută și ceva de kilometri. Uneori, cei care sunt cap de afiș traversează toată țara, chiar lumea întreagă.

— Deci ăsta e scopul tău în viață, Mare Boudini? Să-l alungi pe Houdini din lumina reflectoarelor ca să-i iei locul?

— Dumnezeule, nu! Nu e ăsta scopul meu, nu există nici cea mai mică posibilitate să fac asta, oricum. Houdini chiar e un maestru al evadării și al spectacolului. Nu e vorba doar de cheia CRONOS. Eu sunt norocos că țin publicul treaz până la dispariția mea.

— Crezi că sunt șanse să apară astăzi?

— Houdini? Nu. Sunt sigur că voi primi o scrisoare de la avocatul lui înainte ca Eminența Sa să vină în persoană până în Boston. Cum ziceam, acum doar ne pregătim, deci am fi putut trece peste…

---

[13] Comedie ușoară sau farsă (într-un singur act), în textul căreia sunt intercalate cuplete ce se cântă în melodii cunoscute și cu acompaniament orchestral. (*n.tr.*).

[14] Termen folosit în trecut în Statele Unite, reprezentativ pentru o formă de machiaj teatral folosit predominant de albi pentru a-i imita sau caricaturiza pe negri. (*n.tr.*).

— Ba nu. N-am fi putut. Nici dacă citeam săptămâni întregi nu aflam atâtea lucruri despre 1905 câte am aflat în ora asta care a trecut.

Chicotește.

— Ai grijă, iubire. Începi să vorbești ca un adevărat istoric CRONOS.

Clatin din cap.

— Nu CRONOS. Doar echipajul care face curățenie.

∞

Kiernan a comparat Norumbega cu varianta săracă a Expoziției Mondiale, și a avut perfectă dreptate. Aproape de centrul parcului se află o fântână imensă care arată ca fântânile electrice de la Expoziție, doar că e mai mică și pătată de excremente de păsări. În centrul parcului e un carusel, iar Kiernan îmi spune că se plănuiește și aducerea unei roate mari și a altor mașinării. Charles River e o replică în miniatură a malurilor Lacului Michigan.

Principala atracție turistică în Norumbega pare să fie canotajul. Sunt atâtea canoe pe râu, că abia dacă văd apa.

— Mereu e așa aglomerat? Bărcile nici nu zici că se mișcă.

Kiernan râde.

— Pasagerii nu le folosesc ca să facă sport. Dau la vâsle vreo patru sute de metri până în josul râului. Poliția a făcut tot mai multe arestări, dar cuplurile continuă să vină.

— Arestări? Pentru ce?

— Pentru că oamenii se giugiulesc în canoe.

Îi arunc o privire sceptică.

— De ce ar face asta într-o canoe? Sunt și alți oameni în jurul lor. Nu e un cadru foarte intim.

— Toți care sunt în bărci fac același lucru, deci nu-i interesează ce se întâmplă în jur. Peste câțiva ani, când lumea se va împânzi de mașini, bancheta din spate îi va băga în faliment pe vânzătorii de canoe, dar acum bărcile astea îți oferă cea mai mare intimitate, la preț de nimic.

Ne plimbăm o vreme, apoi începe să plouă mărunt, așa că urcăm dealul până la clădirea din vârf. Pe firma din față scrie „Great Steel Theater”[15], ceea ce descrie întocmai structura masivă gri.

[15] „Marele teatru din oțel”. (*n.tr.*).

Kiernan mârâie, apoi scotocește în buzunar și scoate doi cenți.

— Dacă era Josephine de serviciu, n-am fi avut nevoie de bilet, șoptește el. Dar Agatha e vicleană. Sunt sigur că vinde de două ori unele bilete și păstrează diferența. O să fie prinsă, dacă nu e atentă. O fi Easley prost, dar nevastă-sa, nu. Aruncă monedele pe tejgheaua de lemn. Bună, Agatha. Am adus un invitat azi. Mergem în culise mai întâi, dar apoi o să urmărească și ea spectacolul.

O femeie îndesată, bătrână, își ridică scurt privirea din carte și se uită de vreo două ori la fața mea, ca și cum încearcă să-și dea seama unde m-a mai văzut. Pe mână are o floare de lotus ștearsă. Totuși, nu îi captez atenția prea mult. Cartea zdrențuită, intitulată Mischievious Maid Faynie[16], e evident mai interesantă decât o fată care seamănă oarecum cu o pictură dintr-un templu.

Așteptăm un moment, apoi Kiernan zice:

— Biletul ei, te rog? În caz că o verifică Tito.

Agatha îi aruncă o privire urâtă, apoi rupe un bilet și-l împinge spre noi.

Spectacolul începe abia peste douăzeci de minute, dar deja sunt oameni care au venit devreme să prindă un loc în față. Spațiul e parțial închis, dar cortinele mari din lateral sunt deschise și lasă o briză ușoară să pătrundă în sală. Kiernan mă conduce la o ușă de lângă scenă, și intrăm într-o cameră întunecată, plină cu recuzită. Ne croim drum printre diverse obiecte, dar Kiernan pare să știe unde mergem.

După câțiva metri, trecem de un container din lemn urcat pe o platformă, iar el bate în capacul de deasupra.

— Trucul ăsta l-am folosit la audiție. Dar am ridicat ștacheta de-atunci.

În capătul camerei, câteva trepte din lemn ne duc la nivelul scenei. O blondă cu forme, trecută de douăzeci de ani, vine spre noi în timp ce ne apropiem, zâmbindu-ne binevoitor.

— Să mă ciupească cineva! Tu ești Kate? Eu sunt Eliza Easley. Mă bucur să văd că într-adevăr exiști. Îl ia de braț pe Kiernan și îmi face cu ochiul. N-ai idee câte fete mă roagă să le fac cunoștință cu băiatul ăsta, dar el tot spune că e luat deja.

---

[16] „Răutăcioasa slujitoare Faynie”. (*n.red.*).

Kiernan îmi zâmbește, în chip de scuză, și mă ia de mână. Oricum nu l-aș demasca, dar mi-ar plăcea să cred că spune ce spune fiindcă vrea să scape de pețitoarele trimise de Eliza, și nu fiindcă e în continuare convins că suntem sortiți unul altuia.

— Bună, Eliza. Mă bucur să te cunosc.

— Merg să îi arăt decorul, apoi o duc în față, spune Kiernan. Mă întorc în cinci minute.

Ea dă din cap.

— Îmi pare rău, copile. Perry s-a răzgândit și a renunțat. O să am nevoie de niște mușchi în plus ca să mut decorul, între acte.

El se strâmbă.

— În regulă. O să-i găsesc un loc și mă întorc. De ce a renunțat Perry?

— Din același motiv pentru care vei renunța și tu, și voi renunța și eu, în cele din urmă. Din cauza măgarului meu de soț. Zâmbește în colțul gurii, dar am impresia că vorbește serios.

Kiernan încuviințează, apoi mă conduce în cealaltă parte a scenei, spre o cutie dreptunghiulară neagră, de lungimea unei cabine telefonice și poate două treimi din greutatea ei. E așezată pe o platformă cu rotile, la câțiva centimetri deasupra podelei. El trage draperia care împrejmuiește cutia, dând la iveală un container din sticlă, plin cu apă. Un cărucior aflat la câțiva centimetri distanță e plin cu lanțuri și cătușe metalice.

— Glumești.

— Nu, spune el. Scoatem pe cineva din public și îl încătușăm, ca să le arătăm tuturor că astea sunt reale. Apoi eu sar în apă, ei trag draperia ca să mă ascundă și defilează în jur, iar când dau la o parte draperia, sunt descătușat.

— Cum rămâne cu smochingul tău?

El se bate ușor în piept.

— Am costum de baie. Pe dedesubt.

— O, te rog, spune-mi că nu e unul dintr-o bucată, din alea care vin până la genunchi.

— Ba da. Și arăt foarte chipeș în el, îmi spune el cu un aer serios.

— Sunt sigură, zic, reținându-mi un hohot de râs.

Sala se umple repede, în timp ce Kiernan mă duce spre scaune. Ploaia ușoară s-a transformat într-una torențială și majoritatea oamenilor care intră își scutură apa din păr.

În capătul sălii, un bărbat înalt, subțire, cu mustață și purtând o jachetă roșu-închis, încearcă să coboare o cortină grea din metal, ca să împiedice ploaia să năvălească înăuntru. A fixat deja cortina de pe peretele din proximitatea noastră, dar se pare că cealaltă s-a blocat. Mișcă de manivelă înainte și înapoi, ca s-o slăbească, dar fără succes.

— O să fie arhiplin. Vânzarea de bilete crește mereu când e furtună. Speram să-ți găsesc un loc mai bun. Vrei să mergem în culise și să faci un salt cu câteva minute în urmă, ca să vii mai în față?

Dau din cap și ocup un loc din mijloc, la câteva rânduri de fundul sălii.

— E-n regulă. Pot să vin în altă zi și să stau mai în față, dacă e nevoie.

— Oricât mi-ar plăcea compania ta, cred c-ar trebui să nu stăm împreună. Ascultă, o să-l ajut pe Tito cu cortina, apoi mă întorc în culise. Ne vedem după. Își face loc prin mulțime, și îi urmăresc pe amândoi împingând manivela și mai tare, până când bariera începe să cadă. Când ajunge jos, Kiernan îl bate pe Tito pe spate și îi spune ceva, arătând în direcția mea. Apoi Kiernan grăbește pasul pe culoar, întorcându-se să-mi zâmbească înainte să dispară pe ușa care duce pe scenă.

Încep să simt o ușoară teamă imediat ce se face nevăzut. Trag de gulerul încrețit al bluzei mele până când dau de firul pe care e prinsă cheia CRONOS. Îl răsucesc între degete, în timp ce mă uit la public. Unii mănâncă popcorn din cutii de carton fleșcăite, alții încearcă să citească programul spectacolelor, în lumina difuză.

După câteva minute, o orchestră mică începe să se pregătească. Un violonist își trece arcușul peste coardele viorii, scoțând un scrâșnet ascuțit chiar în momentul în care simt o bătaie pe umăr.

Tresar. E doar tipul căruia Kiernan îi spune „Tito”. E mai bătrân decât părea de la distanță. Când mă uit la el, îi întrezăresc în ochi o sclipire de bucurie că m-a recunoscut.

„Doamne, numai cyriști sunt angajați în parcul ăsta?”

Dar apoi îi apare un zâmbet pe chip, care îi adâncește ridurile.

— Tu ești Kate?

Îi zâmbesc și eu, oarecum precautā.

— Magicianul Boudini mă roagă să-ți dau asta. Are un accent italian, sau poate portughez. Îmi dă un program și apoi se apleacă spre mine. Deci ți-a ieșit până la urmă, hm? L-ai făcut să te observe?

Mă uit la el nedumerită și dau din cap.

— Ah, nu trebuie să te rușinezi. Tito o să-ți păstreze secretul. Nu uit un chip drăguț, cu ochi așa drăguți. Și e plăcut să te văd zâmbind. La fiecare spectacol văd că-i urmărești, pe el și pe celălalt. Arată spre capătul celălalt al teatrului. Apoi te furișezi afară din sală înainte de actul următor, nu rămâi niciodată să vezi tot spectacolul. Să rămâi azi, da? E un spectacol bun!

Îmi încremenește zâmbetul pe față, în timp ce mă uit în jur să văd dacă o zăresc pe Prudence sau strălucirea albastră a medalionului ei.

E clar că Tito confundă expresia de pe chipul meu cu stânjeneala, pentru că mă mângâie pe cap și zice:

— Nu, nu, nu-ți face griji. Magicianul te place. Eu știu lucrurile astea. Și pare că se poartă mult mai frumos cu tine decât celălalt *namorado* al tău. Ăla nu te face să zâmbește, deci mai bine scapi de el.

— Mulțumesc, Tito, îi spun, afișând cel mai larg zâmbet posibil, în speranța că o să plece dacă mă crede fericită. Funcționează – mă mângâie din nou pe cap, ca să fie sigur, apoi coboară pe culoar, până la orchestră.

Aștept să se uite în altă parte și mă îndrept spre ieșire, cu capul plecat. Sunt aproape sigură că văd, cu coada ochiului, la stânga, în capătul îndepărtat, lumina albastră a unui medalion. Îmi impun să nu mă uit în direcția aia, dar când ajung în capătul sălii, o fac. Toți oamenii înaintează, strângându-și umbrelele, scuturându-și apa din păr și de pe haine și lungindu-și gâtul ca să vadă dacă mai sunt locuri libere unde pot sta împreună.

Toți, în afară de doi.

Un băiat și o fată din spate nici măcar nu sunt uzi. Stau cu spatele lipit de peretele sălii de teatru. Tipul e puțin mai înalt decât media, un pic îndesat, și recunosc profilul palid, durduliu al lui Simon, încruntându-se la oamenii care se înghesuie în fața lui. Se ține strâns de brațul fetei de lângă el, care poartă o rochie cu talie înaltă. Prudence are aproximativ vârsta mea, înălțimea mea, îmi seamănă aproape în toate, dar fața ei îmi atrage atenția. E vlăguită, aproape absentă. Se uită la ușa pe

care a intrat Kiernan acum câteva minute, cu gura întredeschisă, cu ochii goi.

Mă răsucesc pe călcâie, îmi croiesc drum printre rătăciții care încă încearcă să intre în sală și ies direct în ploaie. Scot medalionul din bluză și caut un loc cât de cât adăpostit. Plouă atât de tare, încât decid că n-am nicio șansă și pur și simplu mă lipesc de clădire, fixez camera lui Kiernan la zece și-un sfert dimineața și clipesc.

Trag adânc aer în piept, apoi mă îndepărtez de punctul stabil, lăsând o dâră de apă în urmă, pe podeaua din lemn. Câteva secunde mai târziu, apare Kiernan, ud leoarcă, cu trei feluri de cătușe pe brațe, două la glezne și cheia CRONOS în mână.

Costumul negru dintr-o bucată chiar arată bine pe el.

Îi ia o secundă să-și dea seama că sunt udă până la piele, la fel ca el.

— Ce s-a întâmplat?

— Ești urmărit, Kiernan. În fiecare zi. La fiecare spectacol.

9.

Mă trezesc în bibliotecă. Picăturile de ploaie se scurg pe ferestre și simt că vremea mohorâtă mă urmărește prin timp și spațiu – mai întâi în Boston cu Kiernan, apoi în Port Darwin, Australia, și acum aici.

Katherine și Connor sunt exact unde i-am lăsat când am făcut saltul în Port Darwin. Una peste alta, Adrienne a primit destul de bine vestea că e abandonată în 1942. A fost simpatică. Sper că va supraviețui bombardamentului[17].

Arunc cheia în poala lui Connor.

— Încă una pentru mormanul de gunoi.

Zâmbește.

— Deci n-ai dat de belele, nu? Și nici de crocodil?

— Cred că cineva l-a ucis, de fapt. Ori a găsit ceva mai mare de mâncat, pentru că era o baltă imensă de sânge pe plajă.

— Încă nu înțeleg de ce te-ai încăpățânat să mergi singură, spune Katherine.

— După cum v-am mai spus, Kiernan e urmărit. Prudence știe că plănuiește ceva și n-o să ne ajute pe niciunul dacă pune cap la cap toate informațiile. Și saltul ăsta a fost o nimica toată, odată ce Adrienne a înțeles că e abandonată. Singurul moment nesigur a fost când m-a întrebat dacă supraviețuiește bombardamentului, dar n-a insistat când i-am spus că nu-i pot da astfel de detalii. Vreau să văd ce i s-a întâmplat, deși…

— De ce? intervine Katherine. Ce rost are, Kate? Te vei simți vinovată dacă descoperi că a fost prinsă în schimbul de focuri.

Katherine are dreptate, cel puțin la prima vedere. Nu servește la nimic să îi iau urma lui Adrienne; n-aș face decât să-mi satisfac curiozitatea și să-i îndeplinesc ei rugămintea. Mi-a plăcut de ea și m-ar tenta să mă întorc în timp și s-o avertizez, dacă aflu că pe lista victimelor apare o infirmieră care înainte nu figura acolo. Nu știu dacă într-adevăr *aș face* asta, dar aș fi tentantă.

---

[17] Este vorba despre bombardarea orașului Darwin de către avioanele japoneze, pe 19 februarie 1942, acesta fiind și primul atac militar de la înființarea statului australian. (*n.red.*).

Mă gândesc să închei discuția, pentru că voi începe acea investigație mai târziu, fie că recunosc în fața lui Katherine sau nu. Oricum, vreau să aflu. Dar e un moment la fel de bun ca oricare altul să vorbim despre moartea din 1938. Dacă Cealaltă Kate știa că cineva urmează să moară, sunt sigură că și această Katherine știe. Putem să vorbim despre asta chiar acum.

— Deci cine moare în 1938: Delia, Abel sau tipul ăla, Grant?

Ridică din sprânceană și se uită din nou în ecranul computerului.

— E irelevant. El a murit înainte ca Saul să schimbe cronologia.

„El” a murit. Bun, nu mi-a răspuns la întrebare, dar cel puțin știu că vorbește despre Abel sau Grant.

— Nu, Katherine. Saul a început să schimbe cronologia când i-a abandonat pe cei trei în 1938. Dacă n-ar fi făcut-o, omul s-ar fi întors înapoi în timpul lui, nu?

Katherine ridică din umeri, cu ochii încă ațintiți în ecran.

— Probabil. Dar, cum am zis mai devreme, nu ne putem face griji pentru acea cronologie. Prioritatea noastră e să restabilim această realitate, cea în care tu exiști, ca să-l *oprești* pe Saul. Orice altceva e un lux, și nu ne permitem să experimentăm.

Am mai vorbit despre asta și, da, îmi dau seama că are dreptate într-o anumită măsură. N-avem cum să știm câți oameni sunt morți în această cronologie, oameni care nu existau în cealaltă realitate, sau nu există aici, dar existau acolo. Mintea mea fuge iarăși la cei doi copii ai tatii din cealaltă cronologie și, chiar dacă nu înseamnă exact același lucru, „n-au existat” și „au murit” sunt echivalente funcționale.

Dar, din nou, Katherine s-a autoproclamat unic arbitru al binelui și răului și cea care definește ceea ce vreau eu să știu. Nu sunt de acord. Din ce mi-a spus Kiernan, nici Cealaltă Kate nu era, iar ea avea avantajul comunicării cu o Katherine al cărei creier funcționa la capacitate maximă, nefiind afectat de steroizi și cine mai știe ce altceva. Chiar dacă Katherine crede că ar trebui să punem punct acestui subiect, eu știu că nu e nici pe departe încheiat.

— De dragul discuției, să pretindem că sunt de acord cu tine, deși știm amândouă că nu e așa, îi zic. Tot am nevoie să aflu fiecare amănunt pe care mi-l poți da despre cei trei istorici, ce făceau în Georgia și de ce crezi că n-ar vrea să renunțe la cheile

lor. Mai mult ca sigur, ăsta e saltul care a făcut totul în jurul nostru să se prăbușească în cealaltă cronologie. Acea Kate nu mai există. Și, înainte să dispară, era atât de furioasă pe tine, încât Kiernan a considerat că avea nevoie de un însoțitor înainte să dea piept cu tine. Cred că sunt rezonabilă când presupun că, dacă repet ce a făcut ea ultima oară, voi înceta și eu să exist. E posibil să aflu același lucru care a făcut-o pe ea să vrea să te pocnească. Deci poate ar trebui să încercăm ceva diferit de data asta, nu?

Vorbele mele par să-i atragă atenția. Și pe a lui Connor, deși el își mută privirea înapoi în cartea pe care se preface că o citește.

La început, Katherine dă impresia că are de gând să mă contrazică, dar apoi spune:

— Nu mi-l amintesc prea bine pe Grant. Era începător. Făcea primul sau al doilea lui salt. Abel e cel care moare. Am aflat când i-am luat urma Deliei, după ce Prudence a început să schimbe cronologia. Delia a trăit până acum vreo șase ani – a predat aproape toată viața la un liceu de femei în Maine. S-a recăsătorit și, judecând după numărul de copii pe care i-a avut, aș spune că a sfidat intenționat protocolul CRONOS referitor la minimizarea schimbărilor în cronologie.

— Păi… asta s-a întâmplat înainte de anticoncepționale, nu? Probabil era greu să…

Katherine pufnește.

— Înainte de pastile, da. Dar existau metode eficiente, acceptabile, și înainte de 1938, dacă știai unde să cauți. Delia sigur știa. Șapte copii, douăzeci și cinci de nepoți – în mod inevitabil, așa ceva tinde să lase niște urme în cronologie. Dar, ca să revin la ideea mea, Delia mi-a spus că Abel a murit chiar după ultimul salt.

— Cum a murit?

— A fost ucis, spune Connor, închizând cartea. Nu știu dacă de KKK[18] sau de alt grup, dar a fost linșat.

Katherine mijește ochii la el.

— Astea sunt doar spusele Deliei. Nu există date despre vreun linșaj în Athens după 1921.

— *Linșat*? De ce a fost linșat? întreb.

---

[18] Ku Klux Klan – mișcare rasistă extremistă, apărută prima oară în 1865, după Războiul Civil din America. (*n.red.*).

Connor ridică din umeri.

— Un bărbat de culoare implicat într-o relație cu o femeie albă, în anii 1930. În Georgia. Dacă ar fi să ghicesc, aș zice că cineva i-a văzut împreună și s-a simțit ofensat. Katherine are dreptate – nu există date despre vreun linșaj în Athens, în anii 1930. Dar e un district mic din sud, la vreo unsprezece kilometri distanță, care s-a divizat în timpul Reconstrucției. A fost un linșaj major acolo în 1905. Și altul în apropiere, în 1946. Plus altele, care n-au fost consemnate niciodată.

— Cum rămâne cu a treia persoană care s-a aflat acolo? Poate că Grant…

— N-am reușit să-l localizez niciodată, spune Katherine. Delia mi-a spus că nici ea nu știa nimic de el, că nu-l văzuse de când plecase din Athens, după moartea lui Abel. Apoi, înainte să-mi dea cheile, mi-a spus că ne vom revedea în iad. Ochii ei albaștri sunt umbriți de tristețe. Înțeleg că era supărată, normal. Dar nu e ca și cum aș fi avut ceva de-a face cu moartea lui.

— I-ai spus că Saul e cel care a sabotat saltul?

Katherine încuviințează.

— Dar i-am spus clar că nu știam nimic despre planul lui. Kate, mi-am răsfoit toate jurnalele, la nesfârșit, căutând indicii despre motivele pentru care a făcut asta, despre momentul când a început să plănuiască totul. Și nu găsesc nimic. Au fost câteva evenimente bizare, da. Cred că ai urmărit înregistrarea când mă plângeam că a adus medicamente neomologate într-un salt.

Aprob în tăcere, și ea continuă:

— De câteva ori, a fost evaziv sau secretos, dar asta e firea lui. Ura ca alții să știe despre el ceva ce-ar fi putut să pară o slăbiciune – nu cerea niciodată consultații medicale, ba chiar a refuzat să meargă la CRONOS Med o dată, când și-a ars brațul într-un salt. Nu s-ar fi ajuns niciodată aici dacă n-ar fi fost atât de… Nu continuă fraza. În schimb, adaugă: Nu e vorba că l-aș fi putut opri, Kate.

Nu zic nimic. L-ar fi *putut* opri? N-am idee. Chiar dacă n-a știut de planurile lui Saul, a încălcat cu bună știință regulile CRONOS, poate chiar multe dintre ele. A știut că el avea un anturaj îndoielnic, dar până să-l toarne, a fost prea târziu. Nu, nu a avut certitudini, dar a deținut mai multe informații decât oricine de la CRONOS.

Katherine ori gândește același lucru ca mine, ori îmi citește gândurile urmărindu-mi expresia feței, pentru că o văd că se crispează. Îmi adun puterile, temându-mă că o să aibă din nou o cădere nervoasă, ca în seara trecută, la întrunirea noastră, dar apoi îi văd lacrimile din ochi.

— Și tu mă învinovățești, nu-i așa?

Mă uit la Connor, care, în mod convenabil, a decis să se întoarcă la cartea lui, și încerc să-mi dau seama cum să-i spun adevărul fără să fiu prea dură.

— Nu, Katherine. Nu te *învinovățesc.* Cred că ai făcut unele greșeli, dar erai tânără. Oamenii fac adesea tâmpenii când sunt îndrăgostiți. Deși… Sunt pe cale să spun că nu înțeleg de ce fusese îndrăgostită de Saul. Nimic din ce am văzut sau am auzit nu-l face câtuși de puțin atrăgător. Și chiar dacă mă prind înainte să scot cuvintele pe gură, ea bănuiește la ce mă gândesc.

— Tu nu l-ai cunoscut atunci, Kate. Era chipeș, curtenitor, inteligent și, crezi sau nu, era capabil să se facă plăcut când voia. Nu știu câte din astea erau de fațadă, dar în niciun caz n-am fost eu singura care a căzut în capcană.

— Ba am avantajul retrospectivei, recunosc eu, hotărând să nu mai menționez că și Adrienne, istoricul pe care l-am întâlnit în Port Darwin, *l-a cunoscut* pe Saul și i s-a părut respingător. Dar, ca să revin la ideea inițială, voi pleca în Athens cu mintea deschisă. N-o să presupun că moartea tipului ăstuia e inevitabilă. Din ce știm, presupunerea asta a dus la ultimul eșec.

— Pentru că tu știi cel mai bine, evident, ținând cont de anii de experiență. În vocea ei mustește sarcasmul, și deschid gura ca să atac, dar aud o muzică în surdină. Îmi ia o secundă până să-mi dau seama că e un ton de apel, care răzbate prin costumul meu de baie. E melodia „Should I Stay or Should I go?”[19] de la The Clash. L-am descărcat chiar înainte să plece mama, când era cuprinsă de remușcările inevitabile că-și părăsește fetița.

N-am de gând să scotocesc după telefon prin costumul de baie, așa că mă întorc și dau să mă îndrept spre bibliotecă.

— E mama, spun, luând-o pe hol. Terminăm discuția mai încolo.

∞

[19] „Să rămân sau să plec?” (*n.red.*).

În Italia, mama nu a cunoscut pe nimeni cu care să vorbească, având în vedere că majoritatea noilor ei colegi vorbesc engleza ca a doua limbă. Asta înseamnă că discuțiile telefonice pe care le am cu ea sunt interminabile, pentru că simte nevoia să stea la povești cu cineva. În plus, se bucură de Genova – vremea e plăcută, mâncarea e grozavă, și abia așteaptă să înceapă cercetarea. Și crede că ar trebui neapărat să mă îmbrac cu rochia roșie la petrecere. Mie mi se pare prea elegantă pentru o ieșire la un grătar, dar Trey mi-a spus că sunt mai multe șanse să fie vorba de un grătar cu scoici și piept de vită decât de unul cu burgeri și fasole coaptă.

E clar că lui Trey i-ar tăia respirația mai degrabă rochia, și nu fusta de blugi și bluza din mătase pe care plănuisem să le port, și chiar vreau să-i tai respirația diseară. Ploaia de ieri a încetat, așa încât presupun că va fi destul de cald. În cele din urmă cedez tentației și iau rochia de pe umeraș, apoi caut niște încălțări care să se asorteze.

Din păcate, rochia nu-mi oferă o ascunzătoare pentru medalion, și sunt prea mulți cyriști în jur care ar putea să-l recunoască, dacă l-aș purta la vedere. Până la urmă îl arunc în săculețul din piele dăruit de Kiernan și mi-l lipesc pe abdomen cu un bandaj supradimensionat, asemănător cu acela pe care l-am purtat pe picior după întâlnirea mea cu dobermanii cyriști. Mai rup două bandaje mai mici și pentru încheieturile degetelor, pe care chiar trebuie să încetez să le rod când sunt agitată.

Îmi dau cu puțin luciu de buze, îmi iau sandalele, poșeta și bandajele, ca să le duc înapoi în dulapul unde Katherine își păstrează rezerva de medicamente, plante medicinale și ceaiuri misterioase. Verific holul și mă uit peste balustradă înainte să cobor. Am reușit s-o evit pe Katherine după discuția noastră din bibliotecă și, dacă dau peste ea acum, îmi strică cheful de petrecere.

Când intru în bucătărie, Connor face cafea, și sunt surprinsă să văd că folosește aceeași râșniță și aceleași boabe cumpărate de tata. Poate că există speranță pentru el. Se întoarce când închid ușa dulapului și zâmbește cu gura până la urechi.

— Uau! Uite că se ascunde o domnișoară în tine, până la urmă!

Roșesc, dar îi zâmbesc înapoi.

— O las să iasă la joacă din când în când. *Dacă* se poartă frumos.

— Of, Doamne, bietul Trey!

— Ce vrei să spui?

— O să intre pe ușa aia peste câteva minute, cu iluzia că deține un anumit control asupra serii ăsteia, și va sfârși prin a fi amăgit în secunda în care te vede în rochia asta.

Mă uit în jos. E puțin mai scurtă decât ce port de obicei, dar nu m-am gândit că intru în zona promiscuității.

— Sunt prea despuiată, nu? Poate că mai am timp să mă schimb.

— Nu, nu, nu. Connor se întinde și mă apucă de umăr. Nu e nici pe departe indecentă. Am vrut să spun că ești frumoasă. Trey n-o să-și poată lua ochii de la tine și probabil va trebui să își apere teritoriul în fața altor tipi. Bine jucat, Kate, bine jucat.

Ridic din sprânceană, pe de-o parte, fiindcă nu mi-e clar cum mă face să mă simt faptul că sunt numită „teritoriu", și, pe de altă parte, fiindcă a transformat o simplă alegere a unei ținute în ceva care sună aproape machiavelic. Într-adevăr, am ales rochia pentru că m-am gândit că-i va plăcea lui Trey, dar…

— Crede-mă, Kate. Trebuie neapărat să porți rochia asta. Și vorbesc din experiență, ca fost adolescent, dar și ca tată.

— Deci ai fi lăsat-o pe Andi să poarte așa ceva? întreb.

Andi e fiica lui. Sau, de fapt, era. Connor nu obișnuia să vorbească despre copiii lui, dar de ceva timp își mai amintește câte un detaliu, sau vreo aniversare sau zi de naștere. Andi ar fi absolvit facultatea anul ăsta, dacă ar fi existat în această cronologie. Fiul lui mai mic, Christopher, e dispărut și el, la fel cum ar fi și Connor dacă s-ar afla vreodată în afara unui câmp CRONOS.

Connor încuviințează, dar zâmbetul lui devine puțin trist.

— Da, aș fi lăsat-o pe Andi s-o poarte. Dar m-aș fi postat la ușă să mă asigur că însoțitorul ei ține minte că tot fetița mea rămâne. Și, că veni vorba, mă duc să-l avertizez pe Harry că trebuie să se pregătească să deschidă ușa.

∞

Postura de părinte autoritar a tatii are nevoie de îmbunătățiri serioase. Nu ajută nici faptul că e mai scund cu zece centimetri decât Trey, însă cea mai mare problemă e că nu se potrivesc ca fire. Tata reușește să facă un comentariu penibil, parțial sub

formă de glumă, în legătură cu faptul că trebuie să fiu acasă până la miezul nopții. Îmi dau seama după expresia lui Connor, care ne urmărește din ușa bucătăriei, că este absolut neimpresionat de prestația tatii. Sunt convinsă că, imediat ce vom pleca, vor începe lecțiile despre cum să-l intimidezi pe iubitul fiicei tale.

Mașina lui Trey e parcată în față, ascunsă pe jumătate de gardul viu care împrejmuiește curtea din fața casei lui Katherine. După ce ieșim din vizorul părinților, se întoarce spre mine și mă ia de mână, trăgându-mă mai aproape. Arată foarte bine în pantalonii albastru-închis și în aceeași cămașă albastră pe care a purtat-o când am luat micul dejun acasă la el, de ziua mea, înainte de întâmplarea nefericită de la templul cyrist.

Chiar dacă aș fi genul de persoană care i-ar atrage atenția că poartă aceeași îmbrăcăminte ca la prima noastră întâlnire, ceea ce clar nu sunt, nu-l pot face pe Trey răspunzător pentru lucrurile pe care nu și le amintește. Sunt mult mai interesată de ceea ce a rămas la fel – acea scânteiere familiară pe care o are în ochi, când îi zâmbesc.

— Ascultă, spune el, știu că tatăl tău și Connor preferă ca sărutul să vină ca o încheiere a serii, după ce te aduc teafără în pragul ușii, dar au trecut zece zile. Și arăți… uau!

Dă din cap și afișează *acel* zâmbet larg, care mă face să mă topesc, apoi continuă cu un sărut lung, apăsat.

— Mi-a fost dor de tine, îmi șoptește în păr, când ne oprim să respirăm.

Mă sprijin de pieptul lui, răsuflând.

— Și mie mi-a fost dor de tine.

După un moment, Trey se întinde să-mi deschidă portiera. Când mă așez, se apleacă și își trece arătătorul pe sub buza mea inferioară.

— Acum înțeleg de ce tradiția spune că sărutul se dă la sfârșitul întâlnirii. Cât de tare m-ai rujat?

Râd și îi șterg buzele cu vârful degetului, ceea ce face luciul să dispară, dar nu și culoarea.

— Hm, îi zic când urcă la volan. Poate găsim un șervețel sau ceva până să ne întâlnim cu toți oamenii de la Briar Hill?

Deschid torpedoul și văd o grămăjoară de șervețele de la restaurante tip fast-food – sigur sunt cele pe care Trey mi le-a dat în cealaltă cronologie, când plângeam după întâlnirea pe

care o avusesem cu Celălalt Tată. Îi dau șervețelele, și el se șterge pe buze, dar tot îi mai rămâne o urmă de roz.

Întoarce oglinda și zâmbește, în timp ce pornește motorul.

— Ei, asta e. Presupun că aș putea să te sărut din nou când intrăm pe ușă, ca să nu se întrebe nimeni al cui e rujul. Sau cine e însoțitorul tău.

Comentariul lui Connor despre apărarea *teritoriului* îmi răsună imediat în minte și dau din cap, râzând.

— Asta ar fi o primă impresie interesantă. Deci… unde e locul ăsta?

— Pe Falls Road. Arată spre suportul de pe bord, unde telefonul lui afișează o aplicație GPS. Măresc harta și văd petice imense verzi.

— Bine că n-am ales o rochie de zi cu zi, spun. E clar că ne îndreptăm spre zona rezidențială.

— Da, am observat. Urăsc chestiile astea, spune, virând pe Rockville Pike. Mereu se dă o competiție acolo – cine are cea mai rapidă mașină, cea mai mare casă, cea mai obscură sau mai scumpă lucrare de artă. Vom da cel puțin peste o sculptură cu adevărat oribilă sau o pictură într-un alcov, luminată special ca să te facă să n-o ratezi. Cred că face parte din contract, în momentul în care cumperi o casă mai mare de șapte sute de metri pătrați.

Nu zic nimic, mai ales fiindcă n-am niciun pic de experiență în domeniu. Casa lui Katherine e de departe cea mai mare în care am fost, dar o decorează cu cărți și cu invențiile ciudate ale lui Connor, menite să amplifice câmpul CRONOS. Casa lui Trey e probabil a doua ca mărime, dar dă impresia de cămin adevărat, nu de muzeu.

— Îmi pare rău, spune el, strângându-mă de mână. Nu vreau să fiu cârcotaș. Doar că am văzut atât de multe la școala asta din Peru. Când reușisem și eu să-mi fac un grup de prieteni relaxați, ne-am mutat. Am fost de acord să termin studiile la Briar Hill doar pentru că tata mi-a zis că nu e atâta snobism aici. Dar acum, cu fuziunea asta cu Carrington Day, încep să am dubii.

— Da. Dar cel puțin nu ne schimbă cursurile. Adică, orarul pe care îl am acum cuprinde aceleași cursuri la care m-am înscris anul trecut.

Petrecem câteva minute comparându-ne orarele și ne bucurăm să descoperim că avem două cursuri și prânzul în același timp. Ar putea fi chiar trei cursuri, pentru că Trey nu-și amintește dacă are algebră a doua oră sau a patra.

Cotește pe Falls Road și, după un kilometru și jumătate, casele încep să devină tot mai răzlețe, fiind separate de zone împădurite. Casele supradimensionate nu sunt o raritate în zona D.C., dar cele din cartierul ăsta sfidează adevăratul indicator al bogăției – terenul care înconjoară casa. Nu sunt niște vile tipice, înghesuite pe un petic de pământ de mărimea unui timbru poștal, ci sunt locuințe construite pe mai multe niveluri, cu cel puțin o piscină și un teren de tenis.

Virăm pe o stradă lăturalnică și trecem de o proprietate îngrădită de un gard din fier, iar în depărtare se vede o casă imensă din cărămidă și, mai aproape de drumul principal, un lac, unde doi cai s-au oprit să se adape. Scena e foarte pitorească, dar și puțin intimidantă.

Trey se uită la mine și pare să îmi citească gândurile.

— Dacă ești de acord, îl găsim pe dr. Tilson, îi spun că tata regretă că n-a putut ajunge și apoi inventez o scuză ca să ne cărăm de-aici, îmi spune el.

— Da, te rog. Nu sunt deloc o mare amatoare de petreceri, și dacă Trey își face griji că nu se va simți în elementul lui, eu clar voi fi ca peștele pe uscat. Poate îi spui că trebuie să ajungem la petrecerea de inaugurare a noului iaht al tatălui tău, și ne lasă să ne luăm burgerul la pachet.

Râde.

— Hei, chiar am putea să ne distrăm, dacă nu ne luăm prea în serios. Trebuie să inventăm un hobby pretențios pentru tine – eventual dresaj?

— Parcă ai uitat că ești însoțit de fiica profesorului de matematică. Sunt câțiva oameni care-și vor aminti că am locuit într-una dintre căsuțele alea din campus, și, crede-mă, aia nu era o ascunzătoare bună pentru un cal acrobat.

— Bine, fără dresaj. Vom dezvălui hobby-ul tău real. Mă îndoiesc să aibă careva de-aici o mașină a timpului.

— Probabil că nu. Din nefericire, nu pot să aduc jucăria aia strălucitoare, ca să le fac o mică demonstrație.

E pe cale să vină cu o altă idee, când vedem indicatorul pentru Lochmere numărul 10804. E o poartă mare la intrare,

bineînțeles, dar e deschisă, și de fiecare stâlp atârnă un buchet de baloane cu heliu. Aleea continuă pe sub coroanele copacilor și pe sub iedera care ascunde casă, apoi se deschide într-o peluză perfectă, ce înconjoară o casă albă, mare, în stil colonial, în care ar putea încăpea lejer jumătate dintre elevii de la Briar Hill. În jur de douăsprezece mașini sunt parcate pe ambele laturi ale aleii. Încep să regret că nu mi-am luat o încălțăminte mai comodă în loc de sandalele cu toc, fiindcă se pare că o să avem ceva de urcat, și pământul e încă umed de la ploaia de dimineață.

Dar Trey nu parchează în spatele ultimei mașini, așa cum mă așteptam. În schimb, înaintează pe aleea care înconjoară fântâna ornamentală de la intrarea principală. Doi bărbați stau în poziție de drepți lângă coloanele din mijloc, iar uniformele lor albastru-închis contrastează puternic cu albul imaculat al casei. Trey oprește motorul, și bărbatul din dreapta face un pas în față să-mi deschidă portiera, iar celălalt vine lângă mașină să ia cheile.

În timp ce ne apropiem de intrare, mă aplec spre Trey și îi șoptesc:

— Parcare cu valet la o petrecere de liceu? Vai. De. Mine.

Trey râde și își pune brațul în jurul taliei mele, strângându-mă mai aproape de el.

— Și juriul acordă zece puncte pentru snobism liceului Carrington Day.

Valetul care îmi deschisese portiera se grăbește să ne deschidă și ușa de la intrare. O femeie cu o carte de oaspeți în mână stă pe un podium mic, în hol. Trey trece în față și scoate invitația din buzunar. Cu o expresie de stânjeneală pe chip, femeia studiază invitația, apoi pe mine.

— Sunt Trey Coleman, spune el. Aceasta este partenera mea, Kate Pierce-Keller.

— Ah, da! Bună, Trey. Bine-ai venit la Briar Hill! Am fost puțin surprinsă, pentru că toți ceilalți invitați sunt părinți…

— Părinții mei sunt plecați din oraș, din păcate, dar Kate a fost amabilă să mă însoțească.

— Sunt sigură că nu e nicio problemă. Scotocește în pupitrul de pe podium și găsește ecusonul cu numele lui Trey, o cariocă albastră și, pentru mine, un abțibild pe care scrie „Bună, numele meu este ________”. Sunt extrem de tentată să scriu „Inigo

Montoya” în spațiul liber, doar ca să văd dacă cineva se prinde de gluma nesărată, dar rezist tentației și scriu „Kate Pierce-Keller”.

Apoi îmi dau seama că n-am unde să lipesc prostia asta. Încerc pe corsetul rochiei, dar, din cauza lipsei mânecilor și a decolteului ceva mai generos, singura bucată de material suficient de încăpătoare pentru abțibild e chiar pe sân, unde ar arăta ciudat și i-ar face pe toți să se holbeze la sânii mei, ca să afle cum mă cheamă. În talie mi s-ar desprinde din cauza cutelor și ar arăta oricum aiurea. Până la urmă, îl lipesc pe poșeta neagră.

Când îmi ridic privirea, Trey e sprijinit de ușă, evident amuzat de dilema mea.

— Inteligentă soluție!

— Păi am avut de ales între asta sau să mi-l lipesc pe frunte. Înapoiez carioca, și arată spre mijlocul încăperii. Gazdele întâmpină pe toată lumea în curte. Luați-o pe acolo și veți vedea niște uși în stânga.

De ambele laturi ale camerei sunt ferestre înalte, una cu priveliște spre peluza din față, și alta, la stânga, spre curte. O mulțime de oameni se vântură de colo-colo, majoritatea în zona pietruită. Mai puțin de jumătate par să fie de vârsta noastră, ceea ce înseamnă că femeia avea dreptate când ne spusese că majoritatea invitaților sunt părinți. Dincolo de curte, pe peluză, sunt două corturi albe, festive, ce adăpostesc mesele cu bufet. Într-un alt cort, undeva în lateral, sunt mese mai mici, pline cu tăvi argintii, iar în spatele lor așteaptă zeci de ospătari în uniformă.

Mă uit prin sufragerie după Trey, o misiune complicată, având în vedere imensitatea camerei. Îmi amintește mai degrabă de holul unui hotel decât de vreo altă sufragerie în care am mai fost. În colțul din dreapta, aproape de intrare, se află un pian mare. Câteva scaune sunt împrăștiate pe lângă pereți și, în capăt, în partea opusă pianului, se află un șemineu din piatră, lângă o adunătură de canapele și fotolii care par mai mult decorative decât funcționale.

Rafturile cu obiecte de artă sunt înșirate pe pereți, cam la trei metri distanță unul de altul, fiecare luminat așa cum prezisese Trey. Îmi atrage atenția raftul mai mare, situat în mijloc, deasupra ferestrelor dinspre peluză, pe care e expus un simbol

cyrist enorm. Seamănă oarecum cu o cruce, dar are o buclă în capăt, aducând cu un ankh egiptean. Brațele crucii sunt și ele ondulate, ca un simbol al infinitului, iar în mijloc e o floare mare de lotus, unde totul se suprapune. Simbolurile cyriste din vârful templelor sunt de obicei albe, dar acesta e din crom și din cristal și are în jur de cinci metri înălțime.

Mă întorc din nou spre ferestrele celelalte și îl văd pe Trey, care se uită la același obiect, cu ochii măriți. Mă îndrept spre el, dar se întoarce și traversează repede camera până ajunge la mine.

— Poate ar trebui să plecăm, spune el. Tata va trebui pur și simplu să...

Nu e ca și cum m-aș fi gândit că îi pot evita complet pe cyriști. E și greu să fac asta, având în vedere că acum reprezintă un sfert din populație. Pe de altă parte, plănuisem, categoric, să evit să mă aventurez într-una dintre vizuinile lor, din moment ce ultima încercare nu se sfârșise prea bine. Îmi fug ochii după dobermani, dar casa și curtea par să fie lipsite de dulăi. Și chiar dacă o parte din mine urlă că ar trebui să o ștergem de-aici, nu vreau ca Trey să fie nevoit să-și dezamăgească tatăl din cauza mea.

— Salutare! Amândoi ne întoarcem când una dintre ușile mari ce dau spre curte se deschide. O femeie cam de vârsta lui Katherine, cu o față prietenoasă, dar mult mai corpolentă, flutură din mână în direcția noastră. Petrecerea se ține aici, afară, zice ea. Sunt Angela Meyer, bunica lui Eve. Vă rog, haideți alături de noi!

Eve. Nu e un nume atât de rar. Probabil că sunt zeci de fete cyriste în zona D.C. pe nume Eve, nu-i așa?

Îl trag pe Trey mai aproape, ca să nu ne audă femeia.

— E-n regulă, Trey. Serios. Nu stăm mult. Poate nu e vorba despre aceeași Eve, și, chiar dacă ar fi, mă îndoiesc că-și va aminti ceva.

— Eve?

Pare confuz, și îmi dau seama că probabil n-a înțeles toate discuțiile noastre de pe video chat. De fapt, nici nu știu cât de mult am vorbit despre vizita dezastruoasă la templul cyrist de pe Sixteen Street. Cu toată vina pe care o simțea Trey că fusesem mușcată de câine, și vina pe care-o simțeam eu că îl târâsem după mine, eram amândoi foarte dornici să uităm totul.

Încep să explic, dar doamna Meyer se uită nerăbdătoare la noi, așa că-l trag spre ușă.

— Găsește-l pe Tilson și transmite-i salutări din partea tatălui tău. Apoi o să mă prefac că am primit un apel important.

Încă arată confuz, dar mă urmează în curte. Doamna Meyer face un pas în față și îmi ia mâna în palmele ei. Îmi amintește de femeia de pe cutia de biscuiți Grandma's Oatmeal Raisin – cu părul argintiu cârlionțat, cu ochelari, un zâmbet dulce și o sclipire în ochi. Doar că ea poartă o rochie elegantă, corai pal, în loc de șorțul prăfuit de făină; în plus, miroase a Estée Lauder, nu a scorțișoară și zahăr.

— Mă bucur atât de tare că ați venit... Se uită în jos, căutând ecusonul cu numele.

— Kate Pierce-Keller, îi zic, arătându-i poșeta. Numele n-ar fi încăput în altă parte.

— E clar că ecusoanele astea nu-s făcute pentru noi, fetele, nu-i așa? Se oprește din râs și înclină capul într-o parte, mijind ochii când se uită la mine. Dar pe tine te știu, nu-i așa? Ești o prietenă de-a lui Evie, de la templu? Ochii îi fug spre mâna mea, căutând floarea de lotus. Ah, bănuiesc că nu, spune ea.

Trey pășește în față.

— Bănuiesc că i se întâmplă asta tot timpul, doamnă Meyer. Seamănă izbitor de mult cu o fată dintr-un program Disney Channel. Numele meu e Trey Coleman, sunt unul dintre elevii cei noi de la Briar Hill.

N-am idee despre ce vorbește, dar sunt recunoscătoare că m-a salvat.

Femeia îmi dă drumul la mână și îi ia mâna lui Trey.

— Îmi pare bine să te cunosc. Vă rog, intrați, amândoi – sau, de fapt, ieșiți! Doamna Meyer ne conduce printre pietrele gri deschis, spre o masă pe care sunt întinse rânduri de pahare înalte, cu picior. Se uită în jur, clătinând din cap dezamăgită. Toți s-au înghesuit în curte. Speram să ne împrăștiem puțin, dar peluza e toată numai noroi, din cauza ploii. Noi, care purtăm tocuri, vom fi nevoite să mergem pe vârfuri, ca să nu ne scufundăm în el. Ne oferă câte un pahar fiecăruia, apoi își ia și ea un pahar. Pentru voi, tinereii, avem doar cidru. Și pentru gazdă la fel. O să mă bucur de șampanie când se termină toată nebunia asta.

Îmi face cu ochiul, apoi se ridică pe vârfuri ca să scruteze mulțimea.

— Voiam să-i găsesc pe Evie și pe prietenii ei, să vă pot face cunoștință, dar n-o zăresc. Vai, sunt și mai mulți invitați la ușă acum! Va trebui să vă las singuri, drăguților... Se grăbește să-și reia locul de la marginea curții, și mă întorc spre Trey, care studiază lumea din jur.

— Pare de treabă, zic eu. Păcat că n-a moștenit-o și nepoata ei.

— De unde o știi pe nepoata ei?

— Sunt sigură că e Eve Conwell – am cunoscut-o amândoi în cealaltă cronologie. Asta am încercat să-ți explic înăuntru. Nu știu dacă ea își va aduce aminte. Probabil că nu, doar dacă nu era la templu când s-a produs variația temporală. Dar poate mă recunoaște pe mine...

— Super, zice el, pe un ton cam aspru.

Nu-i pot citi expresia de pe față, ceea ce mi se pare ciudat, pentru că, în general, Trey e ușor de descifrat. Apoi spune, pe un ton mai blând:

— După ce plecăm de-aici, trebuie să mergem într-un loc unde să putem vorbi despre toate astea, bine? Am niște întrebări. Și tata la fel.

— Tatăl tău? Cât de mult i-ai spus?

Clatină din cap.

— Vorbim mai târziu, bine? Hai să-l găsim pe Tilson!

Mă ia de mână și ne îndepărtăm de bar. Mă lovesc din greșeală cu umărul de o femeie înaltă, cu păr castaniu, care încearcă să mănânce dintr-o farfurie mică de apetitive și, în același timp, să nu-și scape băutura din mână. O bucată portocalie, poate de pepene galben sau de mango, îi alunecă din farfurie, căzându-i pe pantof. Aruncă o privire furioasă în direcția mea, dar imediat ce mă vede, expresia ei se transformă cu totul. Pare aproape șocată când îmi cer scuze.

— Nu, nu. E doar vina mea.

Deschid gura ca să-i zic că *nu* e vina ei deloc, dar Trey mă trage după el, așa că doar îi zâmbesc timid.

Trey se oprește câțiva metri mai încolo, lungindu-și gâtul ca să se uite prin mulțime.

— Nu-l văd.

— Știi cum arată?

— Știu doar că e foarte, foarte bătrân.

Ne croim drum pe lângă piscină, care e acoperită cu zeci de flori de lotus plutitoare. La prima vedere, par naturale, dar apoi văd că, în centru, li se schimbă culoarea treptat, deci probabil sunt un fel de lumini pentru piscină. Observ câteva chipuri pe care le recunosc de la școală; în rest, sunt numai oameni necunoscuți. Și, în afară de bunica lui Eve, încă postată lângă ușa de sticlă, toată lumea pare să aibă sub șaizeci de ani, deci nu cred că vreunul dintre ei ar fi putut să-i fie profesor bunicului lui Trey.

Majoritatea sunt părinți și adolescenți, iar părinții par să se distreze cel mai bine, probabil fiindcă în paharele lor e altceva decât cidru. Un bărbat negru, înalt, stând cu fața spre casa de oaspeți, îl bate pe umăr pe un alt bărbat care tocmai a ajuns. Râsul îmi sună cunoscut și, când se întoarce în direcția mea, văd că e domnul Singletone, tatăl lui Charlayne. Îi analizez pe oamenii din apropiere, pentru ca, în cele din urmă, să o întrezăresc și pe ea, când unul dintre băieții din grupul de adolescenți se mișcă puțin într-o parte.

Se uită spre peluză, cu o expresie pe care mi-o amintesc prea bine din perioada petrecută împreună la Roosevelt High – Charlayne e plictisită, plictisită, plictisită. Una dintre celelalte fete se apleacă să-i spună ceva, iar ea zâmbește politicos și încuviințează dând din cap, în timp ce-și netezește rochia în dungi marinărești, cu mâneci-capac și tiv asimetric ce coboară puțin deasupra genunchiului. Chiar și-așa, e prea dichisită și pretențioasă pentru Charlayne pe care-o știam eu, dar marginea albă îi scoate în evidență pielea bronzată, iar rochia e clar o îmbunătățire față de ținuta monotonă pe care-o purta la templu, când am văzut-o ultima oară – o întâlnire pe care, din fericire, nu și-o va aminti.

Charlayne probabil că-mi simte privirea, pentru că se întoarce spre mine. Ochii îi cad pe mâna mea, încă împreunată cu a lui Trey. Se încruntă, dar nu-mi dau seama dacă e o expresie de dezaprobare sau doar iritată, pentru că mă holbam.

— Hei, cred că l-am văzut, spune Trey.

— Ce? Unde?

Trey începe să traverseze peluza până la cortul cel mai apropiat de noi, unde sunt adunați directorul de la Briar Hill și alți câțiva oameni. Îl urmez, dar imediat ce trecem de zona

pietruită, îmi dau seama că doamna Meyer avea dreptate cu privire la noroi.

Trey se oprește și se uită la sandalele mele.

— De ce n-aștepți aici? Mă întorc într-un minut.

Încuviințez dând din cap și mă întorc în curte. Cineva mă atinge pe umăr, și tresar, vărsând puțin cidru pe pavaj.

— Ah, îmi pare rău! N-am vrut să te sperii. Eu sunt Charlayne. Charlayne Singletone. Tocmai îi spuneam lui Leann – cea de-acolo, în roz – că ar trebui să ne amestecăm printre noii elevi de la Briar Hill. Dar se pare că ne-am împărțit în tabere adverse. Și din moment ce prietenul tău se pare că a dispărut, m-am gândit să vin să te salut… și să mă prezint.

Ultimele cuvinte rostite îmi amintesc că eu încă nu m-am prezentat.

— O, bună. Numele meu este Kate Pierce-Keller. Nu sunt tocmai nouă la Briar Hill. Eu am început anul trecut, dar acum am venit cu Trey.

— A, deci îl știai deja pe Trey? Privirea îi alunecă pe furiș la mâna mea, apoi din nou la mine.

Nici nu mi-a trecut prin cap că gestul lui Trey de a mă ține de mână e considerat de cyriștii invitați un exemplu flagrant de afecțiune afișată în public. Fratele lui Charlayne și-a dat întâlniri cu prietena lui și abia după șase luni a avut voie să o țină de mână. Regulile cyriste cu privire la întâlniri și sex sunt stricte: fără activități sexuale până la vârsta de douăzeci de ani sau până la căsătorie, toate întâlnirile se fac cu însoțitor și toate căsătoriile trebuie aprobate de Consiliul Bătrânilor.

— Ah, da! Suntem împreună de aproape un an. Ceea ce am spus nu e în *întregime* o minciună. Timpul petrecut alături de Trey a fost, categoric, cel mai bun lucru ce mi s-a întâmplat în perioada asta.

Mă uit spre cort, unde-l văd pe Trey lângă cineva care pare să fie Tilson și lângă restul grupului de la Briar Hill. Tipul mai bătrân gesticulează, aparent distras, iar Trey arată de parcă încearcă să găsească un moment bun ca să întrerupă conversația.

— E tare simpatic, spune Charlayne, zâmbindu-mi ușor. E o umbră timidă a rânjetului viclean care îi însoțea fiecare remarcă despre bărbații câtuși de puțin atrăgători, dar mă mulțumesc și cu atât.

Îi zâmbesc, amintindu-mi că anul trecut, înainte să mă transfer la Briar Hill, am avut o discuție asemănătoare despre băieții care îi atrăgeau atenția, la cantina de la Roosevelt.

— Chiar *e* simpatic, așa-i?

— Păi, o să mă asigur că Evelettele de-acolo știu că e luat deja.

— Evelette?

Dă din cap spre cele trei fete care stau pe o bancă lângă casa de oaspeți.

— Fetele alea zici că-s coristele lui Eve. Orice spune ea, ele repetă de două ori, și mai aruncă și câte-un suspin sau o mirare, pentru emfază.

Râd.

— Deci… nu ești prietenă cu Eve?

Charlayne strâmbă din nas și izbucnește, cu voce tare:

— Vrei să spui că n-ai cunoscut-o pe Eve? E un *îngeraș.* E cea mai bună prietenă pe care și-o poate dori cineva. Apoi continuă pe un ton mai șoptit: Dar, între noi fie vorba, trebuie spus că nimeni nu se pune cu ea. Oricine are puțin creier se ține departe de ea – lucru ce spune multe despre cele trei toante de pe bancă. Eve a fost cea mai populară fată din Carrington Day, încă de la început, și nu e tocmai fericită să se mute la o școală nouă, în ultimul an de studiu. Petrecerea asta restrânsă e menită să îi facă pe toți de la Briar Hill să înțeleagă că ea e noua șefă. Se uită la ușa care dă în curte. Cred că urmează să-și facă intrarea dramatică în vreo cinci minute.

— Mersi pentru avertisment. Mă uit în jur după Trey. Sper că a terminat cu dr. Tilson, ca să putem pleca de-aici înainte să ajungă Eve.

Charlayne întreabă pentru ce cursuri am optat, și tocmai terminăm de comparat orarele noastre când îi simt mâna lui Trey pe umăr.

— Ai vorbit cu Tilson?

Încuviințează și se uită spre Charlayne.

— Ah, nu v-ați cunoscut, nu-i așa? Trey Coleman, aceasta e prietena mea, Charlayne. Ezit spre final, dându-mi seama că, din perspectiva ei, ne cunoaștem doar de câteva minute, iar cuvântul „prietenă” ar putea părea ciudat. Dar fie nu observă, fie nu-i pasă.

— Charlayne Singleton. Încântată de cunoștință, spune ea, întinzând mâna.

El i-o strânge, uitându-se scurt la tatuajul roz. Mă întreb dacă fetelor cyriste li se pare vreodată util tatuajul. Mă gândesc c-ar fi mai ușor să refuzi pur și simplu în față anumiți băieți cu care discuți.

Charlayne se întoarce spre mine și îmi zâmbește.

— Mă bucur să te cunosc și pe tine, Kate. Ne vedem la ora de istorie pentru avansați. Până atunci, ar fi bine să mă întorc la locul meu, înainte să se ridice cortina. Ridică din sprâncene spre mine, apoi se duce să se așeze lângă Evelette.

— Ce-a fost asta? întreabă Trey. Ea nu e la Carrington Day?

Încuviințez, încă puțin uimită de întorsătura evenimentelor. Când ne-am cunoscut în cealaltă cronologie, Charlayne părea să fie la degetul mic al lui Eve, dar acum mă întreb dacă nu cumva m-am înșelat. Sau poate am crezut asta doar fiindcă se afla la templu. Poată că Charlayne a mea încă e acolo pe undeva, încercând cu disperare să evadeze din lanțurile cyriste.

— Ar trebui să plecăm. Așez paharul gol pe una dintre mesele mici. O să-ți povestesc restul când urcăm în mașină.

— Sunt total de acord. Cred că petrecerea ar putea să devină… interesantă… odată ce oamenii de la Carrington Day se întâlnesc cu Tilson. Asta în cazul în care ceilalți de la Briar Hill *îi lasă* să se întâlnească cu Tilson.

Îl privesc nedumerită, dar el nu-mi dă alte explicații, așa că cercetez din privire curtea aglomerată, căutând cea mai liberă cale de ieșire. Doamna Meyer nu mai e la locul de întâmpinare a nou-veniților, ceea ce mă face să sper că nu vom fi nevoiți să ne scuzăm în vreun fel că plecăm așa devreme. Ne facem loc printre câteva grupuri de oameni și aproape că suntem liberi, când, brusc, dau cu ochii de motivul pentru care doamna Meyer nu mai e lângă ușă.

Eve stă lângă tatăl și bunica ei și lângă un bărbat mai în vârstă, pe care nu-l cunosc. Mă răsucesc pe călcâie repede și mă lovesc de pieptul lui Trey. El prinde aluzia și mă trage câțiva pași înapoi, sperând că putem să ne ascundem în spatele unor bărbați mai solizi, aflați câțiva metri la stânga. Unul dintre ei este tatăl lui Charlayne, care cântărește cu vreo optsprezece kilograme mai mult în cronologia asta.

Dar mișcarea îi atrage atenția doamnei Meyer.

— Aici erați! Am găsit-o pe Evie…

— Îmi pare rău, doamnă Meyer, dar trebuie să plecăm, spune Trey. Kate a primit un telefon de la tatăl ei, și se pare că bunica ei se simte tot mai rău.

E o încercare bună, dar simt că se uită cineva la mine și, din reflex, îmi ridic privirea. E Eve, bineînțeles. Afișează un surâs viclean care-mi transmite, fără vreun dubiu, că își amintește fiecare amănunt al ultimei noastre întâlniri.

— Of, Doamne! zice doamna Meyer mângâindu-mă pe braț. Îmi pare atât de rău să aud asta. O să-l rog pe Patrick să o treacă pe lista noastră de rugăciuni.

Îi zâmbesc și eu. Apoi Eve se strecoară între noi, și bunica ei zice:

— Aceasta e nepoata mea, Eve Conwell. Evie, acesta e – se uită la ecusonul lui Trey – Trey Coleman și Kate… Ah, ți-am uitat numele de familie, scumpo.

— Pierce-Keller.

Ochii albaștri al lui Eve se măresc.

— Dar ne-am cunoscut deja, bunico. Nu uit niciodată un chip. Face o pauză, ca și cum încearcă să-și aducă aminte. Cred că… ne-am întâlnit acasă la mătușa ta. Da, asta e! Dar aș fi putut să jur că te cheamă Kelly.

Îi arunc un zâmbet încordat.

— Nu. Kate.

— E minunat că vă știți! spune doamne Meyer absentă, cu ochii spre cortul cu mâncare. Trebuie să verific de ce nu le sunt servite apetitivele invitaților. Kate, îi doresc însănătoșire grabnică bunicii tale! Apoi pleacă, făcând semn unuia dintre ospătari.

Fac un alt pas spre ușă, cu Trey venind în urma mea, dar Eve se vâră între noi și mă apucă de braț cu mâna dreaptă.

— Putem să vorbim puțin înainte să pleci, Kate? Unghiile ei roz pal mă apasă ușor pe piele, și are vocea blândă, aproape vioaie. Mă bucur că vom fi amândouă la Briar Hill. Știu cât insistă mătușa ta să acorzi atenție educației mai mult decât… ăă… activităților extracurriculare. Rostind ultimele două cuvinte, zâmbetul i se lărgește, și își înfige unghiile mai tare în pielea mea.

Tresar pentru o clipă, apoi afișez un zâmbet fals, drept răspuns, pentru că suntem privite acum de mai multe perechi

de ochi. Trey își dă seama de jocul pe care-l face Eve, pentru că expiră brusc în spatele meu.

Decid să încerc unul dintre trucurile cu punctele sensibile, la care am lucrat cu Sensei Barbie. Mă întind ca și cum am de gând să îi iau mâna lui Eve în palme și apoi îmi lipesc degetul mare pe nervul ei, chiar deasupra încheieturii, unde se ia pulsul. După aceea împing prin frecare. Eve mă strânge foarte tare de braț, și trucul meu funcționează de minune – mâna i se descleștează brusc și scâncește surprinsă, împleticindu-se în față.

Sunt sigură că ar fi căzut, așa cum mi s-a întâmplat când Barbie a procedat la fel cu mine, în urmă cu câteva săptămâni. Nu e o mișcare potențial letală – mi-a arătat și câteva de genul ăsta – dar doare, chiar și când te aștepți la ea și ai fost avertizat să-ți relaxezi strânsoarea.

Totuși, Eve nu cade. Cavalerismul lui Trey îl face să intervină, și o prinde, redându-i echilibrul și controlul asupra tocurilor înalte.

— Ups! spune el cu o voce joasă. Ar trebui să fii mai atentă, Eve.

Ea îi zâmbește, fără să-l privească în ochi, în timp ce își masează brațul cu pricina.

— Chiar ar trebui, zice. Apoi se apleacă spre el și șoptește: Și tu ar trebui să fii. Mătușa ei spune că lui Kate îi cam place să joace la două capete. Ar trebui să-i ceri niște lămuriri.

Fac un pas în față, cu maxilarul încleștat, dar Trey mă apucă de umeri și mă direcționează spre ușă.

— Chiar a fost o șmecherie frumoasă. Ce i-ai făcut mai exact? întreabă el.

— E secret de ninja. Îți arăt mai târziu.

Ochii albaștri și reci ai lui Patrick Conwell ne urmăresc în timp ce Trey deschide ușa din sticlă și ne furișăm înăuntru. Soarele amiezii a coborât la orizont, învăluind sufrageria cavernoasă în umbră și făcând rafturile cu obiecte de artă să lumineze și mai puternic. Mă uit în treacăt la ele, în drum spre hol, până când pictura de pe al treilea raft mă țintuiește în loc.

Pânza are cam un metru lățime și poate un metru și jumătate înălțime, deci ocupă mare parte din raft. Câteva spoturi încastrate luminează pictura – o combinație bizară între Fecioara Maria și o zeiță a fertilității. Prudence stă pe iarbă, cu picioarele

încrucișate în poziție lotus, cu fața înclinată spre cer și ochii închiși. O rochie albă, lălâie, îi acoperă trupul de gravidă. Își ține mâinile pe abdomenul dezgolit, și părul lung, negru, îi cade pe umeri. Bănuiesc că Sara ar cataloga lucrarea asta ca hiper-realistă, pentru că fiecare frunză, fiecare formă, fiecare cârlionț este pictat în detaliu, iar culorile parcă țâșnesc din pânză, ca o fotografie pe steroizi.

Nu-i de mirare că doamnei Meyer i-am părut cunoscută. Dacă ignori burta umflată – ceva ce mi-e tare greu să fac –, zeița fertilității din sufrageria ei arată exact ca mine.

10.

Stăm pe o bancă și așteptăm ca valetul să aducă mașina lui Trey, când ușa de la intrare se deschide larg. Doamna Denning, directoarea de la Briar Hill, se apleacă să-i șoptească ceva celui de-al doilea valet, care ține ușa, în timp ce ea merge cu spatele, trăgând un scaun cu rotile. Când întoarce scaunul, vedem și pasagerul: un bărbat foarte bătrân, foarte impunător și foarte încruntat, îmbrăcat într-un costum gri deschis cu dungi subțiri, cu părul și mustața o nuanță mai închise decât sacoul. O pereche de ochelari cu ramă subțire îi e așezată pe vârful nasului puțin prea mare în raport cu fața lui, iar privirea îi e ațintită asupra peluzei.

Doamna Denning ne zărește pe bancă.

— Ești Kate, nu-i așa? Fiica lui Harry Keller?

— Bună seara, doamnă Denning!

Se apleacă să-l privească pe dr. Tilson în ochi, dar el continuă să se uite în aceeași direcție.

— Harvey, o să te las aici cu domnișoara Keller și… Încearcă să-și amintească numele lui Trey, apoi decide să nu mai piardă vremea. Și cu tânărul cu care ai discutat mai devreme. Merg să-l caut pe Tony, ca să te ducă acasă. Se poate întoarce după mine mai târziu. Îmi pare rău că n-ai știut în ce loc vii, dar nu poți spune lucrurile astea în public. Am fi făcut alte planuri pentru petrecerea ta de pensionare dacă aș fi știut că… *prejudecățile*… tale față de cyriști sunt atât de puternice.

Tilson își înclină capul spre ea, fixând-o cu o privire de gheață.

— O prejudecată e o opinie irațională bazată pe informații eronate sau incomplete, Carol Ann. Opiniile mele sunt complet raționale, bazate pe o investigare amplă, îndelungată, a acestor șarlatani. Își întoarce din nou privirea spre peluză.

Doamna Denning dă din cap, se uită la mine și îmi spune aproape în șoaptă:

— Kate, nu te deranjează, nu-i așa? Mă întorc în câteva minute.

— Nu. Deloc. Oricum așteptam mașina.

Doamna Denning împinge scaunul cu rotile și îl parchează pe Tilson lângă mine, aruncându-i bătrânului încă o privire indignată, înainte să plece în grabă, cu tocurile tropăind pe pavaj.

Imediat ce ușa se închide în urma ei, Tilson se uită în treacăt la Trey, apoi la mine, studiindu-mi fața. Mijește ochii și apoi își mută privirea spre mâinile mele, care sunt acoperite aproape în totalitate de rochia roșie.

— Ești una de-a lor, domnișoară?

Dau să răspund, dar Trey mi-o ia înainte.

— Dr. Tilson, aceasta e Kate Pierce-Keller. Tatăl ei predă la Briar Hill. Harry Keller?

— Nu-l cunosc. Și ea nu mi-a răspuns la întrebare.

Ridic mâinile și le întorc cu palmele în jos, ca să le vadă.

— Nu, domnule. Nu sunt cyristă. Și nici fanul lor, adaug în șoaptă.

— Ți-a spus cineva vreodată că semeni cu semizeul lor feminin?

„Semizeu?”

Afișez un zâmbet îndurerat.

— Da, domnule. Asta mi-a complicat viața de nenumărate ori.

Expresia lui se înmoaie ușor.

— Ei bine, ești o fată drăguță, fără îndoială, și, mai important, una inteligentă, dacă nu vrei să ai de-a face cu impostorii ăia. Aș vrea ca tu și domnul Coleman să fi avut privilegiul de a absolvi la Briar Hill înainte ca liceul să-și vândă sufletul diavolului. Dă din cap în direcția lui Trey. După cum pot confirma tatăl și bunicul lui, era o școală bună cândva.

— Era o școală bună și anul trecut, spun eu.

— Deci tatăl tău predă acum aici. A susținut și el fuziunea asta?

— Nu cred că a avut prea multe de spus. El a început să lucreze abia în ianuarie anul trecut, la câteva luni după ce ne-am mutat din Iowa. Mă uit în jur și continui cu o voce joasă: Dar nu știa că Carrington Day e un liceu cyrist, altfel mi-ar fi spus. Noi… să zicem că vă împărtășim opiniile în privința lor.

— Și tu, Coleman?

Trey se uită și el în jur înainte să vorbească.

— În urmă cu câteva luni, aș fi spus că eram agnostic când venea vorba de cyriști, dar am…, îmi zâmbește scurt și apoi se

uită din nou la Tilson. Trebuie să recunosc faptul că evenimentele recente mi-au deschis puțin ochii.

Tilson încuviințează din cap energic.

— A, alegerile electorale!

Sunt convinsă că nu la asta se referise Trey, dar bătrânul continuă:

— N-am avut niciodată încredere în ei și nu am înțeles cum poate cineva să creadă în contractele lor, dar ținând cont de cea mai recentă campanie și de unele legi pe care le-au aprobat în ultimele luni, ai crede că s-au trezit mai mulți la realitate. Ce s-a întâmplat cu Primul Amendament? Cu libertatea religioasă? Sau cu libertatea de exprimare? Îmi place să cred că legile alea vor fi respinse, dar Curtea Supremă arde gazul de pomană zilele astea.

Trey și cu mine încuviințăm. Pare cel mai sigur răspuns. Îmi notez în minte să-l întreb pe Connor despre evenimentele recente, pentru că m-am concentrat prea mult asupra trecutului, ca să mai pot ține pasul cu prezentul.

— Dar majoritatea oamenilor sunt naivi, continuă Tilson. Văd exact ce vor să vadă, nimic mai mult. E cum spunea Niemöller: dacă îi ignori când le răpesc drepturile celorlalți, în curând vor veni să le revendice și pe ale tale, și nu va mai rămâne nimeni să protesteze.

Tocmai atunci, un bărbat robust, cam de șaizeci de ani, iese pe ușă pufăind.

— Dr. Tilson, Carol Ann mi-a spus că nu vă simțiți bine. Ce-ați zice să vă duc acasă?

Tilson ne aruncă o privire conspirativă.

— Carol Ann se înșală, Anthony. Nu m-am simțit nicicând mai bine. Mă bucuram de o conversație plăcută cu doi elevi, cărora soția ta și restul conducerii le-au vândut viitorul. Dar, una peste alta, într-adevăr cred că e timpul să plec acasă.

Bărbatul nu răspunde; doar se uită în jur după valeți. Amândoi sunt plecați să aducă mașinile, așa că întoarce de unul singur scaunul cu rotile și începe să-l coboare, cu stângăcie, pe scări.

Trey se ridică în picioare.

— Așteptați, vă ajut eu.

Flancat de ei doi, scaunul cu rotile ajunge în siguranță pe pavaj chiar când sosesc și mașinile, Lexusul albastru al lui Trey, urmat de un SUV crem care îi aparține probabil lui Denning.

Tilson îmi zâmbește scurt când e urcat în mașină.

— *Au revoir,* domnișoară Keller.

Îi fac cu mâna și urc în mașina lui Trey. Mi se alătură și el un minut mai târziu, dând din cap.

— Acum că nu mai avem grătar la cină, ce zici de mâncare mexicană? Știu un restaurant bun pe Wisconsin.

— De acord.

Trey sună să facă o rezervare. Când ne îndepărtăm de casă, mă uit încă o dată, ca de rămas-bun, la peluza întinsă, verde, înnămolită. Cerul începe să se înnoreze din nou. Probabil că petrecerea doamnei Meyer nu decurge așa bine cum sperase ea, date fiind iarba udă și plecarea bruscă a lui Tilson. Comentariul ei despre introducerea lui Katherine pe lista de rugăciuni cyristă îmi dă fiori, mai ales pentru că păruse atât de sinceră când vorbise. Ori e o actriță bună, ori chiar e oarbă la ce se petrece sub nasul ei. Suspectez că a doua variantă e cea corectă, din moment ce pare să nu-și dea seama că nepoata ei e o nemernică absolută. Îmi frec brațul, decorat acum cu patru semiluni sângerii.

Când ieșim pe drumul principal, zic:

— Tilson e... interesant.

Trey râde.

— Da, poți spune și-așa. Cineva ar fi trebuit să-l anunțe unde se ține petrecerea lui de pensionare. Până și eu știam că are opinii puternice referitoare la cyriști; mi-a povestit tata povești despre cursurile lui. Când m-am prezentat, mi-a spus că ar trebui să le transmit tatii și bunicului să fie recunoscători că au studiat la Briar Hill pe vremea când era o școală adevărată, nu un flanc de propagandă pentru o adunătură de paraziți purtători de lotus.

Râd.

— Chiar a zis asta?

— Da. L-a auzit și unul dintre profesorii veniți de la Carrington, plus că ar fi trebui să-i vezi fața directoarei Denning. Roșie ca o sfeclă. Deci... semizeul ăsta despre care vorbea?

— Prudence – mătușa despre care ziceam că lucrează cu Saul. Deși nu pot să spun că am auzit vreodată făcându-se referire la ea ca la un semizeu.

Ezit, apoi întreb:

— Ai văzut pictura pe care o aveau în sufragerie?

— Care?

Ridic din umeri.

— Dacă mă întrebi care, înseamnă că n-ai văzut-o. Să zicem că ar fi trebuit intitulată *Maica Prudence,* în loc de *Sora Prudence.* Am crezut că ai văzut-o, pentru că ai venit cu comentariul ăla legat de Disney Channel când doamna Meyer încerca să-și dea seama de unde mă cunoaște.

Pare surprins.

— Nu, dar urăsc când oamenii își petrec cinci minute încercând să descopere cu cine semeni, apoi decid că semeni cu vărul Ed, când avea vârsta ta, și tot așa. Și chiar arăți ca una dintre fetele alea. Nu-mi amintesc serialul, dar e simpatică, un pic scundă, cu părul lung și negru.

— Semăn mai mult cu Prudence, din nefericire.

Decid să intru pe Google Imagini când ajung acasă, ca să mă imunizez împotriva noțiunii cyriste de artă religioasă. Nu vreau să fiu luată prin surprindere data viitoare când mă plimb pe lângă National Mall, în mijlocul orașului D.C., și dau de un vânzător care comercializează statui cu Madonna Prudence lângă picturi pe catifea neagră ce-l înfățișează pe Elvis.

— Cine era fata cu care vorbeai?

— Charlayne Singleton. Prietena mea înainte să preia cyriștii controlul, sau cum vrei să-i spui. În acea cronologie, fratele ei, Joseph, se întâlnea cu o cyristă, dar mama și tatăl ei aveau sentimente contradictorii cu privire la treaba asta. După ultima variație temporală, Joseph e deja căsătorit, iar părinții lui Charlayne sunt membri ai Templului dinainte de nașterea ei. Ai cunoscut-o pe Charlayne în cealaltă cronologie. Și pe Eve.

— Înțeleg că tu și Eve aveți un trecut comun?

— Ceva de genul. Am lovit-o în cap cu un scaun. Și i-am cam bătut câinele.

Îi apare un zâmbet în colțul gurii.

— Bănuiesc că amândoi și-au căutat-o cu lumânarea?

— Eve plănuia să ne predea securității de la templul cyrist. Aparent n-am lovit-o destul de tare, pentru că a dat drumul potăii înainte să putem ieși de-acolo. Și da, câinele a meritat-o. Ridic tivul rochiei mai sus cu vreo cinci centimetri.

Trey își mută privirea de la drum la cele două dungi subțiri, roz, de pe coapsa mea.

— Au! Își schimbă puțin expresia, ca și cum se gândește la ceva ce nu vrea neapărat să-și amintească. Nu-și poate aminti evadarea noastră de la templu, pentru că asta e pur și simplu imposibil.

— Ar fi putut să fie și mai rău, crede-mă.

— O, te cred, spune el.

Nu știu ce vrea să zică cu asta, așa că mă uit pe geam, în timp ce casele mari dispar treptat, fiind înlocuite de terenuri tot mai mici, și apoi, după ce trecem de Beltway, dăm de un peisaj împânzit cu malluri și blocuri de apartamente. Pe fundal se vede cerul gri, cu câteva petice de apus portocaliu și mov, care se ivesc printre nori.

Trey dă drumul la muzică – cred că sunt cei de la The Shins – și mergem în tăcere o vreme. Nu e genul de companie tăcută, ci, mai degrabă, e tăcerea de tipul habar-n-am-ce-să-mai-spun, adică una groaznică.

Se pare că și Trey simte la fel, pentru că, după câteva minute, izbucnește:

— Dumnezeule, Kate! În ce te-ai băgat? Ai idee câtă putere au oamenii ăștia? *Președintele* țării e cyrist! Tilson e un bătrânel în scaun cu rotile, deci toată lumea îl consideră un babalâc nenorocit și morocănos care urlă la copii să dispară de pe peluza lui. Dar tu spui că vrei să-i dobori. Crezi că ei vor sta cu mâinile în sân?

Mă șochează reacția lui și îmi ia un moment să-i răspund.

— Nu, Trey. Nu spun că vreau să-i dobor, cel puțin nu spun asta nimănui în afară de tine. Singurul lucru pe care i l-am mărturisit lui Tilson a fost că nu sunt o fană a cyriștilor, și poate c-am făcut-o fiindcă n-am vrut să supăr și mai rău un bătrân deja furios. Și tu ai spus același lucru. Și dacă știam că petrecerea se ține acasă la nenorocita de Eve Conwell, n-aș fi acceptat în ruptul capului să vin.

Se încruntă, dar nu spune nimic. După un minut, îmi amintesc că mai voiam să-l întreb ceva.

— Ziceai că tatăl tău are întrebări. Cât de mult i-ai spus despre toate astea?

Îmi aruncă o privire sceptică.

— Ăă… totul? Adică, nu l-am lăsat să se uite la înregistrările cu noi doi, din cealaltă cronologie. Astea erau… personale. Ale noastre. Dar filmulețul pe care l-am făcut pentru mine… da, s-a

uitat la ăla. Nu știu dacă i l-a arătat sau nu mamei, dar știu că ea e îngrijorată pentru mine, și nu cred că doar din cauză că merg la o școală nouă. Odată la câțiva ani obișnuiam să ne mutăm, încă de când eram la grădiniță.

— Dar… de ce, Trey? Nici nu-mi trecuse prin cap că ar putea să discute cu părinții lui despre asemenea subiecte, probabil pentru că, în cealaltă cronologie, nu o făcuse.

— Chiar trebuie să-mi pui astfel de întrebări? Dacă un tip pe care nu l-ai cunoscut niciodată apare la ușa ta cu ceva de genul ăsta, îmi spui că n-ai discuta cu părinții tăi, sau cu altcineva?

OK, are dreptate. Rămân tăcută câteva secunde și apoi zic:

— Da, așa e. Aș fi discutat. Doar că… data trecută nu le-ai spus, și credeam că…

Trecem de restaurant, care are un cactus mare din neon la fereastră. Nu e nicio parcare în față, așa că Trey conduce câteva cvartale mai departe și intră într-o parcare subterană.

Nu zic nimic până când nu oprește motorul, apoi mă întorc spre el.

— Deci tatăl tău crede ceva din toate astea?

— Nu știu, Kate. Probabil faptul că DVD-ul includea un fișier pe care el nu l-a arătat înainte nimănui, nici măcar mie, l-a convins. Dar n-o să recunoască. Singurul lucru pe care ți-l pot spune e că nu vrea să mă implic deloc. De fapt, m-a făcut să promit că n-o să mă implic. A trebuit să mă ascund sau să risc o ceartă de fiecare dată când te-am sunat. Spune că cyriștii au prieteni în toate funcțiile înalte…

— Da, ne-a atenționat și data trecută. Înainte să mergem la templu. I-ai spus că mergeam să vedem ce face Charlayne. Atunci a pomenit de fișierul pe care-l păstra. Cel pe care l-ai pus pe DVD. Era… de treabă. La fel și Estella. Urma de regret din vocea mea răzbate până la urechile mele. Cred că niciunul dintre ei nu vor fi prea nerăbdători să mă cunoască în această cronologie. Încep să lăcrimez, așa că mă uit în jos ca să-mi desfac centura, și încep să cobor.

Sunt pe cale să închid portiera, când îmi amintesc să îmi iau poșeta de pe jos. Încă mai are abțibildul ăla stupid lipit pe ea. Îl smulg puțin cam prea aprig și îl arunc pe scaun.

Trey e în spatele meu și mă ia de mână când mă întorc.

— Kate…

Nu mă obosesc să-mi ascund tristețea din privire.

— Ce e, Trey?

Îmi șoptește numele din nou. Apoi își pune brațul în jurul taliei mele și nu mai rămâne nici măcar un milimetru între trupurile noastre; abia pot să mai respir, dar cui îi pasă? Își pune cealaltă mână în părul meu și mă trage spre el, într-un sărut flămând, cu o urmă de disperare.

Mi se pare un sărut special, unul la care m-am gândit în fiecare zi de când m-am întors în timp, s-o salvez pe Katherine.

Nu știu câtă vreme rămânem așa. Știu doar că nu vreau ca sărutul să se termine. Vreodată. Pentru că atunci când se va termina, vom intra în restaurant, iar el îmi va spune că trebuie să facem un pas înapoi și să luăm lucrurile mai ușor, sau poate chiar să le punem capăt definitiv. Și, în conversația aia, nu vom fi noi. Ăștia suntem noi. Ăsta e Trey al meu – chiar aici, chiar acum.

Dar în cele din urmă se retrage și se sprijină cu mâinile de mașină. Mă privește un timp îndelungat înainte să zâmbească. E un zâmbet oarecum chinuit, totuși, și nu-i luminează fața, cum se întâmplă de obicei.

— Ar trebui să intrăm înainte să ne pierdem rezervarea. Se întinde să mă ia de mână, dar mă trag înapoi.

— Trey, poate ar fi mai bine să mă duci acasă. Cred că știu ce-o să urmeze și nu vreau să purtăm conversația asta într-un restaurant.

— Ce conversație?

— Cea în care îmi spui toate motivele pentru care relația asta n-o să meargă.

Pare confuz.

— Ăă… Kate? Doar eu am fost prezent în urmă cu un minut? Pentru că sunt sigur că ai fost și tu aici cu mine.

— Nu, îi spun, rezistând impulsului de a-l trage spre mine și a-l săruta din nou. Am fost aici, clar. Dar… sărutul ăla… a fost ca ultimul nostru sărut din ziua aia, acasă la Katherine, înainte să plec. A fost ca un rămas-bun.

După ultimul cuvânt, rămân fără voce, iar el mă strânge la piept. Mă ține lipită acolo un minut, apoi îmi ridică încet capul și mă privește în ochi.

— Nu-mi amintesc celălalt sărut, deci trebuie să te cred pe cuvânt când spui că sunt la fel. Dar am urmărit DVD-ul pe care l-am înregistrat, Kate. De câteva ori, chiar. Și pot să-ți promit că

celălalt sărut nu a fost unul de rămas-bun. A fost felul meu de a-ți spune că trebuie să găsim o altă cale prin care să facem asta, pentru că nu vreau să te pierd.

∞

Restaurantul e gălăgios și aglomerat, dar având în vedere că e sâmbătă seara, suntem norocoși că am găsit o masă. Pereții de la intrare sunt împânziți cu postere din filme mexicane, iar chelnerița ne conduce la o masă mică de lângă ieșirea de urgență, sub un tablou înalt, colorat, ce înfățișează un cowboy cu pălăria trasă pe ochi. Trey și cu mine încercăm de câteva ori să vorbim peste muzică, peste zgomotul făcut de grupul de doisprezece oameni de lângă noi și peste cuplul din spate, cu doi copii țâfnoși. În cele din urmă, renunțăm să mai facem conversație și ne rezumăm la a ne împletici picioarele pe sub măsuță, în timp ce mâncăm fajitas.

Până terminăm, ploaia se mai potolește, și Trey sugerează să găsim un loc mai liniștit în care să vorbim. Se pare că am nimerit într-una dintre puținele zone din D.C. fără un Starbucks prin preajmă, așa că intrăm într-o cafenea mică și comandăm cafea și cobbler *à la mode*[20], pe care să-l împărțim. Totuși, cred că Trey se va ocupa în întregime de desert, pentru că eu m-am îndopat cu fajitas. Dar e cu mure și miroase bestial când chelnerul ni-l așază în față, așa că cedez și iau o bucățică.

După ce prăjitura devine istorie și chelnerul ne ia cănile, Trey se întinde peste masă și mă prinde de mână.

— Legat de ce am zis mai devreme în parcare… Am vorbit serios. Trebuie să găsim o cale prin care să facem relația asta să meargă. Și cred că va fi nevoie din partea amândurora de sinceritate și deschidere. Să încep eu?

Încuviințez, iar el continuă:

— Când mi-ai dat DVD-ul, îl urmărisem deja de câteva ori și abia apoi am vorbit cu tata. Știam că eu eram – adică… știam ce făcusem în sâmbăta aia…

Zâmbesc în colțul gurii.

— Da. Chiar am vrut să te întreb despre asta.

Se strâmbă la mine, apoi zice:

— OK, prima revizuire a regulilor de bază. Sinceritate și deschidere în privința lucrurilor pe care le-am făcut după vârsta de paisprezece ani.

---

[20] Desert pe bază de fructe, coapte într-un anumit tip de aluat.

Râd.

— Hm! Trebuie să mă gândesc la asta.

— În orice caz, știam că eu sunt. Dar, Kate, sigur și tu te-ai uitat la înregistrarea aia, de nenumărate ori. Ce-ai văzut?

Ridic din sprânceană, nedumerită.

— Te-am văzut… pe tine, înregistrând un mesaj pentru noi doi.

— Da, dar…

Clatină din cap.

— În filmuleț era un tip care arăta ca mine, doar că mai neîngrijit. Cred că era nedormit de câteva zile. Și, cu siguranță, nebărbierit.

— Îți stă bine cu puțină barbă.

— O să țin minte. Dar expresia mea… adică… arătam încrezător, numai că, dincolo de asta, și puțin maniac, îngrozit. Ca și cum făceam un ultim efort și, dacă nu te recâștigam… Clatină din cap. În fine, uită-te la DVD când ajungi acasă și încearcă să te pui în locul tatii. Sau în locul părinților tăi, dacă ai fi fost tu pe înregistrare. Ce sfat crezi că ți-ar fi dat – lăsând la o parte inclusiv aspectele politice și cele legate de călătoria în timp?

Mă gândesc un minut. Mama ar fi reacționat exagerat. Ar fi fost înspăimântată și probabil ar fi obținut un ordin de restricție, ca să-l țină pe Trey cât mai departe posibil. Și eu aș fi știut că asta ar fi făcut, deci nu i-aș fi spus. Dar tata? Sunt sigură că aș fi avut încredere în el și…

— Tata mi-ar fi atras atenția să fiu foarte, foarte atentă. Să analizez totul și să mă asigur că știu în ce mă bag.

Încuviințează.

— Păi cam asta a făcut și tata. Mi-a spus că trebuie să mă asigur că gândesc cu mintea, și nu cu…

— Inima?

— Ceva de genul, îmi spune el, cu un rânjet ironic.

— A! Am înțeles.

— Da, mă rog, revenim la asta imediat. Cât despre tata, s-a gândit dacă să mă lase să termin studiile în Peru, la vechea mea școală. Ceea ce spune multe despre cât de îngrijorat a fost, pentru că ar fi însemnat să-și dezamăgească propriul tată și să strice toată tradiția cu cele trei generații de la Briar Hill. Iar eu am refuzat, chiar dacă acum șase săptămâni îmi doream asta –

adică… cine vrea să se mute la altă școală în ultimul an? Dar știam că el venise cu ideea doar ca să mă îndepărteze de tine.

L-am întâlnit o singură dată pe tatăl lui, dar tot mă doare sufletul. Parc-aș fi o boală de care încearcă să-și apere fiul, și oricât de mult detest să recunosc, are dreptate într-un fel. Încerc să-mi ascund reacția, dar Trey e pe fază.

— Hei! Îmi ridică mâna, încleștată de a lui, și mă sărută pe degete. Nu te cunoaște, Kate. O va face, până la urmă, și când se termină toată nebunia asta, va înțelege de ce cred că merită să lupt pentru tine.

Scutur din cap.

— Nu voi interveni între tine și părinții tăi, Trey. Nu știu la ce mă gândeam când te-am târât din nou în povestea asta. Tatăl tău are dreptate. Am fost egoistă și… Încerc să-mi eliberez mâna din strânsoare și să mă ridic de la masă, dar Trey mă strânge și mai tare.

— Poftim? Eu n-am nimic de zis? Stai jos, Kate. Lasă-mă să termin. Te rog!

Mă așez din nou pe scaun și mă holbez la farfuria de desert goală. El nu zice nimic, doar îmi masează adâncitura dintre degetul meu mare și arătător, până când mă uit, într-un târziu, la el.

— Cum ziceam, am pus piciorul în prag la treaba cu Peru, continuă el. Până la urmă am ajuns la un compromis. A fost prea protector, dar, în adâncul sufletului, are încredere în mine. I-am spus că n-am de gând să nu mă mai văd cu tine, dar că voi face tot posibilul să stau departe de povestea cu cyriștii. Din ce mi-ai povestit, oricum nu pot face mare lucru. Adică, vreau să știu în ce te bagi; la naiba, îmi fac griji oricum, dar cred că mă simt mai bine dacă știu, decât dacă n-am habar. Dar… trebuie să-ți pun câteva întrebări, bine? Mai întâi despre chestia asta cu cronologiile.

— Bine…

Își mușcă buza.

— Nu sunt sigur cum să formulez… dar crezi că cealaltă versiune a mea există pe undeva prin univers? Am auzit de teoria asta a universurilor multiple, unde coexistă mai multe realități. Crezi că asta s-a întâmplat – ai creat o realitate diferită când te-ai întors s-o salvezi pe Katherine?

Ridic din umăr.

— Nu știu. Katherine mi-a spus că ei nu erau convinși pe-atunci. Însă știu ce opinie aveai tu despre teoria asta, în cealaltă cronologie.

— Și?

Îl strâng de mână.

— Spuneai că e o aiureală totală. Că cealaltă cronologie avea să se sfârșească și noi o vom lua de la zero.

Pare un pic sceptic, dar zâmbește și spune:

— Bine, subscriu înțelepciunii celeilalte versiuni ale mele. Acum, a doua întrebare… Își coboară privirea o clipă, apoi îmi dau seama că, de fapt, roșește. Când am… am făcut… ăă… Se uită din nou la mine și ridică din sprâncene.

— A! exclam eu, când înțeleg unde vrea să ajungă. Nu. N-am făcut-o. Am fost pe-aproape. Îi zâmbesc puțin ironic. Eu am vrut, dar tu te lăsai greu.

— Serios? zice râzând. Bazându-mă pe toate dovezile de până acum, mi-e greu să te cred.

Expresia mea devine serioasă.

— E adevărat și, chiar dacă nu-mi place să recunosc, aveai dreptate. Ai spus că amândoi trebuie să fim în stare să ne aducem aminte de prima oară, și tu n-aveai cum să faci asta. Și… din nou, oricât îmi displace s-o spun, situația nu s-a schimbat. Nu pot să promit că această cronologie e stabilă, deși lucrez la asta cam șaptezeci și două de ore pe zi.

— La propriu sau la figurat?

— La propriu. Ar trebui să te avertizez că, dacă o să continuăm așa, vei ajunge să ai o relație cu o femeie mai bătrână.

Zâmbește batjocoritor, ca și cum își imaginează posibilitatea.

— Cred că m-aș descurca.

Îi dau un picior în pantof.

— Înapoi în prezent, domnule Coleman. Alte întrebări?

— Probabil, dar nu-mi vin acum în minte. Încă mă gândesc ce-ai vrut să spui cu „am fost pe-aproape”.

— Păi, haide, revino-ți, pentru că trebuie să spun și eu câteva lucruri. Și chiar trebuie s-o fac, fiindcă are dreptate în privința sincerității și a comunicării deschise. Trebuie să-i povestesc despre Kiernan. Probabil aș fi făcut-o oricum, dar după comentariul răutăcios al lui Eve, nu vreau să fie măcinat de vreo îndoială. Bun, și pentru mine e greu, să știi. Încă mi-e greu să

înțeleg totul. Dar, la fel cum a existat o versiune a ta în cealaltă cronologie, a existat și o versiune a mea într-o altă cronologie. Într-un moment în care s-a produs o variație temporală, și Kate nu se afla sub protecția unui medalion. Când cyriștii au schimbat acea realitate, ea pur și simplu s-a evaporat. A dispărut.

— Atunci, de unde știi de ea? Eu nu mi-l amintesc pe celălalt Trey, și tu ai zis că singurul motiv pentru care îți amintești de el e pentru că purtai medalionul, corect?

— Corect. Nu mi-o amintesc pe cealaltă Kate. Dar… există cineva care își amintește acea cronologie. Teoretic, nu ar trebui. Cyriștii sau, mai exact, mătușa mea a crezut că a avut grijă de aspectul ăsta când i-a furat cheia CRONOS. Dar el mai avea una, o cheie pe care i-o dădusem eu pe vremea când era copil, la Expoziție. Și el o ascunsese.

— De ce voia să șteargă memoria copilului?

— Aici se produce confuzia. Kiernan nu mai era un copil când Prudence a făcut-o. Avea douăzeci de ani, fusese un apropiat al cyriștilor înainte să… se îndrăgostească de cealaltă Kate. Îmi petrec următoarea jumătate de oră încercând să dezvălui trecutul meu complicat, pe mai multe niveluri, cu Kiernan. Și, cum mă așteptam, în privirea lui Trey se citește tot mai mult îngrijorarea.

— Despre asta vorbea Eve?

Încuviințez.

— Prudence mi-a spus să stau departe de Kiernan. Dar e greu, din moment ce el e singura persoană din tabăra noastră care poate folosi medalioanele. Și știe tot ce am încercat în cealaltă cronologie, și…

— OK, era îndrăgostit de cealaltă Kate. E îndrăgostit și de tine?

Nu știu cum să-i răspund. E îndrăgostit de mine? Sau de o fantomă care arată ca mine?

— Nu știu, Trey. E clar că e încă îndrăgostit de *ea.* Își dorește ca eu să fiu Kate *a lui*, ca ea să fie aici. Și sunt sigură că, dacă lucrurile ar sta altfel, aș putea *să devin* cealaltă Kate, dar…

— Ai putea?

Scutur din cap.

— Recunosc că-mi pasă de Kiernan. E greu să n-o fac. Mi-a salvat viața. Bănuiesc că și eu i-am salvat-o, deși, când era copil, n-ar fi fost prins în hotelul lui Holmes dacă nu m-ar fi

ajutat pe mine. Uneori mi-e ușor să înțeleg de ce s-a îndrăgostit Cealaltă Kate de el. Dar, pentru ca eu să fiu Cealaltă Kate, ar trebui să renunț la tot. Nu vreau să trăiesc în 1905. Nu vreau să renunț la familia mea.

— Înțeleg.

Mă uit adânc în ochii lui și continui:

— Dar, lăsând la o parte toate astea, mai e un alt impediment major, Trey. Sunt deja îndrăgostită de tine.

Rămâne tăcut vreme îndelungată și, când vorbește, pare preocupat.

— Nu-mi place. Nu-mi place că tipul ăsta va fi prin preajma ta. Și clar nu-mi place că el te poate ajuta, și eu nu. Mă strânge de mână. Dar, acestea fiind zise, dacă te-aș putea ajuta, aș încălca înțelegerea pe care am făcut-o cu tata și… deși cred că poți avea grijă de tine în general, faptul că e cineva acolo care să-ți apere spatele, cineva care și-ar risca viața pentru tine mă face să respir mai ușurat. Are sens? Că sunt gelos de moarte, dar și puțin recunoscător?

— Da. Dacă rolurile ar fi inversate, aș simți la fel. Dar ai spus mai devreme că vrei să știi în ce m-am băgat, și mă întreb dacă ți-ar fi mai ușor să trec peste lucrurile în care e implicat Kiernan. Nu vreau să fii gelos. Nu mi-ar plăcea nici mie să mi te imaginez cu o fată… care simte pentru tine ce simte Kiernan pentru mine.

Clatină din cap.

— Deschisă și sinceră, chiar și când doare. Doar așa reușim, Kate.

Trag adânc aer în piept și apoi îi mărturisesc încet:

— Atunci bănuiesc că trebuie să-ți spun că mă văd cu el mâine. Trebuie să mergem în Georgia, în timpul Marii Crize.

— Măcar îmi va fi mai ușor să te duc în locuri mult mai distractive, zice Trey.

— Cred că prefer Georgia din 1938, în loc de un alt grătar acasă la Eve.

Râde, apoi adaug:

— Și nu va fi o întâlnire romantică, ci una de lucru.

— Bine, spune el. Când?

— La două.

— Uite cum stă treaba, atunci. Faci ce ai de făcut, dar când te întorci din… misiunea asta… sau de fiecare dată când mergi la

treabă cu băiatul ăsta, mă suni, ca să vin imediat. Sau și mai bine, mă suni înainte să pleci.

Voi fi nevoită să fiu foarte creativă. Katherine s-ar criza dacă Trey și-ar face apariția în timpul unui salt, și nu vreau s-o supăr. Dar nu îmi va fi imposibil.

— OK, îi zic. Dar… de ce?

— Pentru că nu vreau te gândești la el prea mult timp. Mi se pare destul de periculos. Într-adevăr, ai zis că nu ești Kate *a lui,* dar, în aceeași măsură, vreau să-ți amintești că ești Kate *a mea.*

11.

Alarma a sunat cu cincisprezece minute în urmă, dar sunt încă în pat, încercând să-mi pun gândurile în ordine. Amintirile de la petrecere și confruntarea cu Eve concurează cu atmosfera mult mai ispititoare din ultima parte a serii petrecute cu Trey. M-a adus până în pragul ușii, cu câteva minute înainte de miezul nopții, după cum promisese, și mi-a dat un ultim și inocent sărut, în caz că cineva trăgea cu ochiul pe fereastră. Gestul ar fi putut să păcălească un simplu observator, dar amândoi încă respiram greu de pe urma interludiului mai lung dintr-o parcare retrasă, cu priveliște spre Cabin John Creek.

Când am intrat, în afară de tata, care era tolănit la datorie pe canapea, cu o carte în mână, nu se mai auzea nimeni în casă. I-am dat răspunsul scurt la întrebarea „Te-ai distrat?” („Da, de minune!”), însoțit de un pupic pe obraz, apoi am urcat la etaj.

Dar acum e dimineață și trebuie să raportez echipei întâmplările care n-au fost atât de minunate.

Totuși, mai întâi tastez în Google Imagini cuvintele „Prudence” și „Cyrist”. Nu sunt fotografii, ci zeci de desene și picturi, asemănătoare între ele, inclusiv câteva cu ea în ultimele luni de sarcină. Chiar și în miniaturi, fața e bine definită, părul e lung și cârlionțat, și toată înfățișarea, îngrijorător de similară cu a mea. Măcar nu e identică. În majoritatea picturilor, fața e puțin mai lată decât a mea, mai ales de-a lungul sprâncenelor. Are nasul puțin mai scurt și forma buzelor ușor diferită. Sânii sunt evident mai mari, dar, pe de altă parte, apare însărcinată în majoritatea picturilor și este reprezentată ca zeița fertilității în altele, și n-am văzut niciodată o zeiță a fertilității cu sâni de dimensiuni normale.

Din curiozitate, dau o căutare asemănătoare și pentru alte religii. Se pare că există o adversitate față de Fecioara Maria roșcată; găsesc, în schimb, imagini care o înfățișează blondă, brunetă și aparținând aproape tuturor etniilor. Reprezentările zeițelor hinduse nu sunt la fel de variate, dar înfățișarea lor diferă cel puțin de la o imagine la alta. Am senzația că nimeni nu e chinuit de faptul că e în permanență asemănat cu Fecioara

Maria, sau Lakshmi, sau orice alt semizeu sau sfânt protector al unei religii.

Iau iPad-ul și cobor în bucătărie, îmbrăcată în pijama. Daphne e pe poziții în capătul bufetului. E prea bine antrenată să înhațe orice, dar în momentul ăsta pare că încearcă să provoace o felie, sau poate tot platoul, să cadă de pe bufet pe podea. Până acum, nu funcționează.

Tata, care taie legume lângă chiuvetă, l-a pus pe Connor să bată ouăle. Dar Connor le amestecă în loc să le bată cu telul, ceea ce înseamnă că vom sfârși prin a mânca niște omletă ca de cauciuc. Îmi văd tableta pe cealaltă parte a barului și întind mâinile după castronul mare argintiu.

— Cred că asta e datoria *mea* la brunch. Dar poți să te faci util și să torni niște cafea pentru ajutorul de bucătar.

— Cu plăcere. Connor îmi dă castronul și ia o ceașcă din dulap. V-ați simțit bine aseară?

— Ne-am simțit foarte bine… dar am avut și momente de cumpănă. Mănâncă și Katherine cu noi?

— Nu știu. Dormea când… m-am dus să văd ce face.

— *Știu,* Connor, îi spun, zâmbind empatic. E-n regulă. Nu sunt un copil mic. Nu trebuie să vă mai ascundeți.

— Da, mă rog, trebuie să lămurești asta cu bunica ta. Și bănuiesc că nu vrei să ai o asemenea conversație cu ea, nu-i așa? Îmi zâmbește oarecum încordat când îmi dă cafeaua.

Îi răspund cu o privire aprobatoare.

— Deci, de ce întrebai de Katherine? reia discuția Connor.

— Mă gândeam dacă să aștept și să vă povestesc totul când vine și ea.

— Nu stă prea bine cu somnul din cauza schimbării medicamentelor, așa că o să-i spun eu esențialul mai târziu.

Partea bună în căderea nervoasă a lui Katherine de seara trecută e că s-a convins în sfârșit că trebuie să consulte un doctor care să-i modifice tratamentul.

— Bine. Iau laptele din frigider și îmi pun puțin în cafea, apoi torn ceva mai mult în ouă și încep să le bat din nou, cu mai multă forță de data asta, pentru ca omletele să iasă pufoase. Deci, tată, știai că Carrington Day e cyrist?

Se uită peste umăr dinspre aragaz.

— Ăă, nu. Aș fi menționat cu siguranță asta până acum.

— Așa bănuiam și eu.

— Cine e Carrington Day? întreabă Connor.

— Întrebarea corectă e „ce e Carrington Day”.

— Bine, atunci *ce* e Carrington Day?

— Liceul Carrington Day fuzionează cu Briar Hill, explică tata. Hotărârea a fost luată în ianuarie, chiar după ce am început să predau. Cel puțin în cronologia asta. Kate nu-și amintește.

— Seara trecută am descoperit că Carrington Day e un liceu cyrist. Nu știu dacă aparține oficial cyriștilor, dar petrecerea s-a ținut acasă la Eve Conwell. Bunicii ei au în sufragerie o pictură grandioasă cu Prudence, cu ditamai burta de gravidă. A fost ca și cum m-aș fi uitat într-o oglindă care deformează.

— Deci înțeleg că n-ai stat mult, spune tata.

— Așa e. Trey trebuia să discute cu un profesor de la Briar Hill care se pensionează, dar am plecat imediat după aia.

— Harvey Tilson, nu-i așa? E în concediu medical de când am început să predau.

— Da. Cine a hotărât să țină în același timp petrecerea lui de pensionare și evenimentul de întâmpinare a celor de la Carrington Day clar nu i-a cerut părerea. Era furios. A spus că și-a petrecut decenii întregi făcând investigații despre șarlatanii ăia, și crede că fuziunea e o idee proastă, ca să nu zic altfel. Că va transforma Briar Hill într-un instrument de propagandă.

— Probabil că într-adevăr va fi riscant pentru știință, deși cred că științele sociale vor avea o problemă mai mare. Dar mă îndoiesc că departamentul meu va fi afectat. Cum politizezi matematica?

Connor pufnește.

— Mereu e vorba de semantică, Harry. Ai zece mere. Îi dai un măr lui Cyrus. Câte mere ai acum? Iar răspunsul corect va fi: „Depinde. Dacă ai doar nouă, Cyrus nu te consideră vrednic”.

Mai aducem în discuție câteva posibilități semantice. Niciuna nu e neapărat amuzantă, iar ironia lui Connor despre scăderea celor necredincioși din totalitatea populației globale e pur și simplu umor negru.

— Ei bine, spune Connor în cele din urmă, asta înseamnă că în niciun caz nu vei merge la școală.

— Ba nu. Memoria lui Eve n-a fost ștearsă – își amintea de întâlnirea noastră de la templu. Și Prudence pare să o folosească pe post de mesager. Mă *urmăresc*, și nu cred că Pru e tocmai fericită de ceea ce vede. Nu știu dacă are de-a face cu

faptul că lucrez cu Kiernan, dar Eve a spus că mătușa mea își dorește să mă concentrez asupra studiilor, nu asupra „activităților extracurriculare”, cum le-a numit ea. Și că veni vorba, ați observat duba albastră de afară? Cea care e parcată mereu lângă trotuar?

— Adică cea a vecinului de-alături? întreabă Connor.

— Cred. Ești sigur? Am tot avut o senzație ciudată…

— Da. Am vorbit cu el. Kate, știi la fel de bine ca mine că cyriștii nu au nevoie de o dubă de supraveghere ca să vadă cine vine și cine pleacă. Tot ce trebuie să facă e să fixeze un punct stabil și să pună pe cineva cu gena CRONOS să-l monitorizeze.

— Da. Dar așa nu pot auzi. Pentru asta, ai nevoie de tipul de echipament pe care l-ai putea ascunde într-o dubă. Dar nu contează dacă mă urmăresc din dubă sau dintr-un punct stabil – oricum ar fi, vor ști dacă nu merg la școală. Suntem sub armistițiu acum. Dacă văd că întrec măsura, situația va escalada foarte, foarte repede.

— Tocmai de-asta trebuie să ne adăpostim și să încheiem povestea, spune Connor.

Tata îmi aruncă o privire cu subînțeles peste umărul lui. „E decizia ta, nu-l lăsa să te intimideze”.

— Poate, zic eu. Dar școala începe marți, deci mai avem doar ziua de azi și Ziua Muncii. Încă cercetez celelalte două salturi, și nu pot face atâtea repetări într-o singură zi. Săptămâna trecută am lucrat și câte șaptezeci și două de ore în unele zile și, dacă nu încep să dorm retroactiv sau să dorm mai puțin de opt ore, îmi va fi greu să înghesui în douăzeci și patru de ore mai mult de trei zile. Și asta e aproape imposibil, în cazul în care vreau să nu mă întâlnesc cu mine însămi. Din moment ce Katherine mi-a spus că e o idee proastă și Kiernan e aproape sigur că ăsta e unul dintre motivele pentru care Prudence e cam sărită de pe fix, mi-ar plăcea să evit o asemenea situație.

— Deci crezi că e o idee bună ca tu și Harry să hoinăriți în fiecare zi prin Briar Hill? Ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic?

— Nu cred că avem de ales, Connor, spune tata în timp ce toarnă restul ouălor într-o tigaie. Kate tocmai a zis că nu poate să termine cu toate astea înainte de începerea școlii, chiar dacă repetă următoarele două zile la nesfârșit. Prudence poate o suspectează pe Kate că lucrează împotriva lor, dar va fi și mai

suspicioasă văzând-o că dispare. Dac-ar fi după mine, aș băga-o într-o mașină și ne-am întoarce în Iowa.

— Bleah!

— Sau *într-un loc* retras, unde să sperăm și să ne rugăm că nu ne vor găsi, continuă el, aruncându-mi o privire iritată, pentru că l-am întrerupt. Dar, având în vedere că nu putem să luăm după noi dispozitivul care protejează casa asta, prefer ca eu și Kate să dormim într-un câmp CRONOS stabil până când se termină toate astea.

Connor pufnește.

— Asta am zis și eu, Harry. Când sunteți la școală, nu vă aflați sub protecția unui câmp CRONOS stabil.

— Connor, îi zic eu, putem să vorbim toată ziua despre asta, dar realitatea e că trebuie să tragem de timp cel puțin o săptămână. Tata are dreptate. Prudence are ochi și urechi peste tot la Briar Hill. Dacă nu sunt la cursuri, va ști că se întâmplă ceva, și cred că nimic din ce avem aici nu ne-ar proteja de un adevărat măcel cyrist, dacă Prudence decide că armistițiul nu mai e valabil. Când ne-am întâlnit la Expoziție, a fost categorică în privința a doua lucruri: să nu-i stau în cale și să mă țin departe de Kiern… Dau să-mi termin fraza, când îmi aduc aminte de încă o condiție: „Poartă-te frumos cu mama ta”.

— N-a fost Katherine, spun încet.

Connor se oprește din mâncat.

— Ce n-a fost Katherine?

— Călătoria mamei. Credeam că…

— De ce ai crede că Katherine e implicată în vreun fel? spune Connor.

— Și dacă ai crezut asta, de ce n-ai zis nimic până acum? întreabă tata.

— Păi mama n-ar fi plecat, dacă ar fi știut despre Katherine că are vreo legătură cu toate astea, și nici nu s-ar fi arătat atât de fericită pentru bursă. În plus, n-aveam nicio dovadă…

— Sigur că n-aveai, spune Connor. Pentru că Katherine nu are nimic de-a face cu asta. Dar ce te-a făcut acum să te răzgândești?

— Ceva ce mi-a spus Prudence la Expoziție. Cred că Prudence a plănuit călătoria, ca s-o țină pe mama cât mai departe de-aici.

Tata pare îngrijorat.

— Atunci trebuie să-i spunem lui Deborah. Ar putea fi în pericol.

Dau din cap. E mai mult un instinct decât vreo dovadă concretă, dar nu cred că Prudence i-ar face rău mamei. Poate c-ar fi dispusă să ne lase să credem asta, dar…

— Prudence nu i-ar face rău. Orice sentimente ar avea față de Katherine, sau chiar față de mine, nu s-ar răzbuna pe mama. De fapt, cred că Prudence a scos-o pe mama din peisaj ca s-o protejeze. Nu știu ce credeți voi, dar eu sunt de acord cu asta, cel puțin până când se termină totul.

Tata are o privire sceptică.

— Ceea ce nu înseamnă că nu o s-o sun chiar acum, pentru că mă trec toți fiorii, zic eu. Îmi pun farfuria în chiuvetă și îmi iau tableta. Atunci îmi amintesc motivul pentru care am adus-o jos, așa că mă întorc spre Connor. Avem ceva ce pot folosi ca deghizare? Nu costume de epocă, ci ceva care să mă facă să mă simt diferit. Nu pot să arăt așa, când plec în călătoriile astea.

— Așa cum? întrebă Connor.

— Să arăt ca mine. Ca Prudence. Evident, când sunt la școală, cuminte, nu contează. Dar când fac lucruri care riscă să încalce armistițiul, e o prostie să nu folosesc un mic subterfugiu. Culoarea părului? O pălărie turtită? Ochelari falși?

Încuviințează amândoi, dar nu cred că înțeleg imaginea de ansamblu. Sigur că nu, din moment ce ei n-au văzut privirea femeii de care m-am ciocnit la petrecere. Se uita la mine de parcă o onorasem prin faptul că-i trântisem fructul pe pantof.

Sună un telefon, și tata și-l scoate pe al lui din buzunar.

— O, e mama!

În mod ciudat, pentru un moment mă gândesc că se referă la Evelyn, apoi îmi dau seama că vorbește de bunica Keller.

— Salut-o din partea mea, îi zic, în timp ce se îndreaptă spre sufragerie. Mă întorc la imaginile pe care le căutasem mai devreme și îi pun lui Connor tableta în față. Despre asta vorbeam. Există sute de imagini care o înfățișează pe Prudence cu sute de ani în urmă, și care mă afectează direct. Mă rog, în afară de cele în care apare însărcinată, slavă Domnului. Care-i treaba cu ele, apropo?

Se uită stânjenit în direcția sufrageriei.

— Serios, Connor. Nu întreb despre procesul în sine. Evident, Prudence a fost însărcinată cândva și deja am avut mica

discuție despre cum apar copiii. De ce e momentul ăsta important în mitologia lor, sau ce-o fi?

— Păi, Saul avea nevoie de oameni care pot folosi cheia și care să fie de partea lui. Și, ca să modifice cronologia și, poate, din perspectivă religioasă, să fie cei pe care cyriștii îi consideră nemuritori și neschimbați. Cu Prudence a avut două opțiuni, nu? Ea ar fi putut să se întoarcă în timp și să-i convingă pe foștii lui colegi sau pe copiii lor să li se alăture cyriștilor, dar mă îndoiesc că Saul avea mulți prieteni printre alți istorici. De asemenea, gena CRONOS pare să devină tot mai instabilă cu fiecare generație, cel puțin din experiența mea, și trăsăturile nu se moștenesc mereu. Cealaltă opțiune era s-o folosească pe Prudence ca să-și creeze propria grupare de călători în timp. Și această ultimă opțiune era și cea mai ușoară, din moment ce copiii respectivi puteau să se nască în orice moment din timp.

Mi se întoarce stomacul pe dos, cu tot cu omletă, și din cauza a ce gândesc, și pentru că-mi dau seama că am fost puțin naivă. Privind imaginile, am presupus că Prudence a avut un copil sau mai mulți, dar nu m-am gândit la acei copii ca la o strategie. Toate astea ridică o grămadă de alte întrebări.

— Nu crezi că Saul ar… Mă opresc, pentru că nu vreau să termin propoziția.

— Nu știu. Plănuiește să elimine jumătate din omenire, deci cine știe unde trage linia. Dar presupun că… Se freacă la ochi, apoi ridică privirea și continuă, cu o voce serioasă: Că… a împerecheat-o cu unul dintre istorici, sau cu mai mulți, sau cu unul dintre copiii sau nepoții lor. Nu cred că putem să excludem nimic și nu sunt sigur că are vreo importanță acum.

— Normal că are. Cum poți să spui așa ceva? Mă uit din nou la una dintre imagini, o pictură în care apare Prudence, cu niște copilași adunați la picioarele ei și încă unul pe drum. Dintr-odată, mi-e greu să mă gândesc la acea Prudence pe care am cunoscut-o la Expoziție. Nu mă pot gândi decât la fata pe care am văzut-o la Norumbega, ziua trecută. Părea bântuită. Poate chiar drogată.

Connor are o privire puțin rănită.

— Nu asta am vrut să spun, Kate. Da, are importanță. E mătușa ta, fiica lui Katherine. Dac-o luăm așa, bineînțeles că are importanță…

Îl întrerup.

— Prudence avea paisprezece ani când a dispărut. Câți ani avea prima oară când a fost – și nici nu-mi vine să cred că folosim cuvântul ăsta – *împerecheată*? A fost alegerea ei? A avut vreun cuvânt de spus?

— Nu se schimbă nimic pentru noi dacă Prudence a acționat voluntar sau nu. Nu schimbă faptul că...

Tata revine în bucătărie, și Connor se oprește din vorbit când îi vede expresia de pe față. Întrebăm amândoi în același timp ce s-a întâmplat, și tata se prăbușește pe scaunul din locul de luat masa.

— Tata... A... a suferit un atac cerebral.

— Dumnezeule! O să fie bine?

Clatină din cap.

— Nu se știe. E la terapie intensivă. Mama e distrusă. Ascultă, Katie... trebuie... trebuie să plec, bine?

— Sigur! O să împachetez niște lucruri...

— Nu, zice el. Tu ar trebui să rămâi aici.

— Dar vreau să-l văd!

— Kate, nu e conștient acum. Nu poți face nimic.

— Dar bunica e conștientă. Nu vreau să creadă că...

— Scumpo, e-n regulă. I-am spus că mergi la școală și că trebuie să rămână cineva aici cu Katherine. Înțelege. Urăsc să te abandonez chiar acum, dar...

— Nu. Nu, tată. Trebuie să pleci.

— E-n regulă, zice Connor. O să avem noi grijă de ea, Harry.

Expresia tatii e greu de citit. Preț de o clipă, pare că e pe cale să cedeze nervos, dar apoi trage adânc aer în piept și dă din cap.

— O să fiu plecat doar câteva zile. Nu-mi place asta. Nici că se putea întâmpla într-un moment mai prost!

Îmi petrec următoarea oră repetând multe dintre lucrurile pe care i le-am spus și mamei în săptămâna dinaintea plecării ei – „O să fiu bine. Sunt mare acum”. Renunț să mai zic și cât de ocupată sunt, pentru că tata știe exact cât de ocupată voi fi; să mă gândesc cum mă voi descurca în timpul în care lipsește nu ne va face pe niciunul să acceptăm mai ușor plecarea lui.

∞

Hărțile cu zonele periferice nu se schimbă prea mult în timp. După ce m-am holbat cam o jumătate de oră la o hartă din 1938 pixelată, cu rezoluție proastă, a orașului Athens, Georgia, pe

care am găsit-o online, am comparat-o cu Google Maps și am descoperit că au apărut doar câteva străzi noi și unul sau două nume schimbate. În rest, imaginile sunt identice, așa că rămân la versiunea digitală, care nu-mi provoacă dureri de cap și-mi oferă informații utile, cum ar fi estimarea timpului de mers.

Ziua de ieri s-a împărțit între lecții de limbă și recapitularea detaliilor pentru saltul de recunoaștere din 1938. Planul e să merg pur și simplu și să observ. Trebuie să mă familiarizez cu orașul, cu perioada și cu obiceiurile. Dacă mă apucă vreo ambiție, voi urmări trei istorici de la distanță, dar nu voi intra în contact cu ei.

Număr cvartalele de la punctul stabil până la destinația mea, când aud o bătaie în ușă – și uit imediat dacă am ajuns la șapte sau la opt. Mă frec la ochi.

— Intră!

— Nu întreb dacă ești ocupată, pentru că știu deja răspunsul, zice Connor. Dar am nevoie de gena ta CRONOS pentru câteva minute.

— Păcat că nu pot să o sfâșii și să ți-o dau în mână. Ce vrei să fac?

Se așază pe brațul canapelei și se apleacă în față.

— Cred că l-am găsit pe Wallace Moehler. Nu știu dacă să-i spunem lui Katherine deocamdată, dar, dacă am dreptate, nu în Rusia a plecat el, ci în Copenhaga. În 1955, nu în 1957.

— OK. Asta e minunat. Cum ai reușit să-i dai de urmă dacă ea ne-a spus și anul, și țara greșite? *Sputnik* a fost în 1957, nu?

— Da, dar seara trecută, când medicamentele și-au făcut efectul, i-am pus lui Katherine câteva… întrebări lămuritoare, să zicem, despre Wallace. Mi-a zis ceva ce nu mai menționase înainte, despre o participare a lui la Anul Geofizic Internațional. Asta a fost o conferință științifică de amploare, ținută în 1957 și 1958, dar pregătirile au început cu doi ani mai devreme. Așa că m-am apucat să cercetez și am găsit un articol în care se relatează faptul că SUA și URSS tocmai începuseră cursa spațială și un mahăr din administrația Eisenhower a anunțat c-o să lansăm un satelit pe orbită în cadrul participării noastre la AGI. Și asta i-a enervat pe sovietici, al căror reprezentant la AGI a organizat – normal – o conferință de presă, ca să anunțe că ei vor fi primii care vor face asta. Și vor lansa un satelit și mai mare. Presa internațională și-a dat ochii peste cap, dar

sovieticul a avut dreptate. Îmi arată copia unei fotografii. Bărbați la costum, majoritatea de vârstă mijlocie, sunt așezați în fața unei ferestre. Un tip ceva mai tânăr iese în evidență, undeva în stânga. Singurul lucru ciudat la fotografie este draperia, care e din dantelă albă și pare nepotrivită într-o conferință de presă.

— Care dintre ei e Moehler?

— Amuzant, spune el și apoi se uită la fotografie ca și cum se gândește. Hm! Presupun c-ar putea fi aici. Nu m-am gândit. Katherine l-a descris ca fiind de înălțime și greutate medie, cu părul rărit, ochelari și o înfățișare cam de tocilar.

— Deci ar putea fi oricare dintre ei. E vreun punct stabil în apropiere?

— Sunt numai două puncte stabile în Copenhaga în 1950, deci o să fie ușor de verificat. Cel de la Castelul Rosenborg e mai aproape de Ambasada Rusiei, deci aș începe acolo. Potrivit articolului din ziar, conferința de presă a avut loc pe 2 august. E posibil ca el să fi ajuns mai devreme, deci verifică și 1 august.

Când îmi dă Registrul Punctelor Stabile, vechiul meu nemesis, încep să bombăn.

— Ai prefera să rămâi să studiezi rusa?

— *Nyet.* O să te anunț dacă găsesc ceva.

— Ce făceai cu hărțile? Ne-am putea ocupa eu sau Katherine de ele?

Scutur din cap. Adică, ar putea afla și ei câte cvartale vor fi între mine și punctul stabil, dar e vorba să mă obișnuiesc cu locul înainte să-l vizitez, și nu prea știu cum să deleg asta.

— Mai bine să facă unul dintre voi o cafea? De-aia bună.

Se întoarce după douăzeci de minute cu o cană mare de cafea, un baton proteic și o plăcintă cu cremă de ovăz.

— Mâncare pentru creier sau mâncare de consolare?

Înhaț plăcinta cu ovăz.

— Dar lasă și batonul proteic. O să mă ocup și de el, la un moment dat.

— Ai găsit ceva? Se așază lângă mine pe canapea și se uită peste umărul meu, la Registru, deși sunt sigură că tot ce vede el sunt rânduri de pătrate negre.

— Da. Poate chiar prea multe. Iau pixul și carnețelul de pe masă, fac încă o notiță și apoi i-l dau. Lista include acum coordonate pentru șase salturi diferite, și încă n-am terminat. Se pare că au fost o grămadă de evenimente pe 1 august la care

Moehler a vrut să ia parte. A purtat costume diferite, ba chiar și o mustață, o dată, dar în general arată banal. Ar putea să fie trei versiuni diferite de-ale lui într-un grup și n-ai observa că e același tip. Iau lista și indic a treia notiță, lângă care am desenat o steluță. Până acum, asta e cea mai bună ipoteză referitoare la ultimul lui salt – cel după atacul lui Saul. Toți au fost puțin dați peste cap după saltul ăla. Katherine a spus că a fost trântită la pământ. Evelyn și-a luxat glezna. Când am făcut cercetări pentru Port Darwin, Adrienne arăta ca și cum cineva o lovise în stomac. Rămăsese acolo, în punctul stabil, încremenită, timp de două sau trei minute. Dar n-am mai găsit nimic de genul ăsta, încă.

Connor se întoarce înapoi în bibliotecă, și eu continui cu vizionarea punctelor stabile. După cinci minute, găsesc ultimul salt al lui Wallace Moehler. Ajunge în micul cotlon de lângă zidurile de piatră din capătul Castelului Rosenborg pe 1 august, la cinci fără un sfert dimineața. Când aterizează, se clatină pentru o fracțiune de secundă, apoi cade în fund, cu picioarele crăcănate în față, și aproape că se izbește cu capul de zid. E la mai puțin de treizeci de centimetri de punctul stabil, așa că mai mult îi văd bustul. Are o valiză neagră în poală și cheia CRONOS în mâna stângă.

Moehler rămâne acolo cam treizeci de secunde, probabil încercând să înțeleagă ce văzuse cu puțin timp în urmă la sediu. Apoi își ascunde medalionul în buzunarul de la sacou, își îndreaptă ochelarii pe nas și începe să se ridice în picioare. Aproape că ajunge în poziție verticală, când cade din nou pe spate. De data asta chiar se izbește cu capul de zid, prăbușindu-se lângă el.

Îi urmăresc fața lui Moehler pe ecran câteva secunde, întrebându-mă ce i s-a întâmplat. Apoi îi văd micul cerc roșu de pe frunte și linia subțire și roșie care i se scurge pe nas.

∞

Boston, Massachusetts

31 iulie 1905, 10:25

Kiernan transferă punctul stabil din Copenhaga în cheia lui, apoi îmi dă înapoi Registrul Punctelor Stabile. E aiurea, dar mă

simt mai bine acum. Katherine nu a reușit să stabilizeze ecranul suficient cât să vadă, și, desigur, Connor n-a putut să vadă nimic. Știam că nu-mi imaginasem, dar mă liniștește să știu că și altcineva a văzut împușcătura.

Kiernan e încă îmbrăcat în costumul lui de baie Boudini, cu părul ciufulit sub formă de țepi. Bate cu degetele pe marginea cheii CRONOS înainte s-o activeze și să se mai uite o dată.

Pentru el, au trecut doar câteva minute de când ne-am întors din Norumbega – a fost singurul moment în care știam cu certitudine că-l voi găsi în cameră. Dar pare mult mai vlăguit decât ar trebui să fie, având în vedere că era bine-mersi atunci când am plecat.

Sunt pe cale să întreb din ce cauză, când zice:

— Ești sigură că nimeni n-a luat cheia lui Moehler după ce-a fost împușcat?

— Cât de sigură pot fi, având în vedere că n-am fost de față. Am dat pe repede înainte următoarele trei ore, până când un grădinar găsește cadavrul și sună la poliție. Înainte să vină grădinarul, singurele chestii care apar pe ecran sunt o pasăre și o bucată de hârtie purtată de vânt. Trebuie să derulăm înapoi și să ne uităm la întreaga secvență, ca să fim siguri, dar…

— Mă ocup eu de asta. Când ne întoarcem din Athens.

— Mersi, îi zic. Dar ceva din tonul vocii lui îmi atrage atenția. La ce se referă de fapt când zice că o să se ocupe? Că va urmări punctul stabil în timp real, fără să deruleze înainte? Sau… Cum adică o să te ocupi tu?

Se uită la mine.

— Nu. Categoric nu. *Nu* recuperezi cheia aia. Cineva e în grădină cu o armă, pentru numele lui Dumnezeu!

— Haide, Kate. Aș putea să fac saltul, să iau cheia și să mă întorc înainte să aibă cineva timp să țintească și să tragă. Din ce știm, KGB-ul e posibil să-l fi văzut pe Moehler dând târcoale ambasadei ruse și să-l fi crezut spion. Chiar dacă în grădină e Simon sau alt cyrist, ceea ce, repet, *nu* știm, nu se așteaptă să mă vadă pe mine…

— Prostii, Kiernan! Nu știi tu la ce se așteaptă! Ne urmăresc. Nu doar pe tine, nu doar aici, ci și pe mine, și se pare că lui Prudence nu-i place ce vede.

Ridică din sprâncene întrebător și îi spun despre avertismentul lui Eve de la petrecere.

— Deci, dacă nu au camere de supraveghere în casa lui Katherine, ceea ce Connor spune că e imposibil, înseamnă că m-au văzut aici, în apartamentul tău, sau când ne plimbam prin Boston. Respir greoi înainte să continui, iar cuvintele îmi ies de-a valma pe gură. Sau, da, poate când am fost în Norumbega. Și te rog să nu-mi amintești că ai încercat să anulezi călătoria aia. Am greșit, bine? Să acceptăm pur și simplu că sunt incredibil de proastă și că e doar…

Kiernan se întinde și îmi ia mâinile într-ale lui, iar vocea mi se stinge câteva cuvinte mai târziu. E chiar o tactică inteligentă să mă faci să tac, din moment ce mereu gesticulez când sunt agitată, pentru emfază. Sunt puțin surprinsă că nimeni n-a mai făcut asta până acum. Apoi mă uit la fața lui Kiernan și mă conving că *el* a mai făcut-o. De nenumărate ori, judecând după expresia lui.

Se uită la mâinile mele și își plimbă degetul pe bandajul de pe arătătorul meu. Am pierdut celălalt bandaj pe undeva, în timpul zilei, și îmi trage mâna spre el, lipindu-și buzele de încheietura mea zdrelită. Când își ridică din nou privirea, e cât pe ce să izbucnească în lacrimi.

— Nu știu ce să fac, Kate. Înainte, când lucrurile o luau razna și erai supărată, te țineam în brațe și-ți ziceam că totul o să fie bine. Râde, scurt și amar, apoi clatină din cap. Era o tâmpenie, și amândoi știam, în adâncul sufletului, dar, cumva, părea că totul avea să fie bine când te țineam în brațe.

Mă uit în jos, concentrându-mă doar asupra mâinilor lui încleștate pe ale mele, calde și puternice. Nu îndrăznesc să-l privesc în ochi pentru că aud o voce rebelă în cap care-mi spune că ar fi frumos, incredibil de frumos, să simt că totul va fi bine. Chiar și numai pentru un minut. Chiar dacă știm amândoi că e o tâmpenie.

— M-am întors, Kate. Înapoi la Norumbega. Nu ca să termin spectacolul – Operațiunea Boudini e oprită deocamdată.

O imagine îmi apare brusc în minte: spectatorii de la Norumbega, țintuiți locului, așteptând după Kiernan să se întoarcă. Sau nu. Sau ambele în același timp, ca în experimentul cu pisica lui Schrödinger?

— M-am întors când teatrul era gol, spune el, și am fixat un punct stabil în sală, în spațiul pentru acrobațiuni. În zona de deasupra… avanscenei?

Habar n-am ce înseamnă cuvintele astea, dar încuviințez, ca să continue.

— De-acolo, pot să văd toți spectatorii. Nu vin la fiecare spectacol, Tito exagera. Am făcut asta mai mult de două săptămâni și-au fost acolo poate la un spectacol din trei. De obicei, e însoțită de Simon. Alteori de June. E doctorița din Estero. Odată era cu alt tip – nu-mi amintesc numele lui. Pru se uită pur și simplu. Se holbează la scenă când sunt acolo.

— Asta făcea și când am văzut-o eu. Arăta... straniu.

— Nu m-am apropiat ca s-o văd foarte clar, dar părea... drogată sau ceva. Sunt sigur că era însărcinată – purta mereu o rochie din acelea cu talie înaltă, ca să nu se observe, sau cel puțin nu atât de mult. Am văzut-o pe Pru la fiecare vârstă, Kate – mă rog, la fiecare vârstă între șaptesprezece și, nu știu, poate patruzeci de ani. Am văzut-o și când era însărcinată și când era în putere, și când era nebună de legat. Dar n-am văzut-o niciodată așa. Aproape ca o carapace, goală pe dinăuntru.

În cele din urmă ridic privirea și încuviințez. Cam asta a fost și impresia mea când o întâlnisem la Norumbega, deși o zărisem în treacăt.

— Deci Prudence a avut doi copii? întreb.

— A fost însărcinată de două ori. O dată a pierdut sarcina. Dar n-am idee câți copii a avut. Cred că vreo douăzeci în total. Îmi vede expresia și dă din cap. După primele două sarcini, Pru a pus piciorul în prag. I-a spus lui Saul că s-a săturat să vomite toată ziua, iar el a fost de acord, cu condiția ca ea să-și doneze ovulele. Zeci de femei au fost mai mult decât încântate să dea naștere copiilor ei. Mai trebuie spus că Estero n-a avut de la început o infirmerie extrem de *modernă.*

— Cine era tatăl?

Kiernan ridică din umeri.

— Să fiu sincer, nu știu. Pru nu vorbea despre asta, și eu n-am fost suficient de prost să întreb. Trage adânc aer în piept și-mi dă drumul la mâini, apoi își freacă tâmplele. Continuă să mă privească, și simt că mă analizează, că decide dacă să-mi spună sau nu ce-l preocupă. Erau șase bărbați la fermă, cea la care am mers în Illinois, și aceștia puteau să activeze cheia, inclusiv eu, deși eu nu eram nici pe departe un bărbat, la momentul respectiv, și abilitățile mele erau cele mai slabe. Tata se

descurca mult mai bine. Și știu sigur că au încercat să-l convingă să… doneze în favoarea cauzei, ca să zic așa.

— Și a făcut-o?

— Nu. Pe-atunci nu înțelegeam prea multe, dar am pus totul cap la cap mai târziu. Ăsta a fost unul dintre motivele pentru care s-a certat cu Pru. Nu cel mai important, dar… Îmi amintesc că i-a spus o dată că făcea tot posibilul să-și scoată singurul copil din ghearele lor, deci ar fi fost prost s-o lase să îi ia ostatici și pe alții. N-am înțeles atunci, dar, uitându-mă în urmă…

Rămânem tăcuți. Mai am și alte întrebări, dar îmi lipsește energia fizică și mentală să întreb sau să procesez răspunsurile.

Kiernan se ridică, în cele din urmă, în picioare.

— Trebuie să scap de costumul ăsta.

Până se schimbă, eu îmi amintesc al doilea motiv pentru care sunt aici.

— Mă gândesc că ar fi mai înțelept dacă… dacă n-ai veni cu mine în celelalte salturi. Nu știm ce informații au ei. Poate caută în aceleași locații ca noi.

Îi văd silueta oprindu-se un moment în spatele draperiei roșii, apoi continuă să se îmbrace. Nu-mi răspunde până când nu iese afară și, judecând după privirea iritată din ochii lui, nu îi place ideea mea, dar îi e greu să nu fie de acord.

— OK, îmi zice, prăbușindu-se pe pat, lângă mine. Ai dreptate. N-ar trebui să fim văzuți împreună în locuri pe care le-ar putea supraveghea ei. Asta nu înseamnă că te las să te duci singură. O să fac saltul înaintea ta și mă întorc după ce ai terminat. Dar o să stau ascuns, cum am făcut la Port Darwin.

— Dar… n-ai mers cu mine la Port Darwin.

— Chiar crezi că te-aș fi lăsat singură pe plajă, cu monstrul ăla dând târcoale?

— Monstru? Pentru o clipă, mă uit la el întrebătoare, apoi rămân cu gura căscată. Crocodilul? Kiernan, ce-ai făcut?

— Ce crezi c-am făcut? Am împușcat nenorocirea aia!

— Dumnezeule, Kiernan, nu poți să faci asta! Sunt specii pe cale de dispariție – mă rog, poate nu în 1942, dar…

— Pe cale de dispariție? Unde Dumnezeului să *dispară* creatura aia? Trei gloanțe în cap, și tot se târa spre mine.

Îmi acopăr fața cu mâinile. Merită să-i explic despre lista cu speciile pe cale de dispariție? E relevant măcar? Țestoasele pe

care crocodilii ăia le prind la mal sunt probabil și mai amenințate.

— Lasă. Nu contează. Ce-ai făcut cu el? întreb. Cred că am văzut unde l-ai împușcat, dar era doar o băltoacă mare de sânge pe nisip.

— N-am făcut nimic. Au venit patru bărbați din tabăra aia de pe deal…

— Baza militară?

Încuviințează.

— Da, cred că da. În fine, au auzit împușcăturile și-au venit să vadă ce s-a întâmplat. Au mai tras câteva gloanțe în chestia aia, ca să fie siguri, și m-au întrebat dacă-l vreau. Când am refuzat, l-au pus toți patru pe umeri și l-au cărat de pe plajă. Sunt convins că aveau de gând să-l mănânce.

„Bleah!”

— Serios?

— Mi se pare normal. Crocodilul i-ar fi mâncat pe ei, dac-ar fi avut ocazia. Se ridică în picioare și deschide ascunzătoarea de sub pat, de unde scoate o teacă de piele și un pistol. Devin agitată numai când mă uit la chestia aia, rece și neagră în palma lui.

— Altă vânătoare de crocodili?

Kiernan se uită la mine, ridicând din sprâncene.

— Probabil că nu. Dar mai există și alt fel de monștri. Și nu mă ajută cu nimic o armă, dacă n-o am la mine. Așază scândura la loc și își pune teaca pe umeri, apoi fixează pistolul în ea. M-aș simți mai bine dacă ai fi și tu înarmată, dar cum n-am putut să te fac să porți o armă nici altă dată…

Îmi mușc buza, tare.

— Mai ai o armă ascunsă sub pat?

— Nu, zice el, cu surprindere în glas, și îngrijorare în același timp. Pot să fac rost de una, dar trebuie să înveți s-o folosești. Bineînțeles, n-are rost, dacă nu crezi că *o vei* folosi atunci când va fi nevoie. Ești sigură?

Nu sunt deloc, dar încuviințez oricum. Oricât urăsc ideea de a purta o armă, știu că e stupid să nu fiu pregătită. Holmes avea o armă. Simon are o armă. Cine l-a împușcat pe Moehler deținea cu siguranță o armă, și sunt convinsă că nu e singurul cyrist pe care Saul l-a înarmat. Și indiferent câte ore petrec în pod sau cât

va scoate untul din mine înlocuitorul lui Sensei Barbie, nu voi putea să mă feresc de gloanțe.

Se întinde pe spate și se holbează un moment la stelele de pe tavanul lui.

— Trebuie să plec de-aici. Deci, rămâne să te contactez. Îmi aruncă cheia lui. Stabilește un loc și o oră care îți convin.

E puțin trecut de unu la Katherine. Stabilesc ora trei – chiar dacă uciderea lui Moehler a decalat programul puțin, am o promisiune de îndeplinit la ora două.

— Tu unde vei sta? întreb.

— În seara asta, la Jess. Trebuie să vorbesc cu el și cu Amelia înainte să ajung. Mâine o iau spre sud, să găsesc un loc lângă Athens. Întotdeauna îmi e mai ușor dacă salturile sunt doar temporale, nu și în zone diferite. Poate asta ne ajută și să găsim un loc stabil pentru salturile din 1938.

— OK... dar nu trebuie să continui cu spectacolele la Norumbega? Altfel, își vor da seama că știm...

— Nu și dacă fac spectacolele altcândva. Houdini încă are cheia, și noi tot trebuie s-o recuperăm.

— Poți să organizezi mai puține spectacole acum? Câte călătorii crezi că poți face diseară?

— Două, cel mult. Deja am făcut un salt aici și apoi din nou la teatru, să-i verific pe Simon și Pru. Dar, după tot ce-am văzut, aș vrea să le țin pe-astea ca plan de rezervă. Boudini poate să aștepte deocamdată.

Încuviințez și îi zâmbesc timid, pentru că nu vreau să recunosc de ce mă deranjează să lăsăm treaba asta în aer. Nu pentru că mi se pare riscant – nici nu știu dacă e. Adevăratul motiv e că mă zgârie pe creier să mă gândesc la o sală plină de oameni care stau acolo, încremeniți în timp, indiferent dacă Kiernan e sau nu în rezervorul de pe scenă.

Sau amândouă în același timp.

12.

Sunt la casa mamei și tocmai am terminat de udat plantele când Trey sună la ușă, cu câteva minute înainte de ora două. Deschid ușa și râd de surprinderea ce i se citește pe chip la vederea ochelarilor mei negri, rotunzi și a rochiei tip cămașă, de un albastru pal, pe care o port. Mi-am făcut câteva șuvițe gri cu un nuanțator pe care Connor mi l-a cumpărat de la farmacie. De aproape, nu păcălesc pe nimeni, dar e mai bine decât nimic.

— Avertismentul de seara trecută referitor la o relație cu o femeie mai în vârstă a devenit realitate mai devreme decât mi-am imaginat. Trey îmi dă jos ochelarii, se uită prin lentilele de plastic, apoi mă sărută, înainte să mi-i pună înapoi pe nas.

— Să sperăm atunci că oamenii n-o să mă confunde cu Prudence și să cadă la picioarele mele, venerându-mă.

— Bun. Treaba asta îmi revine deja mie.

Îmi dau ochii peste cap.

— Serios, Trey, câte ore pe zi te gândești la replicile astea?

— E vina mea că îmi arunci mingea la fileu? Mă urmează în sufragerie, care e nefiresc de curată, acum că eu și mama nu mai suntem acolo ca să o umplem de cărți, hârtii și alte fleacuri.

— Vrei ceva de băut? Am șterpelit niște sucuri din frigiderul lui Katherine. Și niște energizante de la tata. Sau pot să fac o cafea, dar am aruncat laptele înainte să plece mama.

— Un suc ar fi perfect.

Când mă întorc cu băuturile, Trey stă în fața șemineului, uitându-se la pozele de pe pervaz. Ține în mână o poză înrămată de când aveam în jur de șase ani. Stau pe treptele din față ale apartamentului din campus, în care am locuit câțiva ani cu mama, în timpul finalizării studiilor ei. Port o pereche de role roz aprins, cu Supergirl, și am ambii genunchi bandajați, dar zâmbesc cu toată gura, în ciuda faptului că-mi lipsesc doi dinți din față.

— Simpatică, spune el. Îmi trebuie o copie.

— Mă ocup imediat. Îi dau băutura și pun poza la loc pe pervaz. Ne așezăm pe canapea, iar el își pune brațul în jurul meu și se întinde să-mi tragă picioarele în poala lui. Îmi simt

inima în gât la gândul că am revenit atât de repede la vechea noastră rutină. Oare câte filme am văzut, stând amândoi ca acum, în camera mea din casa lui Katherine?

— Deci, trebuia să ne vedem la Katherine. De ce s-au schimbat planurile?

Ridic din umeri și iau o înghițitură de Red Bull.

— Katherine ar fi făcut, fără îndoială, scandal dac-ai fi venit în timpul unui salt. Nu știu dacă starea ei se înrăutățește de la tumoare sau de la medicamente, dar se crizează din te miri ce. Nu voiam s-o supăr pentru ceva care poate fi remediat atât de ușor.

— Hei, nu mă plâng. Fără spectatori, singur cu o femeie frumoasă, mai în vârstă…

— Care îți mânjește cu vopsea de păr tricoul.

— Adevărat, spune el, și încercăm amândoi să ștergem vopseaua, dar nu reușim decât să lăsăm o dungă gri pe negrul tricoului.

Afișez un zâmbet viclean și îi întorc tivul tricoului.

— Am o soluție la îndemână pentru această problemă.

El respiră brusc când îl sărut pe claviculă.

— Da, dar soluția asta riscă să creeze o problemă cu totul nouă.

După o discuție lungă în mașină, cu o seară în urmă, am decis să luăm lucrurile încet și să ne îndreptăm treptat spre punctul în care eram odată. Deși e puțin frustrant pentru amândoi, știu că e cea mai bună decizie.

După câteva minute, Trey îmi dă un ultim sărut, de data asta pe nas, și zice:

— Trebuie să te pregătești de plecare. Altfel…

— Da, știu. Dau pe gât și restul energizantului, strâmbându-mă la final.

El râde.

— De ce-l bei dacă nu-ți place?

— E amar, dar am nevoie de energie, zic eu, postându-mă în fața oglinzii ca să-mi aranjez părul ciufulit.

Trey mă urmează și se întinde să-mi pună ochelarii falși.

— Arăți ca o bibliotecară.

Are dreptate. Rochia albastră cade puțin deasupra genunchiului și e probabil cea mai demodată îmbrăcăminte pe

care am purtat-o vreodată, dar măcar e suficient de lejeră încât să mă pot lupta în ea, dacă e nevoie.

— Personal, spune el, prefer rochia roșie de seara trecută, dar cred că ar stârni niște priviri mirate în anii ’30. Și, din moment ce vei fi cu celălalt tip, și nu cu mine, votez cu două mâini pentru costumul de bibliotecară. Zâmbește, dar nu e tocmai un zâmbet de bucurie.

Fac un pas spre el și îmi pun brațele în jurul gâtului lui.

— Hei, o să fiu plecată doar un minut. Promit.

— Da, un minut aici, dar acolo, multe se pot întâmpla într-un minut.

— Dacă te consolează cu ceva, să știi că nu-i va plăcea că mi-am prins părul.

— Din cauza asta? întreabă el, plimbându-și degetul pe cicatricea mea.

— Parțial. Se simte vinovat, deși asta e o mare prostie. Aș fi putut să mor. Dar și înainte de cicatrice, mi-a spus că nu arăt precum Kate a lui, când am părul prins.

— Atunci ar trebui să-l ții prins tot timpul. Se strâmbă și dă din cap. Acum a vorbit iubitul gelos, nu-i așa? Și chiar dacă, într-un fel, am vorbit serios, de fapt am vrut să spun că, prins sau desfăcut, nu contează. Ești Kate a mea, oricum ar fi.

Mă ofer să fixez un punct stabil în sufragerie, din moment ce actualul punct e în camera mea, și Trey riscă să dea cu capul de tavanul meu înclinat. Dar vrea să-mi vadă totuși camera, așa că mă urmează pe scări și se întinde pe patul de-o persoană, cu tălpile lipite de tăblie.

— Îmi place cum arată, îmi spune, în timp ce stau pe marginea patului, lângă el. Iluminatorul, stelele fosforescente. Ți se potrivesc.

Râd.

— Mersi. Charlayne spunea că iluminatorul o sperie. Avea impresia c-o să sară cineva prin el și-o să aterizeze pe ea. Dar eu îi simt lipsa când nu sunt aici. E veioza mea încastrată. Scot cheia CRONOS din săculețul de piele.

Trey se întinde și atinge medalionul, pipăind clepsidra din mijloc.

— Pare atât de banală. E greu de crezut că te va trimite tocmai în Georgia, cu aproape un secol în urmă.

Mai întâi mă va trimite la Katherine, ca să mă pot întâlni cu Kiernan, apoi vom merge în Georgia. Dar e destul de complicat oricum, așa că doar zâmbesc.

— Cred că scepticul are nevoie de o demonstrație. Mă aplec și îi dau un sărut scurt de rămas-bun, apoi fixez acest loc ca punct stabil.

Trey, care evident nu poate să vadă interfața pe care o ating degetele mele, îmi aruncă un zâmbet ironic.

— Te distrezi tastând pe telefonul tău imaginar?

Îi dau un ghiont cu șoldul.

— Mă întorc repede – într-un minut.

— Prea mult.

— Treizeci de secunde.

Zâmbește, așezându-se cu capul pe perna mea.

— Mai bine.

∞

Îl aștept pe Kiernan în bucătărie când Daphne își vâră nasul rece în palma mea, apoi aleargă la ușa din spate, dând din coadă. Deschid ușa și ea sare în curte, fugind direct spre copacii din spatele magaziei, unde locuiesc veverițele. Mă îndoiesc că știe ce să facă în caz că prinde vreuna, dar misiunea ei permanentă o ține în formă, în ciuda faptului că toată lumea din casa asta se face vinovată de faptul că-i aruncă pe furiș prea multe gustări destinate oamenilor.

Când mă întorc, Katherine e acolo, îmbrăcată tot în halatul și papucii pe care-i purta când am dat buzna mai devreme în bibliotecă să-i dau veștile despre Moehler. Pare să aibă ceva mai multă culoare în obraji decât în ultima săptămână, deși cearcănele sunt tot acolo.

— Ultimele luni ne-au îmbătrânit pe amândouă, Kate.

Ridic din sprâncene, nedumerită, apoi îmi amintesc de șuvițele mele gri.

— Ah, da. Arată bine?

Zâmbește.

— Echipa de machiaj de la CRONOS ar zice că nu, dar eu cred că merge. Deși n-ar strica și-o pălărie. Aceea cloche, pe care am comandat-o, n-a ajuns încă?

Expresia neștiutoare de pe fața mea e un semn că habar n-am cum arată o pălărie cloche, pentru că îmi zice:

— Nu contează. O să-l întreb pe Connor. Am găsit-o pe internet. E cam demodată pentru anul 1938, dar, deh, e Marea Criză. Oamenii purtau ce găseau. Katherine își toarnă niște suc de merișoare și se așază pe scaunul de lângă fereastră, înfășurându-se mai strâns în halat. Vrei să treci în revistă și cu mine planul?

Am recapitulat totul cu Connor de câteva ori deja, dar implicarea lui Katherine s-a limitat la rolul de sfătuitor indirect. Connor discută cu ea, apoi vine cu sugestii și ne adaptăm. În majoritatea timpului, stă în camera ei. Nu știu dacă pentru a mă proteja pe mine de temperamentul ei sau dacă se simte prea slăbită pentru interacțiuni sociale. E adevărat că mă enervează des, dar mi-e dor să vorbesc cu ea și nu cred că îi place nici ei să stea deoparte.

— Sigur, îi zic, așezându-mă lângă ea. Dar trebuie să mă grăbesc. Kiernan va ajunge în curând.

— Încă ai de gând să-l pui să fie umbra ta, în loc să lucrați în echipă?

Încuviințez.

— Poate că e o măsură de precauție inutilă, dar prefer să fiu sigură. OK, potrivit jurnalului, grupul Deliei îl intervievează pe proprietarul Teatrului Morton. N-o să vorbesc cu ei, dar probabil o să-i urmăresc când pleacă. Scopul e să mă obișnuiesc cu locul. Kiernan va fixa niște puncte stabile în jurul hotelului, sau al locului unde stau, ca să îi poată supraveghea din cabană. Să sperăm că vom găsi locul și momentul potrivite în care să-i abordăm.

— Pari agitată. Katherine mă strânge de mână. Relaxează-te, o să te descurci.

Cred că-mi plac noile ei medicamente.

— Ai vreun pont din interior despre Georgia anului 1938?

Râde.

— Să spui cât de des poți „domnule” sau „doamnă”. Mai ales dacă vorbești cu cineva cu autoritate.

— Da, doamnă, răspund, zâmbind ironic.

— Păstrează-ți energia pentru Georgia. Mă strânge de genunchi și apoi se ridică s-o lase pe Daphne înăuntru. O să mă retrag, ca să te poți pregăti de plecare. Mă simt... bine, dar stările mele sunt imprevizibile, și Kiernan probabil că deja crede despre mine că sunt o harpie. Dau să protestez, dar ea ridică

mâna. E-n regulă, Kate, serios. Oricum, trebuie să o scot pe Daphne înainte să vină Kiernan, altfel va fi agitată toată ziua. Ah, aproape că uitasem, ai vreo veste de la Harry?

— Da. A ajuns la spital acum câteva ore. Bunicul e încă la terapie intensivă, dar starea lui e stabilă.

— Asta-i o veste minunată! Deborah știe?

— I-am trimis un mesaj.

Katherine ezită, apoi zice:

— Connor mi-a spus că o bănuiești pe Prudence cum că ar fi planificat excursia lui Deborah. Nu ești îngrijorată?

— Nu sunt sigură că ea a planificat-o. Iar Kiernan a spus că Pru e foarte imprevizibilă, așa că pot să mă înșel și mama să nu fie, de fapt, în siguranță. Dar nu cred că are ceva împotriva ei.

Observ o umbră de tristețe pe fața ei și îmi dau seama că tocmai i-am reamintit exact pe cine învinovățește Prudence, așa că schimb subiectul.

— Mama părea fericită. Săptămâna viitoare pleacă în prima călătorie în Bosnia și s-a împrietenit cu câteva doctorande care lucrează cu ea. Și chiar cred că e mai în siguranță acolo decât aici.

Katherine afișează un zâmbet obosit.

— Poate că ai dreptate, dar asta e o sabie cu două tăișuri. Dacă Prudence a trimis-o pe Deborah la mii de kilometri depărtare ca s-o protejeze, mă îngrijorează un pic ce plănuiește să facă în partea asta a Atlanticului.

∞

Undeva în Georgia

Cândva în 1905

Fac saltul în punctul stabilit de Kiernan și, când deschid ochii, văd copaci, mii și mii de copaci. Totuși, îi zăresc ca prin ceață, și apoi îmi dau seama că, de fapt, sunt reflectați în geamurile unei verande închise. Ies în curtea din față. Solul e noroios, probabil din cauza umbrei făcute de coroanele bogate ale copacilor, dar câteva petice de iarbă roșie japoneză, înaltă, au crescut totuși în jurul casei, laolaltă cu două tufișuri mari. Rămășițele florilor albe, cu marginile rumenite de soarele verii, încă atârnă de ramuri.

E o dimineață târzie sau început de amiază aici, oriunde ar fi „aici”. Kiernan a fost extrem de misterios când și-a făcut apariția acasă la Katherine, insistând să transfere punctul stabil în cheia mea, în loc să-mi dea coordonatele. S-a uitat consternat la șuvițele gri din părul meu și mi-a zis că trebuie să aduc vopseaua cu mine, dacă am de gând s-o folosesc. Fericită că nu era și Katherine în cameră, ca să-mi aducă aminte când a fost inventată vopseaua sub formă de spray, am ascuns tubul în rucsac, sub pălăria cloche pe care Connor a găsit-o în cele din urmă sub un teanc de hârtii din bibliotecă.

Soarele strălucește puternic pe cerul senin, cu doar câteva smocuri albe de nori. Unul dintre copacii din față iese în evidență, cu crengile groase, întinse până la pământ. Frunzele foșnesc în briza ușoară și petice de mușchi gri atârnă de crengile superioare. Mă uit peste umăr la căsuța mică, verde-închis, cu ornamente de culoarea salviei, și simt un iz de vopsea. Grilajele de la ferestre sunt atât de noi, încât reflectă razele soarelui.

Văd o lumină albastră în spatele verandei și o umbră înaltă în urma ei, apoi pe Kiernan venind spre mine.

— Ce crezi? întreabă el.

— Despre ce?

— Despre casă, spune. E a mea. Îți place?

— Ai cumpărat o casă? Unde suntem?

— Aproape de Bogart.

Ridic din sprânceană.

— Tipul din *Casablanca*?

— Cine? întreabă el, dând ochii peste cap. Nu, suntem în Georgia. La vreo 15 kilometri de Athens.

— *Când*? Văd abia acum că părul lui, care era destul de scurt în Boston, e din nou zburlit, intrându-i un pic în ochi și căzându-i pe umeri. E exact cum îmi place mie, și mi-aș dori tare mult ca gândurile mele să nu zboare prea departe. Cât a trecut de când te-am lăsat în Boston? Și, că tot veni vorba, de ce ai cumpărat o casă? Și cum de ai cumpărat o casă?

Zâmbește în colțul gurii.

— Ai început iar tirul de întrebări. Păi, să vedem. Suntem în 3 octombrie 1905, adică au trecut nouă săptămâni și o zi de când te-am văzut ultima oară. Cum de am cumpărat o casă? Ca urmare a unei investiții strategice într-un domeniu sportiv.

Mă gândesc o clipă, apoi zic:

— Ai făcut un pariu.

— Mai multe, chiar. Se așază pe treapta din mijloc, cu picioarele lungi, îmbrăcate în denim, întinse în față, și începe să rupă câteva mănunchiuri de iarbă roșie japoneză. Dacă sugerez o călătorie la New York City sau în Philadelphia în următorii ani, amintește-mi că e o idee foarte proastă. Și care era ultima ta întrebare?

Dau s-o repet, dar mă întrerupe:

— Ah, da. De ce? Păi, am nevoie de o locuință și trebuie să avem o bază de operațiuni, de preferat mai izolată, lângă Athens. Doi iepuri dintr-o lovitură.

— Dar avem nevoie de o bază de operațiuni în 1938, nu în 1905.

Kiernan lovește treapta de jos cu dosul bocancului.

— A fost construită cu trei ani înainte să mă nasc. Va fi în picioare mult după 1938 – am verificat. Sunt cincizeci de hectare aici, vreo treizeci de teren arabil și restul pădure. Cel mai apropiat vecin e cam la un kilometru și jumătate, poate mai puțin până 1938.

— Și ce vei face cu locul ăsta până în 1938?

Kiernan își dă părul din ochi, și întrezăresc o vânătaie mov la câțiva milimetri deasupra sprâncenei lui și o tăietură de vreun centimetru lungime, care trebuie să fi fost dureroasă în urmă cu câteva zile.

— Ferma va fi în grija unui administrator pe nume Owens, iar familia lui va sosi cam într-o săptămână. Vor locui în casa mai mare din spate. Tot ei se vor ocupa și s-o păstreze – se întoarce cu capul spre casă – în stare bună, pentru ca atunci când vin în vizită să nu trebuiască să mă ocup de mentenanță. Partea legată de afaceri îi revine avocatului meu din Athens. Având în vedere profitul pe care-l fac arendașii pe-aici, familia Owens e foarte mulțumită de acordurile financiare. Avocatul crede că sunt un american prost pentru că-s atât de generos, dar e suficient de inteligent să nu spună tot ce-i trece prin minte. Apoi, în primăvara anului 1938, fiul meu – un tânăr foarte chipeș, leit taică-său, aș putea adăuga – și-a făcut apariția în biroul avocatului, cu titlul de proprietate în mână, spunând că are de gând să locuiască în cabană în următorii ani, cât timp studiază la Universitatea din Georgia.

Observ că vorbește la trecut și îl întreb:

— Deci ai făcut deja toate astea? Chiar și vizita din 1938 a „fiului” tău?

— Da. Am fost tare ocupat. Mușcă dintr-un capăt al unui fir de iarbă și-mi oferă și mie o bucată. Măcriș. Are gust de lămâie. Vrei?

— Nu, mersi. Mă așez lângă el pe trepte. Deci ai pus totul la punct.

Ridică din sprâncene în sus și-n jos, apoi zâmbește batjocoritor.

— Acum că zici, da, cred că așa am făcut.

— Și chiar ai strâns destui bani din pariuri încât să cumperi o fermă?

— Da, și cred că ar trebui să-ți mulțumesc pentru idee. Filmele cu băiatul pe placa zburătoare? Ușile automate care se deschid în sus, în loc să se rotească?

Oftez, fără să mă mai obosesc să răspund, din moment ce știm amândoi că, în această versiune a realității, n-am văzut niciun film împreună.

— Având în vedere că mi-ai împuiat capul zilele trecute cu baseballul, sunt sigură că ai descoperit singur.

Strâmbă din nas.

— Nu pariez pe baseball. Adică, e în regulă dacă alți oameni fac asta… dar mie mi se pare aiurea. În general au fost campionate de lupte și câteva meciuri de fotbal. Mi-a luat în jur de o săptămână, pentru că nu puteam să pariez mereu în același oraș. Cu totul, am strâns puțin peste treizeci și opt de mii.

Probabil mi se citește pe chip că încerc să calculez rata inflației în minte, pentru că râde.

— N-am idee care e echivalentul în banii tăi, dar încă am douăsprezece mii în bancă – poate salariul pe trei ani al unei persoane din clasa mijlocie, în 1905. Haide, să-ți fac turul de onoare. Se ridică și se întinde să mă ajute și pe mine. Are mâna caldă, și simt același fior prin tot corpul, ca de fiecare dată când ne atingem. Îmi retrag mâna imediat, prefăcându-mă că-mi scutur ceva de pe rochie, și îl urmez până-n spatele casei.

— Ce-ai pățit la cap? îl întreb.

Râde.

— Ah, asta! Unul dintre riscurile de-a fi proprietar. M-am lovit când reparam niște lucruri prin cabană.

Trecem de colț și intrăm într-o curte care arată cu totul altfel față de curtea din față, unde copacii înalți, umbroși, se întind cât vezi cu ochii. Aici în spate e mai multă iarbă, și numai doi copaci. Unul seamănă cu arborii din față, iar celălalt, judecând după gropile împrăștiate pe pământ, e un piersic. În stânga e o magazie mică. Cauciucul din spate al unei biciclete, sprijinite de perete, se ițește din profilul metalic care constituie peretele mai lung. Lângă bicicletă zac o căldare din metal și diverse unelte. La optsprezece metri în spatele cabanei și al barăcii văd un gard din sârmă, și, mai în depărtare, un hambar și o altă clădire, care e, probabil, casa amintită de Kiernan.

În zare nu se văd vaci sau cai, dar pe lângă hambar parcă observ câteva găini rătăcite.

— E cam gol pe-aici, fermierule.

— N-am avut timp să mă joc de-a fermierul. Șeptelul o s-apară când sosește familia Owens. Deschide ușa din spatele cabanei, deși spațiul e mult mai mare pentru o construcție numită „cabană”. Intrăm într-o cameră încăpătoare, cu pereți și podea din lemn. În fața șemineului se află un covor țesut, multicolor, și o scară ce duce la etaj. În fața casei văd o mică bucătărie și două uși pe dreapta, ce dau în camera principală. Dacă pui la socoteală și mansarda, cabana e dublă ca mărime față de cea pe care am împărțit-o cu tata la Briar Hill.

— E foarte frumos, Kiernan. Mult mai spațios decât apartamentul tău. Sunt pe cale să întreb de ce a decis să investească într-o casă chiar acum, în momentele astea tulburi, îmi ascult firava voce interioară, care-mi șoptește că e mai bine să nu știu.

— N-avem curent electric și nici semnal. Dar există canalizare. Și apă caldă.

— Glumești? În 1905?

— Nu glumesc. Se duce spre una dintre uși și o deschide, dând la iveală o baie funcțională, cu toaletă, chiuvetă și o cadă mare, albă, cu picioare. În perete e fixată o mașinărie din fontă, ce pare desprinsă de pe coperta unui roman SF steampunk. Are cam un metru înălțime, capătul de sus străpunge tavanul, iar de la baza soclului ies conducte metalice care trec pe sub chiuvetă și cadă. O a treia conductă iese din spatele chiuvetei printr-o

gaură în peretele din stânga, deci presupun că duce la bucătărie.

— Ăsta-i monstrul care m-a lovit în cap, când l-am instalat cu Charlie. Funcționează pe benzină. Aprinzi flacăra de veghe și dai drumul la apă. Doar să nu-l atingi când pornește. Poți să încălzești un prosop numai dacă-l atârni, pur și simplu, în apropierea lui.

— Și drăcia asta se poate cumpăra din Bogart, Georgia?

— Nu. A trebuit să conduc până-n Atlanta. Deja mi-am făcut o reputație de american dubios. Charlie – localnicul care m-a ajutat să-l instalez – e cam gură-spartă, deci presupun că n-ar trebui să fiu surprins. Mă rog, n-au decât să râdă. M-am săturat de dușuri reci și de așteptat o jumătate de oră până să dau jos săpunul de pe mine. În fostul apartament, se făcea coadă la duș până la jumătatea holului, în majoritatea zilelor, și, când reușeai în sfârșit să intri, zici că făcea o veveriță pipi în capul tău.

— Bleah!

— Da, era bleah! Dintr-odată, are o privire ironică, apoi adaugă: Poate vrei să-ți pregătesc o baie, să scapi de vopseaua aia îngrozitoare din capul tău?

— N-am intenționat să fie atrăgătoare. E o deghizare.

— O travestire, mai bine zis. Dar cred că e suficient pentru moment. Îmi face semn să-l urmez înapoi în mijlocul cabanei. Camera mea e acolo, zice el, arătând spre mansardă. A ta e aici.

Poate că observă că mă încordez, pentru că adaugă imediat:

— Adică, e camera de oaspeți. E a ta când ai nevoie de ea. Știu că ai lucrat mai multe ore decât sunt într-o zi, deci ăsta e doar un loc în care să te refugiezi, dacă ai nevoie. Nu uita să-ți încarci computerul mai întâi, și nu te baza pe internet.

Ușa dă într-o cameră mică, cu o singură fereastră întredeschisă. Un pat dublu, acoperit cu o pătură din petice, ocupă aproape toată camera, dar mai e și un șifonier micuț, cu o oglindă din acelea cu mânere mici pe lateral, ca să poți ajusta unghiul din care privești. Seamănă mult cu un dormitor de la începutul secolului, cel puțin până când las capul pe spate și văd stele strălucitoare pe tavan.

Râd, dând din cap, iar el zice:

— O să le dau jos când nu stau aici. Dar nu le puteam lăsa în urmă. Arată spre pat. Amelia, soția lui Jess, mi-a dat pătura înainte să plec. Jess mi-a zis să te salut, apropo.

— Cum mai e?

— E bine, cred. Nu mi-a plăcut deloc să-l las acolo, fără cineva care să-l creadă, dar… i-am spus că-l mai vizitez când pot.

— E o cameră frumoasă. Îi zâmbesc cât pot de larg, deși camera și efortul depus pentru amenajarea întregii cabane mă fac să mă simt puțin ciudat, poate chiar ușor vinovată. Știu că nu crede cu adevărat că voi sta aici, cel puțin nu prea des, dar e mai mult decât evident că-și dorește lucrul ăsta. A construit locul ăsta având-o pe Cealaltă Kate în minte – o casă unde să-i ofere cât mai multe dintre utilitățile secolului XXI. Prin faptul că mi-o arată mie, are măcar senzația că ea e aici ca s-o vadă.

— Rochia ta din 1905 e în dulapul de-acolo, cu alte câteva lucruri. Am cumpărat două perechi de blugi băiețești, care îți vin sigur. Poate vrei să iei o pereche pe tine, înainte de lecții.

Mijesc ochii.

— Ce lecții?

Deschide unul dintre sertarele de sus ale șifonierului și scoate o armă. E mai mică decât cea pe care mi-a arătat-o înainte și pare mai modernă – o țeavă pătrată și scurtă, gravată, și un mâner din perlă.

— Dacă nu te-ai răzgândit cumva.

Înghit în sec și dau din cap.

— Situația nu s-a schimbat în niciun fel, deci nu prea am de ales, nu-i așa?

— Nu dacă nu vrei să stau pe lângă tine tot timpul. Și sincer, chiar și-așa, tot aș prefera să fii înarmată, pentru orice eventualitate. Dar nu-ți dau o armă până când nu mă asigur că o poți folosi corect. Așază pistolul pe marginea milieului alb croșetat, din centrul șifonierului, ceea ce îl face să arate și mai sinistru, apoi bate în sertarul de jos cu încheieturile degetelor. Blugii sunt aici.

— De ce trebuie să mă schimb? Pot să trag cu arma și în rochie.

— Da. Dar pentru cealaltă lecție, vei avea nevoie de blugi. Crede-mă. Închide ușa în urma lui înainte să apuc să pun alte întrebări. Și, cu toate că sunt tentată să deschid ușa și să-l urmez, poate e mai bine să-i fac pe plac deocamdată.

Blugii nu sunt croiți pentru o fată, fiind mai strâmți în șolduri și largi în talie, dar mă descurc. Cămașa din dulap e a lui

Kiernan, cred, pentru că trebuie să suflec mânecile, iar tivul îmi ajunge aproape de genunchi.

Deschid ușa și îmi dau seama că arma e tot în șifonier. Kiernan a lăsat-o intenționat, probabil, ca să fiu forțată să o iau. Un prim pas logic, având în vedere că trebuie să o ating ca să învăț să trag.

Totul mi-ar fi fost mult mai ușor înainte de Chicago. Nu mi-au plăcut niciodată armele, dar când Holmes a tras înspre mine, am trecut de la o simplă senzație neplăcută la ceva similar cu o fobie. Și, într-un fel, aspectul modern al acestei arme înrăutățește și mai tare situația. Cea cu care a tras Holmes era un revolver, dar, la fel ca arma pe care am văzut-o în apartamentul lui Kiernan, semăna mai degrabă cu un obiect de recuzită, ceva ce ar face parte dintr-o costumație de Halloween. Asta, pe de altă parte, arată, fără îndoială, ca una pe care o folosești pentru a ucide oameni.

„Nu e un șarpe, Kate. Ridică odată porcăria aia! Probabil că nici nu e încărcată”.

Îmi încleștez degetele pe ea și o ridic, simțindu-i greutatea în palmă. Apoi o ridic mai mult și țintesc spre o frunză din copacul pe care-l văd dincolo de fereastră.

— Să nu apeși pe trăgaci, bine? Ferestre din sticlă nu se găsesc pe toate drumurile.

Bine că n-am degetul pe trăgaci, pentru că tresar la auzul vocii lui. Dintr-odată, arma mi se pare și mai grea.

— E încărcată?

— Normal. Ce rost are o armă neîncărcată?

— N-aveam de gând să apăs pe trăgaci, zic eu, lăsând pistolul jos, ca să-mi ascund tremurul mâinii.

Zâmbește, dar privirea îi rămâne serioasă.

— Mă bucur, pentru că dacă ai fi ținut-o așa și ai fi tras, cu o singură mână, ai fi aterizat în fund și-ai fi rămas, probabil, fără un dinte. Întinde mâna spre mine. Pot s-o țin eu deocamdată, dacă vrei.

— Mă descurc. Apuc mânerul un pic mai strâns și îl urmez afară.

Kiernan a fixat o masă între două capre de lemn și a înșirat pe ea opt conserve din metal. La curea are prinsă o armă asemănătoare cu a mea.

— Unde e cealaltă? Revolverul?

— I l-am dat înapoi lui Jess, pentru orice eventualitate. Ăsta e mai bun, oricum.

— Arată prea modern pentru 1905.

Îl ridică și citește inscripția de pe spate. „Pistol Colt Automat Calibrul 32 Cartuș fără cant, Pulbere fără fum”. Apoi îl întoarce invers. „Brevetat de Browning. 20 aprilie 1897. 22 decembrie 1903”.

— Ambele sunt Colt, modelul 1903. Al tău e puțin mai nou decât al meu. Dă-mi să văd. Arată spre un număr, gravat deasupra trăgaciului.

— Al meu e 1903 și are un număr de serie din patru cifre. Dacă te uiți aici, vezi că al tău are cinci cifre, deci înseamnă că e mai nou. Arată modern pentru că modelul e clasic. Poliția și armata, plus câțiva gangsteri vor folosi modelul ăsta până în anii 1950. Deci probabil l-ai mai văzut în filme. L-am cumpărat pentru că e ușor de ascuns și de folosit. Îți amintești că arma lui Jess avea un ciocan în capăt, nu?

Singurul ciocan care-mi vine în minte e cel pe care-l folosești când bați cuie. Cred că mi se citește asta pe față, din moment ce Kiernan râde.

— Chestia aia mică pe care o tragi cu degetul mare? Ăla e ciocanul. Modelul ăsta, Colt, are ciocanul înăuntru, deci nu trebuie să-l ridici. Gloanțele sunt în cartuș, și e mai ușor să-l încarci. Opt gloanțe într-un cartuș. Trage și mai repede.

— OK. Frumoase îmbunătățiri. Iau arma înapoi și îi zâmbesc. Dar nu pot să cred că mi-ai adus o armă de fetițe. Mâner din perlă?

— Nu puțini pistolari au avut așa ceva.

— Cine? întreb. Belle Starr[21]?

Dă din cap.

— Știi ce? O să-ți fac o demonstrație cu a mea, apoi vei trage și tu cu a ta. Mai vedem noi dac-o să mai crezi că e o armă de fetițe, după ce-i simți reculul. Face un pas în față, țintind spre prima conservă. Să nu zici că nu ți-am spus: nu sunt chiar un trăgător de primă mână. Am noroc dacă nimeresc jumătate din ele.

Îmi bag degetele în urechi prima dată, dar zgomotul nu e atât de puternic cum mă așteptam. Kiernan lovește cinci conserve

[21] Femeie-haiduc americană, care a devenit cunoscută în întreaga țară mai ales după moartea ei violentă. (n.red.).

prima oară, și apoi le aliniem la loc. Reușește șase, după care vine rândul meu.

Sunt mai puțin agitată acum. Cred că, pe de-o parte, se datorează faptului că țintim conserve și pare mai mult un joc video decât o acțiune letală. Dar mă și obișnuiesc cu arma. O țin cu ambele mâini, cum făcuse Kiernan, și încep să țintesc, dar el mă oprește.

— OK, modelul ăsta are un recul mai mic decât majoritatea armelor, dar tot trebuie să te obișnuiești cu el. Ține brațele la același nivel și îndoaie coatele puțin. Trece în spatele meu, și respir brusc, știind că e pe cale să facă faza aia când tipul se apropie și își lipește trupul de cel al fetei, ca să-i arate cum să țină o armă. Dar nu face așa. Răsuflu ușurată, însă am toate simțurile în stare de alertă. Îmi repoziționează coatele, mai întâi dreptul, apoi stângul, atingându-mă ușor pe pielea dezgolită. Mă trece un fior, chiar dacă îi simt răsuflarea caldă pe obraz.

— Ești sigură că te simți bine, Katie? Nu trebuie să faci asta neapărat.

Scap un hohot de râs și dau din cap, bucuroasă că a interpretat greșit limbajul trupului meu. Nu arma mă neliniștește acum. Îmi îndoi ușor coatele, țintesc și trag spre prima conservă.

Ratez. La mai mult de-un kilometru. Nu știu dacă aș numi asta „recul” dar mișcarea bruscă mă ia prin surprindere, și mă dau înapoi câțiva pași, ciocnindu-mă de Kiernan. Poate că i-am acordat prea multă încredere, pentru că probabil știa ce se va întâmpla. Și deși ține brațele perfect poziționate, ca să-mi mențină echilibrul fizic, nu mă ajută cu echilibrul emoțional.

Bombăn o înjurătură, enervată oarecum de ratarea țintei, dar mai ales de starea pe care mi-o dă prezența lui Kiernan. De ce atingerea lui îmi provoacă o reacție atât de puternică, instinctivă, încât trebuie să mă lupt cu ea de fiecare dată? Îmi amintesc că Trey mă așteaptă în casa mamei și îmi forțez picioarele să se miște câțiva centimetri înapoi.

— Nu e așa ușor cum pare, nu?

— Nici pe departe, mormăi eu, mușcându-mi buza. A fost o ratare groaznică. Până unde se duc gloanțele astea?

— Hăt departe, de-asta tragem spre partea mai lată a hambarului. Deși cred că l-ai ratat și pe ăla.

— Ha, ha, ha! Foarte amuzant ești! Ridic arma din nou și trag. Ratez, dar nimeresc masa, și toate cele opt conserve se rostogolesc pe pământ. Am câștigat, îi zic. Scopul era să doborâm conservele, nu? Le-am trântit pe toate dintr-o lovitură. N-ai cum să mă întreci.

— Mă tem că nu așa funcționează lucrurile, iubire. Așază ultimele conserve și se îndepărtează.

De data asta, nimeresc a doua conservă. Țintеam spre prima, dar clar e o îmbunătățire.

După vreo jumătate de oră, am învățat deja de la Kiernan cum să reîncarc o armă și unde e siguranța, și mă descurc tot mai bine. Lovesc constant șase din opt conserve și, în cele din urmă, înregistrez o victorie indiscutabilă. În ce mă privește, trucul pare să fie să-mi țin respirația când trag, și, mai ales, să mă gândesc că totul e un joc. Dacă-mi amintesc că țin în mână o armă reală și posibil letală, nu reușesc să țintesc la fel de bine.

— E rândul meu, îmi spune Kiernan când trece în față, cu o expresie serioasă pe chip. Nimerește șapte de data asta, apoi din nou șase. Și, rândul următor, tot șase.

Mă descurc de minune să rămân serioasă și eu, până când se uită la mine și ridică din sprâncene, punct în care rânjetul meu victorios scapă de sub control.

— Când locuiam în Iowa, jucam întruna un joc video numit „Duck Hunt”. Deci poate… Ridic din umeri.

— Da, bine. O să duc astea în casă, spune el, simulând că e bosumflat. Ai obligația morală să mă ajuți să-mi vindec orgoliul de mascul rănit, acum că m-ai făcut de două parale, deci poate-ar trebui să te gândești la o soluție.

Pufnesc în spatele lui în timp ce-i observ umerii lați, de bărbată „de două parale”, și mă întreb cine i-a adus pe furiș o copie din Freud, cu un deceniu sau două în avans. Mă uit în jur după un coș de gunoi în care să arunc conservele făcute zdrențe, când Kiernan vine și îmi pune pe cap un fel de cască.

— Ce naiba…

— Măsură de protecție. Poartă și el una – arată ca o cască din piele, cu niște clape lungi și maro ce îi atârnă peste urechi.

— Arăți ca Daphne, zic eu.

— Am fost insultat și mai rău de-atât. Dar ar trebui să te uiți în oglindă înainte să vorbești.

— Și asta e o măsură de protecție pentru…?

Mă conduce spre colțul casei, în magazie. Roata pe care am observat-o mai devreme e prinsă de o bicicletă care seamănă mult cu a mamei, cea pe care o folosesc uneori în D.C., doar că sub cadru e un obiect ciudat, în formă de cilindru, și alte câteva componente suplimentare ici și colo. La câțiva metri mai departe văd o altă bicicletă, identică, doar că are un coș din răchită prins de bara din spate.

— Astea sunt căști de fotbal, de fapt, zice el. Nu există căști de motociclete în 1905, dar, bănuind că nu te-ai urca în ruptul capului pe așa ceva fără cască…

— Kiernan, astea arată ca niște biciclete obișnuite.

— Păi… *sunt* biciclete, în mare parte. Dar, dacă adăugăm un motor, poți merge mai repede. Ne așteaptă o mașină în 1938, însă mi s-a părut inutil să încerc să te învăț aici cum să conduci, din moment ce mașinile se schimbă mult până atunci. Așa că am cumpărat astea. O să reziste în magazia asta câțiva ani și…

Oftez, închizând ochii. Înțeleg oarecum rostul casei. Dar bicicletele? Kiernan pare să construiască o fantezie în locul ăsta unde mă aflu cu el, în 1905, și rătăcim prin sate, plimbându-ne cu bicicletele și făcând picnicuri sau mai știu eu ce.

— Kiernan, tu ai nevoie de un mijloc de transport în 1905. Eu nu. Mă ajut de cheile CRONOS.

Se sprijină de perete și mă privește lung.

— Speram să ne distrăm mai întâi, dar ai dreptate. Hai să intrăm în casă! Trebuie să vezi ce dezastru a lăsat bunicul tău în 1911.

13.

Mă așez la măsuța din bucătărie și-mi dau casca jos. Pe interior a căpătat deja o culoare uniformă de gri. Îmi las degetele să alunece pe suprafața ei și bineînțeles că mă umplu de vopsea de la nuanțatorul de păr.

Kiernan coboară de la mansardă, cu o cutie galbenă sub braț. Mi-o dă, și îmi plimb vârful degetului pe încheietura lui, lăsând o urmă argintie.

— Ups! zice, uitându-se la mine. Îmi pare rău.

— Siiigur că da. Nu te cred nici măcar o clipă. Cât de rău e?

— Ăă… e rău. Parcă ai purta o cască gri.

Mijesc ochii și trag cutia spre mine, fiind atentă la expresia lui Kiernan. Se uită la ea ca și cum ar conține ceva otrăvitor. Decid să o tratez cu ceva mai multă precauție și ridic capacul cu grijă.

Nu găsesc înăuntru șerpi sau păienjeni. În afară de un jurnal CRONOS pe fundul cutiei, nu văd decât bucăți decupate din ziare, poate în jur de douăsprezece, cu titluri de genul: „Scenă înfiorătoare la biserica Backwoods” sau „Morțile din comitatul Greene rămân un mister”. Majoritatea dintre ele cuprind doar texte, datate la sfârșitul lui septembrie 1911, dar două articole de la fund au și fotografii.

Încep cu ele, dar după ce văd pozele, îmi doresc să fi început cu textele, ca să mă pregătesc psihic. Imaginile sunt alb-negru, fără a fi neapărat sângeroase, doar sinistre ca naiba.

— Câți morți? întreb.

— Un articol zice că patruzeci și șapte, altul, că patruzeci și opt. A fost cel puțin un copil mic, deci, poate, cineva a numărat doar capetele din strane și nu s-a uitat și în poala oamenilor. Satul e izolat, dar articolele susțin că a fost nimicită toată populația. Câțiva dintre localnici veneau în oraș de câteva ori pe săptămână, pentru provizii, tot timpul la aceeași oră. După ce nu au mai fost văzuți două săptămâni la rând, cineva a făcut cercetări.

Imaginile surprind o biserică mică, rustică, cu un amvon ornamentat doar cu o cruce în mijloc. În dreapta amvonului se vede corpul unei femei, înalt și subțire, stând dreaptă pe banca

ei, cu capul sprijinit de peretele din lemn negru ce separă zona amvonului de cafasul mic din spatele lui. Un cufăr de dimensiunea unei măsuțe de cafea, înălțat pe niște picioare lungi și subțiri până în dreptul taliei femeii, e îndreptat spre stânga, cu capacul deschis. Ceva dinăuntrul lui reflectă lumina ce bate dinspre geamuri, dar nu-mi dau seama ce e.

Ochii mei evită din instinct prim-planul imaginii, unde trupurile sunt căzute într-o parte, sau sprijinite unul de altul, în majoritatea stranelor. Brațul unui copil atârnă în lateral. Trupurile par intacte, dar pielea de pe ele arată ciudat. Și sunt scofâlcite, unele chiar par mumificate.

— Observi ciudățenia? întreabă Kiernan, ghemuindu-se lângă mine, să se uite peste umărul meu. În afară de faptul că toți au murit înăuntrul bisericii. Și că toți arată de parcă viața s-ar fi scurs din ei.

— Păi… majoritatea sunt femei și fete. Două treimi, cel puțin. Ca la Estero, oarecum.

— Așa e, zice el. Bazându-mă pe ce am văzut, aș zice că la fel se întâmplă în majoritatea cultelor. Nu încerc să speculez de ce femeile sunt atrase în cultele astea mai mult decât bărbații, pentru că sunt sigur că-mi iau o lovitură în picior.

Primește lovitura oricum, doar pentru că s-a gândit la asta.

— E amuzant, mai ales că vorbește un tip care a fost cândva un cyrist loial…

— Pentru că *mama* lui l-a târât după ea, în caz că ai uitat. Mai vezi ceva ieșit din comun? Sau cel puțin ieșit din comun pentru Georgia, la patruzeci și ceva de ani după Războiul Civil?

Mă uit mai atent la poze. E greu de zis, pentru că fotografiile sunt pixelate și au o rezoluție proastă. Trupurile nu sunt nici ele într-o stare grozavă, dar unele par să fie albe, iar altele, afro-americane.

— E o congregație de rase mixte. Nu se obișnuiește pe-aici, nu?

— Nu, aprobă el. Și eu m-am gândit că e nefiresc, dar avantajul în a fi un american excentric e că poți pune întrebări fără ca localnicii să fie surprinși. E posibil să nu primești un răspuns complet sau sincer, dar cred că am obținut destule informații ca să pun totul cap la cap. Doamna Morton, de la magazinul de unde cumpăr ziarul local, mi-a spus că existau multe biserici mixte înainte de Războiul Civil, pentru că

plantațiile erau răspândite peste tot. Sclavii erau învățați să se roage în religia pe care o aveau stăpânii lor, și era mai ușor dacă participau la ceremonii împreună. După război, majoritatea religiilor s-au divizat în grupul de culoare și grupul alb. Inițial am crezut că sunt quakeri[22], dar stranele sunt aranjate altfel decât într-o biserică de quakeri, și doamna Morton mi-a zis că ordinul ăsta a părăsit Georgia cu mult înainte de război. Ea crede că sunt un fel de penticostali.

— OK, totul e interesant, ca să nu zic înspăimântător. Dar de ce crezi că are de-a face cu…

— Au murit din cauza unei bacterii, Kate. Cea mai solidă ipoteză oficială e că a fost infectată dinadins apa din fântână și, știind că aveau să moară, s-au adunat în biserică să-și petreacă ultimele clipe din viață împreună.

— Se știe ce fel de bacterie?

— Nu, deși mă îndoiesc că s-a făcut vreo investigație foarte amănunțită în Georgia rurală din 1911, mai ales pentru un grup care avea puține legături cu lumea exterioară. Se presupune că și-a făcut repede efectul – e un mormânt săpat în spatele bisericii, dar nu e nimeni în el. De-asta într-unul dintre articole se spune că s-au strâns pentru înmormântarea primei victime și apoi s-au infectat cu toții. Dar nu există niciun sicriu, niciun trup întins pe spate, pregătit de înmormântare, doar dacă nu e cumva vorba de femeia prăbușită în colț. S-a scris un pic despre povestea asta, pentru că e sinistră, dar a fost abandonată destul de repede.

— Ce fel de bacterie acționează atât de repede?

— Nu știu. Presupun că nu se întâmplă de la mama natură. Și… am mai văzut trupuri ca astea înainte. Prin 2070, în micul meu tur cu Simon.

Mai scot câteva articole din cutie.

— Și s-a întâmplat pur și simplu să dai peste… o chestie care se întâmplă peste șase ani? E…

Se uită-n podea.

— Nu. Căutam. N-am avut prea multe indicii, în afară de ceva ce mi-a zis Simon într-o noapte în New Orleans, înainte să te cunosc. Era supărat pe Saul că-l criticase pentru ceva. Și, după vreo zece băuturi, Simon începe să se plângă de faptul că Saul

[22] Membru al unei secte protestante pacifiste și austere, întemeiată în secolul al XVII-lea și răspândită în Anglia și în SUA. (n.red.).

vorbește întruna despre greșeala lui de la Six Bridges. S-a enervat rău când am adus vorba de asta mai târziu. Bineînțeles, a negat că mi-ar fi povestit despre Six Bridges. Văzând că nu-l cred, mi-a spus că s-a întâmplat când Saul era mai tânăr și mi-a sugerat să-mi țin gura dacă nu vreau s-o încasez. Ca și cum ar fi el în stare de așa ceva.

— De ce îmi povestești abia acum?

Își leagănă scaunul pe spate.

— Pentru că e o fundătură. Kate a întrebat-o pe Katherine, iar Katherine a zis că dacă e implicat Saul, atunci e ceva care s-a întâmplat probabil în anii 1850, poate în Massachusetts, Illinois sau Ohio. Au căutat prin locurile astea și n-au găsit nimic. Katherine a făcut cercetări chiar și în Georgia, când se desfășura acolo Proiectul Scriitorilor Federali, pe motiv că Saul fusese în zona aia cel puțin o dată, dar s-a întors cu mâna goală. Și când au extins căutarea, tot ce-au găsit cu numele Six Bridges a fost o bere, un film din anii 1950 și o pistă de biciclete pe undeva. Problema e că doar localnicii îl numesc Six Bridges, pentru că șase poduri trebuie să treci ca să ajungi acolo. Nici măcar nu e un oraș. Și nu exista în 1938, când Katherine a studiat hărțile din Georgia. Aproape că uitam de el dacă Charlie, guralivul care m-a ajutat să montez boilerul de apă, nu-mi zicea că se duce la vânătoare de rațe, cu fratele lui, pe Six Bridges Road.

— Așadar, ce zici să facem? Nu știm dacă e mâna lui Saul, și, dac-ar fi, nu știm ce-a folosit. Nu cred că putem să ajungem acolo și să-l așteptăm să apară. Dacă e o bacterie care se transmite prin aer?

— Corect, zice el. Dar nu trebuie să fim de față dacă mergem și fixăm punctele stabile în avans, cum am făcut când îi căutam pe Pru și Simon la Norumbega. Six Bridges ar putea fi la o oră de-aici. Mergem cu o săptămână mai devreme, sau cam așa, fixăm „camerele de supraveghere”, fie vorba între noi, și plecăm. Apoi, voi urmări punctele stabile de aici, de la cabană. Dacă Saul își face apariția și pune ceva în fântână, intervenim. Dacă asta plănuiește să folosească pentru Selecție, atunci avem nevoie de o mostră.

Fac ochii mari.

— În niciun caz n-am de gând să mă întorc cu ceva care e potențial letal.

— Nu e ca și cum am avea alte opțiuni, Kate. Dacă Saul are un antidot pentru cei Aleși, atunci și noi, ceilalți, trebuie să începem să lucrăm la unul.

Are dreptate, dar tot nu-mi place ideea.

— Îți dai seama că nu putem face nimic ca să-l împiedicăm, da? Dacă facem o schimbare cât de mică, Saul s-ar prinde, ceea ce ar putea afecta singura cronologie în care știm cu certitudine că suntem aici tocmai ca să-l oprim. Și da, sunt conștientă că vorbesc precum Katherine în momentul ăsta, dar știm amândoi că am dreptate.

— Așa e, spune el, uitându-se din nou la poze. Aș vrea să pot acționa de unul singur, dar unul ca mine ar atrage și mai mult atenția. Cum ai zis și tu, majoritatea sunt femei. Dac-am merge împreună, ne-am preface că suntem un cuplu la o plimbare de weekend, cu bicicleta. Chiar dacă avem timp să fixăm doar unul sau două puncte stabile, pot să fac din nou saltul mai târziu, în toiul nopții, să zicem, și pot să adaug locuri specifice pe care să le urmărim.

Mi se pare rezonabil. Trebuie să verificăm dacă bănuielile noastre sunt adevărate. Singura întrebare e dacă să mă întorc să discut cu Katherine și cu Connor. Dar tot ce avem de gând să facem e să fixăm niște puncte stabile, deci nu știu ce rost ar avea o întrunire de-o oră în care să dezbatem aceste planuri noi.

Îi arunc lui Kiernan casca din piele.

— Vezi dacă poți să cureți asta cât mă spăl eu pe păr. Înțeleg că găsesc o rochie pentru 1911 în dulap?

— Da. Dar poate ar trebui mai întâi să înveți să mergi pe motocicletă.

— Kiernan, chestiile alea nu sunt motociclete. Sunt cel mult motorete. Am condus un scuter prin campus un an de zile înainte să plec din Iowa. Am și un permis drept dovadă, deci mai degrabă te-aș învăța eu pe tine.

∞

Comitatul Greene, Georgia

7 septembrie 1911, 10:00

Ferma arată puțin mai vioaie când ieșim pe ușa de serviciu direct în 1911. Câmpul din spatele casei a fost plantat cu

porumb, dar presupun că până acum a fost recoltat, pentru că se văd numai coceni uscați, unii tăiați deja. Magazia e proaspăt vopsită și au fost adăugate mai multe mese – arată oricum mai bine decât șopronul unde am tras la țintă. În dosul magaziei, un rând de vreo doisprezece piersici se întinde în direcția casei. Simt un iz de fructe fermentate de la cojile piersicilor răscoapte, împrăștiate prin iarbă.

Se pare că am exagerat cu asemănările dintre bicicleta asta și scuterul pe care am mers în Iowa. Are cam aceeași înălțime, dar de două ori greutatea lui. Totuși, îmi ia vreo zece minute ca să-l ajung din urmă pe Kiernan, și el nu se împotmolește de niște haine la care trebuie să fie atent în permanență, ca materialul să nu se prindă în spițe sau să ia foc de la motorul deja bine încins, după câțiva kilometri.

Drumurile din Georgia rurală nu sunt făcute pentru bicicliști. Suntem întâmpinați cu claxoane și urlete din partea șoferilor care, în mod evident, nu înțeleg conceptul de a împărți drumul cu alții. Suspectez că majoritatea fluierăturilor se datorează faptului că sunt o femeie în fustă cu crăpătură. Când stau în picioare, pare o fustă normală, lungă, dar, călare pe bicicletă, e evident că – *icnesc* – am picioare care se conectează undeva la mijloc. Am văzut femei mergând pe biciclete pe străzile din Boston, și chiar la Expoziția Mondială, deci, aparent, în privința asta, Georgia e cu aproximativ un deceniu în urmă față de restul țării. Doar nu se pune problema să poți merge pe bicicletă așezată într-o parte, pe șa.

Ori de câte ori se aude un claxon, Kiernan se uită în urmă ca și cum are de gând să întoarcă bicicleta și să-i învețe o lecție.

— De ce nu-i ignori? Decid să nu subliniez că, de fapt, nici n-ar fi altceva de făcut, din moment ce ei gonesc cu șaptezeci de kilometri la oră, și noi ne chinuim cu patruzeci, sau chiar mai puțin dacă suntem în urcare.

Lăsând la o parte șoferii idioți, pe drumul principal călătoria a fost chiar plăcută – nu mai stătusem în aer liber mai mult de câteva minute de o grămadă de timp, deci e o schimbare de ritm bine-venită. Acum că virăm pe Six Bridges Road, îmi doresc ca drăcovenia asta să fi avut o șa capitonată cu silicon, ca la bicicleta mamei. Devine dureros de clar că numele „Six Bridges Road” e pe bune doar în sensul că există poduri, posibil șase,

până ajungem acolo. Partea cu „Road”[23] e înșelătoare – e mai curând o cărare anevoioasă și plină de gropi prin pădure, presărată cu câte o băltoacă de dimensiunea unui piscine pentru copii.

Aproape c-am ajuns la ultimul pod când Kiernan iese de pe cărare și înaintează câțiva metri în pădure. Îl urmez și îl văd că scoate o cheie din coșul din spatele bicicletei. Desface șuruburile de la una dintre cele două console care susțin motorul, apoi aruncă cheia și un șurub, cu piulița aferentă, în spatele unui copac, iar pe cealaltă piuliță, cu șurubul ei, în buzunar.

— OK, am înțeles faza cu cheia. Dar de ce ai aruncat celălalt șurub?

— Ei vor avea sigur o cheie. Dar vor fi nevoiți să caute un șurub și-o piuliță care să se potrivească.

— Hei, ce idee bună!

— Pari surprinsă.

— Nu, spun în timp ce întoarcem bicicletele pe drum. Ți-am făcut un compliment. Ar trebui să încuviințezi și să zici „mulțumesc”.

— Serios? O să țin minte, pentru data viitoare.

— Suna ca o supoziție, nu-i așa? Trebuie să raționalizez atunci complimentele. Dacă arunc cu ele prea ușor, își pierd valoarea. Iar egoul tău…

— Pe care l-ai rănit dincolo de limite, trăgând cu pistolul mai bine decât mine și apoi refuzând să iei lecții de mers pe motocicletă.

Simulez o privire enervată de întreruperea lui.

— Cum ziceam, egoul tău n-are nevoie să fie hrănit. Dar imediat ce rostesc cuvintele, îmi dau seama că nu le consider adevărate. Din când în când îl surprind uitându-se la mine în momente în care lasă garda jos, cu o privire atât de vulnerabilă, încât am impresia că văd în el un copil de opt ani. E clar că-i plac tachinările continue, și părem să intrăm firesc în această rutină. Deci, la fel de firesc, mă întreb dacă așa era și cu Cealaltă Kate. Oare și el își pune aceleași întrebări în legătură cu Trey – că ne-am afundat atât de ușor în vechile (cel puțin pentru mine) și plăcutele noastre obiceiuri? Sau acum că am petrecut

[23] Drum (n.red.).

ceva timp împreună și mă cunoaște mai bine, vede în mine o fată care doar arată ca aceea pe care a iubit-o?

Râde.

— Ah, dar întotdeauna mă pot baza pe tine că vei înfige un ac în mine dacă mă umflu ca un balon.

Cred că ăsta e răspunsul la întrebarea mea.

Asemenea ultimelor două poduri peste care am trecut, podul al șaselea e construit din șipci cu crăpături mari, prin care poți vedea apa tulbure de dedesubt. Trecem cu bicicletele peste șipci, și Kiernan îmi zice:

— În cazul în care experiența mea anterioară cu sudiștii se aplică, ne vor oferi mâncare și băutură. Deși nu știm sigur dacă Saul a trecut sau nu pe aici, propun să evităm orice ar fi putut să intre în contact cu apa din fântâna lor – deci aproape tot. Când ne oferă ceva, hai să inversăm obiceiul cu ospitalitatea! E o pungă mare cu bomboane în coș. Nu cred că pe-aici copiii primesc dulciuri foarte des, iar Jess mi-a dat cât pentru un an.

— Sper că nu e chestia aia scârboasă cu voronic, zic eu, iar rânjetul lui mă face să mă gândesc că exact astea ar fi fost cuvintele Celeilalte Kate.

La vreo cincisprezece metri de pod, cărarea se arcuiește și copacii se răresc, dând la iveală câteva clădiri, înconjurate de petice de teren agricol în nuanțe de verde și galben, mărginite de păduri dese, precum cea din spatele nostru. Doi băieți și-o fată mai mare se joacă cu o minge pe unul dintre câmpurile din față, cam la jumătatea drumului către sat. Ai zice că se joacă de-a prinselea cu un cățel, o corcitură cu păr scurt.

— Copiii…, spune Kiernan, cu o voce monotonă.

— Da.

— Sunt fantome, Kate. Trebuie să ne gândim la ei ca la niște fantome. Orice-am face, nu putem schimba nimic…

— Bine. Fantome.

Câinele ori ne aude, ori ne miroase, pentru că, dintr-odată, se răsucește și o ia la fugă pe cărare, spre noi, lătrând tare.

Fata aleargă după el.

— Bull! Vino-aici!

Din fericire, Bull e mult mai mic decât dobermanii cyriști. Măcar o parte din el e Boston terrier, cu ochii bulbucați, cu blana tigrată și albă, și e plin de atitudine. Se oprește la vreo trei metri

în fața noastră, iar Kiernan își mută bicicleta în fața mea, întorcând roata spre interior, ca barieră.

Fata, care de aproape pare cu doar câțiva ani mai mare decât mine, vine alergând în urma lui, cu băieții după ea. Sunt gemeni, au în jur de șapte sau opt ani, păr blond roșiatic care le intră în ochi, o mulțime de pistrui și sunt îmbrăcați în salopete. Amândouă perechile de ochi sunt ațintite asupra bicicletelor noastre.

Sunt niște fantome pline de viață.

— Bull, am zis *nu*! Lătratul continuă până când fata strigă: Câine rău!

Brusc, parcă cineva a apăsat pe un buton. Lătratul lui Bull se transformă într-un scâncet și câinele dă din coadă, venind spre fată și lăsând o dâră subțire și umedă pe țărâna din spatele lui. Mă îndoiesc că fata îl bătuse vreodată, dar sunt sigură că altcineva o făcuse și că în acel moment strigase „Câine rău!”

Fata își trage în jos rochia prea strâmtă și cu câțiva centimetri mai scurtă decât permite moda actuală, și își dă pe după ureche o șuviță de păr blond-albicios, în timp ce ne măsoară cu ochii ei de un albastru pal și puțin bănuitori. Analizează fusta mea cu crăpătură, apoi bicicletele, după care îl studiază câteva secunde în plus pe Kiernan. Se îmbujorează și își mută privirea înapoi la mine.

— Nu vă faceți griji. Bull nu mușcă, spune ea.

De parc-ar vrea să-i demonstreze contrariul, Bull ne aruncă fără vlagă un ultim mârâit și își înfige dinții în mingea pe care o ține fata.

Cei doi băieți încuviințează, iar unul adaugă:

— Dar se va repezi în piciorul tău dacă are ocazia, și te va mirosi în locuri în care probabil nu vrei să fii mirosit.

— Și se va pișa pe pantofii tăi, spune celălalt băiat.

— Jackson, tacă-ți gura aia spurcată! Și tu, Vern. Sunt doamne de față.

Vern, sau cel căruia cred că i se adresează așa, îi aruncă un rânjet obraznic.

— Nu văd decât o doamnă, Martha. Tu ești doar o fată.

Martha smulge mingea din colții lui Bull și o aruncă spre băiat, dar el se ferește.

— Și arunci ca o fată.

Celălalt băiat îl bate pe umăr și-i zice:

— Asta a fost bună, Jack!

Apoi aleargă amândoi spre sat. Bull se uită cu jind în direcția lor, dar într-un final alege să rămână cu Martha.

— Nu sunteți de pe-aici, spune ea. Nu e o întrebare, ci o afirmație categorică. Veniți de la universitatea din Athens?

— Da, doamnă. Eu sunt Matthew Dunne, iar aceasta e logodnica mea, Kate Keller. Studiază la Institutul Lucy Cobb.

Ne puseserăm de acord înainte că numele lui cu iz străin și prenumele meu scris cu cratimă ne-ar fi făcut să părem și mai dubioși, dar partea cu logodna e improvizație. Probabil are dreptate, pentru că dacă suntem logodiți e mai ușor de acceptat că umblăm singuri, fără însoțitor, dar tot sună ciudat.

— Martha Farris. Se apleacă, imitând vag o reverență. Băieții sunt verii mei, Jackson și Vernon. Să-i scuzați, domnișoară, că n-au deloc maniere. Încercăm, dar se pare că nu se prinde nimic de ei.

Îi răspund cu un râs nervos.

— E-n regulă. Am văzut și mai rele, crede-mă.

Când se uită din nou la Kiernan, el dă drumul consolei care susține motorul și-i arată fetei șurubul din mâna lui.

— Am ieșit la o plimbare. Căutam un loc bun pentru picnic, dar mă tem că am avut ghinion cu una dintre biciclete. Știți pe cineva care are o cheie și poate un șurub în plus?

— Așteptați un minut, spune Martha, îndepărtându-se puțin pe cărare ca să ia mingea. Se strâmbă dezgustată când o vede plină de noroi cleios de la saliva de câine. Se apleacă s-o șteargă pe iarbă, după care o vâră în buzunar.

— Haideți! Earl are o cheie. Nu știu de șurub, dar el potcovește caii și repară căruța, deci dacă el n-are, noi nici atât. Pășește alături de mine pe marginea cărării, cu Bull printre picioarele ei, înaintând prin iarba înaltă.

— N-am mai văzut o fustă cusută la mijloc ca asta nici măcar în Greensboro. Așa se îmbracă femeile în Athens?

— Doar când merg pe bicicletă, zic eu. E mult mai ușor.

Se uită din nou la bicicletă și încuviințează.

— Așa o fi. N-am văzut nici bicicletă cu motor. Fac pariu că nu sunt ieftine.

— Sunt mai ieftine decât o mașină, spune Kiernan. Și aproape la fel de utile. Asta dacă nu plouă. Sau dacă nu pică motorul.

Afișează cel mai frumos zâmbet al lui, cel care-i luminează ochii și-l face aproape irezistibil.

Chipul și gâtul Marthei se roșesc instantaneu. Presupun că într-un oraș cu mai puțin de cincizeci de oameni, dintre care două treimi sunt femei, nu întâlnește prea mulți bărbați tineri. Împing roata de la bicicleta mea într-a lui, ca să-i fac semn să se abțină cât de cât, dar nu face decât să-și lățească zâmbetul uitându-se la mine, având clar impresia că sunt geloasă.

Îmi dau ochii peste cap și mă uit din nou la fată.

— Aveți un sat frumos, Martha. Cum se numește?

Ridică din umeri, ridicându-și fusta din nou.

— Unii de pe-aici îi spun Six Bridges, la fel ca orășenii. Dar sora Elba zice că trebuie să folosim numele corect, God's Hollow[24].

Numele mă trimite imediat cu gândul la Harry Potter[25] și mă uit agitată spre câmp, așteptându-mă să văd umbra unei serpertine mari unduindu-se prin iarba înaltă.

— God's Hollow e un nume mult mai poetic, zic eu.

După expresia Marthei îmi dau seama că nu e tocmai de acord, dar zâmbește politicos. Apoi întoarce capul într-o parte, ca și cum ceva îi atrage atenția. După o secundă, aud muzică – un imn care îmi sună vag cunoscut. Sunetul e slab, iar notele curg într-un vibrato straniu, teribil de frumos.

— Ce se aude? întreb.

Ea pufnește iritată și se uită spre sat.

— E sora Elba, care-mi amintește de lecția de muzică.

— Dar cum se numește instrumentul?

— Armonică. Seamănă cu o harpă din sticlă. Bunicul surorii Elba i l-a dat moștenire și-a învățat-o să cânte. Ea l-a învățat la rândul ei pe fratele Ellis, cu ani în urmă. Dar el e și mai bătrân decât ea, și nu va rămâne veșnic printre noi, deci cineva trebuie să îi ia locul, pentru că sora Elba nu poate să predice și să cânte în același timp. Așa că am fost aleasă eu.

Din tonul ei reiese că nu o consideră ca pe o mare favoare.

— Sună foarte frumos, îi zic.

Kiernan adaugă:

— Pariez că și tu cânți minunat.

---

[24] În traducere, „Peștera lui Dumnezeu". (n.red.).

[25] Referire la Peștera lui Godric, unul dintre cei patru fondatori ai școlii Hogwarts. (n.red.).

Marthei îi revine roșeața în obraji, dar zâmbește.

— Ai pierde pariul. Jack spune că sună de parcă omor purcei. Și are dreptate, într-un fel. Sora zice că trebuie să mai exersez.

Muzica se termină înainte să intrăm în satul compus din vreo duzină de clădiri, majoritatea case mici, ordonate. Locul pare pustiu.

— Unde-i toată lumea?

Martha face semn spre stânga. În depărtare se văd două grupuri de oameni și câțiva cai, lângă copacii care înconjoară satul.

— La câmp. O să mă duc și eu mai încolo, dar în dimineața asta o ajut pe sora Elba cu prichindeii.

Prima clădire din dreapta pare să fie biserica – nu se vede nicio turlă, doar o cruce mare de lemn deasupra ușilor duble din față.

— Crezi că sora Elba m-ar lăsa să văd obiectul din sticlă... cum se numea? zic, în timp ce îmi trag bicicleta deoparte și o sprijin de un copac mare de lângă capelă.

— Armonică. Poți s-o întrebi dacă vrei. Oricum, mai întâi tre' să te duc la Earl. Cred că acolo au fugit Jack și Vern, ca să-i dea de știre că avem vizitatori de la oraș.

Și are dreptate. Ușile capelei se deschid câteva secunde mai târziu și băieții își fac din nou apariția, fiecare ținându-se de mâna unei femei înalte, subțiri, îmbrăcată într-o rochie albastru-închis, și ajutând-o să coboare treptele. E clar că aceasta e femeia al cărui trup apărea în fotografii, în fața congregației. Părul ei gri-cenușiu e împletit pe spate și prins într-un nod strâns. Are pielea de culoarea cafelei cu lapte și pare precaută la început, judecând după postura dreaptă și rigidă, dar când ne apropiem, văd că zâmbește larg și fără reținere.

— Bine-ați venit în God's Hollow! E o zi superbă, nu-i așa? Vocea îi tremură puțin. Spre deosebire de copii, care au un puternic accent sudist, al ei nu e atât de pronunțat. Sunt sora Elba Terry, liderul acestui mic grup.

— Soră Terry, numele meu e Matthew Dunne, iar aceasta e Kate Keller. Ne cerem scuze pentru deranj, dar căutam un loc de picnic și mă tem că am avut un mic incident cu una dintre motocicletele noastre.

— Îmi poți spune „soră Elba” sau „soră”, ca toată lumea. Face câțiva pași în față, și-atunci îmi dau seama că e oarbă sau, oricum, pe cale să orbească.

Sora Elba îi lasă pe gemeni s-o ghideze până ajunge lângă noi, apoi se întinde să pună mâinile pe bicicleta lui Kiernan. Dau s-o avertizez că motorul e încins, dar probabil că simte căldura în aer, pentru că mâna i se oprește la doi centimetri de el.

— Ce mașinărie minunată! La ce viteză ajunge?

— La aproape cincizeci și șase de kilometri pe oră, doamnă.

Îi arunc lui Kiernan o privire crucișă. Singura șansă ca bicicleta asta să prindă o asemenea viteză e dacă transportă un copil flămând pe panta unui munte în jos. Dar Kiernan se pare că vrea din tot sufletul să creadă ce i-a spus vânzătorul, din moment ce, aparent, nu-și dă seama că denaturează realitatea.

— O, grozav! spune Sora Elba râzând. Ce invenții uimitoare apar în ziua de azi! Acum douăzeci de ani, când acești ochi erau mai puternici, aș fi cerut-o ca să dau o tură. Întoarce capul spre mine și mi se adresează cu o voce vioaie: Jackson zice c-ai adoptat îmbrăcămintea rațională[26].

Sunt confuză preț de un minut, până când îmi dau seama că se referă la fusta cu crăpătură.

— Ah, doar când merg pe bicicletă, îi răspund, apoi îmi dau seama că n-ar fi numit-o „rațională”, dacă ar fi considerat-o scandaloasă.

Mijește ochii spre fustă, deci poate că vede, totuși, ceva.

— Ei bine, mă bucur că a revenit din nou la modă și sper că de data asta va rămâne. Eu însămi am purtat pantaloni bufanți, înainte de război, când călătoream și țineam predici împotriva sclaviei. Dar toată lumea era prea ocupată să se holbeze la mine și majoritatea oamenilor ignorau ce predicam. Așa că am renunțat. Cum i-am spus Marthei și femeilor mai tinere din congregația noastră, rochia cu pantaloni bufanți era mult mai practică în viața de zi cu zi. Dar lor li se pare că arată caraghios. Nu-i așa, Martha?

---

[26] E vorba despre mișcarea Rational Dress Society, apărută în 1881, la Londra, care manifesta împotriva modei ce deforma silueta sau împiedica anumite mișcări ale corpului (corsetul, pantofii cu toc înalt, crinolinele), promovând ținutele confortabile, care nu afectau în niciun fel sănătatea și libertatea de mișcare a femeilor. (n.red.).

Martha pare să se simtă puțin stânjenită, ca și cum nu vrea să mintă, dar nici să insulte alegerea mea vestimentară. În cele din urmă, găsește o cale de mijloc.

— Perechea pe care mi-ai arătat-o tu, soră Elba, arăta caraghios. Dar ce poartă fata seamănă în mare parte cu o rochie adevărată. Nu și când face un pas mare, dar m-aș putea obișnui cu asta.

— Atunci o să văd dacă găsesc un material să i-l dau mătușii tale data viitoare când ai nevoie de o rochie nouă.

Martha strâmbă un pic din nas.

— Da, doamnă. Mulțumesc.

— E plăcerea mea, Martha. Băieți, fratele Earl e în atelier sau pe câmp? Sora Elba se uită peste umăr, unde îi lăsase pe Jackson și Vernon. Cei doi se joacă acum pe treptele capelei, cu încă doi copii mai mici, care li s-au alăturat. Un al cincilea copil, parcă abia ieșit din scutece, stă pe iarbă, întinzându-și mânuțele dolofane ca să i le lingă Bull.

Unul dintre băieți strigă:

— Nu știm. Noi am fost pe câmp cu Martha și Bull.

— O să-l chem eu, soră, se oferă Martha. Băieții n-or să știe să explice cum trebuie. Și domnișoara Keller oricum se întreba dacă poate să se uite la armonica ta.

Îmi rețin un zâmbet, fiindcă în mod sigur Kiernan ar fi fost perfect capabil să explice ce căutăm, dacă băieții l-ar fi condus până la atelier. Martha pare să-și dea seama, câteva secunde mai târziu, că oferise o scuză patetică doar ca să i se alăture lui Kiernan. Roșește și mai rău și se holbează în pământ.

Sora Elba chicotește subtil.

— E-n regulă, Martha. Dar ia-i și pe băieți cu tine. Dacă Earl e pe câmp, o să alerge după el. Când îl găsești, întoarce-te aici pentru lecția ta. Accentuează puțin ultimul cuvânt.

— Martha iar își dă ochii peste cap ca o neobrăzată, soră Elba.

Martha scoate mingea din buzunar și o aruncă înspre băiat. De data asta nu ratează, și băiatul scoate un urlet când mingea îl lovește în umăr.

— Martha, chiar a trebuit să faci asta? Și tu, Jackson, n-am nevoie de văz ca să știu că verișoara ta ar prefera să stea afară într-o zi așa frumoasă ca aceasta, dar cu toții avem responsabilități, nu-i așa? Când tu și Vernon vă întoarceți, luați-i pe copiii mai mici în cotețul găinilor, pentru că sunt sigură că

aveați o sarcină pe care n-ați terminat-o. Și de data asta nu-l mai lăsați pe Isaac să stea în țarc!

Vernon mârâie și o imită destul de bine pe Martha cu datul ochilor peste cap, apoi pleacă împreună cu fratele lui.

Kiernan se întinde spre mine și mă strânge de mână.

— Ne vedem curând, Kate.

E prima oară când mă uit din partea asta la fața lui, fără să-l văd purtând casca de protecție. Tăietura pe care o observasem mai devreme, deasupra ochiului, pare mai mică acum, iar vânătaia de sub ea, care era de un mov-albăstrui, a început să pălească. Îmi păstrez observația pentru mai târziu, din moment ce nu-l pot întreba chiar acum.

Sora Elba mă ia de braț și urcăm treptele spre biserică, ferindu-ne de două fetițe foarte diferite una de cealaltă. Una e blondă și palidă, ca Martha și gemenii, cu picioarele lungi și subțiri și cu genunchii noduroși. Cealaltă, care pare puțin mai mică, e afro-americană și are încă obrajii durdulii și constituția unui copilaș. Le zâmbesc și scot cheia CRONOS din bluză, ca să fiu gata să fixez un punct stabil de îndată ce am ambele mâini libere, spunând în tăcere o rugăciune de mulțumire că singurii oameni din jur sunt ori prea tineri ca să fie atenți, ori prea orbi ca să vadă ce fac.

— Ești muziciană, Kate? mă întreabă sora Elba când ajungem în capătul scărilor.

— Nu, din păcate, nu. Am luat lecții de pian câțiva ani, dar nu erau de mine. Dar studiez istoria, iar Martha mi-a spus că harmonica e destul de veche.

— De fapt, se spune *ar*-monica, fără „h”. Și da, e foarte veche. Dacă ne luăm după unchiul meu – și trebuie să recunosc că nu sunt pe deplin convinsă de spusele lui –, acesta a fost unul dintre instrumentele fabricate chiar de Benjamin Franklin.

Intrăm în clădirea mică pe care mi-o amintesc din articolul din ziar și mi se taie respirația. Aproape că vizualizez cadavrele în strane și preoții în altar.

Sora Elba, care încă mă ține de braț, probabil că îmi simte starea de spirit, pentru că întreabă:

— Ce s-a întâmplat, copilă?

Mă chinui să găsesc o scuză rezonabilă și, în cele din urmă, îmi vine în minte ceva oarecum adevărat.

— Tocmai mi-am amintit de bunicul meu.

— A murit recent? întreabă, mângâindu-mă pe braț. E într-un loc mai bun. Îi simți lipsa și e în regulă. Asta-i ordinea firească a lucrurilor. Acum ai un înger care te veghează în fiecare zi.

Când aud ultimele cuvinte, mă trece un fior. Mă veghează – posibil. Înger – nici chiar așa.

Pare să știe ca-n palmă planul sanctuarului. Își face drum până în partea din față a bisericii, trecându-și degetele peste stranele din dreapta. Profit de ocazie ca să activez interfața cheii CRONOS și să fixez un punct stabil chiar după rândul din spate, apoi o urmez către altar.

Biserica arată diferit acum, când o văd din față – nu e același unghi ca acela din fotografii, deci nu mai sunt tulburată de imaginea cadavrelor. Încăperea e frumoasă în simplitatea ei, iar soarele amiezii strălucește blând pe băncuțele lustruite din lemn și acoperite cu perne artizanale. E o diferență de la cer la pământ față de opulența unui templu cyrist, dar mi se pare că sunt mai multe șanse să găsești aici îndrumarea divină pe care o cauți.

— Ai o biserică frumoasă, soră Elba. Fixez alt punct stabil din unghiul ăsta, apoi merg în cealaltă parte.

— Ah, biserica nu este a mea, copilă. Eu doar am privilegiul să predic aici.

— Ce confesiune are comunitatea voastră? întreb, pe de-o parte, fiindcă mă interesează, și, pe de altă parte, pentru că pot fixa mai multe puncte stabile dacă o țin de vorbă.

— E o întrebare foarte bună. Din păcate, n-am un răspuns. O parte dintre membrii familiei mele erau protestanți. Probabil tu îi numești quakeri. Dar cu toții avem credincioși diferiți. Eu predic din adâncul sufletului meu, și, uneori, ei sunt de acord cu mine. Alteori, nu. E-n regulă. Stă în ordinea firească a lucrurilor ca oamenii să venereze în felul lor. Dacă unii au păreri atât de diferite, încât nu pot fi fericiți aici, în cele din urmă se vor sătura de bombănit și-și vor vedea de viață. Ca Martha. E aproape adult și ne va părăsi în curând. Nimic n-o reține aici, deci se va muta la oraș și, cu voința lui Dumnezeu, își va găsi un bărbat *al ei* și nu va mai face ochi dulci celor deja luați. Sora Elba râde, dând din cap. Dar sper că Martha își va găsi drumul înapoi la noi, cândva, și, în momentul în care va lua această decizie, va ști că e loc și pentru ea aici. Întoarce capul spre zona unde eram ultima oară când vorbisem și mijește ochii, apoi întoarce din nou

capul, până mă zărește. Dumnezeule, copilă, zbori ca un fluture. Ce te frământă?

— Chiar nimic, spun, în timp ce fixez alt punct stabil, spre ușa mică de pe partea dreaptă a bisericii. Mi se întâmplă să fiu puțin hiperactivă. Nu știu dacă „hiperactiv” e un cuvânt care se folosește în 1911, dar bănuiesc că înțelege ea ce vreau să spun.

Se uită la mine încă un minut, dezorientată. Am o senzație tare ciudată, ca și cum vede dincolo de gândurile mele.

— Dar nu ăsta-i adevărul, așa-i? E clar că te împovărează ceva. Nu ești îngrijorată din pricină că tânărul tău e plecat cu Martha?

— Ah, nu, doamnă. Nu e asta… o problemă.

— Sunt o bună ascultătoare, dacă vrei să-mi spui ce-ai pe suflet. Rămân tăcută, iar ea chicotește ușor. Deci nu ești pregătită. Atunci, vino aici, să-ți arăt invenția lui Ben Franklin. Scoate niște sunete minunate, odată ce-i arăți cine-i șeful.

Deschide cufărul de lemn, care părea dreptunghiular în poza din ziar, dar de fapt e conic, cu o latură de aproape două ori mai lată decât cealaltă. Cutia are peste un metru lungime și, poate, jumătate de metru lățime și înălțime, în capătul mai larg. Înăuntru e un obiect din sticlă, ce seamănă puțin cu un con de înghețată, lat într-un capăt și ascuțit în celălalt. Când mă uit mai de aproape, văd că de fapt e format din zeci de boluri de cristal băgate unul într-altul și legate pe un fus. Marginile bolurilor sunt pictate într-o secvență de șapte culori diferite. În fața cutiei e înghesuită o farfurie întinsă, plină cu apă.

Sora Elba își trece grațios arătătorul peste marginile instrumentului.

— Franklin provenea dintr-o familie de quakeri. Se spune că a făcut instrumentul ăsta pentru stră-străbunica mea. Unul dintre boluri s-a spart când l-am adus din Canada. M-a costat o avere să-l transport, și-am fost îngrijorată tot drumul că se va face țăndări. Mai e un bol cu o ciobitură – îl vezi? chiar aici? –, deci probabil îl vom pierde și pe acesta în curând. E păcat, dar nu-i nimic. Mă gândesc că totul face parte din ordinea firească. Vrei să-ncerci?

— Sigur. Sincer, aș prefera să plec, acum că punctele stabile sunt fixate, dar din moment ce asta a fost scuza mea ca să intru în capelă, acum mă simt obligată.

— Ai folosit vreodată o mașină de cusut?

— Nu. O văzusem pe bunica Keller folosind una, dar a ei era un model electric care funcționa la priză, așa că nu intru în detalii.

— Ei bine, această pedală de-aici învârte armonica, la fel cum cea de la mașina de cusut mișcă acul. Apeși pedala, apoi îți bagi degetele în apă și le ții pe marginile sticlei, în timp ce se învârte.

— Deci culorile diferite reprezintă note diferite?

— Exact. Culorile primare reprezintă gama Do major. Haide, încearcă!

Apăs pe pedală cu piciorul drept și îmi umezesc degetele, apoi le lipesc de marginile roșii, galbene și albastre din mijloc. Se-aude mai întâi un scârțâit, apoi niște note vagi.

Sora Elba zâmbește.

— Încordează-ți degetele. Încearcă să pui aceeași presiune pe toate.

Când apăs puțin mai tare, notele se combină. N-aș numi-o muzică, dar e mai puțin deranjantă pentru ureche. Mai încerc câteva note și înțeleg frustrarea Marthei. E mai ușor de cântat la pian.

După o notă ascuțită, râd și mă dau deoparte.

— Ar trebui să exersez o grămadă ca să pot cânta atât de frumos cum cântai tu mai devreme.

— Într-adevăr, e nevoie de timp. Și din acest motiv, chiar și după trei luni, tot trebuie să-i sucesc mâna Marthei, ca s-o aduc aici.

— Dar… Martha zicea că învață să cânte la armonică pentru că asta urmează să facă ea mai încolo. Și adineauri…

E o urmă de întrebare în vocea mea, iar sora Elba zâmbește.

— Vrei să spui, de ce mai exersează, dacă pleacă? Păi, la lecții reușesc să petrec timp cu ea. Vorbesc cu ea, încerc s-o fac și pe ea să stea de vorbă cu mine, să știe că e dorită aici, chiar dacă nu va rămâne niciodată. Mi se pare important să știi că ești dorit, că e nevoie de tine, nu crezi? Îți oferă ceva de care să te agăți, când ești într-un loc străin. Cum ești tu acum, nu-i așa, copilă?

— Ei, nu chiar, zic eu. Studiem amândoi la universitatea din Athens.

— Dar nu sunteți de prin locurile astea. Nu se simte Georgia în vocea ta. Am călătorit mult, mai ales înainte de război, și mă pricep de obicei la accente, dar pe-al tău nu-l pot desluși

nicicum. Și al băiatului tău e puțin ciudat, are ceva irlandez în el. Dar al tău… al tău e o amestecătură.

— Părinții mei locuiesc lângă Washington, D.C. Sunt profesori. Am călătorit și eu puțin. Și probabil am învățat jumătate din tiparele mele de vorbire de la televizor și din filme, dar nu adaug și asta.

— Profesori! Ei, de-asta te-am plăcut din prima. Am plecat din Georgia în Canada când eram mică. Familia mea a mai rămas acolo și după terminarea conflictelor, dar eu m-am întors în sud, ca să predau la Biroul pentru Refugiați. Earl, cel cu care vorbește băiatul tău acum, e unul dintre primii pe care i-am învățat să scrie și să citească. Desigur, guvernul a oprit finanțarea pentru școlile alea foarte repede. Și încă mai era de lucru, așa că unii dintre noi am creat God's Hollow la scurt timp după aceea. Cândva aveam șaptezeci și patru de oameni aici, dar îmbătrânim, și majoritatea copiilor nu rămân, cu toate că primim vagabonzi și orfani tot timpul. Vom muri în cele din urmă și copacii vor înghiți din nou pământul. Dar nu-i nimic. Asta e ordinea firească a lucrurilor.

Mă trece un fior când mă întreb cât le va lua copacilor să pună stăpânire din nou pe sat după ce Saul preia controlul. Nu e nimic firesc în planurile lui, și chiar dacă sora Elba nu mai are mult de trăit, copiii de-afară au toată viața înainte.

— Ar fi bine să mă duc la… Matthew și la ceilalți. Mulțumesc că mi-ai arătat armonica, soră Elba. E frumoasă.

— Cu multă plăcere.

Dau să apăs pe clanța ușii, când vorbește din nou.

— Copilă?

— Da, doamnă.

— Orice problemă îți macină sufletul, pari o fată suficient de deșteaptă. Îți vei da seama cum s-o rezolvi.

— Dar dacă nu poate fi rezolvată? întreb, chiar înainte să-mi dau seama ce vorbesc. Sau dacă nu pot s-o rezolv fără să rănesc și mai mulți oameni?

Sora Elba face o pauză ca să închidă cutia armonicii, apoi se îndreaptă spre trepte, oprindu-se la câțiva metri de banca unde va muri.

— În timpul războiului și după el, oamenii erau puși mereu în fața unor astfel de decizii. E o lecție grea în viață, dar trebuie să accepți că unele lucruri nu stau în mâinile tale. Altfel, n-ai avea

nicio clipă de pace. Repari ce poți și la restul renunți. Pur și simplu renunți.

Trebuie să plec de-aici înainte să cedez și să-i spun să-i adune pe toți și să se întoarcă înapoi în Canada. Împing ușa, bucuroasă că nu-i mai văd pe copii pe trepte.

Fixez un punct stabil pe pajiștea din fața bisericii și altul lângă ușa din lateral. Încep s-o iau în direcția în care au plecat Martha și Kiernan, fixând încă două puncte stabile, din mers.

Apoi aud râsete la dreapta. Gemenii și alți doi copii sunt înăuntrul unui țarc mare din plasă, în spatele caselor, cu găinile alergându-le printre picioare. Cel mai mic încearcă din răsputeri să tragă de sârmă ca să li se alăture celorlalți, iar Bull face ture în fața cotețului, lătrând la găini. Probabil sunt obișnuite cu el, pentru că-l ignoră și continuă să ciugulească din noroi.

În spatele cotețului, văd fântâna.

Mă furișez prin spatele celor două case și fug repede să fixez două puncte stabile, unul spre fântână și altul în spatele ei. Apoi mă mut mai aproape și fixez unul chiar deasupra. Cine sosește prin acest punct stabil va cădea pe fundul fântânii, dar e singura cale prin care pot să mă asigur că vom vedea clar dacă Saul se atinge de sursa de apă.

— Hei!

Tresar, dar nu e decât Jackson. Sau Vernon. Celălalt geamăn e chiar în spatele lui. Amândoi duhnesc un pic, probabil de la mâzga maronie care li se scurge pe tivul salopetelor.

— Ce faci? întreabă unul dintre ei.

Decid să le spun adevărul gol-goluț – deși nu complet.

— Mă uit la fântâna voastră.

— De ce? întreabă celălalt geamăn.

— Pentru că-mi plac fântânile.

Primul geamăn încuviințează chibzuit.

— Da, asta e chiar adâncă. Aveai de gând să-ți arunci lanțul ăla vechi ca să vezi cât durează până cade la fund?

Râd.

— M-am gândit la asta. E chiar urât, nu-i așa? Dar mi l-a dat bunica, așa că aș face bine să-l păstrez.

Pare dezamăgit.

— Putem folosi o piatră.

— De fapt, trebuie să plec. Îmi puteți spune unde este atelierul fratelui Earl?

— Chiar lângă casa lui.

— Și care-i casa lui?

— Ultima pe stânga. Ia-o drept și-o s-o vezi.

Celălalt băiat se uită la fratele lui, apoi la mine, și un zâmbet larg i se întinde pe fața pistruiată.

— Martha tot trage cu ochiul la el, să știi.

— La fratele Earl? întreb eu, ironică.

— Nu! La *iubitul* tău.

Apoi amândoi încep să chicotească.

— Ei, atunci aș face bine să plec repede, nu-i așa? Le zâmbesc, dar apoi zâmbetul îmi încremenește pe față când mă lovește din plin realitatea faptului că amândoi vor fi morți înainte de sfârșitul lunii. Mă întorc și o iau la goană pe drum, dar lacrimile îmi încețoșează privirea și mă izbesc de Martha la colțul străzii. Îmi pare rău! Îmi feresc capul când trec de ea, dar mă vede că plâng.

— Hei, stai! Ce ți-au spus Jack și Vern – nu e adevărat.

— Stai liniștită, Martha.

Mă apucă de braț.

— Nu, serios. Nu vreau să te enervezi… pe el. Că el nici nu s-a uitat la mine. Jur.

Îmi mușc buza și încerc să-mi țin lacrimile-n frâu.

— Știu, Martha. Nu asta e problema, bine? Serios. Nu sunt supărată pe el. Nici pe tine. Muzica asta pur și simplu… m-a întristat puțin, bine? Mi-a amintit de niște lucruri pe care aș vrea să le uit.

Nu pare convinsă, dar încuviințează.

— Da. Și mie mi se întâmplă așa câteodată.

Kiernan deja vine spre noi, împingând bicicleta.

— Trebuie să mă întorc la sora Elba, altfel o să-mi țină iar o predică despre responsabilitate. În fine, mă bucur că v-am cunoscut. Sper s-aveți un picnic plăcut.

— Mulțumim, Martha. Și noi ne bucurăm că te-am cunoscut.

Martha se îndreaptă spre biserică, oprindu-se să zbiere în direcția cotețului.

— Jack și Vern, dacă sunteți mai deștepți decât o capră, o să fiți în districtul vecin până îmi termin lecția.

— Nu ne e frică de tine, Ma-a-r-tha. Apoi se-aud râsete.

„Fantome. Doar fantome”.

Kiernan vede că sunt supărată, și pare, la rândul lui, puțin neliniștit.

— Ai putut să…? întreabă el.

Încuviințez.

— Cam zece în total. Biserica, afară câteva, și unele la fântână.

— Bravo! zice, punându-și un braț în jurul meu și trăgându-mă mai aproape. Zic să trecem cu bicicletele peste pod, să le aruncăm în pădure și să o luăm pe scurtătură, spre casă.

— Nu te contrazic.

Trecem repede de biserică și îmi iau bicicleta de lângă copac. Muzica armonicii, stridentă și mult mai sinistră sub degetele Marthei, se aude prin ferestrele deschise, în timp ce împingem bicicletele pe drum. Înainte ca roțile să calce iarba, apăs manivela pentru motor, ca să blochez sunetul. Nici nu-mi pun casca, doar pornesc motorul și o iau înapoi pe cărare, dornică să aștern cât mai mulți kilometri și ani între mine și God’s Hollow.

14.

Când mă întorc în casa mamei, la exact treizeci de secunde după ce am plecat, așa cum promisesem, îl găsesc pe Trey stând în pat, sprijinit într-un cot și fixând punctul stabil. Cred că o parte din mintea lui nu crezuse pe deplin că toată povestea asta e reală, pentru că face ochii cât cepele, rămâne cu gura căscată și culoarea pare să-i fi dispărut din obraji.

Probabil și eu arăt la fel. Cele șase ore pe care le-am petrecut în 1938 au fost o dezamăgire, după vizita de la God's Hollow. Kiernan a încercat să mă convingă să ne odihnim mai întâi, dar tot ce voiam era să termin călătoria mai repede, ca să mă pot întoarce acasă. *Aici.* Sunt prea obosită ca să le dau lui Katherine și lui Connor tot raportul la care se așteaptă imediat cum sosesc. Trey, pe de altă parte, mi-a spus că nu vrea să știe detalii, lucru pentru care, acum, îi sunt mai mult decât recunoscătoare.

După un moment lung, Trey închide ochii și scutură din cap. Apoi se întinde să-mi dea jos pălăria și ochelarii.

— Ți-ai făcut ceva la păr.

— Da, păi griul nu mi se potrivea. Îmi place mai mult pălăria.

— Deci… cât timp ai fost plecată?

Afișez un zâmbet obosit.

— Treizeci de secunde.

Mă lovește ușor pe cap cu pălăria, apoi se întinde ca să mă tragă lângă el.

— Nu la asta mă refeream, știi bine. Întrebam cât ai umblat, nu cât timp ai fost plecată de aici.

— Să știi că n-are niciun sens ce spui.

— Kate, nimic din toate astea n-are sens.

— Bine. Am fost plecată șaisprezece ore și un pic. A trebuit să fac o călătorie în plus, și lucrurile au luat-o razna.

— Cum adică razna?

N-am de gând să plâng. Am plâns destul pentru o zi. Așa că îmi mușc buza și întorc privirea. Primul lucru pe care pun ochii e tavanul meu, acoperit cu steluțele fosforescente. Îmi plăceau la

nebuniile, dar acum sunt tentată să mă ridic în picioare și să le smulg, una câte una.

Trey mă trage mai aproape, ca să stau cu capul pe umărul lui, și apoi îmi ridică bărbia spre el.

— Hei, eram curios, bine? Nu e un interogatoriu. Pari epuizată. Vrei să plec, ca să dormi puțin?

— Nu. Adică, da, sunt obosită, și probabil n-o să fiu o companie plăcută, dar… nu vreau să stau singură. Poți să rămâi? Încă puțin măcar? Poate ne uităm la un film.

Coborâm la parter să luăm băuturi, popcorn și DVD-ul cu *File de poveste*, și apoi urcăm din nou în camera mea. Punem unt adevărat pe popcorn, pentru că, așa cum fac de obicei, urmează să ronțăi boabele nedesfăcute și să scormonesc cu degetele până la fund ca să apuc și ultima fărâmă de savoare sărată și plină de grăsime, dar acum sunt prea obosită ca să mănânc mai mult de câteva boabe. Ultimul lucru pe care mi-l amintesc e cum coboară Buttercup în ham și tresare, în timp ce Fezzik începe să îi care pe toți trei pe Stâncile Nebuniei[27].

Când deschid ochii, cerul din fereastra de deasupra mea e de un albastru întunecat, cu câteva urme de portocaliu prăfuit și mov. Îmi țin capul pe pieptul lui Trey, iar el citește exemplarul meu din *Sub aceeași stea*[28].

Mă întind spre noptieră și iau sucul din care băusem înainte să adorm. Sorb puțin ca să scap de respirația de dragon și apoi mă întorc și mă ghemuiesc lângă Trey.

— Hei, somnoroaso!

— Scuze. Cât am…

Mă sărută în creștet.

— Vreo trei ore. Dar nu-i nimic. Plănuiam să citesc cartea asta de ceva timp.

— Puteai să pleci acasă.

— Știu. Și-o să plec într-o oră sau două, pentru că mâine avem școală. Dar acum mi-e foame.

— Da, și mie. În afară de pumnul de floricele, ultima oară când am mâncat a fost cu vreo zece ore în urmă, înainte să plecăm în 1938 – sandvișuri storcite, cu brânză și fructe din coșul de picnic. Dar apoi am observat că punga cu bomboane

[27] Secvență și personaje din filmul *The Princess Bride.* (n.red.).

[28] *The Fault in Our Stars,* roman de dragoste, devenit bestseller în 2012, al autorului american John Green. (n.red.).

era tot acolo și m-am enervat atât de tare pe mine însămi că am uitat să o dau copiilor, încât mi-am pierdut pofta de mâncare.

— Deci, zice Trey, comandăm pizza sau mâncare chinezească?

— Hm… moo goo gai pan și supă wonton. Și un rulou cu ou. De la Red Dragon. Au mâncare bună și sunt la vreo șase cvartale de-aici, deci o să ajungă repede.

O oră mai târziu, cutiile goale în care fusese mâncarea de consolare zac împrăștiate pe măsuța de cafea. Rupem prăjiturile cu răvaș, și Trey află că o nouă „garderopă” îi va aduce bucurie și schimbare în viață. La mine scrie că șlefuirea continuă poate transforma o „rijă” de fier într-un ac. Se pare că firma care se ocupă de răvașe are nevoie de un corector mai bun.

Trey mă ajută să strâng masa și, în timp ce mă spăl pe mâini la chiuvetă, vine din spate și mă cuprinde cu brațele. Mă întorc și îl sărut prelung, lent. Aș fi putut să rămân acolo măcar o oră în plus, dar el se retrage mult mai devreme și mă conduce înapoi pe canapea, unde ne tolănim amândoi.

Presupun că vrea să continuăm ce am început la chiuvetă, dar, în schimb, mă întreabă:

— Deci, ce s-a întâmplat azi?

— Credeam că nu vrei detalii.

— Nu vreau, dar să spunem ce simțim face parte din treaba aia cu comunicarea deschisă și sinceră. Nu trebuie să-mi dai toate detaliile, dar vreau să știu de ce ești atât de tristă. Nu doar acum, ci de când te-ai întors. Parcă ai un nor deasupra capului.

Adevărul e că n-aș vrea să vorbesc cu nimeni acum, nici măcar cu Trey. Nu știu de ce, dar mai ales cu Trey, pentru că nu-mi plac alegerile pe criterii morale pe care trebuie să le fac. Mă va privi altfel când își va da seama că deciziile mele vor duce la moartea unor oameni nevinovați?

Dar dacă nu vorbesc cu el, va crede că îi ascund ceva, și nici asta nu e bine.

— Știi că ți-am spus de o Selecție?

— Planul bunicului tău de a elimina jumătate din planetă?

— Da, acela. Credem că Saul a făcut mai întâi un experiment pe un sătuc din Georgia, în 1911. Indiferent ce-a folosit, i-a omorât pe toți, aproape cincizeci de oameni în total. Câteva săptămâni mai târziu, autoritățile le-au găsit cadavrele în bisericuța lor.

— Credeam că Saul nu poate folosi cheia.

— Nu poate. Asta s-a petrecut când era mai tânăr, înainte să distrugă CRONOS.

— Și de unde știi că el a făcut-o?

— Există niște dovezi circumstanțiale destul de solide, dar nu, nu suntem siguri încă. Asta a fost prima noastră oprire, azi. Am fixat puncte stabile, astfel încât Kiernan să monitorizeze diverse locuri din sat. Am întâlnit o doamnă drăguță, mai în vârstă, și niște copii, care vor muri în câteva săptămâni, odată cu restul oamenilor din comunitatea lor. Și n-am putut să împiedic lucrurile să se întâmple, Trey. Aș putea să mă întorc, să-i spun surorii Elba să îi strângă pe toți și să plece înainte de venirea lui Saul. Aș putea s-o conving să mă creadă.

— Și… de ce n-o faci?

— Pentru că Saul va găsi un alt sătuc retras și va încerca din nou. Am avut noroc să găsim locul ăsta – e, probabil, singura noastră șansă să aflăm ce plănuiește să folosească pentru Selecție. Aș putea să apelez la măsuri extreme și să-l împușc, dar aș crea alte complicații, din moment ce nu știm sigur dacă Saul a fost singurul membru CRONOS implicat în sabotaj. Orice lucru pe care l-am face e posibil să schimbe cronologia în care eu exist ca să-i opresc pe cyriști. Pe scurt, nu pot întreprinde nimic care să-i dea de bănuit că există cineva care știe ce plănuiește el. Și asta mă face să mă simt vinovată, și furioasă, și… Îmi acopăr ochii cu mâinile și apoi mi le înfig în păr.

— Of! Toate opțiunile sunt groaznice.

— Dar unele sunt mai groaznice decât altele, nu? Există rele mai mici pe care trebuie să le accepți, ca să oprești un rău mai mare.

— Așa o fi. Dar e mult mai greu să fiu obiectivă când le atribui chipuri oamenilor pe care acest așa-zis rău mai mic îi va ucide. Și în ce punct aceste rele „mai mici”, adunate rând pe rând, ajung să nu mai fie, de fapt, atât de „mici”?

Trey rămâne tăcut un minut, apoi spune:

— OK, poate sună siropos, dar de fiecare dacă când am o dilemă morală, Estella recită o poezie pentru redarea seninătății, sau o rugăciune, ce-o fi. Nu-mi amintesc cuvintele exact, dar e ceva despre cum să schimbi ce poți și să accepți că nu poți schimba totul. Poate trebuie să te obișnuiești cu ideea că

nu poți salva pe toată lumea și să te gândești la oamenii pe care îi *vei* salva, dacă-l oprești pe Saul.

Seamănă cu sfatul pe care mi l-a dat sora Elba când am plecat din capelă. Și știu că e un sfat bun, dar…

— Marea problemă e că pe-acolo se strecoară un „dacă”. *Dacă*-l oprim pe Saul. Nu am certitudinea că suntem în stare. În ultima parte a rugăciunii pentru redarea seninătății, nu se spune că trebuie să ai înțelepciunea să faci diferența între ce poți și ce nu poți schimba? Când totul e un haos, ca acum, nu e atât de simplu, și chiar dacă, în teorie, sunt lucruri pe care le-aș putea schimba, cine știe ce altceva vor da peste cap. Inclusiv propria mea existență. Nu există o rugăciune de seninătate și pentru asta?

∞

După ce pleacă Trey, mă gândesc să merg sus să dorm. Dar sunt prea tensionată din cauza discuției noastre și îmi vin în minte aceleași gânduri. Mai bine le tranșez cu Connor și cu Katherine. Sper că ea e cât de cât în formă, pentru că e singura care bănuiesc că are răspunsuri la întrebările mele.

Când cobor, îi găsesc pe amândoi pe canapeaua din sufragerie. Katherine a făcut duș și nu mai poartă pijamaua cu care era îmbrăcată când am vorbit mai devreme în bucătărie. Sper că ăsta e un semn bun.

— Bine, zic, așezându-mă pe scaunul din fața lor. Vestea bună e că treaba din 1938 a mers destul de bine. Am petrecut cinci ori și ceva hoinărind prin Athens, pe lângă campus și Morton Building, unde lucrau astăzi Delia, Abel și Grant. M-au întâmpinat niște priviri dubioase când am intrat într-o cafenea din partea aia a orașului, pentru că nu mi-a trecut prin minte că segregarea e valabilă în ambele sensuri. Adică… sunt sigură că m-ar fi lăsat să cumpăr o cană de cafea, dar tipul din spatele tejghelei s-a agitat rău când am intrat, probabil pentru că eram de una singură. M-am prefăcut că mă rătăcisem și-am cerut indicații spre campus. Și atunci i-am văzut pe toți trei, ieșind din Morton Building împreună. Am mers în urma lor câteva cvartale, până să se despartă undeva aproape de Broad Street.

Katherine încuviințează și zice:

— Grant. Cum arăta?

— Înălțime medie, structură musculoasă, păr șaten. Tânăr. Părea agitat. Delia îl tot sâcâia în legătură cu ceva.

— Grant probabil era la început. Dacă asta e una dintre primele lui călătorii înseamnă că avea vârsta ta, sau cu un an mai mare, cel mult. Delia era simpatică, dar avea reputație de instructoare dură. E cam strictă când vine vorba de reguli. Katherine strâmbă puțin din nas când vorbește, și eu îmi rețin un chicotit.

E mai mult decât ironic să o aud criticând pe cineva pentru implementarea unor reguli. Îi arunc o privire lui Connor și văd că și el încearcă să se abțină. Dar când observăm ce fețe facem amândoi, izbucnim în râs.

— Ce-i?

Katherine își dă ochii peste cap când se prinde și începe și ea să râdă. A trecut ceva timp de când nu i-am mai auzit râsul. Aș vrea să închei discuția aici, într-o notă veselă. Dar se uită amândoi la mine, așteptând să continui.

Katherine zice:

— Bănuiesc că mai ai și altceva să ne spui. Are brațele încrucișate la piept și stă ușor cocoșată, ceea ce mă face să mă întreb, pentru o fracțiune de secundă, dacă îi e frig. Totuși, îmi pare cunoscută postura ei. Mă uit în jos și îmi dau seama că și eu stau la fel, ca și cum mă pregătesc de un șoc.

— Îți amintești că Saul a zis ceva de un loc numit Six Bridges? În Georgia? întreb.

— Nu. În apropiere de Athens?

— La vreo patruzeci și opt de kilometri, spre Greensboro. Poate s-a referit la el ca la God’s Hollow.

— Nu-mi sună cunoscut. De ce?

— Toți cei care locuiau acolo au fost uciși în septembrie 1911, cam cincizeci de oameni în total. Au fost găsiți la grămadă, în biserica lor. Kiernan spune că trupurile arătau ca acelea pe care le-a văzut după nu știu ce război din 2070, unde l-a dus Simon. Simon i-a spus lui Kiernan despre Six Bridges într-o seară când s-a îmbătat. Se pare că Saul i se confesase lui Simon că făcuse o greșeală acolo, cu mult timp în urmă.

Katherine ridică din sprânceană.

— Saul a recunoscut că a greșit? Nu-i stă în fire.

— Nu știu, Katherine. Vă spun ce mi-a povestit Kiernan. În fine, am făcut o călătorie până la… Mă opresc și ridic o mână, simțind că e pe cale să mă întrerupă. Am mers acolo cu câteva săptămâni înainte să aibă loc morțile și am fixat câteva puncte

stabile ca să putem observa satul. Autoritățile cred că i-a ucis ceva din fântână, așa că am fixat câteva puncte stabile acolo și câteva în biserică. Kiernan le va supraveghea. O să merg să vorbesc cu el în curând. Să sperăm că vom putea afla ce s-a întâmplat.

— Și ce ai de gând să faci, dacă descoperi ceva? Nu poți împiedica…

— Da, știu, mă răstesc eu, apoi îmi amintesc să respir adânc și să mă adun înainte să continui. Știu, Katherine. Mi-am tot repetat asta în ultimele câteva ore. Dacă a fost ceva pus în fântână, de Saul sau de altcineva care are o cheie CRONOS, vom merge după aceea și vom lua o mostră. Connor, poți să afli ce să folosim pentru a transporta… o amenințare biologică, dacă pot să zic așa? Ezit să aduc ceva de genul ăsta înapoi cu mine, dar poate că nu-i o idee rea să lucreze cineva la un antidot. Dacă nu-l putem opri pe Saul, am putea măcar să limităm dezastrul.

E evident, după expresia de pe fețele lor, că îmi dau dreptate, dar apoi Katherine începe să-mi spună că e prea periculos pentru mine să mă întorc în God’s Hollow, iar Connor întreabă cine ar examina mostra. Amândoi vorbesc unul cu altul, și eu mă scufund în canapea și închid ochii.

În cele din urmă, Connor recapitulează tot ce am aflat eu până acum și zice:

— OK, așa n-ajungem nicăieri. Dacă aflăm că e Saul, atunci clar avem nevoie de mostra aia, deci Kate sau Kiernan, sau amândoi se vor întoarce ca s-o ia. Ar fi mai bine să-l lași pe Kiernan s-o facă, la fel ca în Copenhaga. Deci mai avem nevoie de cineva care să aibă pregătirea tehnică necesară pentru a analiza mostra și care să nu întrețină legături cu cyriștii sau cu guver…

— Ce-ai spus?

— Că avem nevoie de cineva cu pregătirea tehnică…

Mă ridic în picioare și mă uit la el.

— Nu. Înainte de asta. Despre Copenhaga. Și despre Kiernan.

— Că probabil ar trebui să-l lași pe el să se ocupe și acum, spune el, apoi se uită în jos, dând din cap. Personal, nu-mi place că strămoșul meu trebuie să se supună unui asemenea risc, dar știu că miza e una mai mare decât aceea de a-mi recupera familia. Dacă n-ar fi purtat o vestă antiglonț, unul dintre

gloanțele alea i-ar fi produs o leziune permanentă... Se oprește brusc, descifrând în sfârșit expresia de pe chipul meu. Ah! Nu știai.

— Sigur că nu știam. Înhaț cheia CRONOS din săculețul de piele și setez coordonatele pe care le-am stabilit cu Kiernan înainte să plec de la cabana lui. Plănuiam să fac asta mâine-seară, după școală, când aveam să fiu mai odihnită și cu mintea mai limpede, dar mi-a forțat mâna.

— Va trebui să încheiem conversația mai târziu. Katherine se întinde și mă apucă de încheietură, făcând ecranul să se miște.

— Katherine, dă-mi drumul, te rog. Trebuie să am o mică discuție cu Kiernan.

Îmi dă drumul, dar, când fixez din nou punctul stabil, spune:

— Kate, voiam doar să spun că, fără îndoială, Kiernan a luat decizia pe care am fi luat-o toți, în grup. A fost o decizie logică să recupereze el cheia lui Moehler din Copenhaga.

— Da, poate așa crezi tu, sau Connor, dar, dacă n-am ratat eu ceva, nu-mi aduc aminte să se fi obosit să discute cu vreunul dintre noi, nu? Asta a fost o... Am mintea extrem de obosită și mi-e greu să găsesc cuvintele potrivite. O acțiune fără scrupule, Katherine. N-avea dreptul să ia o asemenea decizie, să-și asume așa un risc, de unul singur.

∞

Bogart, Georgia

6 octombrie 1905, 16:00

Kiernan se uită serios spre punctul stabil, ca și cum mă vede. Judecând după privirea pe care mi-o aruncă, știe exact cât de nervoasă voi fi. Și nu-i pasă.

Primul meu gând e să îmi păstrez cumpătul. Se așteaptă să mă înfurii, pentru că așa ar fi făcut Kate a lui. Prin urmare, o să fiu calmă și stăpână pe situație.

Asta durează vreo două secunde după ce fac saltul. Primul lucru pe care-l observ e că blugii îi stau neobișnuit de strâns pe piciorul stâng, cam la cincisprezece centimetri deasupra genunchiului, ca și cum materialul e forțat de un bandaj. În momentul ăla, cedez și încep să arunc cu vorbe care m-ar ține pedepsită o săptămână, dacă mama ar fi de față.

— Ai terminat? întreabă el, cu o voce neutră.

— Nu. Ba, de fapt, abia acum încep.

— Bine. Pentru că prefer să discut cu o ființă rațională, o să stau aici tăcut până când termini cu istericalele astea copilărești.

— Copilărești? Cum îmi poți spune mie că sunt copilăroasă, când tu ești ăla care te-arunci în gura lupului fără să discuți cu nimeni? Puteai să fii ucis, Kiernan!

Ridică din umeri.

— N-am fost. Și te-ai fi confruntat cu același risc, dacă ai fi mers tu în locul meu. Dă-mi un motiv bun pentru care tu te-ai fi expus mai puțin decât mine.

Mă gândesc un moment.

— Mă refeream la faptul că am fi putut merge amândoi, dar, da, riscul ar fi fost mai mic pentru mine, fiindcă sunt o țintă mai mică.

Kiernan își dă ochii peste cap.

— De acord. Dar dacă crezi că a fost stupid să-mi asum un risc, atunci ar fi fost de două ori mai stupid să ne asumăm amândoi riscul ăsta.

Are dreptate într-un fel, chiar dacă nu îmi place să recunosc.

— Trebuie să accepți că atunci când te pui pe tine în pericol, expui pericolului și cronologia. N-am avut niciodată copii, Kiernan. Nepoți. *Stră*-nepoți. Connor a făcut multe sacrificii, știi? Își dă seama că e posibil să nu-și recupereze familia, dar dacă mori, chiar n-ar mai avea nicio speranță. Și ar trebui să păstrăm una dintre cheile CRONOS, ca nu cumva să piară din existență, corect?

— Connor a fost foarte bucuros că am recuperat cheia lui Moehler. Nu-l aduce pe el în discuție. Aici e vorba de faptul că nu iei tu deciziile.

Mă bucur că, măcar de data asta, nu-mi citește corect gândurile, crezând că am un soi de problemă cu deținerea controlului. Pentru că nu am. Sincer, nici nu știu de ce am reacționat atât de vehement. Amândoi ne asumăm riscuri – la fel și Connor, Katherine, chiar și tata. Poate inclusiv Trey și familia lui. Probabil ar fi fost și mai riscant dacă am fi mers amândoi, și sunt sigură că m-ar fi convins dacă ar fi încercat, oricât de multe griji mi-aș fi făcut.

— Nu vreau să iau eu deciziile, Kiernan. Eu…

Ridică din sprânceana dreaptă, ca și cum așteaptă să termin, și-mi aduc aminte de tăietura de pe fruntea lui. E complet vindecată acum. Se mai vede o urmă roz, subțire și ștearsă, dar vânătaia a pălit până în punctul în care se confundă cu pielea de pe fața lui bronzată.

Am făcut prima saltul de câte ori am călătorit împreună. Cu câteva mici excepții, Kiernan a venit în urma mea la fiecare salt. Și dacă nu cumva e cel mai rapid tămăduitor din lume, uneori mă urmează câteva zile mai târziu.

— Câte zile au trecut de când am fost aici, Kiernan? Când m-ai învățat să trag cu arma? Mi-ai spus să mă întorc peste trei zile, nu?

El încuviințează șovăielnic.

— Și asta am făcut, dar pentru tine a trecut o săptămână, nu-i așa? Când am făcut saltul în 1911, înainte să mergem cu bicicletele până la God's Hollow, a trebuit să aștepți câteva zile, corect? Când am ajuns aici prima oară, tăietura de pe fruntea ta era recentă, și, când vorbeai cu Martha și cu sora Elba, am observat că pălise. Deci mă gândesc că n-ai putut să vii după mine imediat. Am dreptate?

Îl aștept să răspundă, dar el se uită la mine, și continui:

— Cât de mult te-ai îndepărtat de cronologia ta? Știi măcar?

Face o grimasă.

— Bineînțeles că *știu,* Kate. Nu sunt un idiot nenorocit. Sunt cu unsprezece zile și șaptesprezece ore în urma cronologiei mele. Și da, au fost câteva dăți când am avut probleme cu cheia. Ți-am spus că nu mi-e ușor. Fac tot ce pot.

— Da, dar faci lucruri pe care nu trebuie să le faci! Dacă mergeai în Copenhaga și nu reușeai să te întorci imediat? Puteai să fii ucis.

Își mută privirea de la mine și văd că-i tremură buzele ciudat. Își trage scaunul și se ridică.

— Asta e, nu? De-asta ai fost împușcat. N-ai putut să activezi interfața de prima oară.

Kiernan nu răspunde. Doar se întoarce spre ușă și iese afară, șchiopătând. Spre ieșire, lovește în ușa cabanei și în ușa verandei. E destul de trist pentru cineva care, aparent, se consideră adultul în relația noastră.

Îl urmez afară până la un stejar umbros de la marginea pădurii. Se sprijină de o cracă ce cade aproape paralel cu

pământul. Merg spre el și mă cațăr pe creangă, la câțiva centimetri de el.

Rămânem așa un minut sau mai mult, uitându-ne la pădure, fără să scoatem o vorbă. Îmi legăn picioarele încet sub creangă, respirând adânc de câteva ori, în încercarea de a-mi stăpâni pornirile. După criza mea, Kiernan cred că își reevaluează remarca vizavi de faptul că sunt o versiune mai calmă decât Kate a lui, deși, dacă era la fel de idiot și când erau împreună, înseamnă că nu doar Katherine o înfuria pe ea.

— Cât de rău e? întreb.

— Pot să fac cam două salturi pe zi, mai mult sau mai puțin, depinde de timp și de distanță.

— Nu asta. Mă refeream la rană.

Ridică din umeri.

— E o rană superficială în exteriorul coapsei. Dacă ar fi fost cu cinci centimetri mai la stânga, nici nu m-ar fi atins. Pare mai mult o tăietură sau o arsură, serios. A ratat bijuteriile familiei, deci Connor e în siguranță, teoretic. Deși n-am idee cine e femeia din fotografia pe care mi-a arătat-o. Sau unde e ferma aia.

— Connor ți-a arătat două fotografii diferite de familie?

— După ce am întrebat, da. Trebuie să recunosc că-mi place mai mult familia de fermieri decât cea în care umblu după mine cu *Cartea lui Cyrus.* Dar, judecând după vârsta copiilor din poza aia, ar fi trebuit să întemeiez familia respectivă cu câțiva ani în urmă. Se apropie puțin de mine. Și e greu să fiu entuziasmat de întemeierea unei familii cu o persoană pe care n-am cunoscut-o niciodată, când…

Închid ochii și vocea lui se pierde. Cuvintele atârnă în aer, nerostite, dar netăgăduite.

După câteva secunde stânjenitoare, schimbă subiectul oarecum.

— Am folosit chestia aia cu Kevlar, să știi. Poți să verifici în mansardă dacă vrei – n-am avut ocazia să o duc înapoi încă. Ba chiar am reușit să ascund o cască sub una dintre pălăriile alea de blană stupide. N-am făcut pe șmecherul.

— Nici n-am zis așa ceva, Kiernan. Aș vrea doar să fii sincer cu mine!

Mă privește cu ochi nesiguri, îndelung.

— Ești sigură că asta vrei?

— Da.

Abia apuc să răspund, că deja îi simt gura peste a mea.

Își strecoară un braț pe sub picioarele mele, ridicându-mă de pe creangă, iar cu celălalt mă ține de spate, lipindu-mi corpul de al lui. Geme încet și îmi mută greutatea corpului de pe piciorul rănit pe celălalt, dar nu-mi dă drumul. Doar se sprijină cu umerii de creangă și mă trage mai strâns, sărutându-mă pătimaș.

Vocea rațiunii din mintea mea își drege glasul și șoptește numele lui Trey. Dar e clar că mintea și corpul meu nu vorbesc aceeași limbă. În loc să îl împingă, mâinile mele se agață și mai tare, pentru o secundă – cu una îl apuc de gulerul cămășii, iar cu cealaltă îl țin de ceafă, trecându-mi degetele prin părul lui.

Și apoi vocea rațiunii înțelege că insistența politicoasă n-are niciun efect și urlă suficient de tare încât corpul meu n-are de ales decât să asculte.

Kiernan mă simte și întrerupe sărutul. Încerc să mă desprind, dar nu-mi dă drumul. Mă ia cu mâna de ceafă și-mi întoarce fața spre a lui, ca să-l pot privi în ochi.

— *Acum* am fost sincer, Kate. Asta vreau să fac în fiecare secundă în care sunt cu tine. Își înmoaie glasul și se apleacă în față, lipindu-și buzele de gâtul meu. Și ai fost sinceră și tu, înainte să decizi să-ți pui masca din nou.

Încep să vorbesc, dar clatină din cap.

— Nu zic că nu-ți pasă de Trey. *Știu* că-ți pasă. Poate chiar ești îndrăgostită de el, deși nu-mi place să iau în considerare posibilitatea asta. Tot ce spun e că ai sentimente și pentru mine. Și să nu mă iei cu egoul meu umflat. Te-am mai văzut îndrăgostită de mine, și încă citesc niște urme în ochii tăi. Am încercat să-mi spun că e o iluzie, dar nu e. Dacă vrei să te prefaci în continuare, n-o să te opresc, dar te rog să nu-mi ții lecții despre sinceritate decât dacă ești dispusă să încetezi să mă minți pe mine și pe tine însăți. Kiernan mă lasă jos, și fac câțiva pași înapoi.

Nu e vorba că nu am încredere în el. Sunt sigură că a spus ce avea de spus. Dar mi-am supus mintea și sufletul la prea mult stres pentru o singură zi și prefer să păstrez o mică distanță între noi.

Pentru că știu că are dreptate. Îmi pasă de el mai mult decât ar trebui, mai mult decât vreau, și mult mai mult decât e corect față de Trey. Asta e adevărul, unul complicat, și am știut-o de

când ne-am sărutat pe Wooded Island, chiar dacă n-am vrut să recunosc.

— Și dacă tot suntem sinceri, iubire, trebuie să-ți spun că mă omoară piciorul ăsta. Putem să terminăm conversația înăuntru?

Încuviințez și-l urmez în cabană. Kiernan șchiopătează până la canapea și se așază la un capăt, rezemându-și piciorul pe un taburet mare. Și-a luat mina serioasă, iar eu, pe de altă parte, nu sunt pregătită câtuși de puțin să vorbesc. Mă așez în partea opusă a canapelei, cu fața spre el, încercând să-mi pun gândurile într-o oarecare ordine.

Kiernan scoate o hârtie mototolită din buzunar, tresărind ușor când își mișcă piciorul rănit.

— Asta e o listă cu coordonatele pe care ar trebui să le studiezi – momentele în care apare Saul, cele pe care le-am localizat până acum. Mai am de supravegheat interiorul bisericii, dar, da, el e. Am urmărit mai întâi locul de deasupra fântânii și se vede clar cum varsă o fiolă în apă. Era noapte și nu se zărea mare lucru, doar că purta mănuși și avea un fel de mască peste nas și gură. Arăta mai tânăr decât la Expoziție, dar asta s-ar putea datora faptului că era proaspăt bărbierit și avea haine normale, nu costumul de bogătaș pe care-l purta acolo. A vorbit mult cu Martha în fața capelei. Ea avea aceeași privire ca atunci când se holba la mine. Oamenii ăia trebuie neapărat să-i prezinte copilei băieți mai apropiați de vârsta ei.

Devine mohorât dintr-odată, și sunt sigură că tocmai și-a amintit că Martha nu va ajunge să cunoască pe nimeni.

— Și Saul – adică… nu aud ce zice, dar expresia lui… Doamne, m-a făcut să vreau să fac saltul din nou și să-i sparg capul, pentru că… el are cât? Treizeci de ani? Fata nu poate să aibă mai mult de treisprezece.

Mai degrabă cincisprezece, dar afirmația e mai mult decât justificată.

Trage adânc aer în piept și apoi zice:

— Îmi pare rău, Kate. Bine? Nu pentru că te-am sărutat. Nu regret câtuși de puțin, dar voi încerca să n-o mai fac fără acordul tău. Voi *încerca.* Îmi zâmbește scurt, apoi continuă: Ce voiam să zic e că îmi pare rău că n-am discutat despre Copenhaga. Eram atât de furios pe tine…

— De ce? Cu ce te-am supărat?

Începe să vorbească, apoi se oprește, sprijinindu-se cu capul de canapea și frecându-se pe tâmple înainte să continue.

— Poate nu e drept. Dar ai plecat de-aici cu o zi în urmă fără să spui nimic despre ce s-a întâmplat la Six Bridges. Ai insistat să ne mutăm imediat în 1938, și, când am terminat, ai șters-o. Ca și cum toată situația era din vina mea, ca și cum mă învinovățeai pentru că am adus lucrurile astea în atenția ta.

— Nu, Kiernan. Eram obosită și supărată. Am vrut să merg acasă. De fapt, încă sunt obosită și supărată. Pentru mine au trecut doar câteva ore. Vorbeam cu Connor și cu Katherine când au zis de Copenhaga și de faptul că ai fost împușcat. Și despre cât de norocos ai fost că n-ai murit. *Mi-am făcut griji* pentru tine, bine? Și m-am enervat că nu m-ai pus la curent cu planurile tale, că ai fi fost ucis și ar fi fost din vina mea.

Ridică din sprâncene.

— De ce să fie vina ta? Nu-mi controlezi deciziile, Kate. Ar fi trebuit să discut cu tine, dar aș fi recuperat cheia de la Moehler din Copenhaga fie că primeam sau nu aprobarea Luptătorilor Anticyriști.

— Da, dar n-ai fi fost implicat în povestea asta dacă nu te-aș fi dus înapoi la Estero și… Mă opresc, dar deja mi-a ieșit pe gură, și am vaga bănuială că și el s-a prins. Nu l-am dus niciodată la Estero. Cealaltă Kate l-a dus. Când am început să-mi asum lucrurile pe care le făcuse ea?

Mă privește un minut. Cred că are de gând să se umfle în pene, ținând cont de faptul că am pus de atâtea ori o barieră între noi două. Dar are ochii triști și, când vorbește, în cele din urmă, e mai mult o șoaptă:

— Atât de proastă e părerea ta despre mine, Kate?

OK, ce-am ratat? Scutur din cap, nedumerită.

— Chiar crezi că aș fi stat cu mâinile în sân și l-aș fi lăsat pe Saul să ucidă atâția oameni nevinovați? Sau, la naiba, atâția oameni? Nu-mi pasă dacă-s nevinovați sau nu. Crezi că nu mi se strânge stomacul când mă plimb printre oamenii ăia de la Six Bridges și știu că vor muri cu toții de mâna lui Saul? Că, în plan fizic, aș putea interveni, dar… Clatină din cap. Sau poate crezi că sunt atât de prost, încât nu m-aș fi prins niciodată și aș fi urmat ordinele cyriste de a ucide…

— Încetează! Știi că nu cred nimic din toate astea.

— Atunci de ce spui că e vina ta dacă mă rănesc? M-am luptat cu ei cu sau fără tine. Doar timpul diferă. Rămânem tăcuți un minut, apoi oftează. Știu că nu e corect față de tine, dar ești singura persoană cu care pot vorbi deschis. Tu îi ai pe tatăl tău, pe Connor și pe Katherine, care știu cu toții ce se petrece, nu? Și probabil pe Trey, pentru că fac pariu pe fermă – acum că am una pe care să pariez – că la el te duceai când ai plecat în grabă de aici.

Mi se citește răspunsul pe față, așa că nu zic nimic. Și mă gândesc că n-are dreptul să mă facă să mă simt vinovată când zice:

— Nu vreau să te simți prost. Erai supărată, și e firesc să cauți alinare. Doar că…

— Și tu aveai nevoie de alinare.

— Da. Nu-ți cer să mă ții de mână și să mă învelești noaptea, nu că aș avea ceva împotrivă, dacă te tentează. Dar suntem parteneri până la final și mi-ar plăcea să cred că mă consideri măcar prieten – of, Kate, nu plânge, bine? Arăți ca un cățeluș rușinat, și n-am vrut niciodată să te fac să te simți așa. Dacă plângi, o să plâng și eu.

Îmi șterg lacrimile cu dosul palmei și încerc să mi le țin în frâu, pentru că nu-l fac decât să se simtă și mai rău.

— Îmi cer scuze. M-am purtat ca un copil răsfățat. Ai tot dreptul să fii supărat.

— Nu sunt supărat pe tine. Da, am fost, dar mai mult pe situația asta care te-a făcut să pleci spre altcineva, în loc să vii spre mine.

Îmi mușc buza ca s-o opresc din tremurat, dar alte lacrimi mi se ivesc în colțul ochilor. Kiernan încearcă să se miște spre capătul în care stau eu, dar face o grimasă când își mișcă piciorul și bombăne câteva înjurături.

— Doamne, vii odată aici, Kate? Mă port frumos, promit. Mi se rupe inima să te văd plângând și să nu te pot ține în brațe. Sau, dacă ți-e greu să faci asta, du-te la el și lasă-l pe el să te țină în brațe. Eu distrug totul.

Pare atât de trist. Nu-l pot refuza. Și nici nu sunt sigură că vreau.

Mă mut în celălalt capăt și mă ghemuiesc lângă el. Ne ținem în brațe și plâng – pentru lucrurile pe care nu le putem schimba, sau care nu se vor schimba, dar, mai ales, pentru lucrurile pe

care le-am pierdut. Și adorm în brațele lui când amândoi suntem secați de lacrimi.

Când deschid ochii, e întuneric în cabană, deci nu știu cât am dormit. Dar a fost un somn profund și fără vise, de care nu am parte prea des zilele astea. Mă mișc încet, ca să nu îl trezesc, apoi caut un creion și o foaie ca să-i las un bilet.

„Kiernan, mă întorc mâine-dimineață la opt. Te rog să mă aștepți, ca să ne uităm la punctele stabile rămase la Six Bridges. Nu trebuie să faci asta singur. Kate”.

Subliniez de trei ori cuvântul „aștepți”, apoi îl sărut ușor pe obraz și îi vâr biletul sub braț. Scot medalionul și plec înapoi la Trey.

E greșit?

Poate.

Nici eu nu mai știu. Tot ce știu e că, teoretic, trebuie să rămân fidelă promisiunii pe care i-am făcut-o lui Trey, deși practic am călcat-o în picioare.

15.

Veranda casei lui Katherine e singurul loc în care sunt suficient de sigură că-l voi găsi pe Trey, din moment ce vine să mă ia la șapte și-un sfert, ca să mergem la școală. A doua opțiune era să mă întorc în casa mamei, ieri, dar riscam să dau de cealaltă versiune a mea.
Deși pot da și aici peste mine, aceasta e versiunea mea din viitor, și ea va ști că stau pe leagănul de pe verandă exact în acest moment. Deci dacă sunt atât de proastă încât să mă uit afară înainte ca Trey să apese soneria, merit orice durere de cap ar putea urma.

Trey intră pe poartă cu câteva minute mai devreme, îmbrăcat în pantaloni kaki și în cămașa albă, cu nasturi până jos, adică în uniforma de vară a băieților de la Briar Hill. Tot asta purta și când a trecut să mă vadă după școală în cealaltă cronologie. Uniforma e mai puțin șifonată acum decât era de obicei la final de zi, dar înfățișarea lui de acum e cea pe care mi-o amintesc cel mai bine, și simt că mi se taie respirația.

Îmi zâmbește când mă vede pe leagăn, dar e un zâmbet confuz. Se așteaptă să fiu în uniformă, gata de plecare, însă eu sunt în blugi și în tricou, ambele boțite. Probabil că am fața încă umflată de plâns și părul vâlvoi.

— Știu ce vrei să spui și, dacă nu cumva am dormit mai mult decât trebuia, sunt deja îmbrăcată de școală. Probabil îmi termin micul dejun în bucătărie. O să mă întorc să trag un pui de somn ca lumea, înainte să suni tu la ușă. Dar, acum, simțeam nevoia să te văd.

Se așază lângă mine pe leagăn și mă trage spre el.

— Știu. Și eu am simțit la fel seara trecută, dar din moment ce nu sunt binecuvântat cu o cheie CRONOS…

— Blestemat.

Încuviințează.

— Da, poate că ăsta-i cuvântul potrivit.

Ne legănăm înainte și-napoi, iar el se uită la drum câteva secunde, tăcut. Sunt pe cale să-l întreb la ce-i trece prin minte, când zice:

— M-am gândit la ce mi-ai spus. Și ai dreptate.

— În legătură cu ce?

Îmi aruncă o privire ciudată, apoi râde.

— În legătură cu noi?

Nu știu sigur la ce se referă, dar continuă.

— Știu că mâine urmează o nouă zi de școală, dar cu programul tău de-acum, ar putea trece săptămâni până să reziști la cinci zile de cursuri, nu-i așa?

Are dreptate. Mă întorc la Kiernan cum terminăm orele de azi. Nu e corect să-l las să urmărească de unul singurul punctele stabile de la God’s Hollow. Nici nu-mi pot imagina cum e să fii singur în cabana aia, uitându-te cum mor niște oameni.

— Deci, mă gândeam… vrei să luăm cina mâine-seară? O să fac rezervare într-un loc frumos, ca să fie ceva special.

Stau puțin pe gânduri. Probabil o să fiu o companie de toată jena, având în vedere ce se întâmplă în jurul meu, dar i-am promis că-i acord timp și lui.

— Cred că e-n regulă, zic. Dar să mă iei de la mama de-acasă.

— Am înțeles. La șase?

Încuviințez, apoi scot un căscat de toată frumusețea.

El mă sărută pe frunte.

— Ai nevoie de somn. Avem în față o zi și o seară importante. Vise plăcute!

Aproape că-mi vine să-i spun „și ție”, până când îmi dau seama că ar suna caraghios, așa că afișez un zâmbet obosit și scot cheia CRONOS.

— Dă-mi câteva minute, apoi sună la ușă. Aș prefera să fac saltul direct în camera mea, dar fixez coordonatele pentru antreu, la un minut după saltul pe care l-am făcut ieri după-amiază, ca să le transmit ultimele noutăți lui Katherine și lui Connor.

Îi găsesc tot pe canapea, cu spatele la antreu. Katherine bodogănește despre ceva, așa că îmi dreg glasul ca să-mi anunț prezența.

— Kiernan e bine, zic.

Connor pufnește.

— Cum ți-am zis înainte să pleci.

— Ai zis că putea fi mult mai rău. Nu e același lucru. În fine, masacrul de la God’s Hollow, Six Bridges sau cum vreți să-i spuneți, e clar opera lui Saul. Mă întorc mâine după școală să

aflu mai multe detalii. Acum mă duc la culcare. Când ajung în camera mea, îl sun pe tata ca să aflu vești despre bunicul, dar intră din nou căsuța vocală. Mi se pare că e plecat de-o săptămână, deci e aproape un șoc să mă uit la ceas și să văd că nu e nici nouă, ceea ce înseamnă că nu ne-am văzut doar de vreo opt ore. Am un mesaj și de la mama, dar sunt prea extenuată ca să pălăvrăgesc cu ea.

Beau niște apă, îmi frec dinții cu periuța de câteva ori, apoi mă prăbușesc în pat, sperând să am zece ore de somn adânc, sau măcar lipsit de coșmaruri. Dar visul cu focul își face loc chiar cu puțin înainte de zorii zilei. E clar că subconștientul meu nu mizează pe subtilitate, pentru că, de data asta, pe lângă toți acei străini pe care-i „salvez” aruncându-i pe fereastră, apar și Kiernan și Trey, care se fac bucăți pe trotuarul de jos. N-ai cum să mai dormi după un vis ca ăsta. Partea bună e că am timp să fac exerciții fizice înainte de școală.

După antrenament și duș, îmi mănânc batonul proteic în curte, cu Daphne, mai mult ca să nu fiu tentată să trag cu ochiul la veranda din față, unde Trey va ajunge în vreo două minute. Nu-i aud mașina când oprește, dar Daphne da. Latră de câteva ori și aleargă spre ușa ce dă în curte înainte să o pot striga. Cred că ne aude vorbind și în față, pentru că îmi aruncă niște priviri compătimitoare, ca și cum nu înțelege de ce sunt aici, dar vocea mea e acolo. Și, mai important, de ce o împiedic să-și facă treaba de recepționer al casei.

Sunt la ușă când Trey sună, câteva minute mai târziu, și o las pe Daphne să iasă pe verandă, ca să latre, să dea din coadă și să adulmece cât vrea. Apoi mă întind spre Trey și îl sărut.

Se uită peste umăr la leagănul care nu se oprise din balansat, apoi intră în casă.

— Știi, ar fi mult mai ușor să mă obișnuiesc cu toate astea dacă ai fi nevoită să te întorci în TARDIS-ul[29] tău, sau ce-o fi, înainte să dispari.

— Îmi pare rău. Chiar nu vreau să te zăpăcesc. Doar că trebuie să găsesc moduri creative pentru a-mi ține promisiunea.

— Tot arăți obosită, zice el, punându-și brațul în jurul meu.

— Vise. Îmi iau rucsacul din dulap. Dar și tu arăți un pic epuizat.

---

[29] Navă spațială și mașină a timpului din serialul televizat Doctor Who. (n.red.).

— Am multe pe cap. Dar nu vorbim despre asta azi, nu-i așa? E prima zi de școală! Nu ești entuziasmată? Îmi aruncă o privire care sugerează că el e opusul entuziasmului, și râd.

— Știu. De obicei îmi place școala, dar e greu să mă bucur. Îmi place că încă am cursuri cu tine. Și Charlayne va fi acolo… e și ăsta un plus, cred. Dar va fi și Eve, cu turma ei, și o grămadă de profesori noi, cyriști. Mă simt de parcă am intra într-o groapă cu șerpi.

— Mersi, Kate. Bună idee să-l faci și mai agitat pe colegul cel nou!

— Ei, mai lasă-mă, zic eu, închizând ușa în urma noastră. Nu te-am văzut niciodată în vreo ipostază socială în care să te simți câtuși de puțin agitat.

Ajungem la Briar Hill cu doar câteva minute înainte de începerea ceremoniei. Îi arăt lui Trey unde e clasa lui, care, din nefericire, nu e și a mea. Mă strânge de mână înainte să plece. E o strângere de mână clandestină, din moment ce amândoi suntem siguri că regulile privind exprimarea afecțiunii în public sunt pe cale să fie supuse unei revizii drastice.

Mă așez pe scaunul meu înainte să sune primul clopoțel și mă uit în jur. Prima oară o observ pe Charlayne, care stă cu două rânduri mai în spate. Când îi întâlnesc privirea, mă salută repede fluturând din degete, apoi se întoarce să-i zică ceva tipului așezat în dreapta ei. Al doilea lucru pe care-l remarc e că toate fetele noi, dintre care majoritatea presupun că vin de la Carrington Day, și poate un sfert din fetele pe care le recunosc de anul trecut, poartă o uniformă diferită. Fusta în carouri albastre și aurii, care ajunge la doi centimetri deasupra genunchiului, a fost înlocuită cu o fustă mai lungă, bej, cu doar câțiva centimetri mai scurtă decât cea pe care o purtasem eu în 1905.

Se pare că unii dintre noi am ratat o notă informativă.

Doi profesori – unul pe care mi-amintesc vag că l-am văzut pe holuri anul trecut, și celălalt, un tip scund, de vârstă mijlocie – împart niște mape. Profesorul cel nou îmi pune pe bancă una dintre mape, și observ floarea de lotus de pe mâna lui. Nu mai văzusem tatuajul în detaliu la vreun bărbat cyrist și sunt surprinsă să constat că e albastru, și nu roz, ca la femei. Trebuie să-mi rețin un hohot de râs, dar reușesc doar parțial, și trebuie să mă prefac că tușesc. Mapa e probabil de anul trecut, pentru

că pe ea apare logoul de la Carrington Day – o cască de spartan cu simbolul cyrist pe-o parte.

Eve și una dintre cele trei fete pe care Charlayne le numise „Evelette” intră în clasă chiar când răsună clopoțelul final. Locurile sunt atribuite, iar al lui Eve e undeva în față. Prietena ei se află probabil mai aproape de sfârșitul alfabetului, pentru că se bosumflă un pic și se îndreaptă spre capătul clasei. Face doar câțiva pași și mă zărește, apoi se întoarce repede să-i șoptească ceva la ureche lui Eve. Eve strâmbă din nas dezgustată și-mi aruncă o privire iritată, apoi îi șoptește ceva celeilalte fete, și amândouă încep să râdă.

Tabla interactivă începe să prindă viață pentru anunțurile matinale, iar mascota de la Briar Hill, un șoim care arată de parcă artistul care l-a creat a jucat prea mult *Angry Birds,* apare la locul lui obișnuit, în mijlocul ecranului de pornire. Dar penele lui albastre și ciocul auriu au fost înlocuite cu o nuanță bizară de mov-prună. Se-aude un suspin colectiv, nu doar dinspre grupul de la Briar Hill, ci din partea tuturor, urmat de bombănelile de rigoare.

Profesorul de la Briar Hill vorbește în sfârșit:

— Destul. Veți avea timp să vă exprimați opiniile mai târziu. Găsiți în mapă răspunsurile la întrebările pe care le aveți.

Se pare că la Carrington Day nu se recită Jurământul[30], pentru că toți rămân tăcuți și încremeniți la locurile lor, în timp ce unii dintre noi ne ridicăm în picioare. După ce terminăm, e rândul nostru să stăm stânjeniți, când ceilalți se ridică cu fața spre simbolul cyrist de pe ecran și încep să recite Crezul cyrist. Când ajung la partea cu „Dușmanii Căii vor înfrunta Mânia și Judecata noastră”, Eve se uită la mine. E clar că-ncearcă să-mi intre pe sub piele, ceea ce ar fi aproape amuzant, dacă nu mi s-ar părea oarecum bolnăvicios. Cu tot ce se întâmplă acum, cu tot ce plănuiesc cyriștii, lui Eve încă îi mai arde de jocuri prostești de școlari.

Aștept până când Eve și prietena ei ies pe ușă și apoi îndes în rucsac mapa magică cu răspunsuri-la-toate-întrebările mele.

Când ridic privirea, Charlayne e lângă banca mea.

---

[30] „The Pledge of Allegiance”, prin care e exprimată loialitatea față de drapelul Statelor Unite și față de republică. (n.red.).

— Ce să zic, a fost revelator. Ai auzit cum i-a zis Bensen, tipul de lângă mine, noii mascote? Porumbelul Purpuriu. Chiar sună într-un mare fel.

— Sau poate-ar trebui să combine lucrurile, zic eu. Am putea să punem carourile albastre și aurii ale uniformei de la Briar Hill pe mascota Carrington Day. S-ar numi Spartanul Tartan.

Ne amestecăm în învălmășeala de pe hol. Toți par mult mai înalți, acum că grupul școlii generale s-a mutat la Carrington.

— E și mai bine așa, zice ea. Și Spartanul Tartan ar putea să-l care pe umăr pe Porumbelul Purpuriu. Ar fi tare! Păcat că nimeni n-o să ne ia în seamă.

— Da. Deși, să fiu sinceră, nu prea mă pasionează lucrurile ce țin de spiritul școlii.

— Cred și eu, cu o pasăre pe post de mascotă. Se întoarce ca să văd emblema cusută pe rucsacul ei – un tip cu o cască mov și o pelerină desfăcută subtil, cât să i se vadă brațele și abdomenul lucrate. Dar îmi plăcea Spartanul nostru. E seducă… Se oprește, trage adânc aer în piept, apoi reformulează. E… clasic.

Râd. Undeva în adâncul ei, o întrezăresc pe Charlayne cea ne-cyristă. Asta-i sigur.

— Da, aprob eu. E frumos că-i clasic. Dar e și al naibii de sexy!

Charlayne își dă ochii peste cap, dar îi tremură buzele la colțurile gurii și îi ia câteva secunde să-și rețină rânjetul ce încearcă să-și facă apariția.

— Dacă zici tu, spune ea pe un ton înțepat. Eu n-am observat.

∞

Mă uit prin cantină după Trey, dar nu-l văd. Trebuie să caut doar într-o parte a încăperii, pentru că la mijloc e o linie invizibilă care-i separă pe cyriști de fețele mult mai cunoscute ale celor de la Briar Hill. Singurul lucru pozitiv pe care-l pot spune despre fuziune este că a desființat, măcar parțial, grupurile sociale în care eram împărțiți înainte. Există un simț al solidarității, din moment ce câțiva elevi, despre care sunt sigură că habar n-aveau că exist, mi-au zâmbit prietenos pe hol. Probabil n-au idee cine sunt și nici nu le pasă, dar fusta scurtă în carouri îmi pune o etichetă: una de-a *noastră,* nu una de-a *lor.*

În cele din urmă îl văd pe Trey la cealaltă intrare în cantină și îi fac cu mâna. Ajungem amândoi la coadă și ne alegem câteva

chestii mai puțin scârboase. Se pare că grupul de copii din fața noastră e obișnuit cu meniuri mai de soi, pentru că se văicăresc și se plâng tot drumul până la casierie. Și, da, prânzurile de la Briar Hill sunt oribile. Dacă n-ar fi barul cu salate și iaurturi, cu siguranță mi-aș lua pachet de-acasă. Dar tonul lor mă enervează oricum, și bănuiesc că aceeași părere o au și femeile care servesc, pentru că una dintre ele aruncă o lingură de piure pe farfuria unui cyrist suficient de tare încât să-l stropească pe cămașă. Și nici nu pare să aibă vreo urmă de regret.

Găsim o masă liberă, aproape de Zidul virtual al Berlinului, iar Charlayne și tipul din clasă, cel pe nume Bensen, își aruncă ghiozdanele pe celelalte două scaune.

Charlayne ne studiază mâncarea.

— Ești singura persoană despre care știu c-a supraviețuit prânzului de la Briar Hill. Deci înțeleg că sandvișurile cu pui și cartofii prăjiți sunt comestibile?

— Cartofii nu sunt răi, dar Trey merge la risc cu sandvișul ăla. Barul cu salată e bun. Bacon adevărat, nu din ăla contrafăcut; asta dacă a mai rămas ceva.

Așa cum bănuiam, baconul e punctul slab al lui Charlayne. Zâmbește și îi dă un ghiont tipului.

— Haide, Ben!

Îi zâmbesc și eu, și atunci îmi trece prin minte că ceva nu e în regulă în tabloul ăsta. În mod obișnuit, Charlayne ar fi mers cu mine doar la cursul de istorie, din moment ce-l urmăm amândouă. Dar mă trezesc că mă însoțește și la al doilea curs, iar sala de gimnastică nu e tocmai în drum spre Atelierul de Artă. A fost prin preajma vestiarului meu și între al treilea și al patrulea curs, iar acum ea și Ben sunt singurii cyriști care stau pe Teritoriul Păgânilor Ordinari.

Zâmbetul îmi încremenește. Charlayne mă spionează.

— Sandvișul nu-i atât de rău dacă pui ketchup, spune Trey, apoi îmi observă expresia de pe chip. Ce s-a întâmplat?

— Charlayne. Sunt destul de sigură că i s-a spus să stea aici. Uită-te în jur. Mai vezi alți cyriști în zona asta a cantinei?

El zâmbește trist.

— Credeam că ți-ai dat seama până acum. Adică... bate la ochi, nu crezi? Prietena ta cea mai bună din cronologia cealaltă e în tabăra adversă, dar vrea să fie din nou prietena ta cea mai bună.

De data asta mă simt prost, pentru că are dreptate. Doar pentru că discuția mea cu Charlayne păruse firească, doar pentru că ea seamănă cu vechea Charlayne nu înseamnă că așa și e. Am simțit o legătură, dar probabil am fost singura care a simțit-o. Simpla dorință nu transformă un lucru în realitate.

Trey înmoaie un cartof prăjit în ketchup și mi-l flutură în față. Dau din cap, iar el ridică din umeri și și-l aruncă în gură.

— Deci, le spunem să se întoarcă la locul lor sau le cântăm în strună?

— Le cântăm în strună. Aș prefera să stau aici doar cu tine, dar n-o pot lăsa pe Eve, sau pe Prudence, sau pe cine naiba o fi în spate să știe că, în sfârșit... *în sfârșit*... m-am prins. N-ar trebui să fie prea greu să faci pe prostul – pare să fie un talent înnăscut.

Trey imită o privire ofensată.

— Pardon?

— Nu despre tine e vorba. Te-am văzut acționând sub acoperire. Zici că ești James Bond. Eu sunt cea naivă. Mama spune că am prea mare încredere în oameni, la fel ca tata. Aș spune că are dreptate.

— Poate. Dar vrei să treci prin viață presupunând tot ce-i mai rău despre oamenii pe care-i întâlnești? Unul dintre lucrurile mele preferate la tine e faptul că ai personalitatea unui golden retriever.

Mijesc ochii.

— Nu sunt nici blondă, nici blănoasă.

— Și nu ai nici respirație de câine. Am zis *personalitate.* Ești bună. Loială. Le dai oamenilor o șansă. Vrei să fii genul de persoană care ar presupune automat că o fată precum Charlayne e rea, fără să ai vreo dovadă?

— Păi, nu. Chiar și acum că sunt sigură ce pune la cale, nu-mi place să mă gândesc în felul ăsta la Charlayne. Mă joc cu salata din farfurie, bag furculița în câteva legume, apoi o las jos. Nu cred despre Charlayne că e rea. Rea cu adevărat. Ar putea să aibă motive pe care noi nu... Mă opresc, pentru că Trey îmi zâmbește batjocoritor.

— Nu mai am nimic de adăugat. Trebuie să-ți găsim o poreclă bună de golden retriever.

Îl lovesc cu piciorul pe sub masă și el râde. Apoi văd că i se luminează altfel ochii când își freacă ușor gamba de a mea și spune șoptit:

— Abia aștept să se facă seară. Poate îți aduci chestiile alea pe care le purtai.

Ridic din sprânceană.

— Ținuta de bibliotecară?

Trey își dă ochii peste cap.

— Da, sigur. Știi exa... Închide brusc gura când îi vede pe Charlayne și pe Ben venind din spate, ca să își așeze farfuriile pe masa noastră.

— Mai erau doar rămășițe de bacon, mormăie Charlayne. Și doamna de-acolo s-a rățoit la mine când am scos recipientul din vitrină și-am vărsat resturile la mine în farfurie. Ce era să fac?

Bensen, care nu zisese nimic până atunci, spune:

— Cred că așa e ea, morocănoasă. Ea e aia care mi-a turnat sos peste negresă. Și nici măcar nu era pus lângă cartofi!

Bănuiesc că discută despre aceeași doamnă de la cantină pe care o văzusem mai devreme, și nu știu ce să cred. O parte din mine îmi șoptește că nu e frumos să ai prejudecăți față de toți cyriștii doar pentru că unii sunt nemernici, iar cealaltă parte vede în femeia aia un posibil aliat împotriva Părții Întunecate. Deși e mai bătrână decât Katherine și mai delăsată, deci nu știu cât de mult ne-ar putea ajuta.

Vorbim despre ore câteva minute, cu toate că mare parte din conversație e condusă de Charlayne. Din când în când, Trey intervine cu o întrebare.

— Nu vă temeți că veți fi exilați dacă stați în partea asta a Marii Divizări?

Ben zâmbește – o zvâcnire fulgerătoare a buzelor, pe care aș fi ratat-o dacă aș fi clipit în momentul ăla.

— Eu sunt bursier, zice el. Parțial de nevoie, ceea ce mă face un caz caritabil, ceea ce înseamnă că sunt exilat prin definiție. Dar nu știu ce-a făcut Charlayne de i-a enervat.

Charlayne îi aruncă o privire urâtă.

— Nimeni nu s-a enervat pe mine, Ben. Nu suntem la grădiniță. Pot să stau unde vreau.

— Dar ai și tu un tatuaj, zic, uitându-mă la mâna lui Bensen. De-asta am crezut...

Ridică din umeri, dându-și părul negru din ochi.

— Mama a vrut să merg la Carrington Day. Mama lui Charlayne i-a spus că puteam să primesc o bursă dacă mă supuneam… condițiilor. Deci mi-am calculat șansele. Bărbatul obișnuit de origine indiană își pierde virginitatea în jurul vârstei de nouăsprezece ani. Alți factori: sunt gras, scund și cartea mea preferată e *Stăpânul inelelor.* Punând toate astea laolaltă, e aproape o certitudine că voi fi virgin la douăzeci de ani, cu sau fără tatuajul ăsta, așa că măcar să câștig niște avantaje de pe urma lui. Și am auzit că tatuajul mă va transforma într-un fruct interzis, în ochii necredincioșilor.

Ben ridică puțin din sprâncene.

— Tacă-ți fleanca, Ben! zice Charlayne printre dinți. Credeam că ești inteligent. Chiar înghiți fiecare fantezie auzită la vestiar?

— Doar cele pe care mi le zic frații tăi. Face din nou acel gest cu tremuratul buzelor. E clar că tipul s-a perfecționat în arta expresiilor faciale discrete.

— De când vă știți? întreabă Trey.

La asta mă gândeam și eu. Se înțeapă unul pe altul ca doi frați.

— De prea mult timp, răspunde Charlayne. Mama lui era bona noastră. Încă mă ajută din când în când, când părinții mei trebuie să călătorească, de exemplu. *Ea* e de treabă. Nu e vina ei că Ben e un nesimțit.

— E o poză cu noi doi, în cadă, pe când aveam doi ani. Nu știu dacă mi se va mai ivi prea curând ocazia să stau lângă o femeie dezbrăcată, așa că o păstrez în portofel. Vreți s-o vedeți?

Charlayne îi dă un ghiont cu cotul.

— Mă bate gândul să-ți fac plângere la templu, javră mică!

El clatină ușor din cap și zâmbește subtil.

— Rah. Ool.

Mă uit la Trey, care pare la fel de confuz ca mine. Și apoi, ceva din expresia lui Charlayne mă face să-mi dau seama că Ben o tachinează în legătură cu un tip. Cineva pe nume Raoul.

Reușesc să mă abțin să râd, dar cu greu. Dacă mai aveam dubii că adevărata Charlayne e pe undeva înăuntrul acestei carcase cyriste rigide, toate au dispărut acum. Și chiar dacă știu că motivul principal pentru care e aici e ca să dea raportul stăpânilor ei cyriști, faptul că a rămas aceeași Charlayne în adâncul sufletului îmi dă speranță.

Prima zi din ultimul an de liceu ia sfârșit fără victime, în afară de vânătaia din cot pe care am căpătat-o când un tip care semăna izbitor cu Gaston, din *Frumoasa și Bestia,* m-a împins în dulapurile de vestiar. Poate că îmbrâncitura a fost accidentală, dar din moment ce netotul fusese mai devreme la cantină cu Eve, cred că a făcut-o intenționat.

Trey și cu mine suntem amândoi puțin căzuți pe gânduri, în drum spre casă. Mă gândesc la faptul că voi fi în Georgia peste o jumătate de oră, căutând dovezi pentru crimele bunicului meu, și simt cum stomacul mi se face ghem. Nu știu ce are Trey – poate e încă nervos pe tipul care arăta ca Gaston. Mă conduce până acasă, mă sărută scurt și îmi promite că ne vedem la șase.

Iau o pungă de chipsuri și scot un suc din frigider, pentru că în 1905 nu există Doritos fără aromă de nachos sau suc dietetic.

— Fugi de-acasă, dragă?

Katherine stă în pragul ușii, ținând în mână un jurnal CRONOS. E în halat și pare că nu s-a trezit de mult.

— Nu. Doar îmi iau câteva provizii. Deschide gura, și simt că urmează o predică despre lucrurile anacronice, așa că adaug repede: Cabana lui Kiernan e în mijlocul pădurii, Katherine, și jur că o să aduc înapoi fiecare ambalaj, bine?

Îmi aruncă o privire resemnată, dar nu zice nimic.

— Abia acum te-ai trezit? întreb.

Katherine încuviințează și apoi vine să ia ibricul de pe aragaz.

— Medicamentele astea noi îmi provoacă somnolență din când în când, în timpul zilei. Apoi stau trează jumătate de noapte. Cum a fost la școală?

Mormăi și dau din cap.

— Acum, pe lângă Jurământul de Credință avem parte de Crezul cyrist și de profesori cyriști. E interzis să ne ținem de mână pe hol și s-a introdus un nou cod vestimentar. Până și ținuta mea de la Expoziție dădea la iveală mai multă piele. Trebuie să ne conformăm până lunea viitoare, dar eu n-am de gând să mi-o comand. Dacă toate astea nu se termină până atunci, aș putea face școală acasă, cu tine și cu tata. E suficient de rău să fiu captivă într-o uniformă, dar uniforma băieților nu se schimbă deloc. Care-i treaba cu obsesia cyristă legată de castitatea femeilor? Adică, potrivit lui Adrienne, Saul nu era tocmai un puritan. De fapt, Adrienne mi-a spus chiar opusul, accentuând faptul că Saul a încercat să se culce cu aproape

toate femeile de la CRONOS, dar expresia lui Katherine îmi dă de înțeles că ar fi bine să sar peste detalii.

— Nu, zice ea, dar nu ar fi prima oară când decide că regulile de conduită să fie mai stricte, odată ce nu-l mai afectează direct pe el. Astăzi, sunt mulți asemenea lui în funcții publice. Dac-ar fi să ghicesc, aș zice că e rezultatul cooptării atâtor religii diferite. Ca în orice parteneriat, fiecare grup trebuie să facă anumite compromisuri când se încheie afacerea.

Îmi vine în minte imaginea noii noastre mascote cu Porumbelul Purpuriu, ceea ce mă face să mă gândesc la clasa mea și la profesorul cyrist care ne-a oferit mapele.

— Nu îmi dădusem seama până azi că bărbații cyriști au tatuată o floare de lotus albastră, și nu roz. Ce clișeu!

Katherine chicotește înfundat.

— Așa e de când au început cyriștii toată povestea asta cu tatuajul, în 1600. Saul nu era un expert în istoria sexelor, deci a presupus că asta era ordinea firească a lucrurilor – roz pentru fete, albastru pentru băieți –, mai ales că idei asemănătoare există și în viitor. Dar e un obicei mult mai recent, de fapt. În cronologia de dinaintea apariției cyriștilor, rozul n-a fost asociat cu fetele decât în anii 1940. Nu știu de ce au folosit tatuajele pentru bărbați. Oricum, toată treaba cu castitatea e o chestie duplicitară pentru ei, un simbol al egalității între sexe. Se așază lângă mine și se joacă cu pliculețul de ceai, ridicându-l și coborându-l în apă, cu o expresie contemplativă pe față. Dar… nu cred că alegerea valorilor adoptate de cyriști a fost pe de-a-ntregul o coincidență. Uitându-mă în urmă, Saul a fost întotdeauna puțin… misogin. Făcea remarci despre vremurile trecute, când bărbații și femeile își știau locul. Despre cum, în opinia lui, cei puternici trebuie să conducă. Nu-i păsa de argumentele mele că există mai multe feluri de putere, că în lumea civilizată nu e relevantă doar forța fizică. Ne prefăceam mereu că glumeam, dar chiar și-atunci știam că era un miez de adevăr în toate tachinările.

— Deci… cum s-ar simți Saul dacă ar trebui să se bazeze pe Prudence pentru înființarea Cyrist International? Dacă ar trebui să împartă puterea?

— N-ar fi de acord. Și s-ar împotrivi, mai ales dacă ar crede că Prudence are parte de adepți. Lui Saul nu i-a păsat niciodată de cei care atrăgeau atenția, în detrimentul lui.

— Și Prudence chiar asta face. Este „imaginea” umană a cyriștilor. Când am fost la templu, în cealaltă cronologie, Charlayne mi-a zis că puțini oameni îl văzuseră pe Saul, dar pe Prudence o remarcaseră mulți, și întotdeauna arăta la fel, nemuritoare. Are sens, pentru că doar cei cu gena CRONOS îl pot vedea pe Saul, dar Prudence apare uneori în fața unor congregații întregi. Deci e de înțeles că Saul insistă pe porcăria asta cu sexul slab – el vrea ca ei să o vadă drept subordonata lui.

Katherine dă din cap.

— Mi-aș dori să pot vorbi cu Prudence. Să stea de vorbă cu mine. Mi-e greu să cred că e dispusă să-l ajute pe Saul cu Selecția. Prudence era un copil dificil uneori, dar ea și Deborah au dat mereu dovadă de compasiune. Scoteau și ultima monedă din buzunar dacă vedeau un cerșetor pe stradă. Prudence și-a economisit o dată toată alocația pe un an, ca să o dea unui grup de copii nou-veniți la școala lor. Nu-mi explic cum de s-a schimbat atât de mult.

— Kiernan mi-a povestit că era cu totul altfel în tinerețe, înainte să i se încețoșeze mintea. Se pare că Saul e foarte convingător cu… ai putea să-i spui „un film demonstrativ” pentru evenimente viitoare. Mi-a mai spus că Simon l-a dus în anumite zone – războaie, foamete, dezastre ecologice – și că acele priveliști l-au convins ușor că viitorul trebuie schimbat. Poate Saul i-a arătat aceleași lucruri lui Prudence, după ce s-au cunoscut?

— E posibil. Sunt multe exemple din care să alegi, atât în secolul ăsta, cât și în următorul. Dar lucrurile *devin* mai bune. Majoritatea problemelor de mediu n-au fost aduse în discuție. Foametea nu e o problemă în vremea mea – sincer, n-ar fi o problemă nici acum, dacă ar exista voință politică pe tema asta. Conflictele politice încă au loc, dar rareori sunt unele armate. Comparativ cu restul istoriei, se înregistrează un declin, chiar dacă oamenii nu par să creadă asta. Anii 2300 nu reprezintă o utopie, dar sunt de departe un progres față de prezent. Cred că ai avea aceeași părere, dacă ai vedea cu ochii tăi.

— Și atunci, de ce nu există deloc puncte stabile după… 2150, din câte știu?

— Păi, în primul rând, avem dovezi concrete, documentate, ale evenimentelor pe care vrem să le studiem după momentul

ăla. Dar, după părerea mea, motivul mai important e că atunci a fost inventat mecanismul pe care-l folosim pentru călătoria în timp. Limita asta ne-a împiedicat să ne întoarcem în timp și să schimbăm lucrurile care ne-au afectat viețile personale, sau să ne întoarcem și să anulăm inventarea CRONOS.

Pufnesc.

— Anularea inventării CRONOS mi se pare o idee bună acum. Ce nu înțeleg e că, dacă lucrurile sunt într-adevăr în ordine, cum spui tu, de ce Saul și Realiștii ăștia și-au dorit o schimbare?

— În orice sistem există nemulțumiți, Kate. Unii oameni consideră că sunt oprimați sau ținuți pe loc, chiar dacă au tot ce le trebuie sau tot ce și-ar putea dori o persoană normală. Unii oameni vor mereu mai mult. Ia o înghițitură de ceai. Toți știau că, potrivit Realiștilor, tehnologia CRONOS nu era folosită la potențialul ei maxim, dar părea un fel de... nu știu, exercițiu academic, poate? O dezbatere ezoterică permanentă. Doar câțiva Realiști din zona D.C. aveau legături cu CRONOS. Am mers la câteva evenimente cu Saul, dar apoi n-am mai participat, pentru că nu-mi plăcea cum se purta în preajma lor. Părea o persoană diferită, mai ales când era de față Campbell, liderul grupului. Campbell era un bărbat dezgustător, dar are meritul că s-a opus ideilor lui Saul de a folosi religia ca instrument pentru modelarea istoriei.

— Nu credea că ar putea funcționa?

— Nu știu dacă credea sau nu că va funcționa, dar i se părea o idee proastă. Odată l-a ironizat pe Saul și a zis că exacerbarea religiei într-o societate ar înrăutăți lucrurile, în loc să le îmbunătățească. Saul a susținut că depinde de religie, și au continuat tot așa. La fel ca restul lumii, i-am ignorat, presupunând că era o dezbatere inutilă și continuă între doi oameni care erau când prieteni, când dușmani. Nu mi-am închipuit niciodată...

Are vocea moale și tristă. În timp ce o privesc cum se uită în ceașca de ceai, îmi dau seama că arată îmbătrânită. Îmbătrânită, slăbită și foarte bolnavă. N-am cunoscut-o pe Katherine altfel decât în fază terminală, dar, cu toate astea, mereu mi s-a părut puternică. Rezistentă. Cel puțin așa o consideră mama – o forță a naturii cu care te întâlnești pe riscul tău.

Și femeia pe care am cunoscut-o la Expoziție părea puternică. Era bună în meseria ei, echilibrată și sigură pe ea. Dar, pe undeva, era și tânăra fragilă, neîncrezătoare, pe care am văzut-o în jurnalele ei, o fată atât de îndrăgostită, încât a ignorat semnele care îi dădeau de înțeles că bărbatul ei era un psihopat. Iar acum se învinovățește că n-a știut, că nu și-a dat seama, că n-a avut puterea să pună întrebările importante despre Saul înainte să fie prea târziu.

La fel cum o să mă învinovățesc și eu dacă nu repar lucrurile înainte ca ea să moară.

Oftez, îmi arunc ghiozdanul pe un umăr și înhaț chipsurile nedesfăcute și sucul. N-am decât să trec la treabă.

— O să merg să mă schimb, apoi mă duc la Kiernan. Mă întorc curând.

— Kate? spune ea încet, în timp ce dau să plec.

— Da?

— Știu că știi asta, dar trebuie să-ți reamintesc oricum. Nu poți împiedica ce s-a întâmplat la Six Bridges. Sunt sigură că vrei. Și înțeleg, dar…

Mă aplec și îi dau o îmbrățișare.

— E-n regulă, Katherine. Știu.

16.

Bogart, Georgia

7 octombrie 1905, 8:00

Chiar înainte să fac saltul, îmi dau seama că, din nefericire, Kiernan a ignorat cererea mea de a aștepta. Îl dă de gol modul cum își ține încleștat maxilarul, în timp ce stă la masa din bucătărie. Nu se uită la punctul stabil, combativ ca data trecută. Se uită în podea, bâțâind din piciorul drept.

Își ține ochii ațintiți asupra picioarelor mele, când ajung, dar nu-și ridică privirea.

— De ce n-ai așteptat? întreb.

— Mă plictisisem.

„Da, sigur”.

Cutia cu articolele de ziar despre God’s Hollow e în celălalt capăt al mesei. Unul dintre articole e scos afară, la câțiva centimetri de brațul lui. E cel cu fotografie, deci evit să mă uit la el în timp ce trag unul dintre scaune ca să stau în fața lui Kiernan.

— Știi că nu e corect, nu-i așa? întreb, pe un ton potolit. Să nu te plângi că nu te tratez ca pe un partener, dacă nici tu nu ești dispus să procedezi la fel cu mine.

Kiernan râde scurt și amar.

— Kate, nu vrei să vezi ce am văzut eu.

— Nu mă poți proteja tot timpul.

Se uită în sus spre mine, implorându-mă din privire.

— Ai încredere în mine, te rog. Când vede că nu are succes, oftează și se prăbușește pe canapea. Își târăște piciorul rănit și mai mult decât ieri. Saul a testat otrava din fântână. A testat și antidotul. Ambele au trecut testul cu brio. Apoi el s-a întors la ale lui. Vrei s-o lăsăm așa, te rog?

— Poate. Dar îmi ascunzi ceva.

Se sprijină cu capul de spătarul canapelei și scoate un oftat de exasperare, evitându-mi privirea.

— Se vede pe fața ta, Kiernan. Ori îmi dai coordonatele exacte, ori te relaxezi în următoarele două zile, până mă uit la fiecare punct stabil. Pentru că o voi face.

— Bine, Kate. Cum vrei. Adu-mi nenorocita de cheie!

Mă așez lângă el și scot medalionul din tricou. Mi-ar fi mai ușor să i-l dau, cu șnur cu tot, dar cabana asta nu beneficiază de dispozitivul de protecție al lui Connor și nu-mi vine să las prea mult spațiu între mine și medalion.

Kiernan îmi transferă ceva de pe cheia lui pe a mea și mi-o dă înapoi.

— Ăsta e singurul pe care trebuie să-l vezi. Martha nu se numără printre cadavrele din biserică.

— Ești sigur?

Încuviințează, dar expresia lui mă împiedică să sper că Martha a scăpat.

— După părerea mea, Saul a închis-o undeva, probabil în vreo celulă, în timpul celor două zile în care oamenii se îmbolnăveau și mureau. Cred că a folosit-o pe post de cobai pentru antidot, dar n-avem cum să știm sigur.

Trag adânc aer în piept, apoi mă mut în mijlocul canapelei și setez coordonatele pe care mi le-a dat. Sunt de la capelă, în ziua de vineri, 15 septembrie 1911, la 14:54. Imaginea statică pe care o văd inițial e din punctul stabil pe care l-am fixat în spatele bisericii, unde priveliștea se potrivește cu fotografiile din ziar. Trupurile sunt toate în aceeași poziție, dar, din câte-mi dau seama, aspectul mumificat e vizibil doar la unele dintre ele și e cauzat de un soi de erupție sau decolorare. Altele arată ca și cum trag un pui de somn, deși au ochii adânciți în orbite și pielea pare dezumflată, probabil din cauza deshidratării.

Pe marginea stranei din stânga atârnă un braț mic, pe al treilea rând din spate. Spre deosebire de pozele alb-negru din ziar, acum observ capul blond-roșcat care se sprijină pe acel braț. Câțiva centimetri mai la stânga se întrezărește aceeași pată de culoare – un geamăn prăbușit peste celălalt.

În fața bisericii, sora Elba e pe banca mică, înaintea congregației. Chiar și în moarte, postura ei e exemplară – stă dreaptă, cu brațele încrucișate în poală, cu capul ușor înclinat spre tavan.

Mă uit treizeci de secunde, dar imaginea rămâne aceeași. Sunt pe cale să verific dacă s-a blocat ceva când îmi amintesc

că imaginea nu se schimbă, pentru că toți sunt morți și cadavrele în general nu se mișcă.

Câteva secunde mai târziu, ușa din dreapta capelei se deschide larg și soarele după-amiezii inundă încăperea, încadrând silueta întunecată a unui bărbat aflat la intrare. Când bărbatul înaintează câțiva pași în capelă, ușa se închide încet în urma lui.

După ce ochii mi se obișnuiesc cu întunericul, îmi dau seama că de fapt sunt doi oameni. Martha merge înaintea lui Saul, aproape lipită de pieptul lui, cu fața spre trupurile din strane. Pare că el o ridică cumva, pentru că numai degetele de la picioare îi ating podeaua. Nu știu sigur dacă face asta pentru că a târât-o pe ușă sau pentru că se teme să nu leșine. Poate ambele. E îmbrăcată în aceeași rochie ca înainte, dar acum e plină de noroi și are părul ciufulit. Rămâne cu gura căscată când vede trupurile, apoi își acoperă fața cu mâinile și începe să urle.

Pentru prima oară, mă bucur enorm că CRONOS n-a adăugat și opțiunea audio. Chiar și ca film mut, e îngrozitor.

E prima dată când îl văd pe Saul fără părul facial ciudat din anii 1800. Acum înțeleg de ce Katherine – și aparent și altele – îl considerau chipeș. Părul lui negru contrastează cu fața palidă și ascuțită, aproape sculptată. În plus, blugii și cămașa albă, simplă, care au înlocuit costumul lui antic, îi scot în evidență trupul subțire, dar musculos.

Cel mai înfiorător lucru e că Saul zâmbește, chiar și când Martha țipă și se trage de păr. Nu e un rânjet ca acelea pe care le vezi când răufăcătorul apare pe ecran, cu privire de maniac și cu un râs malefic. Expresia lui e una de... binecuvântare, cred. Are capul lăsat ușor pe spate, ca și cum se bucură de căldura soarelui într-o zi frumoasă în parc. O mânecă de la cămașă îi e ruptă și atârnă într-o parte, în timp ce o trage pe Martha spre amvon. Umărul gol îi dă la iveală două crestături lungi, care arată ca niște zgârieturi de unghii.

Îi dă drumul Marthei în spatele amvonului, care îmi blochează parțial vederea. Ea se întoarce pe-o parte, acoperindu-și capul cu brațele. Saul rămâne acolo, uitându-se în jur la toate cadavrele și afișând acel zâmbet al lui îngrozitor, pașnic. Mă trece un fior. Nu din cauza ideii c-ar fi posibil ca oricine să aibă aceeași expresie când e pus înaintea unei priveliști asemănătoare, ci și pentru că această creatură inumană

constituie un sfert din ADN-ul meu. Aș vrea să sap în mine și să smulg fiecare bucățică de Saul. Au dispărut toate îndoielile mele legate de uciderea lui. Dacă aș putea să intru în ecran, l-aș ucide chiar în secunda asta.

Saul închide ochii un moment, încă zâmbind, și răsuflă de câteva ori lung și adânc. Apoi merge spre locul unde Martha stă ghemuită. O trage de braț, forțând-o să-l privească în ochi. Ea are gura deschisă, deci cred că încă țipă. Și deși în urmă cu un minut aș fi putut să jur că n-are cum să mă dezguste mai mult de-atât, ura mea dă pe afară când îl văd aplecându-se și sărutând-o pe obraz și mai jos, pe gât.

Apoi face un gest pe care nu pot să-l văd, dar, orice-ar fi, o scoate pe Martha din starea de șoc și o face să se împotrivească. El o apasă și mai tare cu mâinile pe brațe, ca s-o țină nemișcată, și continuă să o sărute pe umăr, în timp ce ea se chinuie să scape.

După o secundă, Martha se relaxează și rămâne acolo, perfect liniștită. Saul se dă un pic înapoi și îi zâmbește. Apoi zboară câțiva centimetri în dreapta, când ea îl lovește în stomac cu ambele picioare. Saul se lovește cu capul de picioarele surorii Martha, împingându-i trupul spre stânga.

Martha se târăște câteva secunde, apoi reușește să se ridice în picioare și începe să alerge. Se ridică și Saul și o urmărește, ușor cocoșat. În timp ce aleargă după ea, dă cu talpa de unul dintre picioarele cufărului în care e armonica și îl trântește. Capacul se deschide și piesele se desprind de pe fus; cioburile de sticlă cad pe podea și sub stranele din față. Unul dintre bolurile mai mici se rostogolește pe cele două trepte, încă intact, în mod miraculos. Bolul trece de colțul unei strane și alunecă ușor câțiva centimetri mai departe, în mijlocul altarului, se răstoarnă în fund, învârtindu-se încet până se oprește în fața punctului stabil.

Panicată, Martha aleargă spre capătul din stânga al capelei, unde, din nefericire, nu există nicio ușă. El se apropie foarte mult, așa că ea o ia la fugă prin altarul exterior, sperând să ajungă în față înaintea lui. Saul o ia pe scurtătură, prin mijlocul altarului, și înaintează spre punctul stabil. Ultimul lucru pe care-l văd e albul cămășii lui, după care dispar amândoi din câmpul meu vizual, și nu rămân decât cadavrele, capela și o grămăjoară de sticlă spartă în altar, unde fusese armonica.

— Asta-i tot? îl întreb pe Kiernan, cu vocea tremurândă.

— Reușește să treacă de punctul stabil pe care l-ai fixat în fața bisericii. Saul e pe urmele ei.

— Poate a scăpat…

— Nu.

— N-ai de unde să știi sigur.

— Ba da. Se apleacă și-mi șterge o lacrimă de pe obraz. Nici nu îmi dădusem seama că plâng. Se ridică de pe canapea și șchiopătează, mergând să ia cutia și articolul de pe masă.

— Puteam să le iau eu, să știi. Trebuia doar să-mi spui.

— Îmi amorțește piciorul dacă stau prea multă vreme în același loc. Se așază lângă mine și dă jos capacul cutiei, împingând spirala jurnalului CRONOS ca să poată scormoni prin hârtiile de sub el. Apoi scoate articolul cu fotografia făcută din aproape același unghi ca punctul stabil pe care tocmai îl urmărisem.

Chiar înainte să mă uit la imagine, îmi dau seama că ceva e total nelalocul lui. Când eram în capelă cu sora Elba, priveliștea era atât de asemănătoare cu imaginea pe care o țin în mână, încât mi-a dat senzația de déjà-vu. Când am urmărit prima oară punctul stabil, înainte de venirea lui Saul și a Marthei, am avut aceeași senzație.

Dar capela pe care tocmai o văzusem era în stare de haos. Cutia armonicii spartă, cioburi împrăștiate peste tot… În poza asta, cutia armonicii e intactă și conținutul ei la fel.

Kiernan îmi pune în poală a doua fotografie, cea care fusese pe masă. De data asta, armonica e din nou făcută bucăți pe podea.

— Câmpul CRONOS din jurnalul tău a protejat poza pe care o ții. M-am întors și am luat un alt exemplar, din ziua în care povestea a apărut în ziarul local. Dacă citești textul, o să vezi că a apărut o altă schimbare.

Îmi arată al treilea paragraf, și citesc:

„În spatele bisericii a fost descoperit un mic mormânt adăpostind trupul unei femei tinere care fusese strangulată, trup ce prezenta și alte dovezi ale unui act de violență.

Se pare că fata ucisă a murit cu câteva zile în urmă. Pentru că nu a fost depusă nicio plângere la poliția locală, se presupune că a fost atacată și omorâtă de un localnic.

Aparent, între cadavrele găsite înăuntrul bisericii nu există legături de rudenie. Autoritățile susțin că nu există dovezi potrivit cărora boala ar fi contagioasă în vreun fel”.

— Martha. Rămân așa o clipă, holbându-mă la cele două bucăți de hârtie, una lângă alta, nesigură de semnificația lor.

— Ea nu trebuia să moară, Kate. Evadarea Marthei a fost greșeala de care Saul i-a povestit lui Simon. Trebuie să fie. Doar așa capătă sens toate astea.

Dau din cap, încă neștiind ce anume i-ar fi putut schimba soarta.

— Crezi c-am făcut noi ceva când am fost acolo? Ceva ce…

— Nu, zice el. Cred că e ceva ce n-am făcut. Ce n-am făcut *eu.*

— Deci… crezi că trebuie s-o salvăm.

Ridică din umeri.

— Nu știu ce trebuie să faci tu, Kate. Cred că pentru tine cel mai sigur e să rămâi aici. Dar, da, eu mă întorc.

Mă las pe spate și mă frec la ochi, încercând să gândesc. Ce fel de efecte ar putea să apară? Ceva din planul de acțiune al lui Saul s-a schimbat când a înțeles c-a făcut o greșeală? Și dacă da, ce anume?

— Dacă mergi tu, merg și eu. E clar că trebuie să reparăm lucrurile. Dar nu putem să-l ucidem, Kiernan. Oricât de mult mi-aș dori-o în momentul ăsta și oricât de greu mi-ar fi să n-o fac când îl văd, nu putem. Iar el nu trebuie să afle cum evadează Martha.

— Știu! se răstește. N-am nevoie de o predică.

— Nu-ți țineam o predică. Nu e nevoie să fii nesimțit.

Tace câteva secunde.

— Îmi pare rău. Doar că… am stat aici în ultimele patru ore, uitându-mă la toate punctele stabile, analizându-le din fiecare unghi și văzând cum bolnavul ăla…

— De-asta ți-am zis să mă aștepți!

— Și ce voiai să fac, Kate? Să stau în cabana asta, gândindu-mă cum ești cu el?

Strâng din dinți ca să evit să spun ceva ce voi regreta, pentru că povestea asta chiar începe să mă enerveze.

— Nu poți s-o ții numai așa. Am fost sinceră cu tine în privința lui Trey.

— Și eu am fost sincer cu tine! Dă cu pumnul în masă atât de tare, încât cutia cu trabucuri se zguduie. N-am promis c-o să aștept. Doar ai presupus tu, încă o dată, c-o să-ți urmez ordinele stupide.

— Stupide? Îți zic eu ce e stupid. Stupid e să… Mă ridic de pe scaun, privindu-l în ochi, și-abia apoi îmi dau seama ce pune la cale. Ha! Frumoasă încercare, Kiernan. Să mă înfurii, ca să plec de-aici valvârtej. Ca să pretinzi că nu ți-am dat de ales decât să acționezi de unul singur.

Urmează o tăcere lungă, care mă convinge că am nimerit-o. În cele din urmă, spune cu o voce mai blândă:

— *Știu* că nu pot să-l ucid, Kate. Dar intenționez să-i fac rău. Și o să-mi facă mare plăcere.

— Înțeleg. Dar, Kiernan… Încerc să îmi aleg cu grijă cuvintele, dar apoi decid să fiu directă. Tu n-ai putea să faci rău nimănui acum. Abia poți să mergi. Ești sigur că nu ți-e infectat piciorul?

— Sunt sigur. Iau antibiotice.

Mă uit la piciorul lui. Blugii îi par și mai strânși pe picior decât ieri. Ori a înlocuit bandajul cu unul mai gros, ori i s-a umflat piciorul, și, după cum merge, pariez că a doua variantă e corectă.

— Dacă nu mă crezi, vino și-aruncă o privire.

— Nu, mersi, spun cu răceală. Dar chiar dacă nu e infectat, are nevoie de timp să se vindece. Ai mâncare în casă?

— O conservă de supă. Biscuiți. Ouă în saramură. Poate și câteva conserve de fasole.

— Bleah! Ce-ai vrea să mănânci?

Ridică din sprâncene.

— N-aș refuza o pizza.

∞

Am descoperit două lucruri care mă întristează la gândul că va trebui să renunț, în cele din urmă, la cheia CRONOS. Primul e că pot să primesc pizza aproape instantaneu. Plasezi o comandă telefonică, fixezi un punct stabil în fața ușii, faci un salt cu treizeci de minute în viitor și stai la pândă șaizeci de secunde, până când apare tipul cu livrarea. La un minut și douăzeci și patru de secunde după ce-am făcut comanda.

Al doilea lucru e că te poți întoarce în timp cu cinci ore, ca să-ți pui la încărcat iPad-ul, și să revii mai târziu, când e încărcat complet. Asta e valabil și pentru descărcarea filmelor.

Desigur, nimic din toate astea nu eclipsează dezavantajele, dar e plăcut să identific și aspectele pozitive.

Katherine mi-ar face capul calendar dac-ar ști că îi aduc lui Kiernan iPad-ul. Dar e singur în mijlocul pustietății. Dacă cineva își face apariția în cabana lui, e suficient de inteligent încât să ascundă obiectul sub pernele de pe canapea. Fac două salturi zilnice ca să îi aduc provizii și să reîncarc tableta. În felul ăsta, cele șase zile care trec pentru Kiernan înseamnă o oră și ceva pentru mine. Citește cinci cărți și vede jumătate din filmele pe care i le-am adus. Îmi dau seama că încă îl doare piciorul și insist că ar mai trebui să așteptăm câteva zile, dar își pierde răbdarea.

Fac încă două salturi finale înainte să plecăm. Primul e la casa mamei, ca să las toată tehnologia interzisă și o pungă de gunoi plină cu tot felul de ambalaje de mâncare. Apoi setez coordonatele pentru camera mea din casa lui Katherine la ora unu, miercurea asta, ca să iau echipamentul de protecție pentru risc biologic, comandat de Connor. E pe biroul meu, cum mi s-a promis – un pachet mic, complet, cu pungi, câteva perechi de mănuși din latex, o pipetă mare de sticlă, două costume albe, strălucitoare, și măști de protecție ciudate.

Când mă întorc la cabană, le ridic, ca să le inspecteze Kiernan.

— Ne-a sosit echipamentul de chimie.

Pufnește, dar continuă să se uite la schița pe care o face.

— Din fericire, n-o să avem nevoie de vreun experiment. Eu iau mostra, și tu i-o duci lui Connor. Ai idee ce să facem cu ea pe urmă?

— Connor a cumpărat un mic frigider care încape în seiful lui Katherine. Va ține mostra acolo până găsim pe cineva de încredere care s-o examineze.

Kiernan împinge spre mine foaia pe care desena.

— Uită-te la asta!

E o hartă detaliată a satului God’s Hollow, cu biserica, fântâna și cotețul de găini. Pe ambele părți ale drumului care traversează centrul satului sunt desenate pătrate mai mici. Două dintre ele, cele care sunt la trei sau patru uși distanță de biserica de pe partea opusă, sunt marcate cu un X.

Kiernan atinge foaia în apropiere de locul unde sunt marcate cele două clădiri.

— Saul se deplasează între casele astea, stă vreo două minute, apoi se întoarce pe același drum când o aduce pe Martha la biserică. Asta e singura dată când am văzut vreo activitate între ei, în afară de cea pe care am menționat-o mai devreme, când el îi face curte.

Mi se pare o alegere bizară de cuvinte, dar presupun că „se dă la ea” e posibil să nu facă parte din vocabularul lui Kiernan, așa că încuviințez.

— Ei merg pe drum vreo nouă metri, spre biserică, și ea vede ceva pe marginea drumului și se sperie. Cred că era câinele mort. Parcă strigă: „Bull”. În fine, după momentul ăsta, el n-are încotro decât s-o târască efectiv. Ea se împotrivește din răsputeri... îi sfâșie mâneca și îl zgârie.

— Bravo, Martha!

Kiernan arată spre casa din capătul îndepărtat, unde sunt cele două X-uri, și zice:

— M-am uitat din toate punctele fixate de tine și n-am văzut ca Saul s-o fi băgat în vreuna dintre casele astea. După noroiul de pe rochia și picioarele ei, cred că a ținut-o într-un beci sau ceva asemănător. Ar trebui să ne furișăm noaptea și să fixăm un punct stabil între cele două case. Așa, putem vedea exact unde o duce Saul pe Martha și putem s-o scoatem la timp. Înainte ca el să se întoarcă.

— Și ce să-i spunem, Kiernan?

— Să plece naibii de-acolo, ce altceva? Putem să-i arătăm unde sunt ascunse motoretele.

— Cred c-ar fugi, dar sunt sigură că s-ar întoarce. O fi ea neastâmpărată, dar aia e casa ei. Și, dacă se întoarce repede, e posibil să-i treacă prin cap să alerteze autoritățile. Din câte știm, nu a făcut-o încă, nu-i așa? Pur și simplu, oamenii legii au pus fragmentele cap la cap când au văzut că nimeni din sat n-a mai venit să facă obișnuitele cumpărături săptămânale.

— Deci care-i planul tău?

— Ne ascundem în capelă. Doar așa putem fi siguri că schimbăm ceva, fără să dăm totul peste cap. Martha va înțelege că n-are la ce să se întoarcă, Kiernan. Va ști că trebuie să plece, să ia viața de la capăt în alt loc. Când o să înceapă să fugă, îl împiedicăm, ca să n-o urmărească.

Scutură din cap.

— Chiar vrei să-i vadă copila asta pe toți oamenii dragi morți în capelă?

— Nu, zic eu. Imaginea ar bântui-o pentru tot restul vieții. Dar nu crezi că are dreptul să știe? Odată ce vede ce a făcut el, va vrea ca Saul să plătească, și eu îmi voi da toată silința s-o conving că noi îl vom face să plătească.

— Și crezi că va tăcea? Că nu va povesti despre doi oameni care apar de nicăieri și o salvează, în timp ce tot satul moare?

— Trebuie să o convingem că e o idee foarte proastă să vorbească.

∞

God's Hollow, Georgia

15 septembrie 1911, 14:42

Arătăm ca niște extratereștri, îmbrăcați din cap până-n picioare în echipamentele de protecție. Deși măștile ar trebui teoretic să blocheze majoritatea mirosurilor, locul duhnește a vomă și a dejecții umane.

Am privit scena de trei ori cu ajutorul cheii, încercând să mă pregătesc. Nu mă uit la fețe, îmi țin privirea în pământ. Dacă asociez trupurile cu oamenii, o să cedez nervos, așa că îmi las emoțiile deoparte.

Ținând o rangă în mână, Kiernan trece de banca unde zace trupul surorii Elba și urcă pe bucata de lemn ce separă corul de platforma unde se află amvonul și armonica. Se sprijină cu spatele de perete, acoperit parțial de draperia roșie care atârnă deasupra.

Îmi ocup poziția în cealaltă parte a amvonului. Draperia nu mă ascunde și pe mine, pentru că ușa pe unde va intra Saul e chiar în partea opusă, așa că mă ghemuiesc în spatele cafasului și scot pistolul din buzunar. A fost o dezbatere pe care Kiernan a câștigat-o și, deși mă agită să-l port, are dreptate. Nu-l pot împușca pe Saul, dar câteva împușcături în aer ne-ar ajuta să-i distragem atenția, dacă nu reușim să-l încetinim lovindu-l în cap.

Respir adânc de câteva ori, în timp ce așteptăm, încercând să mă calmez. Apoi tăcerea e secerată de un urlet. După ce-am

privit totul mutește prin cheia CRONOS, uitasem că de data asta avem parte de sonor.

Când sunetul se-apropie mai mult, deslușesc câteva cuvinte. Urlă ceva legat de câine, cum bănuise Kiernan.

— Bull! Era Bull! Dă-mi drumul!

Se aude o încăierare, apoi vocea lui Saul, pe care mi-o imaginasem mai gravă:

— O, nu, nu. Haide, Martha!

Ușa se deschide spre interior, dar din poziția în care mă aflu, le văd doar capetele, umbrite de soarele puternic.

— De ce te împotrivești? Te duc la sora Elba și la ceilalți, așa cum ți-am promis.

Lovește ușa, care se închide în urma lor. Mai întâi o izbește mirosul, pentru că tușește și își întoarce capul. Când ochii i se adaptează la lumina obscură din biserică, rămâne cu gura căscată și privește în gol. Câteva secunde nu se-aude niciun sunet – nici nu cred că respiră. Apoi scoate un bocet, stins mai întâi, care devine tot mai puternic, în timp ce-și duce mâinile la față și începe să țipe.

Saul o răsucește, ca să fie sigur că vede tot tabloul dinaintea ei, presupun.

— Vezi, Martha? Ți-am zis eu. Te așteptau cu toții aici.

Platforma se zguduie când el o târăște pe primele două trepte. Mă las ușor pe spate, să fiu sigură că Saul nu mă poate observa când se întoarce și îi dă drumul în spatele amvonului. Nu o văd din unghiul ăsta, dar o aud, și ipostaza în care am văzut-o mai devreme, cu brațele încolăcite în jurul capului, legănându-se înainte și înapoi, îmi e întipărită pe retină.

Saul se întoarce spre strane, afișând zâmbetul lui de fericire bolnavă. Cum reușește să inspire atât de adânc, când mirosul ăla e aproape copleșitor chiar și din spatele unei măști?

Se uită în jur admirându-și opera pentru o clipă, apoi merge către Martha, îngenunchind lângă ea. Nu-i văd pe niciunul acum, dar Saul o liniștește încet, ca pe un copil care plânge. Inima mi-o ia la goană, așteptând semnalul meu – momentul în care Martha îl împinge cu picioarele și fuge.

Dar nu se întâmplă asta. Kiernan decalează programul cu vreo treizeci de secunde, sare peste balustradă și îl lovește pe Saul cu ranga în ceafă. Aștept ca Martha să o ia la fugă, dar n-o face. Se uită încremenită la Kiernan, care e îmbrăcat în

costumul alb, cu masca pe față. Urc până acolo și o apuc de braț, dar ea se smucește, și apoi suspinele se transformă din nou în țipete.

Kiernan scoate un oftat care se aude prin mască. Se întinde și îl trage pe Saul de pe Martha, apoi o ia în brațe ca pe un bebeluș și pornește spre culoarul din mijloc. Când dau să plec după ei, aud un geamăt scurt din direcția lui Saul și văd că se ridică în genunchi.

Fac un pas înapoi și îi dau bunicului meu un mare șut în rinichi. Scoate un oftat care mă umple de satisfacție și se prăbușește pe podea, în timp ce eu alerg spre intrarea din față.

Kiernan e înainte, cărând-o pe Martha. Deși părea în regulă când am făcut saltul, acum șchiopătează din nou, probabil pentru că piciorul e obișnuit să susțină doar greutatea lui Kiernan, nu patruzeci și cinci de kilograme în plus. Nu ajută nici faptul că Martha se smucește, așa că îi prind repede din urmă și ajungem la câțiva metri în spatele copacului unde mi-am parcat bicicleta, în prima noastră călătorie la God's Hollow.

— De ce nu m-ai așteptat? spun eu, scoțându-mi masca.

Kiernan își scoate și el masca și îi văd privirea contrariată.

— Scuze, dar nu stăteai unde stăteam eu, Kate. Vedeam… Nu puteam să-l las s-o atingă așa.

Martha se calmează când îl aude vorbind, apoi se uită la mine.

— Voi… înainte. Ați mai fost aici… înainte. Are ochii încă măriți, dar acum pare să se întrezărească o fărâmă de rațiune în ei.

— Da, zic eu. Martha, trebuie să te scoatem de-aici, înainte să se întoarcă Saul. Poți să mergi singură? Sau chiar să alergi un pic?

Încuviințează, iar Kiernan o lasă jos.

— Poate ar trebui să plecăm cu toții?

Kiernan scutură din cap.

— Nu. Avem nevoie de mostră. Și n-am de gând să mă întorc iar. Pune mâna pe buzunarul lui. Am pistolul aici. O să stau cu ochii pe biserică. Dacă-l văd, mă duc direct la punctul de întâlnire. Tu doar du-o pe Martha acolo.

Mă ridic pe vârfuri să-l sărut pe obraz.

— Ai grijă.

— Mereu am. Își trage din nou masca pe față, apoi îmi dă ranga și aleargă în spatele bisericii, spre fântână.

O iau pe Martha de braț.

— Haide, scumpo. Trebuie să ne grăbim.

— Unde pleacă?

— Trebuie să ia o mostră de… otravă. Trebuie să aflăm ce-a folosit Saul…

Buza de jos începe să-i tremure, așa că o prind din nou de braț.

— Hai să mergem, bine? O să ne ajungă din urmă.

Alergăm pe cărarea spre pod, și tocmai am trecut de locul unde Martha și gemenii se jucau de-a prinselea, când se oprește brusc.

— Domnișoară Kate, cum rămâne cu celălalt bărbat?

Simt că îmi stă inima-n loc și las ranga să-mi cadă din mână.

— Care celălalt bărbat?

— Cel cu care călătorește. Zicea că-l cheamă Grant.

„O, Doamne!”

Mă uit peste umăr, spre sat, și arunc masca spre ea.

— Treci podul, Martha! Așteaptă în partea cealaltă, în pădure, bine? Grăbește-te! O iau la sănătoasa spre sat, dar nu ajung prea departe când ușa de la intrarea în biserică se deschide. Mă ascund în iarba înaltă de pe marginea drumului și mă uit printre lujeri, în timp ce Saul iese clătinându-se, cu mâna lipită de ceafă. Se uită la dreapta mai întâi, și bănuiesc că-l vede pe Kiernan, pentru că nici nu se obosește să se uite în direcția mea. Se târăște spre fântână și, imediat ce ajunge la colțul bisericii, îmi scot arma și trag un foc de avertizare în aer, în cazul în care Kiernan nu-l vede venind.

Apoi alerg, scrutând satul, în căutarea oricărei urme de mișcare. Când dau să traversez câmpul, se-aude un foc de armă. Nu sună ca pistoalele cu care am tras noi, deci trebuie să fie Saul. Sau poate Grant. Mă opresc lângă colțul capelei, trăgând cu ochiul pe după marginea zidului, înainte să mă apropii.

Saul stă sprijinit de o parte a coteţului, cu o mână la ceafă. Găinile tac toate, arătând ca niște grămezi roșii și albe în mocirla maronie, majoritatea la câțiva centimetri de adăpătoare.

Prima oară nu văd nici urmă de Kiernan. Apoi observ strălucirea albastră a cheii CRONOS în spatele fântânii.

La fel și Saul.

Se grăbește spre fântână, cu arma ridicată, iar eu țâșnesc dinspre colțul bisericii, ascunzându-mă în spatele cotețului. Țintesc spinarea lui Saul, sperând că, dintr-o clipă într-alta, Kiernan va dispărea înainte să fiu nevoită să trag.

Saul se clatină la stânga câțiva pași, îndreptând arma spre fântână. Strălucirea e încă acolo, ceea ce înseamnă că nici Kiernan nu a plecat, și poate am doar o secundă înainte ca Saul să ajungă la el.

Ridic arma, țintesc și trag.

Ecoul împușcăturii răsună ciudat. Glonțul lovește marginea de sus a fântânii, trimițând în aer mici fragmente din ea. Apoi îl văd pe Saul în genunchi, ținându-se de brațul drept, cu arma la câțiva metri de el.

Nu glonțul meu a lovit fântâna. Ci al doilea glonț, tras de Saul.

Iar strălucirea albastră a dispărut.

Mă ghemuiesc în spatele cotețului și îmi scot cheia. Îmi tremură mâinile când dau să programez coordonatele pentru locul de dincolo de pod, unde am ascuns bicicletele. Setez timpul cu patru minute în urmă, sperând că Martha și Kiernan vor fi amândoi acolo când deschid ochii.

Nu sunt, dar aud pași venind dinspre pod. În depărtare, se aude un foc de armă, și ies să mă uit spre drum – cred că e semnalul tras de mine. Apoi aud un zgomot în spatele meu, și brațele lui Kiernan mă cuprind. Mă strânge la piept și mă sărută pe creștet.

— Unde e Martha? întreb.

— Vine…

Chiar atunci, Martha se ivește din tufiș și ne vede. Icnește și face un pas înapoi prea repede, căzând în fund. Se uită înapoi spre sat.

— Cum ați…

Mă așez în genunchi lângă ea.

— Martha, o să-ți explicăm curând, dar mai întâi trebuie să-ți punem repede două întrebări, bine?

Închide gura și încuviințează.

— Cum au ajuns aici… cei doi bărbați? Au venit cu mașina?

— Bărbați? se miră Kiernan.

— Mai târziu. Mă uit iarăși la Martha și ridic din sprâncene. Au avut o mașină?

— Un camion roșu vechi. I-au spus surorii Elba că studiază preoția în Athens și se întrebau…

Dau din cap.

— Mai târziu, bine? Unde e camionul?

— La Earl. Întoarce capul spre sat când se aud încă două împușcături, una după alta, dar continuă: Acolo dormeau înainte să…

Eu și Kiernan ne scoatem amândoi cheile.

— Mă duc eu, zic. Nu poți să riști alt salt.

— Știu. Dar eu sunt cel care a fixat punctul stabil din fața atelierului lui Earl. Nu e programat pe cheia ta. Îmi transferă coordonatele pe medalionul meu, după care mă întorc cu șase minute în urmă, când eram toți patru în biserică.

Nu văd camionul de prima dată, dar apoi îl zăresc pe cealaltă parte a drumului. Pe zidurile atelierului atârnă o colecție de unelte. Mă uit repede după ceva ce-ar putea să străpungă cauciucul și pun ochii pe o foarfecă mare. Traversez iarăși drumul și înfig foarfeca într-unul dintre cauciucurile din spate. Mă mut în fața camionului, ridic brațul să străpung și al doilea cauciuc, dar îmi dau seama că e puțin probabil ca Saul să aibă două, de rezervă. Trebuie să-l încetinesc, dar are totuși nevoie să se întoarcă în punctul lui stabil, ca să ajungă acasă. Așa că las foarfeca și mă întorc la Kiernan și Martha.

Ea arată de parcă urmează să vomite.

— Las-o să atingă medalionul, zic.

— De ce?

— Nu știu de ce, dar, de obicei, pare să ajute.

Se uită sceptic la mine, dar îi apucă mâna și i-o atinge de cheia CRONOS.

— Am mai câștigat câteva minute, probabil. Trebuie să plecăm de-aici.

Kiernan o privește pe Martha, care parcă nu mai are în obraji nuanța verzuie de dinainte.

— Martha, zice el. Ai mers vreodată cu bicicleta?

Ea scutură din cap.

— Pot să călăresc un cal. Dar presupun că toți sunt morți acum, ca Bull.

Kiernan se uită din nou la mine.

— Ai zis „bărbați”. Cine mai e cu el?

— Ea a pomenit de numele lui Grant. Nu l-am văzut niciodată. Martha, când l-ai întâlnit ultima oară pe cel de-al doilea bărbat?

— Nu l-am mai văzut de când Saul m-a închis în pivniță.

— Cât ai stat acolo? întreabă Kiernan.

— Nu știu. Am stat închisă acolo cu Bull ieri, toată ziua, și apoi toată noaptea. El ne-a adus azi-dimineață pâine și apă, apoi Bull a început să se simtă rău, așa că Saul l-a lăsat să iasă afară, dar pe mine m-a ținut în continuare închisă până când a venit și m-a luat. Nu l-am văzut nici atunci pe celălalt. Poate s-a îmbolnăvit și el.

Kiernan se întoarce spre mine.

— Cât timp crezi că mai avem?

— Douăzeci de minute, dacă se oprește să schimbe cauciucul. În caz că știe cum să schimbe un cauciuc. Probabil o să conducă pe pană. Deci să zicem un avans de vreo cinci minute?

— Presupun că ea ar putea să meargă cu mine, spune Kiernan, dar îmi dau seama din vocea lui că nu știe dacă bicicleta îi va susține pe amândoi.

— Chestia asta cred c-ar depăși un camion cu pană de cauciuc doar dacă ar fi manevrată de-o singură persoană, dar…

— Da, zice el, apucând ambele biciclete și ducându-le mai departe în pădure. Nu putem să-l depășim.

Mă întind și-o iau pe Martha de mână.

— Haide, vino! O să-ți explic din mers. Iau una dintre biciclete de la Kiernan și ne ținem după el până când se oprește pe malul pârâului. În timp ce mergem, încerc să mă gândesc cum să-i dezvăluim totul Marthei în așa fel încât să nu ajungă să fie închisă într-un azil de nebuni, dacă, la un moment dat, simte nevoia să vorbească despre cele întâmplate în ultimele câteva zile. Până acum, n-am nicio idee.

Pârâul traversează o pădure deasă, deci nu se vede podul de aici. Dar un camion care șchiopătează pe jante nu e tocmai silențios. Tocmai când Kiernan sprijină motoretele de un copac, se aude un zăngănit puternic venind din direcția aia.

Mă ghemuiesc lângă pârâu și programez punctul stabil de la marginea drumului. După cum bănuiam, Saul nu s-a obosit să schimbe cauciucul, cel puțin nu încă. Camionul se târăște pe drum. E și Grant în camion, și pare să fie mort sau în comă, pentru că nu se mișcă deloc, cu excepția căpățânii lui, care se lovește de fereastra din dreapta odată la câteva secunde.

Când trec de noi, analizez drumul pentru următoarele douăzeci de minute, derulând înainte din zece în zece secunde. Nimic nu indică întoarcerea lui Saul. Asta nu înseamnă că n-a parcat la un kilometru și jumătate mai încolo, să schimbe cauciucul.

Când ridic privirea din medalion, o văd pe Martha uitându-se la mine, cu capul plecat într-o parte.

— Te rogi?

— Ăă… ceva de genul ăsta.

— Ăla e un fel de rozariu? Sora lui Miz Carey, când ne vizita, avea un rozariu. Dar al ei era cu mărgele.

— Nu e un rozariu, spune Kiernan. Ascultă, Martha, trebuie să-ți explicăm niște lucruri.

— E-n regulă. Mi-am dat seama când a dispărut Miss Kate de-acolo. Sora Elba știa?

— Ce să știe? întreb eu.

— Că sunteți îngeri. Judecând după expresia de pe chipul ei, dacă s-ar fi născut cu un secol mai târziu, ar fi adăugat și cuvântul „evident”. Cred că nu știa, la fel cum nu știa nici ce era *el.* Am iubit-o, firește, dar sora avea încredere în aproape toată lumea. Poate dac-ar fi fost nițel mai bănuitoare…

— Poate, zic eu. Dar atunci ar fi fost o persoană cu totul diferită. Și, Martha, n-ar fi contat. Nu l-ar fi putut opri pe Saul.

— Deci ăsta e un lucru din alea… Face o pauză, ca și cum încearcă să-și amintească cuvântul. Predestinate? Ca atunci când mami și tati au murit de tineri?

Mă uit la Kiernan, și el ridică din umeri. Mi se pare greșit să o lăsăm să creadă că suntem un soi de mesageri divini, dar e mult mai ușor decât să-i dăm explicații. Și aici, în 1911, dacă spune că a văzut îngeri are mai puține șanse să fie închisă într-o cameră izolată, decât dacă spune adevărul.

— Există lucruri pe care nu le putem schimba, îi spun, gândindu-mă la ultimele cuvinte pe care mi le-a adresat sora Elba. Trebuie doar să găsim o cale să mergem mai departe când lucrurile astea se întâmplă, ca mai târziu, sau în timp, să fim pregătiți să schimbăm ceea ce putem schimba.

— De ce eu? întreabă ea, brusc furioasă. De ce m-ați salvat pe *mine*? Mai că nu credeam deloc, dar biserica aia era plină de oameni care-l slujeau pe Dumnezeu, cât era ziua de lungă. Chiar și Jack și Vern… Începe să tremure din tot corpul și lacrimile pe

care și le reținuse până atunci i se preling pe obraji. O iau în brațe și o țin în timp ce plânge, pentru că doar atât pot face. Pentru că nu am răspunsurile de care are nevoie. Kiernan se uită la noi, și sunt sigură că se simte la fel de neputincios ca mine.

Se oprește, în cele din urmă, și se retrage din îmbrățișare, apoi se apleacă din nou spre mine, mângâindu-mă pe față cu vârful degetelor.

— Nu știam că îngerii plâng.

O parte din mine urlă că merită să știe adevărul, iar Kiernan pare să-mi citească gândurile, pentru că intervine exact înainte să cedez.

— Uneori plâng și ei, spune el. Știi, noi nu avem dreptul să luăm decizii. Noi doar facem ce ni se spune. Cât despre salvarea ta… trebuie să crezi că a existat un motiv, bine? Poate nu-l înțelegi încă, dar cred că vei face lucruri mărețe – sau probabil le vor face fiul, sau nepoata, sau stră-stră-strănepoata ta.

Râde puțin, cu o urmă de îngrijorare în glas.

— Nici nu știu unde o să merg sau ce-o să fac. Am doar hainele de pe mine și…

— Dacă ți-a fost scris să ieși vie din God’s Hollow, spune el, nu cred că ți-e scris să mori de foame pe străzi. Te voi ajuta. Cunosc o familie pe care sunt sigur că o pot convinge să te ia la ei pentru câțiva ani, până când vei fi pe picioarele tale. Dar, ascultă, toată treaba asta cu îngerii – trebuie să rămână între noi, bine?

Martha încuviințează solemn.

— Nu tre’ să vă faceți griji. Oricum nu m-ar crede nimeni.

17.

Sunt doar două biciclete, așa că îmi iau la revedere de la Martha și fac saltul direct în biblioteca lui Katherine, unde așteaptă Connor, după cum stabiliserăm. Ține deschisă ușa seifului și așez înăuntru kitul cu mostra luată din fântână. Apoi fac saltul în camera mea și arunc costumul, masca și tot ce purtam pe sub ele într-un sac mare de gunoi. Deși sunt sigură că acest protocol n-ar fi aprobat de Centrul pentru Prevenirea și Controlul Bolilor, e tot ce putem face acum.

Stau sub duș mai mult decât de obicei, frecându-mi fiecare centimetru din corp, până când am pielea roz și scalpul iritat. Nu pot să spun că mă simt complet curată, dar asta probabil pentru că apa nu poate să spele imaginile din mintea mea.

Connor și Katherine mă așteaptă când ajung jos. Ședința informativă se desfășoară așa cum mă așteptam. Mă gândesc să mint în legătură cu Martha, dar până la urmă decid să fiu sinceră. Katherine găsește o duzină de motive pentru care ar fi trebuit să facem lucrurile diferit și începe o tiradă despre schimbările pe care le-aș fi produs dacă l-aș fi rănit pe Saul. Sunt prea amorțită ca să mă cert, și, după câteva minute, Connor o convinge să se retragă în camera ei.

Îmi iau telefonul de la încărcat și-mi verific mesajele. Am un apel de la mama, la care mă așteptam, având în vedere că a fost prima mea zi de școală, după o scurtă pauză. Acum douăzeci de minute am primit un mesaj de la Charlayne, lucru la care chiar nu mă așteptam. Am făcut schimb de numere de telefon după ora de engleză, în caz că aveam nelămuriri la teme sau ceva, dar sunt surprinsă să primesc un mesaj atât de curând. E o dovadă în plus că sunt păcălită, fără îndoială. Totuși, deschid mesajul.

„Profilul tău e penibil”.

În primă fază, habar n-am despre ce vorbește. Apoi îmi amintesc că Trey a postat niște poze pe Facebook și mi-am făcut un cont ca să le văd și eu. N-am postat nicio poză de profil, așa că în locul unde ar trebui să apară fața mea e doar pictograma aia cu capul unei fete.

Îi scriu înapoi:

„Nu stau prea mult pe FB. Tu?”

Trec câteva secunde, apoi răspunde:

„N-am voie să-mi fac un cont de Facebook. Mama a zis că da. Tata a zis că nu. Ca de obicei. Sunt pe WayBook. Așa-zisul echivalent cyrist”.

După alte câteva secunde, adaugă:

„Ai numărul paginilor pentru textul din Miller?”

Îi răspund că o să verific când mă duc în camera mea. Apoi îl sun pe tata.

Mă bucur mult că răspunde, pentru că e singura persoană cu care vreau să stau de vorbă acum.

— Ești bine? întreabă el. Pentru că nu vorbești ca și cum ai fi.

— Am avut și zile mai bune. Îmi petrec următoarele minute povestindu-i despre ultimele două zile și, la sfârșit, izbucnesc în plâns.

— Starea de sănătate a bunicului tău e stabilă acum, Kate. Poate-ar trebui să vin acasă.

— Nu, tată. E OK.

Se lasă o tăcere lungă, apoi zice:

— Încă încerc să mă obișnuiesc cu ideea că porți armă. De unde ai…

— De la Kiernan. Odată ce nu mi-a mai tremurat mâna, am descoperit că sunt chiar un țintaș bun.

— Se pare că da, din moment ce i-ai făcut lui Saul o gaură în braț, și nu în cap. Știu că nu te consolează prea mult, dar măcar ai reușit să salvezi o persoană. Asta intră în categoria lucrurilor pozitive, nu?

Intră Connor, mă uit scurt la el și zic:

— Mă bucur că e cineva de acord cu mine în privința asta.

— Katherine și Connor sunt supărați?

— Katherine, da. Nu știu dacă și Connor.

Connor se uită la mine întrebător când își aude numele.

— Ascultă, tată, sunt bine. Mi-a prins bine c-am stat de vorbă cu tine. Stai cu bunica Keller. Are mai multă nevoie de tine decât am eu. Te iubesc – și ne auzim mai târziu, bine?

— Ce nu știi despre Connor? întreabă Connor.

— Dacă ești supărat că am salvat-o pe Martha.

Rămâne tăcut un moment, apoi zice:

— Nu, nu sunt supărat. Kiernan sper c-a avut dreptate, și, bazându-mă pe ce mi-ai povestit despre fotografii, concluzia lui are mai mult sens decât orice teorie aș avea eu. Și… ăă… nu știu dacă Katherine ar vrea să-ți divulg asta, dar când ne-am întors în camera ei, și-a schimbat brusc starea de spirit, ca și cum ar fi avut un soi de revelație. M-a rugat să-i dau jurnalul ei personal. Spunea că poate faptul că Saul a fost împușcat nu e ceva nou – că s-a întors rănit la un moment dat.

— Așa e. Dar… a spus că era un fel de arsură. Nu a vrut să meargă la… Mă opresc când o văd pe Katherine în pragul ușii.

— La CRONOS Med, încheie ea, aruncându-i lui Connor o privire ușor iritată. Îmi pare rău că mi-am pierdut cumpătul, Kate. Deși nu sunt sigură, bazându-mă pe însemnările mele din ziua aia, așa s-ar explica de ce Saul n-a vrut să lase pe nimeni să îi vadă rana. Știa, probabil, că cei de la CRONOS Med ar fi făcut diferența între o rană de glonț și o arsură.

∞

Trey e dezamăgit că restaurantul nu se află pe acoperiș, așa cum văzuse pe site – acela era de fapt barul, unde accesul le este permis doar celor de peste douăzeci și unu de ani. Șeful de sală i-a spus că suntem bineveniți să aruncăm o privire de sus, înainte de a pleca, pentru a admira priveliștea, și ne-a așezat la o masă cu vedere spre Casa Albă și Monumentul Washington.

Pentru că Trey se simte mult mai firesc în locuri de genul ăsta decât mine, e ciudat să-l văd foindu-se și trăgând de mâneca sacoului. A fost agitat de când m-a luat de la mama de acasă.

După ce chelnerul ne ia comanda, mă întind peste masă și-l prind de mână.

— Ce-ai pățit?

— Nimic. Doar că… Zâmbește. Ți-am spus în seara asta că ești frumoasă?

Încuviințez.

— De două ori, chiar. O dată când am răspuns la ușă și încă o dată după ce-am urcat să mă schimb în asta.

„Asta” e o rochie neagră cu roșu, din brocart, pe care am furat-o din dulapul mamei după ce l-am văzut pe Trey în sacoul gri, pantalonii negri și cămașa neagră. I-am luat și noii pantofi cu toc din dulap, unde îi aruncase după cina noastră cu Katherine din primăvara anului trecut, și astfel am descoperit și de ce nu le-a luat cu ea când și-a făcut bagajele pentru Italia.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare. Ce-ai pățit?

— Nu, spune el, uitându-se la paharul cu apă. Presupun că n-am făcut-o. Voiam să fie totul perfect și, când am făcut rezervarea, persoana de la telefon mi-a zis… Ridică privirea și râde când îmi vede expresia de pe față. Cred că am devenit puțin obsedat. Scuze.

— Nu-i nimic. Mă aplec în față și-l sărut pe încheieturile degetelor. Trebuie să ai și tu un defect. Altfel, m-ai face să par o epavă totală. Dar acum mă simt absolut perfect, deci poate-ar trebui să fii ceva mai blând cu tine.

Ospătarul ajunge cu băuturile noastre și un coș cu pâine care miroase divin.

— Deci, zice Trey, cum a fost azi la birou, scumpo?

— Nu-i cel mai bun subiect de discutat la cină. Cei mai apropiați oameni de noi sunt la trei mese distanță, dar tot îmi cobor vocea. O să-ți spun versiunea de treizeci de secunde. Kiernan a fost împușcat, dar e bine acum. Am fost la Six Bridges să luăm mostra, pe care o ținem într-un frigider încuiat, până când vom găsi pe cineva… solidar cu cauza, ca să zicem așa, care e și calificat să o analizeze. Partea bună e că am reușit să salvăm o fată. Partea mai puțin bună e că Saul n-a fost singurul istoric de-acolo. Îl însoțea un tip. Același ucenic care e cu Abel și Delia în Athens, în 1938. Acum ne pregătim pentru saltul ăsta.

— OK, putem să revenim la partea în care a fost împușcat Kiernan?

— Nu eram cu el. Kiernan a plecat pe cont propriu și a recuperat cheia de la un tip care a fost omorât în Copenhaga, Moehler. Ți-am spus de Moehler, nu?

Trey încuviințează.

— În fine, el spune că a purtat echipament de protecție, dar glonțul l-a nimerit în picior.

— Cine l-a împușcat? Crezi c-a fost ucenicul ăsta pe care l-ai văzut?

— Nu. CRONOS avea domenii de studiu exacte, iar Katherine e destul de sigură că Grant nu era vreun pro-european. Mai mult ca sigur, se specializa în istorie americană, deci nu mă pot gândi la un motiv pentru care ei să fi aprobat un salt în Copenhaga. Probabil nici măcar pentru Saul, deci cred că putem să spunem cu certitudine că nu e unul dintre primii istorici. Cine l-a ucis pe Moehler, adică probabil aceeași persoană care l-a împușcat pe

Kiernan, e un călător din generația a doua, ca mine, Prudence, Simon, Conwell – cred că și Eve, deși mi-e greu să mi-o imaginez cu o armă în mână.

Desigur, îmi fusese greu să mă imaginez și *pe mine* ținând o armă, și totuși, în 1911, există una cu amprentele mele pe trăgaci.

Iau o înghițitură de apă și continui:

— Sau ar putea fi cu totul altcineva. Kiernan zice că mai sunt vreo șase. La naiba, din câte știm, ar putea fi chiar Houdini.

Ospătarul ne așază salatele în față, macină puțin piper și parmezan deasupra, apoi dispare. În următoarele minute suntem prea ocupați cu mâncatul ca să mai vorbim, și probabil e mai bine așa, din moment ce simt că Trey mai are întrebări, și există șansa să fie unele la care nu am niciun răspuns.

Îmi vibrează telefonul în buzunar. Îi zâmbesc lui Trey, scuzându-mă.

— Scuze. Aș vrea să-l închid, dar având în vedere situația cu Katherine... și faptul că tata e plecat în Delaware...

— E-n regulă, zice el, în timp ce mă uit în ecran.

— E Charlayne, spun dând din cap. Îi răspund mai târziu. Cred că vrea să-mi pună altă întrebare stupidă despre teme.

— Cât crezi că poți să te prefaci, fără să cedezi și s-o pocnești?

Ridic din umeri.

— Mi-ar plăcea să cred că are un motiv bun pentru care e de acord cu toate astea, dar cine știe? Poate vrea doar s-o lingușească pe Eve.

Când ospătarul ne întreabă despre desert, Trey îi spune că avem alte planuri și, după o scurtă plimbare cu liftul mai târziu, ajungem pe balconul etajului de sus. Trey mă cuprinde cu brațele pe la spate și-mi dau seama că tocurile astea mizerabile au totuși un avantaj – acum am înălțimea perfectă ca să-mi pun capul pe umărul lui. Stăm acolo, uitându-ne la apus, și e plăcut să avem un moment, chiar și unul scurt, în care totul e pașnic, liniștit și perfect.

Apoi spune:

— Știi că te iubesc, nu-i așa?

Mi se pune un nod în gât, pentru că nu e ca data trecută, când mi-a făcut declarația pentru prima oară. Îi simt o urmă de îndoială în glas, ca și cum e ceva ce crede că ar trebui să spună,

dar nu e convins. Și probabil îi vine s-o spună pentru că a auzit-o din gura mea acum câteva săptămâni, și se consideră întârziat, deși nu e. Poate de-asta a fost atât de agitat, atât de stresat astă-seară.

— Trey, nu trebuie să…

Trece în fața mea.

— Nu, Kate. Vreau. Adică, nu spun c-o să ne țină pentru totdeauna. Chiar dacă cronologia n-ar fi în pericol să se schimbe sau să te facă să dispari în orice clipă, tot nu cred c-aș putea fi sigur. Am optsprezece ani, tu, șaptesprezece. Nu sunt convins că are sens să vorbim despre veșnicie la vârsta noastră. Dar acum tu ești totul pentru mine. Vreau să-mi petrec fiecare secundă cu tine; când nu putem fi împreună, mă gândesc la cât de mult vreau să te am alături. Aveai dreptate, Kate. Suntem *așa* cum trebuie să fim.

Trey se apleacă să mă sărute și aproape că reușește să mă convingă. Aproape. Scap în sfârșit de glăsciorul enervant din mintea mea care-mi spun că relația noastră pare puțin forțată, că poate lucrurile sunt prea așezate. Nu pot să compar totul cu ce-a fost în trecut.

Întrerupem sărutul câteva minute mai târziu. Trey mă prinde de braț, trăgându-mă spre ușa care duce înăuntru.

— Deci, am avut parte de suficient apus?

Încuviințez ușor din cap și el zice:

— Bine, atunci. Să mergem.

— Desert? întreb eu.

Râde și mă trage spre el.

— Da, normal.

Restaurantul e la etajul al doilea, dar când coborâm, liftul se oprește la al cincilea etaj. Trey o ia înainte pe scări în jos, și eu îl urmez. Se oprește la primul culoar, scoate un card electronic din buzunar și îl trece prin cantul de deasupra clanței.

— Nu e un apartament, dar cel puțin avem o priveliște frumoasă asupra orașului.

OK, presupun că sunt înceată la minte, pentru că nu mă prind până nu văd patul matrimonial din mijlocul camerei micuțe. Pe masa de lângă fereastră e o tavă cu căpșuni înmuiate în ciocolată, iar camera e decorată în nuanțe de auriu și crem, la fel ca sala de mese. Și am menționat patul matrimonial?

„O, Doamne!”

— Trey? De ce suntem aici? Am crezut că…

Își pune brațele în jurul meu.

— Pentru că oricât mi-ar plăcea camera din casa mamei tale, cum am mai zis, momentul ăsta ar trebui să fie special. Perfect. Mă privește puțin îngrijorat, probabil pentru că nu reacționez chiar cum se aștepta. Și oricât aș vrea s-o iau ca pe ceva firesc, mi se pare foarte, foarte greșit. Într-o singură zi, totul a luat o întorsătură neașteptată.

— Trey…

El îmi apasă degetul pe buze preț de o clipă, apoi zice:

— Hm?

— Credeam c-am vorbit s-o luăm încet…

— Da, dar seara trecută…

— Încă o luam pas cu pas.

Își lasă brațele să-i cadă pe lângă corp și mă privește neîncrezător.

— Ce s-a întâmplat… mă rog, aproape s-a întâmplat… în camera mea seara trecută n-a fost tocmai „pas cu pas”.

Mă îndepărtez și mă prăbușesc într-unul dintre fotoliile de lângă fereastră, acoperindu-mi fața cu mâinile.

— Îmi poți spune, te rog, ce s-a întâmplat mai exact în camera ta? Pentru că nu prea îmi aduc aminte.

Rămâne tăcut atât de mult timp, încât am senzația că trebuie să repet întrebarea, apoi se așază pe marginea patului și spune cu voce moale:

— Cred că glumești. Zici că n-ai fost tu? Sau că erai tu din viitor, când decizi că a lua lucrurile încet e o idee proastă?

Îl văd că e furios și nu-l pot învinovăți.

— Nu știu, Trey. De-asta am nevoie să-mi spui ce s-a întâmplat.

— Eram aproape adormit. Și ai venit tu. Purtând o chestie din dantelă albă… îți amintești că te-am întrebat dacă ai vrea să-ți aduci sau să porți ceva de genul ăsta…

— Am crezut… că glumeai.

— Da. Ținuta de bibliotecară. Eu am crezut că *tu* glumeai.

— Așadar, ce ți-a zis… persoana asta? Ce te-a convins că eram eu?

— Nu mi-ai zis prea multe. Mai degrabă ai apărut de nicăieri, ținând cheia aia stupidă și cuibărindu-te lângă mine în pat. Practic a trebuit să…

Nu-i pot citi expresia de pe față decât când se uită, în sfârșit, la mine. E o combinație ciudată de rușine, iritare și confuzie.

— La naiba, Kate! Chiar vrei să spui că n-ai fost tu? A fost Prudence – asta vrei să spui?

— Habar n-am, Trey. Tot ce știu e că n-am fost niciodată în camera ta. Nu am fixat vreun punct stabil nici măcar în apropierea casei tale. Nu pot să elimin definitiv posibilitatea că eram eu, la un moment dat în viitor, dar dacă e așa, mi-aș aminti seara asta. Și, crede-mă, aș fi făcut tot posibilul să evit o astfel de… situație.

Mă uit din nou prin cameră. N-am idee cum sau cât de mult a cheltuit pentru seara asta. Și acum, dacă și când vom fi împreună pentru prima oară, acest eșec colosal va dăinui undeva în mintea noastră.

— Poți să o iei de la început? spun, încercând să păstrez un ton lejer.

— Camera mea, în jur de ora unsprezece. Eu, pe jumătate adormit. Tu, sau cineva care arată exact ca tine în lumina lunii, se cuibărește lângă mine în pat și începe să… Își lasă capul pe spate și se uită-n tavan. Fir-ar să fie, Kate! Nu pot să cred.

Nu ajungem nicăieri cu povestirea lui, așa că trec direct la întrebări. Mai exact, la întrebarea principală care-mi vine în minte.

— Am făcut… adică… ați făcut *ceva*?

— Nu, și numai pentru că eu am insistat destul de mult că nu vreau ca prima ta experiență să fie într-un pat de-o persoană, sub un raft cu trofeele mele de la fotbal, la două camere distanță de camera unde dormea tata.

— Crezi că era… de vârsta noastră? Sau poate mai bătrână?

— Nu știu, Kate. Era întuneric. Nu m-am uitat bine la fața ta. Dar nu păreai bătrână.

Mă crispez și îmi dau seama că nu vreau să mă lămurească la ce se referă.

— Ai sărutat-o?

Poate că Trey nici nu și-ar fi dat seama că nu eram eu dacă ar fi sărutat-o pe Prudence, dar nu vreau să mă gândesc mai departe.

— Nu. A plecat în grabă.

Sunt mai mult decât bucuroasă să-l aud spunând în sfârșit „ea” în loc de „tu”.

— Cum crezi că a intrat? întreabă Trey. Avem sistem de securitate, și Estella are mare grijă pe cine lasă în casă.

Mă mut pe marginea patului și mă așez lângă el.

— E o casă veche. Bunicii tăi aveau sistem de securitate? Sau cei care au locuit acolo înainte? Prudence ar fi putut să fixeze un punct stabil în 1900, câtă vreme știa în ce cameră vei fi acum.

— Bine atunci, dar de ce? De ce ar face asta? Trey se uită la mine, și, pentru o secundă, îmi imaginez o gaură în fruntea lui, exact unde-l lovise glonțul pe Moehler.

Îmi stă inima-n loc și închid ochii strâns. Când îi deschid, gaura nu e acolo. Dar asta nu schimbă faptul că ar putea fi.

— Ea îmi transmite un mesaj. Că ne urmăresc. Că pot ajunge la oamenii pe care îi iubesc.

„Că armistițiul e istorie”.

Pentru o fracțiune de secundă, mă gândesc să fac un salt cu câteva zile în urmă. Aș putea să vin neanunțată la Trey acasă, să-l fac să mă ducă la etaj. Mi-aș fixa propriul punct stabil și apoi, când Prudence și-ar face apariția... probabil n-aș ucide-o, dar gândul mă tentează.

Desigur, asta l-ar afecta și mai mult pe Trey. L-aș supune unui risc și mai mare, la fel ca pe familia lui. Ceea ce nu se poate întâmpla.

Katherine avea dreptate. Doamne, urăsc s-o spun; urăsc din tot sufletul, dar n-ar fi trebuit să-l implic pe Trey. Mișcarea inteligentă ar fi să mă întorc în timp și să arunc plicul ăla din mâna mea înainte să i-l dau lui Trey. Să șterg ultimele câteva săptămâni și să-l protejez, fără să știe de existența mea. Dar în felul ăsta s-ar crea atâtea amintiri contradictorii, încât nu e o opțiune viabilă.

— Îmi pare rău, Trey. O să-ți înapoiez banii pe toate astea. Mă uit în jur. Probabil că te-a costat o avere.

— Mi-am cheltuit pentru prima dată-n viață banii pentru ziua mea. Mare lucru! Nu pentru bani sunt supărat, Kate. Se apleacă și mă sărută ușor. Hei, n-am nimic împotrivă s-o luăm treptat. Hai să închiriem un film. Să mâncăm căpșunile. Am vorbit serios pe acoperiș. Te iubesc.

— Și eu te iubesc. Și ăsta-i adevărul. Chiar dacă în cealaltă cronologie eram pregătită să fac pasul ăsta cu celălalt Trey, acum e diferit. Simt că *vrea* să fie îndrăgostit de mine. Poate, într-o anumită măsură, chiar e.

Dar și dacă mi-ar fi spus asta cu aceeași convingere ca data trecută, tot nu conta. Pentru că nici eu nu mai sunt aceeași. Poate pentru că știu că Trey nu este complet îndrăgostit de mine sau pentru că am aceste îndoieli mărunte, supărătoare, în privința lui Kiernan. Oricum ar fi, nu voi putea să fac pasul ăsta cu Trey, până când nu lămuresc lucrurile.

Și, mai presus de orice, nu-l voi lăsa pe Trey să fie un pion în jocurile lui Prudence.

— Îmi pare rău că te-am băgat în povestea asta, Trey.

Se întinde să mă ia de mână când vede că țin cheia CRONOS, dar mă retrag.

— Stai puțin, Kate. Să vorbim…

— Nu. Poate că tatăl tău avea dreptate când îți spunea să-ți termini studiile în Peru. O să te caut când se încheie totul. Promit. După ce recuperăm cheile, după ce mă asigur că Saul și Prudence nu-ți pot face rău. Nu pot face rău nimănui. Când toate astea se termină *definitiv,* într-un fel sau altul. O să te găsesc, o să te sărut și-o să fac tot ce-mi stă-n puteri ca să mă revanșez față de tine.

Nu mă opresc să-l sărut de adio. Nici nu mă uit la el, pentru că mă tem să nu mă pierd cu firea. Programez punctul stabil pentru camera mea și clipesc, înainte ca lacrimile să-mi încețoșeze privirea, împiedicându-mă să mă concentrez.

Oricât aș vrea să fie adevărat, nu sunt o fată obișnuită, cu o viață obișnuită, prieteni obișnuiți și o relație obișnuită cu un tip extraordinar.

Și, dacă nu încetez să mă mai prefac, nici nu voi fi vreodată.

∞

Când mă întorc în camera mea, mă răsfăț cu o petrecere scurtă de autocompătimire, care începe în primă fază cu zece minute de plâns sub duș. A doua fază e o discuție cu mama, deși trebuie să fac un salt în timp înapoi cu câteva ore, ca să fiu pe fusul orar al Italiei. Dacă seara asta are vreo parte câtuși de puțin bună, aceea e că am ceva concret despre care să vorbesc cu ea, câtă vreme evit detaliile și mă rezum la faptul că Trey și cu mine nu mai suntem împreună. Și chiar dacă îmi dau seama că e tristă din cauza mea, chiar puțin îngrijorată, mă bucur că am sunat-o. Aveam nevoie de mama, și cred că ea avea nevoie să simtă asta.

Am două mesaje de la Trey, dar nu le citesc. Nu pot. Cel puțin nu înainte să termin cu saltul din 1938.

Nicio petrecere de autocompătimire nu e completă fără înghețată, așa că a treia și ultima fază e o cutie de Ben&Jerry's pe care am văzut-o în frigider de dimineață. Totuși, când cobor la bucătărie, lipsește, și sunt sigură că n-a mâncat-o Katherine. Din moment ce sunt convinsă că am nevoie de înghețată mai mult decât Connor, mă întorc în timp cu câteva ore, o înșfac și revin în prezent. Dacă își va aminti, în același timp, și că a mâncat și că nu a mâncat înghețata mea cu cireșe, asta e.

Connor intră în bucătărie când mai am câteva înghițituri. Aruncă o privire scurtă, confuză, spre frigider, apoi se uită la ceas, la înghețată și din nou la fața mea, care mai mult ca sigur e încă umflată de plâns.

— Vrei să vorbim?

— Nu vreau să vorbesc despre mine și Trey. Dar Katherine e ocupată? Ceea ce am de spus ne privește pe toți.

Nu mai simt casa ca pe un loc intim. Tot ce i-am spus lui Trey despre modul în care Prudence ar fi putut să fixeze un punct stabil în camera lui este, din câte știu, valabil și pentru locul în care mă aflu acum. Cine a locuit aici înainte de Katherine? Cât timp a fost pe piață, stând goală și așteptând să dea cineva buzna și să fixeze puncte stabile sau chiar microfoane?

Zece minute mai târziu, Katherine și Connor știu deja totul. Modific puțin povestea, pentru că nu sunt sigură cum ar reacționa dacă ar ști că Trey închiriase o cameră de hotel. În timp ce vorbesc, amândoi se uită cel puțin o dată prin cameră, agitați, deci probabil și lor li se pare că nu mai avem intimitate.

— Când ne-am mutat, am verificat peste tot să nu fie dispozitive de ascultare, zice Connor. Avem două sisteme de securitate, instalate de două companii diferite, și amândouă au făcut o scanare magnetică înainte să încep să mut echipamentul nostru. Nu văd cum ar fi putut cineva să planteze un dispozitiv de-atunci, doar dacă nu cumva a fost strecurat într-o cutie de pizza, ceea ce înseamnă că oricum a dispărut în câteva ore. Dar în niciun caz nu pot să verific dacă cineva a fixat un punct stabil local, în propria cheie, înainte să ne mutăm noi. Deci, da, e posibil.

Katherine zice:

— Dacă ne-au urmărit, știu că avem patru chei în plus. Prudence putea afla de ceva vreme că nu-ți respecți partea de înțelegere. Deci de ce să aștepte până acum ca să reacționeze?

— Poate cheile din Athens sunt singurele de care au nevoie, sugerează Connor.

— Poate, zic eu. Dar mai are cineva senzația că ni se-ntinde o cursă?

18.

Bogart, Georgia

8 octombrie 1905, 9:00

Nu sunt surprinsă să-l văd pe Kiernan lângă masă, în cabana lui, din moment ce știe că voi ajunge la nouă, și acesta e locul unde mă întâmpină aproape de fiecare dată. Sunt puțin surprinsă să văd că s-a tuns și are culoarea pielii cu trei nuanțe mai închisă decât de obicei.

Ceea ce mă uimește până în punctul în care aproape clipesc din greșeală, riscând să intru în cabană, e să-l văd ținându-și brațul în jurul unei femei cu vreo douăzeci de ani mai mare ca el.

O femeie care nu poate fi decât mătușa mea, Prudence. Îi privesc preț de câteva minute, abia respirând.

Nu sunt singuri. O femeie blondă, probabil în jur de vreo cincizeci de ani, stă lângă Prudence. Nu cred că am mai văzut-o înainte, deși ochii ei îmi amintesc puțin de Katherine. În stânga lui Kiernan e un tip cam de douăzeci sau treizeci de ani, și am senzația că *l-am mai văzut* înainte, dar poate doar fiindcă seamănă puțin cu Simon. Totuși, arată mai bine, e mai slab și cu vreo cincisprezece ani mai în vârstă.

Amândoi par nerăbdători să plece.

Prudence vorbește cel mai mult, dar, fără sonor, nu-mi dau seama ce spune. Pare să fie ceva amuzant, din moment ce Kiernan râde. Apoi se apleacă și o sărută.

Nu e un sărut lung, dar niciunul platonic, și mă cuprinde un val de emoții contradictorii. Mă simt mai degrabă trădată, dar în același timp confuză și destul de furioasă, și aș minți dacă n-aș recunoaște în combinația asta și o urmă de gelozie.

Pierd punctul stabil și decid că e mai bine să aștept un moment înainte să-l programez din nou. Trebuie să mă gândesc.

Kiernan știa că vin la nouă și nu părea că încearcă să-i grăbească. E imposibil să întârzii când transportul tău e asigurat de cheia CRONOS, deci știa exact când ajung.

Arunc cheia pe pat și mă gândesc dacă să mă consult cu Katherine și Connor. Ar însemna cel puțin jumătate de oră în care să dezbatem dacă Kiernan e mână în mână cu Prudence de la început. Connor, sau Katherine, sau amândoi vor spune că au avut bănuieli de mai demult.

Și, în final, vom ajunge la aceeași concluzie. Va trebui să mă duc și să dezleg misterul de una singură. Dacă se dovedește a fi o capcană și nu mă întorc, niciunul dintre ei nu va putea să facă nimic ca să mă salveze.

Singurul care mă poate ajuta e Kiernan. Și el tocmai *a sărutat-o* pe Prudence. Nu pe Prudence cea tânără, ci pe cea despre care spune că e la limita nebuniei.

Kiernan a sărutat-o când știa că îi văd.

Vrea să știu că erau acolo, deci nu cred că e o capcană.

Iar dacă Prudence decide să-și facă apariția și să se confrunte cu mine, n-am nimic împotrivă. Avem câteva lucruri de lămurit.

Iau cheia, setez ora nouă și urmăresc toată scena din nou. Sărutul e de fapt unul de rămas-bun, pentru că musafirii lui Kiernan, inclusiv Prudence, clipesc, un moment mai târziu. La nouă și patru minute, se uită prin cameră pentru o secundă, apoi privește fix punctul stabil prin care intru mereu, locul de unde știe că urmăresc. Expresia lui devine tot mai nerăbdătoare. În cele din urmă, după vreo trei minute, ridică mâinile în aer și iese din cabană.

Mai aștept vreo treizeci de secunde și apoi clipesc. E răcoare în cabană, așa că arunc ultimul buștean rămas în foc și mă așez în genunchi pe podea, scurmând tăciunii cu vătraiul ca să ațâț focul. Sfârâie și apoi se aprinde când ușa din față se deschide larg, aducând cu ea o rafală scurtă.

Kiernan intră cărând un braț de lemne. Le așază în cutia de lângă șemineu, după care aruncă încă un buștean deasupra celui vârât de mine. Șchiopătatul lui, care era încă vizibil când l-am lăsat cu Martha, a dispărut complet.

Vreau să-l întreb de Martha, dar nu știu cine ne urmărește sau cine trage cu urechea. Așa că rămân acolo, așteptând să vorbească el primul.

— Ce-i, nu zici nici măcar bună dimineața? Mă sărută în fugă pe buze. Încremenesc instantaneu, dar îmi șoptește: Prefă-te, Kate.

— Bună dimineața. M-ai luat... prin surprindere. Îi zâmbesc crispat și mă retrag, îndreptându-mă spre camera unde sunt lucrurile mele. Trebuie să mă îmbrac pentru Athens.

— Nu vrei mai întâi să te uiți peste notițele mele?

— După ce mă îmbrac. Când mă apropii de ușă, îmi dau seama că probabil încerca să-mi spună ceva. Dar aș trezi suspiciuni dacă m-aș răzgândi acum, așa că îmi trag pe mine blugii și tricoul. Hainele din 1938 atârnă în dulap, unde le-am lăsat ultima oară. E un pulover pe care nu-l recunosc, dar mă bucur să-l văd, pentru că aici e octombrie și în cabană e puțin frig.

Când iau rochia de pe umeraș, se lasă într-o parte, și îmi dau seama că atârnă ceva greu în buzunar. E pistolul. Dau să-l scot, apoi îmi amintesc de avertismentul lui Kiernan, care spunea că întotdeauna să pun pistolul pe o suprafață plată. Că la modelul ăsta, siguranța lasă de dorit, și au mai existat cazuri când s-a declanșat dacă pistolul a fost scăpat accidental. Dacă Kiernan l-a ascuns în buzunarul meu, în ciuda avertismentului, probabil că nu trebuie să-l las la vedere.

Mă îmbrac cu rochia, una simplă, albastră, tip cămașă, și îmi trag puloverul peste ea, care e suficient de lung încât să acopere buzunarul cu arma. Îmi ascund telefonul în singurul loc protejat pe care l-am descoperit în călătoriile astea – sutienul. Nu e confortabil, dar e puțin probabil că va cădea. Ochelarii și pălăria cloche sunt tot în șifonier. Deghizarea e inutilă acum, dar Prudence nu știe ce gândesc, așa că îmi ascund părul sub pălărie și îmi împing ochelarii stupizi pe nas înainte să mă întorc la Kiernan. Stă la masă, în blugii și cămașa în carouri de mai devreme, amintindu-mi, încă o dată, că bărbaților care călătoresc în timp le e foarte, foarte ușor.

Împinge o foaie de hârtie peste masă.

— Aici sunt câteva notițe pe care le-am făcut în timp ce observam punctele stabile de la pensiunea unde stă Delia.

Sunt doar câteva însemnări, dintre care majoritatea par nume de străzi și de orașe. Watkinsville e încercuit. Celelalte sunt tăiate, dar pe două dintre ele le-a încercuit și le-a tăiat.

— Am restrâns numărul locurilor în care merg, spune el, cu o voce ciudat de formală. M-am gândit că ar putea fi unul dintre celelalte de-aici, dar sunt sigur că e Watkinsville sau altul din sud. Pune degetul pe cuvântul „Watkinsville”, apoi se duce mai

jos, unde cuvântul „G. Hollow” e încercuit și apoi tăiat. Chiar sub el, apare „Colt Springs Rd.”, tot cuvântul fiind tăiat și doar cuvântul „Colt”, încercuit.

— Deci mergem la Watkinsville, zic eu. Ai idee unde mai exact?

— Nu, dar e un oraș mic, și știu pe unde s-o iau și ce mașină să conduc. Vom aștepta până când ajung în apropiere, apoi mergem după ei. Ar trebui să fie floare la ureche. Cum am mai zis, ne pierdem vremea încercând să recuperăm cheile din Athens. Accentuează într-un anumit fel ultima propoziție și mă privește fix.

Îi zâmbesc nedumerită și, chiar dacă nu-mi amintesc că el să fi spus așa ceva, zic:

— OK. Înțeleg mesajul de pe hârtie – Pru nu știe despre evenimentele de la God’s Hollow și nici despre armă. Dar nu sunt sigură la ce se referă prin remarca despre Athens. În regulă, să mergem atunci, propun, îndreptându-mă spre ușă.

— Ăă, Kate? Se uită la mine, cu sprâncenele ridicate și privirea ușor îngrijorată. Camioneta e în 1938.

— Corect. Îi arunc un zâmbet fals ce vrea să spună: „Prostuța de mine”, apoi îmi scot cheia CRONOS. Tu primul.

∞

Bogart, Georgia

11 august 1938, 10:00

În cabană e cald și simt miros de cafea. Mă uit în jur și văd că totul e aproape la fel, cu excepția unei lămpi noi din sufragerie. Pe masa din bucătărie nu e decât un ziar cu titlul „FDR urmează să țină un discurs la ceremonia de la Universitatea din Georgia” și, lângă el, un termos pe care scrie „Icy-Hot”.

Kiernan pune arătătorul pe ziar.

— Grupul Deliei va ieși din Athens în jur de ora zece și jumătate, în timpul discursului lui Roosevelt. Mașina lui FDR trece prin Watkinsville în drum spre următorul discurs, din Barnesville. Mă gândesc că scopul lor e să vadă cum reacționează localnicii. Poate că mașina chiar va opri acolo puțin – nu știu. Întinde termosul spre mine. În caz că trebuie să așteptăm. Nu am făcut un salt înainte, să verific orele.

— Nicio problemă. Sunt sigură că ai fost mult prea ocupat cu alte lucruri. Încerc să păstrez nivelul sarcasmului la minimum, dar probabil eșuez, din moment ce Kiernan își dă ochii peste cap.

— Nu e cu lapte. E-n regulă?

Încuviințez. Cafeaua lui Kiernan sper să fie mai bună decât cea a strănepotului său.

Deschide ușa din spate, și îl urmez în curte. Locul arată acum ca o fermă în toată regula – niște vaci pasc lângă hambar și, printre cocenii maro, rămași pe lanul de porumb, se zărește un tractor. Vopseaua de pe magazie s-a șters. Un bărbat mai în vârstă, purtând o cămașă albă și o salopetă, e cocoțat pe scara mică de sub unul dintre piersicii care au crescut considerabil, din 1911.

Doi căței, un collie și o corcitură, lenevesc la soare, câțiva metri mai încolo. Când ușa se închide în urma noastră, încep să latre. Bărbatul se uită spre noi și flutură din braț, în timp ce coboară de pe scară.

Kiernan mârâie.

— Speram să-l evităm pe Bill. Dacă întreabă, ești de la universitate. Te-am adus aici să vezi cabana, înainte să ne întoarcem în oraș pentru discursul lui FDR.

Ne îndreptăm spre magazia unde așteaptă bărbatul, cu o traistă de pânză, plină pe jumătate de piersici, care-i atârnă pe umăr. Își scoate șapca și o îndeasă în buzunar.

— Băiete, da’ ești leit taică-tu! Știu că-ți zic asta aproape de câte ori te văd, dar e ca și cum bunul Dumnezeu a făcut o copie la indigo când ți-a dat viață. Își mută privirea spre mine. Și această domnișoară drăguță cine e?

— E Kate Keller, domnule Owens. Avem un curs comun și am adus-o să vadă ferma înainte să plecăm ca să prindem discursul lui Roosevelt.

Owens pare surprins și începe să spună ceva. Apoi se răzgândește și îi zâmbește lui Kiernan, făcându-i cu ochiul înainte să se uite din nou la mine.

— E o plăcere, să vă cunosc, domnișoară Keller. Tinereilor, vă las să vă vedeți de treabă, dar luați de-aici… Bagă mâna în traistă și scoate două piersici, pe care i le dă lui Kiernan. Trebuie să luați cu voi din piersicile astea. Am avut o recoltă atât de bogată anul ăsta, încât nici Alice nu știe cum s-o mai scoată la

capăt cu ele. O s-o pun să aducă și câteva borcane, acum că veți fi prin preajmă mai des, odată ce începe școala. Poate aduce și niște murături și gem de prune.

— Ar fi drăguț, domnule Owens, dacă nu e niciun deranj.

— Niciun deranj, absolut deloc. Owens bagă mâna în traistă și mai scoate două piersici. Ia câteva să le ai și la internat, domnișoară. Distracție plăcută și să-i transmiteți salutări bătrânului FDR din partea mea.

— Salutări de bine sau de rău? întreabă Kiernan.

Owens lasă capul pe spate și râde.

— Știi tu de care.

Kiernan dă din cap, în timp ce deschide portiera camionetei cu remorcă neagră.

— Am uitat complet că, de fapt, camioneta asta a fost aici toată dimineața. Știe că nu te-am adus ca să vezi cabana.

— Atunci de ce…

— De-asta mi-a făcut cu ochiul. A presupus că ai rămas peste noapte. Sper doar că n-o să se ducă repede cu bârfa la doamna Owens, că altfel n-o să-mi lase pe prispă doar murăturile și gemul, ci și un vraf de manifeste religioase despre pericolul sexului înainte de căsătorie. Și-o să trimită probabil și o scrisoare bine intenționată, mămoasă, tatălui meu, în Boston, ca să-l anunțe că băiatul lui nu se poartă cuviincios.

— Și tu îi vei răspunde, mulțumindu-i pentru că ți-a dat de știre.

Zâmbește batjocoritor.

— Exact.

În camion e deja o toropeală agasantă, așa că îmi dau jos puloverul și deschid fereastra, în vreme ce Kiernan pornește motorul.

Aruncă o privire agitată în direcția mea imediat ce ieșim pe cărarea anevoioasă care ne scoate în drumul principal.

— Deci… cum se face că n-ai douăzeci de întrebări despre Pru?

Mă uit în jur.

— Suntem în siguranță? Nu știam dacă cineva poate să fixeze un punct stabil într-o mașină.

Pufnește.

— Dacă au făcut asta, punctul stabil a rămas în magazie.

— Cum rămâne cu dispozitivele de ascultare?

— Nu sunt, dacă nu cumva le-au plantat în ultima oră, dar cred că Owens mi-ar fi spus în caz că vedea pe cineva dând târcoale camionetei mele. Sincer, nu cred că e vreun dispozitiv nici în cabană. Puncte stabile clar sunt, dar m-ar surprinde ca Leo să știe să citească pe buze.

Rămân tăcută preț de un minut, pentru că habar n-am de unde să-ncep. Ridic capacul termosului și sorb din cafea, care e atât de fierbinte, încât îmi arde limba, dar altfel nu e rea.

— Mai întâi, zic eu, spune-mi că Martha e bine.

— Martha e bine. I-am pus câteva sute de dolari într-un cont de economii și i-am spus lui Bill să-i dea la majorat sau când se căsătorește. Între timp, Martha a rămas la ei acasă. Doamna Owens are patru băieți și i-a făcut plăcere s-o primească în familie. I-a făcut mai puțină plăcere să ia și cele două motorete, dar băieții au insistat.

— Și crezi că familia Owens o să se poarte frumos cu ea?

— Știu că *s-au purtat* frumos. S-a căsătorit cu un băiat din Atlanta, care însă a murit în Primul Război Mondial. După asta, Martha și băiețelul ei s-au întors să locuiască la fermă un an sau doi. Am văzut fotografii cu el – era un puști simpatic. Apoi, s-a căsătorit din nou și s-a mutat în apropiere de Bishop, ca să poată veni în vizită odată la câteva săptămâni.

— Cum le-ai explicat…

— Am ținut-o aici, la cabană, până când poliția a descoperit ce s-a întâmplat la Six Bridges și a scos cadavrele. Apoi am aranjat să fiu în magazinul local în același timp când a sosit ea să întrebe despre evenimentele petrecute în satul ei. E o actriță bună și și-a jucat rolul cu brio. După asta, am discutat cu domnul și doamna Owens.

— Și Prudence n-a aflat nimic?

— Din câte știu eu, nu. N-avea niciun motiv să supravegheze cabana în 1911, pentru că nu i-am spus niciodată că am fost acolo în 1911. Și știi cât timp îți ia să urmărești punctele stabile. Sunt sigur că a avut alte…

— De ce nu îmi explici de ce naiba păstrezi legătura cu Prudence?

— Păi, cu asta plănuiam să încep. Tu ai întrebat de Martha. Și încetează să te uiți la mine ca la un trădător nenorocit, pentru că nu sunt așa.

Nu zic nimic. Ajungem în capătul cărării prăfuite, și Kiernan cotește la stânga pe un drum cu două benzi, apoi se uită din nou la mine.

— N-avea sens, bine? A fost mult prea ușor până acum.

— Încasezi un glonț în picior și zici că a fost ușor?

— Făptașul nu e Pru. E Simon, probabil. Sau altcineva trimis de Saul.

— E exact același lucru. În ciuda certurilor din interior, ei sunt în aceeași tabără, corect? Nu contează cu care vorbești, dacă toți au același scop.

— Poate. Dar e posibil să aibă același scop din motive diferite.

— Nu, zic eu. Nu când ceea ce-și doresc e să elimine o mare parte din populația lumii.

— Bine, ai dreptate. Dar... motivele lui Pru ar putea să ne ofere posibilitatea să negociem cu ea. Să o facem să se răzgândească. Dar Saul... Dă din cap și întinde mâna după termos, ia o înghițitură și mi-l dă înapoi.

Până azi-dimineață, nu m-aș fi gândit de două ori dacă să beau după Kiernan, dar pentru că l-am văzut sărutând-o pe Prudence, cafeaua nu mai pare la fel de tentantă.

— Știi că am stat cu Prudence și cu Simon câteva săptămâni după ce a dispărut Kate a mea, da?

— Da. Mi-ai spus că ai convins-o pe Pru că nu îți amintești de Kate a ta și că nu puteai să folosești cheia CRONOS prea bine. Ai spus că se hotărâse să te lase în pace.

— Poate că nu e așa de simplu. Nu puteam să scap de senzația că ni se-ntinde o cursă, Kate.

E foarte ciudat să-l aud spunând asta, având în vedere că le zisesem același lucru lui Connor și lui Katherine.

— Deci, continuă el, după ce am terminat cu Six Bridges și m-am ocupat de Martha, am decis să mă întorc în Estero, în 2038, ca să văd dacă pot obține niște răspunsuri. M-am tuns din nou și m-am îmbrăcat cu aceleași haine. Am făcut saltul cu vreo zece secunde mai târziu față de ultima oară când am plecat de la Pru. Am întrebat-o exact de ce ne-am despărțit. Mi-a spus aceeași poveste ca înainte, adică o aiureală, dar de data asta m-am prefăcut că o cred. Și ne-am împăcat. Kiernan înșfacă termosul și ia încă o înghițitură. Mă privește destul de stânjenit când își dă seama că habar n-am ce vrea să spună cu „ne-am împăcat”.

— Cu Pru mai bătrână?

— Mda.

Nu zic nimic, și, după un moment, continuă, pe un ton oarecum disperat:

— Nu am făcut-o pentru că mi-am dorit, Kate. Dar numai așa îi pot câștiga încrederea. În fine, am mai rămas în Estero vreo două săptămâni – destul cât să aflu că Saul, Simon și cam jumătate din cercul interior s-au mutat în casa mare de lângă templul regional din Miami. Deloc surprinzător, ținând cont că Saul își petrecea majoritatea timpului acolo. Și, printre picături, am mai făcut câteva salturi în Boston, pentru spectacolele de la Norumbega. Simon e tot acolo, aproape în fiecare zi, cu… ea.

— Cu Pru cea tânără.

— Mda, zice, cu voce gâtuită.

— Și Pru cea bătrână nu știe nimic despre asta?

— Pru cea bătrână nu mai știe nici ce-a mâncat la micul dejun.

Vorbele lui îmi accentuează senzația de scârbă, dar mă abțin să comentez.

— Oricum, continuă el, după vreo săptămână, Pru a vorbit cu Phillippa într-o dimineață și a făcut o glumă legat de cum ai recuperat cheile de la Timothy și Evelyn în Dallas. Pru a zis că poate e nevoie să-i dea copilașului peste mână pentru că a încălcat regulile, dar e clar că nu-i păsa câtuși de puțin de cheile alea. Părea să fie îngrijorată doar să nu îți bagi nasul în ce fac ei în 2038. Așa că… m-am oferit să te dădăcesc.

— Să ce?

— I-am zis că o să te țin la distanță, din moment ce pari nițel moartă după mine.

Vreau din tot sufletul să-l pocnesc, dar conduce. Strâng din dinți și zic:

— Și te-a crezut?

— Nu. La început nu. Am ridicat din umeri ca și cum nu conta și m-am dus la piscină să citesc și să mă bronzez. Mai încolo, mi-a spus că vrea să instaleze un echipament de supraveghere acasă la Katherine, și eu i-am spus că mă plictisesc și că ar trebui să mă lase pe mine să mă ocup de treaba asta măruntă.

— Ai angajat pe cineva să ne spioneze?

— Ceva de genul. Se uită agitat la pumnii mei încleștați și apoi continuă: Duba aia albastră pe care ai văzut-o în față…

— Connor zice că e a vecinului.

— Așa e, într-un fel. M-am întors în timp cu câțiva ani și am pus pe cineva de la templul local să cumpere casa de alături, când a fost pusă în vânzare. Tipul pe care l-am angajat locuiește acolo. Folosește duba ca să vadă când vine și când pleacă cineva. Și i s-a spus să mă anunțe dacă echipamentul lui audio înregistrează ceva despre locurile specifice în care știam că fuseserăm deja. Primul raport pe care i l-am predat lui Pru o înștiința că plănuiești excursia în Australia și că te-ai ocupat de câteva puncte stabile din Estero, între 2028 și 2030.

— Dar nu… nici măcar n-am știut că erau…

— Da, eu știu asta și tu știi asta, dar îți scapă esențialul. Faptul că am zis că-ți bagi nasul în viitor a făcut-o pe Pru să se răzgândească – să decidă că nu e o idee așa proastă să te țin ocupată. Și de-asta ne-a lăsat în pace.

— Ne-a lăsat în pace? M-a amenințat de două ori, Kiernan. Mi-a transmis un mesaj prin Eve și… a intrat prin efracție în casa lui Trey.

Pare puțin surprins de ultima parte, dar zice:

— A rănit pe cineva? Cum ziceam, Pru nu e întreagă la cap și nu cred că poate să reziste, dacă primește câteva lovituri. Dar, în cazul în care lucrurile merg astăzi cum am plănuit, vom avea toate cheile. Mă rog, în afară de cea a lui Houdini, pentru care încă încerc să găsesc o soluție.

Încep să mă întreb dacă nu cumva Kiernan e cel care și-a pierdut mințile.

— Ce rost are? urlu eu. Ai zis deja că pe Prudence nu o interesează cheile? Întrebarea e de ce? Le reproduc cumva? Ai spus că au cel puțin șase…

— Da. Dar acum cred că aveam dreptate prima oară – sunt mai degrabă douăsprezece, poate treisprezece.

Mă uit la el, stupefiată.

— Gândește-te, Kate – e posibil un singur răspuns. Au fost treizeci și șase de istorici, dar numai douăzeci și patru pe teren, incluzându-l pe Saul. Nu-și fac griji pentru cele pe care le cauți, pentru că le au deja pe celelalte douăsprezece.

— Dar… cum? Sistemul nu permite salturile după 2100 și ceva – sau când a fost inventat echipamentul. Nu există puncte stabile mai târziu de-atât.

— Cred că mai există unul, spune el. Sediul CRONOS, în momentul în care trebuiau să se întoarcă echipele. Ceea ce

vedem toți prima oară, înainte să ne dăm seama cum să folosim cheile. Îți amintești? La început e totul negru, cu câteva imagini statice. Cred că asta a mai rămas din CRONOS. Ar putea fi un punct stabil foarte *instabil,* dar cred că există și cred că acolo a aterizat Pru când a folosit cheia din greșeală.

Vidul negru despre care vorbea Katherine. L-am văzut în treacăt prima oară când am ținut cheia, dar Katherine a fost puțin surprinsă de cât de repede am reușit apoi să programez imaginile. După numai o secundă, am văzut lanul de grâu și pe Kiernan, apoi clădirile albe de lângă apă. Și apoi, întuneric. Cineva plângând. După care eram din nou în lanul de grâu. Dar pentru mine nimic din toate astea nu păreau puncte stabile văzute de la distanță. Îmi erau activate și toate celelalte simțuri, ceea ce nu se întâmplă niciodată în prezent, când folosesc cheia.

— De ce să se chinuie să recupereze chei răspândite prin timp și spațiu când le aveau pe toate celelalte douăsprezece așteptând într-un singur loc? continuă el. Prudence n-a recunoscut niciodată și nu a spus direct că asta s-a întâmplat, dar a afirmat că nici ea, nici Saul nu sunt îngrijorați că o fetiță poate să folosească echipamentul, mai ales când fetița latră la copacul greșit.

Mă iau cu mâinile de capul care-mi bubuie fără milă, în timp ce încerc să descifrez tot ce mi-a spus Kiernan. E un haos încâlcit, dar găsesc totuși un fir logic ivindu-se pe margine și îl urmez.

— OK, atunci de ce naiba nu te-ai întors să-mi spui că lătram la copacul greșit?

— Din două motive. Nu, stai, trei. Mai întâi, asta ne-ar fi dat peste cap amintirile amândurora. În al doilea rând, așa am reușit să-mi păstrez acoperirea, ceea ce ne putea ajuta pe mai departe, pentru că toate dățile când am fost cu tine, în Boston, acasă la Katherine, în Georgia, n-au mai fost o problemă, după ce Prudence mi-a zis că ar trebui să te țin ocupată.

— Dar Prudence ți-a spus abia recent să acționezi așa, după ce deja…

— Dar ea nu *știa,* nu-i așa? Nu te poți gândi liniar la asta…

— Da, știu! Știu. Spune-mi și al treilea motiv. Și caută-mi niște Ibuprofen.

— Cu asta nu te pot ajuta, iubire. I-am dat ultima pastilă lui Jess. Dar al treilea motiv e că toate cheile pe care le avem sunt irelevante doar dacă Prudence și Saul cred că n-o să mergem după cele pe care le-au furat ei de la CRONOS, în urma exploziei. Dacă îi împiedicăm să ia cheile alea în 2305, și exact asta am de gând să fac, atunci ai face bine să crezi că și ei vor veni după cele recuperate de noi.

∞

Kiernan execută un viraj impresionant pe o cărare îngustă, mărginită de șiruri dese de pini, iar acum suntem cu fața spre drumul pe care conduceam înainte, poziționați perfect ca să putem trage ușor dreapta când mașina lor trece de noi. N-am scos o vorbă în ultimele câteva minute, iar el se uită agitat în direcția mea. Nu pot să scap de senzația că nu mi-a spus totul, dar poate și din cauză că îmi zvâcnește în continuare capul de la cât am încercat să pun în ordine tot ce mi-a spus până acum.

— Ești sigur că Prudence are încredere în tine?

— Kate, nu glumesc când spun că e nebună. Dacă s-ar fi îndoit de mine câtuși de puțin, aș avea – în cel mai bun caz – zgârieturi de unghii pe toată fața. În cel mai rău caz, aș fi mort. I-ai văzut pe Phillippa și pe Leo la cabană, nu? Sunt cu ea în majoritatea timpului. Leo se pricepe să o liniștească. Nu la fel de bine ca Simon, și cu atât mai puțin ca mine, dar o ajută cum poate. Și Phillippa are o seringă pregătită, în caz că altceva nu funcționează.

— Și oamenii ăștia, Leo și Phillippa, au și ei încredere în tine?

— Mă îndoiesc, zice el. Dar mai degrabă pentru că nu le place să fiu în preajma lui Prudence decât fiindcă sunt îngrijorați să nu mă dau de partea adversă. Nici măcar nu cred că știu despre mine și... Kate.

Întrezăresc altă întrebare în încâlceala din mintea mea.

— De ce Leo arată ca Simon?

Ridică din umeri.

— Au aceeași mamă. Fondul genetic e destul de superficial la Estero. Dacă îți dorești vreodată să ai parte de o reuniune de familie, putem să ne oprim la Ferma Cyristă cândva după 2030, să zicem, și o să-ți fac cunoștință cu toată gașca.

— Nu, mersi. Prin aceeași mamă, te referi la Pru, nu?

Încuviințează.

— Deci Simon e vărul meu? Nu m-aș fi gândit că întâlnirea noastră din ziua dispariției lui Katherine ar putea fi mai respingătoare, dar se pare că tocmai a atins un nou nivel.

— Mda. La fel și Leo și Phillippa. Eve – cred că ea e un fel de verișoară de-a doua. Dintre cei care pot folosi cheia, sunt doar trei despre care știu că nu se trag din Pru – eu, Patrick Conwell și o altă femeie pe nume Edna. Patterson, tipa care e președinte în vremea ta, e strănepoata Ednei.

— Patterson poate să folosească cheia?

— Nu. Dar face parte din cercul interior, datorită legăturilor de familie.

Dau pe gât restul de cafea.

— OK. Să lăsăm deoparte legăturile de familie și relațiile personale, pentru moment, deși m-ar ajuta dacă mi-ai desena un arbore genealogic, la întoarcere. Vreau să-mi descrii imaginea de ansamblu. Spui că Saul și Prudence sunt în conflict. Înțeleg că, pe de o parte, lui nu-i place ideea ca ea să aibă mai mulți adepți decât el printre cyriști.

— Da, pe de-o parte. Se apleacă puțin când o mașină trece în fața noastră, apoi se relaxează din nou.

— Dar asta nu e tot, corect?

— Nu. E mai mult o… schismă. Un fel de război civil. Saul încearcă să păstreze laolaltă foarte multe grupuri diferite, Kate. A adunat mai multe ordine religioase mărunte și mișcări care deja existau, grupul Koresh și alții. Apoi mai sunt și cei care stau prin preajmă pentru că binecunoscuta *Carte a Profețiilor* le dă ponturi bursiere destul de relevante adepților. Alții s-au alăturat pentru că religia părea una feministă, deși au început să aibă dubii când au văzut că Prudence era tratată mai mult ca o asistentă a fratelui Cyrus decât ca un profet cu drepturi depline. Și, la urmă, sunt cyriștii care s-au alăturat pentru că erau îngrijorați de pericolul în care era planeta din cauza suprapopulării, a încălzirii globale, a corporațiilor agricole și ce-ți mai vine-n minte. Li se pare puțin derutant că, potrivit doctrinei lor, sfârșitul vine ca să salveze pământul, dar tot ei îi încurajează pe cei care urmează Calea să investească în companiile responsabile de dezastrele astea.

— Bănuiesc că ultimele două grupuri sunt mai atrase de Prudence?

— Da, zice el. Cel puțin acelea care *își dau seama* că există două facțiuni. Majoritatea templelor locale se concentrează pe ce li se pare important pentru oamenii lor și trec cu vederea alte lucruri. Uneori pot să fie doi indivizi în același oraș care nu se pot pune de acord în legătură cu nimic, dar, în schimb, își zic amândoi cyriști.

— Deci ca în majoritatea religiilor? Bine, să revenim la întrebările cu imaginea de ansamblu. De ce să creeze cyriștii? De ce să facă atâtea eforturi de la bun început? Dacă lui Saul îi place pur și simplu să ucidă oameni, dacă tot ce urmărește e o moarte la scară largă, n-ar putea să reproducă toxina asta și s-o elibereze în aer?

Ne depășește un sedan albastru, iar Kiernan așteaptă o secundă, apoi trece în spatele lui. După ce lăsăm cam jumătate de kilometru între noi și mașină, îmi răspunde la întrebare.

— Nu știu, dar ții minte când am fost în New Orleans cu Simon? Când s-a îmbătat și mi-a zis despre Six Bridges? Mi-a mai zis și că Saul a început toate astea pentru că a pus un pariu cu un tip pe nume Campbell, de la clubul lui.

— Poftim? *Un pariu*? Face toate astea din cauză că a pus un pariu?

Ridică din umeri.

— Da, cam asta e ideea.

— E o nebunie.

Se uită cu coada ochiului la mine.

— Și te surprinde? L-ai văzut în capelă, la fel ca mine.

Rămân nemișcată preț de câteva minute, gândindu-mă la faptul că un sfert din moștenirea mea genetică e afectată grav.

— Și crezi că Prudence i-a moștenit nebunia?

— N-aș merge așa departe, deși nu exclud ideea în cazul lui Simon, având în vedere că lui i se pare amuzantă toată treaba cu pariul. Nebunia lui Pru a apărut treptat, și e clar, cel puțin pentru mine, că e cauzată de prea multe salturi și de prea multe amintiri contradictorii. Uneori parcă nu-și mai dă seama ce e real și ce nu. Cred că Pru vede Selecția ca pe o pagubă colaterală. Saul o vede ca pe o capodoperă.

— Prudence a trimis-o pe mama în Italia?

— Ce?

Mi-am dat seama că nu i-am dezvăluit teoria mea până acum și încerc să-i explic.

— Nu știu, zice el. Dar n-a vorbit-o niciodată de rău pe sora ei. Nu cred că mama ta e în pericol, cel puțin nu din partea lui Pru.

La asta mă gândisem și eu, dar e o ușurare să primesc confirmarea de la cineva care a schimbat mai mult de câteva cuvinte cu ea. Totuși, gândul ăsta îmi amintește cât de multe împărtășește cu Prudence, ceea ce mă deranjează din diferite motive. La prima vedere, argumentele pentru care vrea să intre în grațiile lui Pru au sens, dar nu mă pot abține să nu simt că îmi ascunde ceva.

În camionetă se mai răcorește acum că suntem în mișcare, și îmi place să simt briza pe față. Trecem de un cimitir numit Mars Hill[31] și apoi pădurea începe să se rărească și să se vadă câteva ferme ici-colo.

Peste vreun kilometru și jumătate, ajungem la o intersecție. Drumul e mărginit de mașini și tractoare, și chiar câțiva cai, dintre care unii legați la căruțe. Mașina albastră trage pe dreapta și Kiernan parchează chiar în spatele ei. Delia și Grant coboară amândoi de pe bancheta din spate și traversează pe partea stângă a drumului, unde sunt adunați vreo cincizeci de oameni.

— Vrei să ieșim sau așteptăm aici și ne ținem după ei până ajungem într-un loc mai puțin aglomerat? întreabă Kiernan.

— Să ieșim, zic eu. Vreau să-l văd pe FDR. Dar să stăm la distanță de grupul Deliei.

Sunt prea mulți oameni în jur ca să riscăm să vorbim cu ei aici, dar vreau să-i mai studiem încă o dată înainte să-i abordăm. În plus, pare că vremea s-a încălzit cu câteva grade de când am plecat de la cabană, iar camioneta e încinsă – sigur e mai răcoare afară decât înăuntru.

Kiernan dă să coboare și îl apuc de mânecă.

— Cât de mult crezi că știe Grant despre Saul și Six Bridges? Adică, părea inconștient când Saul a trecut de punctul stabil, dar…

— Habar n-am. Când am întrebat-o pe Martha, mi-a zis că era mai reținut, că era ca o umbră a lui Saul. Ceea ce are sens dacă Saul era instructorul lui. Katherine nu-și amintește nimic despre el?

— Doar că se poate să fi fost în primul lui an la CRONOS. Ea nu interacționa prea mult cu ucenicii.

---

[31] Colina lui Marte. (n.red.).

— Păi, zice Kiernan, singurul motiv pentru care ar avea importanță ar fi eventuala lui implicare în treaba de la Six Bridges. Și înclin să cred că era, din moment ce Saul s-a gândit să-l facă să-și piardă cunoștința.

Abel, care aștepta pe scaunul șoferului, iese din mașină cam în momentul în care mă pregătesc și eu să deschid portiera, așa că așteptăm încă un minut, urmărindu-l cum se îndreaptă spre un grup din dreapta intersecției. E un bărbat masiv, înalt și musculos. Când l-am văzut în Athens nu mi-am dat seama exact cât de mare e, dar cred că încerca să nu bată prea mult la ochi. Acum nu e nimeni atent, și are un mers mult mai încrezător. Se sprijină de un copac și scoate un pachet de țigări din buzunar, oferindu-le un fum celor doi bărbați de lângă el. Unul dintre ei acceptă, și încep să discute.

Mă uit la Abel, adăpostit sub copaci, apoi în partea opusă a străzii, spre spectatorii care stau în dogoarea soarelui de vară.

— În fotografiile pe care le-am văzut înainte, albii au locuri mai bune. Și, cu toate astea, Abel stă la umbră?

— Athens e spre nord. Oamenii de pe partea însorită a străzii o să-l vadă primii pe FDR.

Asta înseamnă un avantaj de cel mult câteva secunde, așa că, personal, aș prefera să fiu în grupul de la umbră. Și aș vrea să-mi las puloverul în camionetă, dar din moment ce mă ajută să ascund pistolul pe care-l port, presupun că n-am decât să mă coc.

Având în vedere că drumul delimitează la propriu cele două grupuri, separarea rasială e vizibilă imediat. Dar, când ne apropiem, văd că e și o separare de gen. Câteva cupluri mai tinere stau împreună, dar, în rest, bărbații sunt câțiva metri spre nord, iar femeile stau mai aproape de gard. Copiii sunt împrăștiați peste tot, cei mai mici aproape de grupurile de femei, iar cei mai mari fugărindu-se sau cățărându-se pe gardul care împiedică vacile să se aventureze pe autostradă. Și chiar există o autostradă – potrivit indicatorului, care arată nou, e U.S. Highway 129. Nu seamănă cu șoselele cu șase sau opt benzi din jurul D.C.-ului, cu care sunt obișnuită, dar e mai lată și într-o condiție mai bună decât drumul îngust pe care am venit.

Kiernan și cu mine rămânem lângă gard, aproape de celelalte cupluri. Grant e cu bărbații, lângă șosea. Pare dezorientat, și-mi amintesc unul dintre primele lucruri pe care mi le-a spus

Katherine despre istorici – că toți își iubeau meseria pentru că se pricepeau la ce făceau mai bine decât la orice altceva. Poată că Grant a ajuns în punctul ăsta la un moment dat, dar acum pare că vrea să fie oriunde, dar nu aici.

Delia, pe de altă parte, e total în elementul ei. Când am văzut-o prima oară în Athens, nu m-am putut abține să mă gândesc că, în domeniul în care lucrează, înfățișarea ei ar putea fi o slăbiciune. Cu părul lung și negru, pielea fără cusur, silueta de clepsidră, pare să atragă toate privirile, ale bărbaților și ale femeilor deopotrivă, și cred că îi e greu să se amestece prin mulțime. Se îndreaptă spre un grup de femei, oprindu-se lângă o tânără mamă, cu un copilaș agitat proptit în șoldul ei, și o fată, de vârsta mea sau poate mai tânără, care ține pe umăr un bebeluș. Copilașul se smucește și se văicărește încontinuu, căutând să atragă atenția mamei sale.

Delia se apleacă puțin, măturând iarba cu fusta ei roșie. Odată ce e la același nivel cu băiatul morocănos, începe să se strâmbe, încrucișându-și ochii și trăgându-se de buze, care sunt de un roșu la fel de viu ca fusta. Copilul are o expresie bănuitoare la început, dar apoi se oprește din țipat și încearcă să se strâmbe la rândul lui. Delia îi răspunde cu o mutră și mai comică, iar copilul chicotește, întinzându-se să o tragă de eșarfă.

Schimbarea bruscă de temperament o face pe mamă să se uite în sfârșit la copil, după care îi zâmbește Deliei. Câteva secunde mai târziu, Delia vorbește cu femeile ca și cum ar fi niște vechi prietene. Îi dă copilului eșarfa, și el pare mulțumit, cel puțin pentru moment, fluturând-o înainte și-napoi. Nu sunt suficient de aproape să aud ce zic, dar femeile par să povestească despre copiii lor, pentru că mama copilașului arată spre un grup de țânci aflați la câțiva metri de locul în care stăm eu și Kiernan.

Și Grant se uită la Delia, invidios pe cât de ușor face ea lucrurile să pară. Când mă vede urmărindu-l, se îndreaptă de umeri și se duce spre doi bărbați din grup, cărora le spune ceva. Unul dintre ei, care pare cu câțiva ani mai mare decât Grant, se uită la ceas, deci bănuiesc că-l anunță pe Grant cât e ora. După asta, Grant se plasează la marginea grupului, ascultând.

Din minut în minut, o mașină se apropie tot mai mult venind dinspre nord și conversația se oprește temporar, reluându-se

imediat ce toată lumea vede că e un camion sau alt vehicul care nu arată deloc prezidențial.

— Măcar știi dacă oprește? îl întreb încet pe Kiernan.

El ridică din umeri și se sprijină de gard.

— A făcut asta, într-un an electoral. Acum nu sunt alegeri prezidențiale, dar FDR merge să țină un discurs în care le va cere oamenilor să voteze la alegerile primare împotriva senatorului actual, un democrat pe care Roosevelt îl consideră prea conservator. Deci cred că va opri, chiar și pentru câteva secunde. Întrebarea mai importantă e cât de aproape de intersecție va staționa.

Ridic din sprânceană, și el face semn spre grupul de bărbați albi.

— Democrații din Georgia au alegeri primare numai pentru albi. Aproape toți alegătorii de pe liste sunt democrați, deci alegerile primare sunt adevăratele alegeri – cine le câștigă, va câștiga tot. Mă îndoiesc că un negru va câștiga vreun vot. Roosevelt probabil că nu-și dorește asta, pentru că e mai popular printre ei decât printre bărbații albi.

Mă uit în cealaltă parte a străzii. Câțiva bărbați și o femeie vorbesc cu Abel. Uitându-mă în jur, îmi dau seama că e singura femeie de pe acea parte a străzii și că nu mai sunt copii care aleargă pe sub copaci. Mă întreb dacă simpla apariție la o astfel de adunare nu reprezintă un act de rebeliune și poate fi puțin periculos pentru femeile sau copiii de culoare.

— Ai zis „bărbații albi”. Dar aceste femei au drept de vot, nu? De aproape două decenii deja.

— Au drept de vot, dar majoritatea votează cum le spun bărbații. Owens face o listă cu care nevasta lui pleacă la urne, ca să se asigure că nu anulează votul lui.

Strâmb din nas, nemulțumită oarecum de omul pe care l-a ales Kiernan ca tată adoptiv al Marthei.

— De unde știe că doamna Owens nu intră în cabină și votează *împotriva* tuturor de pe lista aia?

Kiernan râde.

— Se poate. De-asta unii bărbați intră în cabina de vot cu nevestele.

— E legal?

— Nu știu, zice el, ridicând din umeri. Dar nu contează dacă e sau nu, câtă vreme nimeni nu…

Kiernan se oprește și se uită spre autostradă. O decapotabilă lungă, neagră, încetinește viteza. Chiar dacă știu că e o situație diferită, nu mă pot abține să simt un fior de spaimă, gândindu-mă la saltul meu recent în Dallas – o altă decapotabilă, un alt președinte.

FDR stă pe bancheta din spate. Face cu mâna grupului de bărbați când trece pe lângă ei, iar șoferul continuă să înainteze vreo nouă metri, oprind în fața femeilor.

Kiernan chicotește încet.

— Frumos jucat! Acum îl pot auzi oamenii de pe ambele părți ale străzii, plus că pare gentleman fiindcă a oprit în apropierea femeilor.

Bărbații se apropie de mașină. Unul dintre ei, un tânăr cu un sacou ce-i atârnă pe braț, se mișcă mai repede decât ceilalți, încercând să se apropie ca să facă niște fotografii. Grant îl urmează, rămânând câțiva pași în urma lui. Și Delia s-a mutat puțin mai aproape de mașină. Grupul cu care vorbea Abel rămâne pe partea cealaltă a străzii, dar au ieșit de sub umbra copacilor, stând la marginea intersecției, ca să aibă o priveliște mai bună.

Roosevelt nu poartă ochelarii lui obișnuiți, cu care apare în toate fotografiile, dar are același zâmbet larg pe față. Își dă jos pălăria în fața doamnelor, salută din cap ambele grupuri de bărbați, apoi începe să vorbească cu vocea lui răsunătoare, pe care mi-o amintesc din discursul despre „Ziua infamiei”[32] de la ora de istorie, dar de data asta fără zgomotul alb.

— Prieteni, șoferul îmi spune că suntem puțin în urmă cu programul, pentru că trebuie să ajungem în Barnesville la ora două, dar am vrut să opresc și să vă împărtășesc niște vești bune. Majoritatea știți că de ceva vreme mă gândesc la Georgia ca la a doua mea casă, dar astăzi vă pot spune în sfârșit că sunt, oficial, unul de-al vostru.

În timpul ultimei propoziții, ia o altă pălărie, o tocă, de pe scaunul de lângă el și o pune pe cap, fluturând în aer o bucată de hârtie rulată. Se aud câteva chicoteli politicoase și niște aplauze răzlețe.

---

[32] Ziua în care președintele Franklin D. Roosevelt (1882-1945) a declarat război Japoniei în urma atacului acesteia asupra flotei americane de la Pearl Harbour, schimbând astfel cursul celui de al Doilea Război Mondial. (n.red.).

Odată ce aplauzele iau sfârșit, își dă jos pălăria și continuă pe un ton mai serios:

— De asemenea, aș fi indolent, într-un an electoral, dacă nu v-aș aminti că, deși națiunea noastră a progresat considerabil în ultimii ani, mai avem multe de făcut. Aveți tot dreptul să alegeți candidatul pe care vi-l doriți, dar pentru că Georgia a fost suficient de bună să mă numească fiul ei adoptiv și pentru că mulți ani am privit-o ca pe „celălalt stat” al meu, nu am nicio reținere să vă spun ce aș face eu dacă aș vota la alegerile primare de luna viitoare. Sper că veți fi de partea mea și-l veți susține pe Procurorul General al SUA, Lawrence Camp.

Se aud niște bombăneli izolate și câțiva bărbați încep să pună întrebări, dar Roosevelt intervine.

— Senatorul George este un bun prieten de-al meu, dar există anumite lucruri în privința cărora nu suntem de acord. Nu am luat ușor această decizie. O să mă explic mai pe larg la Barnesville și sunt sigur că se va scrie despre asta în ziarele locale. Tot ce vă rog e să luați în considerare recomandarea mea și să puneți pe primul plan bunăstarea națiunii. Trebuie să plecăm acum, ca nu cumva să-i facem pe oamenii din Barnesville să aștepte. Sper să vă revăd curând!

Apoi decapotabila pornește și se îndepărtează pe autostradă.

Mă aștept ca femeile din apropierea noastră să înceapă să-i pregătească de plecare pe copii, având în vedere că afară e caniculă și e ora prânzului. Dar se pare că Roosevelt a lansat un soi de bombă, pentru că discuția de la marginea drumului se încinge. Femeile sunt tăcute și par neliniștite.

Nu prind decât frânturi de conversație – un tip spune că FDR e un „american prost”, altcineva spune că „nu știe nimica despre Georgia”.

Bărbatul cu aparatul foto îi spune ceva tipului corpolent, de vârstă mijlocie, de lângă el, cel care făcuse ultima remarcă. Acesta se simte jignit și îl împunge cu un deget în umăr pe tipul cu aparatul foto. Tipul cu aparatul foto îl împinge la rândul lui, mult mai tare decât aș fi bănuit, dată fiind constituția lui medie, iar celălalt tip se clatină pe picioare și se ciocnește de Grant și de celălalt individ mai tânăr. Marginea drumului e puțin mai înaltă decât terenul pe care stăm noi, ceilalți, iar tipul jignit și Grant își pierd echilibrul, ciocnindu-se de câteva femei, inclusiv de cea cu copilașul agitat.

Niciuna dintre femei nu e rănită, dar copilul începe să plângă din nou.

Delia încearcă să-l ajute pe Grant să se ridice, dar, înainte ca el să o poată prinde de mână, ea e împinsă într-o parte de tipul jignit, care, aparent fără motiv, pare să fi decis că Grant e de vină pentru căzătura lui. Sau poate că nu face decât să se răzbune pe necunoscutul care-i era la îndemână. Îl înșfacă de guler pe Grant și îl ridică în picioare.

Ochii lui Grant se măresc și sângele i se scurge din obraji până când ajunge aproape la fel de livid ca albul cămășii.

— Băiete, tre' să te uiți pe unde mergi, corect?

Grant deschide gura, dar nu scoate nicio vorbă.

Fata cu bebelușul – care, în mod uimitor, încă doarme – spune:

— Suntem bine, tati. N-a avut intenții rele.

Remarca îi aduce fetei o privire urâtă. Ea își mușcă buza și face câțiva pași înapoi spre gard, ținându-și bebelușul mai strâns la piept.

Câțiva bărbați se mută mai aproape, glumind și dându-și coate, ceea ce mă face să cred că temperamentul arțăgos al celui jignit e o sursă locală de amuzament. Tipul cu aparatul foto zice:

— Lasă-l jos, Willis. Nu e vina lui că nu poți să mergi și să mesteci gumă în același timp. Tu ești ăla care l-a îmbrâncit în fete, deci poate vrei să-ți ceri scuze.

— Poate nu te bagi, Phillips, asta dacă nu cumva vrei să-ți arunc pe gât aparatul ăla. Nu știu de ce rahatul ăsta mi-a pus piedică…

Unul dintre ceilalți bărbați își drege glasul.

— Ai grijă cum vorbești, Willis!

Mă aștept ca individul ăsta, Willis, să îi dea drumul lui Grant și să treacă la celălalt tip, în schimb, nu face decât să-l strângă și mai tare de guler. Nu cred că Grant chiar se sufocă, dar fața devine, din palidă, roz, și îl apucă pe Willis de mână.

— Domnule Willis, spune Delia, n-a vrut să vă rănească. Eram în trecere și am auzit că președintele oprește aici. Dacă-i dați drumul, sunt sigură că n-ar avea nimic împotrivă să le ceară scuze fiicei dumneavoastră și celorlalte doamne.

Grant încearcă să încuviințeze, dar pumnul strâns al lui Willis îi stă în cale, deci tot ce reușește să facă e să își lovească bărbia de el de câteva ori.

Willis se uită la Delia și un zâmbet îi apare lent pe față, ca și cum o observă pentru prima oară. O măsoară din cap până-n picioare, insistând cu privirea în locuri strategice. Delia roșește, și văd cum îi tresare ușor maxilarul, apoi afișează un zâmbet nervos și trece în față.

Se oprește după câțiva pași, când zâmbetul lui Willis dispare și îl apucă pe Grant de cămașă cu cealaltă mână.

— Nu știu cine vă credeți, dar...

Tipul cu aparatul foto – Phillips, presupun – îl apucă pe Willis de brațul drept, cel cu care îl trage pe Grant de guler, și, aproape în același timp, Grant îi dă un șut în genunchi lui Willis. Acesta îl lasă pe Grant și ridică brațul stâng, intenționând probabil să-l pocnească pe Phillips și apoi să termine cu Grant.

Nu cred că Willis intenționase s-o lovească pe Delia cu cotul în nas. Nu știu dacă îi pasă sau nu că s-a întâmplat așa, dar sunt sigură că nu plănuise asta. Chiar și el pare puțin surprins când îi dă cu cotul în față, lăsându-i timp lui Phillips să se îndepărteze.

Delia își duce mâinile la nas. Cred c-ar fi căzut pe spate, dar Abel e în spatele ei. O apucă de coate și o pune pe picioare, apoi face un pas spre Willis. Nu l-am văzut pe Abel apropiindu-se, dar privirea de pe chipul lui n-are nimic din amărăciunea ochilor și atitudinea timidă pe care le avea în Athens.

Își ține maxilarul încleștat și corpul încordat, dar vocea îi e politicoasă, aproape respectuoasă.

— Cred că îi datorezi domnișoarei Delia o scuză, domnule.

Willis se holbează la el, apoi scuipă în pământ, cam la vreo doi centimetri de piciorul lui Abel.

— Mă doare în cot de ce crezi tu, negroteiule!

În ochii Deliei licărește panica și își ia mâinile de la nas ca să-l poată apuca pe Abel de braț. Din nefericire, are sânge pe mâini, și nu știu dacă modul de adresare jignitor îl determină să facă primul pas amenințător spre Willis sau chipul soției sale, pe jumătate mânjit de sânge, cu nasul zdrobit și îndoit puțin într-o parte.

Nu Abel dă primul pumn, dar e clar că-l dă pe al doilea. Și cred că și pe-al treilea.

19.

Willis e la pământ, pentru un moment; cred că a leșinat, dar apoi se ridică în picioare, împleticindu-se, chiar când un al doilea tip intervine, să îi dea un pumn lui Abel. Încep să alerg spre ei, dar Kiernan mă apucă de braț, trăgându-mă înapoi.

— Nu, Kate. Chiar crezi că-i putem bate pe toți?

— Nu, dar nu cred că *toți* o să intervină. Râdeau când Willis a...

— Până când Abel a ripostat, da.

Scrutez mulțimea și văd că are dreptate. Expresiile de pe fețele lor s-au schimbat. Nu mai râde nimeni. Majoritatea par furioși. Mi-ar plăcea să cred că sunt furioși pe Willis, pentru că i-a spart nasul Deliei, și poate unii sunt. Cred că Phillips, tipul cu aparatul foto, câțiva bărbați și poate jumătate dintre femei intră în categoria asta.

Dar majoritatea femeilor nu rămân. Mama cu copilul agitat îi înhață pe doi dintre copiii mai mari. Îl lasă pe cel mic și zice:

— Luați-l pe Timmy și urcați în mașină. Ajung și eu într-un minut.

Fata încuviințează. Băiatul dă să se împotrivească, dar închide gura când întâlnește privirea mamei.

Cealaltă parte a străzii e goală acum, cu excepția unei singure femei din grup și a bărbatului care luase țigara de la Abel. Ei încă privesc, dar stau lângă ușa mașinii, gata să plece rapid, dacă gluma se îngroașă.

Doi bărbați îl apucă pe Abel de brațe. Se chinuie să-l țină, apoi un al treilea tip îl înșfacă de gulerul cămășii și îl trag. Delia și Grant încearcă să-i îndepărteze de Abel.

— Luați-vă mâinile de pe el! țipă Delia. Abel!

Apoi Grant încasează un pumn în piept și se clatină.

Kiernan înjură încet, dând din cap ca și cum știe că va regreta următoarea mișcare.

— Du-o pe Delia la mașină. Mă duc să văd dacă-l pot ajuta pe Abel.

O iau la fugă, alergând pe lângă spectatori, și îl apuc de braț pe Grant.

— Sunt de la CRONOS. Hai s-o ducem pe Delia la mașină.

Se holbează o clipă la mine, cu gura căscată.

— Acum! zic eu, ținând medalionul și îndoind săculețul de piele un milimetru, ca să vadă strălucirea.

Gestul meu îl face să acționeze. Grant se dovedește a fi destul de impresionant când are de urmat ordine directe. O ia la fugă înainte și o răsucește pe Delia, apoi se apleacă până când capul îi ajunge la același nivel cu talia ei și o azvârle pe umăr, dintr-o mișcare. Delia nu se lasă ușor, dar el o ține bine de picioare.

Alerg pe lângă ei, uitându-mă peste umăr, spre mulțime, când ajungem la șosea. Lucrurile nu par să se liniștească. Din contră, se înrăutățesc.

— O poți duce pe Delia la mașină și s-o ții acolo?

— Da, spune Grant, deși pare oarecum nesigur.

— Bine. Mă întorc.

Delia întinde mâna după mine și mă ratează când trec pe lângă ea. Încă țipă după Abel, urletele ei fiind amestecate cu un șir impresionant de înjurături adresate mie și lui Grant pentru că am scos-o din mulțime.

Când mă apropii, îl zăresc pe Kiernan la marginea mulțimii. După cum i se lasă capul pe spate, cred că tocmai a încasat un pumn.

Nu-l văd pe Abel, așa că dau din coate printre cei doi tipi cu umeri lați, ca să înaintez. În momentul ăsta, Willis pare că și-a dat seama că nu-l poate învinge pe Abel într-o luptă cinstită și scoate un cuțit.

Din mulțime se-aude un icnet la unison și majoritatea oamenilor fac un pas înapoi. Willis înaintează spre Abel, ținând cuțitul ridicat. Abel se ferește la stânga, apoi își mișcă piciorul în față, făcându-l pe Willis să se împiedice. Până să-și recapete echilibrul, Abel se năpustește asupra lui. Se prăbușesc amândoi la pământ, luptându-se pentru cuțit. În cele din urmă, Abel reușește să-i blocheze brațul lui Willis, împingându-i mâna cealaltă, în care ține cuțitul, în lateral.

Mâna lui Willis e la câțiva centimetri de piciorul meu, așa că îl calc pe degete cât de tare pot. Scoate un urlet, dar înainte să văd dacă a scăpat cuțitul sau nu, se aude un chicotit dinspre unul dintre bărbații din spatele meu, și cineva mă scoate afară din mulțime.

Aud bufnetele pumnilor și apoi pocnitura ascuțită a unui foc de armă.

— Gata, asta a fost. S-a terminat. Vocea vine din cealaltă parte mulțimii, de undeva din spate.

O altă voce din partea aia zice:

— Mitchell, nu porți uniformă și aici nu e vorba de o infracțiune rutieră, așa că de ce nu te duci tu acasă?

Câțiva oameni râd, apoi se aude altă împușcătură, și unul dintre bărbații care stătea mai devreme lângă Phillips face un pas în față. Are fața suptă și ochi albaștri, adânciți în orbite, care scanează mulțimea.

— Să nu miște nimeni din mijloc! Restul, dați-vă în spate!

Câțiva oameni schimbă priviri, ca și cum se sfătuiesc dacă să asculte ordinul sau nu. În cele din urmă, unul dintre bărbați se dă înapoi și ceilalți îl urmează, printre bombăneli.

Brațul lui Kiernan rămâne ridicat în aer. Îi curge sânge pe obraz, de la o tăietură. Încheieturile degetelor îi sunt mânjite de și mai mult sânge, dar, după cum arată tipul din fața lui, o parte din sângele ăla nu-i al lui Kiernan.

Mitchell, bărbatul cu arma, încuviințează spre doi bărbați din margine.

— Carlton, Briggs, luați-l pe negru și băgați-l în remorca de la camioneta mea. E niște funie acolo. Legați-l de mâini și de picioare.

Ei fac un pas în față și îl trag pe Abel, care e aproape inconștient, de lângă bărbații care-l țintuiau la pământ, ca Willis să-l poată bate.

— Willis, te duci pașnic la închisoare sau ai de gând să faci pe rebelul? Că am ac de cojocul tău oricum ar fi. Tu alegi.

Willis stă aplecat, ținându-se de coapsa dreaptă. Cracul pantalonilor îi e leoarcă de sânge, iar cuțitul, și el însângerat, zace în țărână, la picioarele lui. Scuipă pe jos, tot cu sânge.

— Adică vrei să știi dacă fac o plângere? Atunci răspunsul e da, la dracu'! Dar ar fi mult mai ușor dacă te-ai întoarce acasă, Mitchell, sau dac-ai scrie niște amenzi de trafic sau ce naibii faci tu, și ne lași pe noi să ne ocupăm de asta.

— Păi, asta nu poa' să se-ntâmple, spune Mitchell politicos. Haide, Willis. Știi la fel de bine ca mine că șeriful nu te va lăsa să-l spânzuri pe băiatul ăla, mai ales că tu ai început *și* ai scos cuțitul.

Willis și alți câțiva protestează, dar Mitchell ridică mâna.

— Păstrați-vă nemulțumirile pentru judecătorul Cramer. Face semn spre băieții care îl țineau pe Abel de brațe în timpul bătăii. N-am loc pentru toți în camioneta mea, deci pe voi vă pun să aveți grijă ca unchiul vostru să fie la pușcărie când ajung eu acolo. Și să n-o ștergeți repede, că o să avem nevoie de declarații de la amândoi.

Willis se apleacă spre unul dintre tipii mai tineri, mormăind ceva despre jurisdicție, în timp ce se îndreaptă spre mașini. Mitchell se uită după ei câteva secunde și apoi se întoarce și-i face semn lui Kiernan.

— Cum te numești, băiete?

Kiernan se uită la mine, apoi din nou la Mitchell.

— Dunne, domnule. Kiernan Dunne.

— Urcați în camioneta mea voi doi. Jody, tu du-te în față! Dunne, în spate. O să vin într-un minut. Se întoarce spre oamenii care roiesc prin jur. Restul, plecați acasă! Știu cine a fost aici și o să-i dau raportul șerifului. Dacă are nevoie de mai multe informații, o să ia legătura cu voi.

Jody pornește spre mașini. Kiernan se oprește și-mi dă cheia de la camionetă, apoi mă trage mai aproape ca să-și ascundă pistolul în buzunarul fustei mele.

— Mergi la cabană și ia niște bani – sunt sub salteaua mea, sus, în mansardă. Poate e nevoie să îmi plătești cauțiunea. Sau să ne-o plătești amândurora. N-aș vrea să-mi folosesc cheia dacă n-am absolută nevoie, și acum voi avea șansa să vorbesc cu Abel. Tu ocupă-te de Delia și de Grant. Se apleacă și mă sărută pe obraz.

— Băiete? zice Mitchell uitându-se la el. Nu-i momentul potrivit.

— Îmi pare rău, domnule. E cu mine. A trebuit să-i dau cheile de la camionetă. N-am vrut să rămână singură pe-aici.

Mitchell se uită la mine, și văd o urmă de empatie în ochii lui albaștri.

— Poți să conduci, domnișoară? Dacă nu, te duc eu până-n oraș. Va trebui să stai lângă Jody, dar…

Primul meu gând e că aș prefera să stau în spate cu Kiernan și Abel decât în față cu nemernicul care l-a lovit, dar dau din cap.

— Cred că mă descurc, domnule. De fapt, sunt sigură că *nu* mă descurc, având în vedere că n-am condus în viața mea o

mașină, sau alt mijloc de transport cu ambreiaj, dar Kiernan are dreptate – trebuie să vorbesc cu Delia și Grant.

Mitchell se uită-n jur, analizând ambele laturi ale străzii. Toți stau aproape de mașinile lor, și jumătate dintre ei au pornit deja motorul. Se freacă pe podul nasului și oftează adânc.

— Dumnezeule, ce dezastru! zice Mitchell, mai mult pentru sine decât pentru urechile mele. Dă să plece spre camioneta lui, apoi se întoarce. Ești prietenă cu fata pe care a rănit-o prostul de Willis?

Decid să-i spun adevărul.

— O cunosc, dar nu foarte bine.

— Cred că celălalt bărbat a dus-o la doctor în Athens. Dacă-i vezi, să le spui că trebuie să revină în Watkinsville ca să dea o declarație. Altfel, șoferul ei ar putea s-o încurce. Băiatul tău ar face bine să iasă până diseară, sau cel târziu mâine, depinde cât de nervos va fi judecătorul aflând că trebuie să rezolve toate astea. Are familie pe-aici? Poate cineva să garanteze pentru el, în afară de tine?

— Familia lui e în Boston, dar tatăl lui are o fermă pe lângă Bogart. Are și niște prieteni acolo.

— Tot ce pot să vă zic e că amândoi ar fi trebuit să vă vedeți de treaba voastră. Da, am observat când l-ai călcat pe mână pe Willis, dar o să-ți fac o favoare și o să mă prefac c-am uitat. E o graniță fină între curaj și prostie, drăguță. Niciodată nu e o idee bună să te bagi în lucruri de genul ăsta.

Nu zic nimic, dar cred că-și dă seama, după expresia de pe fața mea, că nu sunt de acord, și, spre meritul lui, pare puțin stânjenit.

— Nu zic că e bine ce-a făcut Willis. În niciun caz. E cât se poate de idiot, și tot orașul îl cunoaște. Spun doar că nu câștigi nimic dacă intervii, mai ales când nu ești de prin părțile locurile.

Încuviințez politicos, dar nu răspund.

— Spune-i prietenei tale să vină la pușcărie, dacă o vezi, bine?

— Da, domnule. Când mă întorc cu fața la drum, mașina Deliei nu mai e acolo, și habar n-am încotro au plecat. Urc pe locul șoferului, în camioneta lui Kiernan, și apoi mă sprijin cu capul de scaun, respirând adânc de câteva ori, ca să mă adun. După un minut, Mitchell oprește lângă mine.

— Ești bine? întreabă el, aplecându-se peste tipul cu numele de Jody, pe care mă bucur să-l văd cu buza spartă și ochiul umflat.

— Da, domnule, răspund. Aveam nevoie de un minut să-mi trag sufletul.

Încuviințează și merge mai departe, oprindu-se la intersecție când trec câteva mașini. Abel stă în capul oaselor acum, rezemat de colțul remorcii. Kiernan îmi face cu mâna, uitându-se spre locul unde fusese mașina lui Abel și a Deliei. Ridic din umeri, iar apoi camioneta face dreapta și dispare pe autostradă.

Aștept până pleacă și ultima mașină, pentru că nu vreau să am parte de spectatori când încerc să pornesc motorul. Aș fi vrut să fiu mult mai atentă la ce făcea Kiernan când conducea. Bag cheia în contact, mutându-mă pe marginea scaunului ca să ajung la pedale, care arată ciudat de rotunde, în comparație cu cele cu care sunt obișnuită.

Când răsucesc cheia, nu se întâmplă nimic. Bănuiesc că din cauza faptului că scaunul e prea îndepărtat și nu pot să apăs suficient de tare, așa că mă aplec să caut mânerul care ajustează poziția scaunului.

— Trebuie să folosești ambreiajul, iubire.

Tresar la auzul vocii, lovindu-mă cu capul de coloana de direcție.

— Fir-ar să fie, Kiernan! Poți să-mi dai un mic avertisment data viitoare?

Stă afară și e îmbrăcat cu o cămașă curată. Are fața spălată și tăietura de pe obraz bandajată. Pare furios.

— Dă-mi pistolul înapoi.

— De ce? De când... vii?

— Pentru că am nevoie de el. De diseară, în jur de ora zece.

Îi dau arma.

— Vreau să știu de ce ai nevoie de el?

— Mai bine nu. Oftează, și pare că furia i se evaporă. Nu vreau să stric și mai mult lucrurile făcându-te să te îndoiești de tine. Urmează-ți instinctul. Bagă arma în buzunar. Și Kate?

— Da?

— Cealaltă chestie – cu Pru. Sunt doar afaceri. Întinde mâna și îmi ridică bărbia spre el, ca să nu mă pot uita în altă direcție. Afaceri neplăcute, dar aș face-o din nou, chiar dacă-ți citesc neîncrederea în privire. Doar să știi că am iubit o singură fată în

viața mea, și aceea ești tu. Din trecut, din prezent, din viitor, din cronologia asta sau din alta, dar tot tu ești. Și apoi mă sărută.

Nu-i răspund la sărut. O parte din mine își dorește s-o facă, dar partea rațională are acum o armă secretă. Tot ce trebuie să fac e să mă gândesc că el și Prudence sunt împreună.

Dar tot nu-mi vine să-l resping.

— Ai zis că nu mă mai săruți fără acordul meu, zic eu, când se dă înapoi.

— Nu. Am zis că voi *încerca.* Atunci, ceva îi atrage atenția, pentru că își ia cheia CRONOS și clipește, dispărând.

Câteva secunde mai târziu, Grant oprește mașina albastră lângă mine. Bănuiesc că l-a văzut pe Kiernan, dar ochiul lui drept umflat și pe jumătate închis mă împiedică să-i citesc expresia de pe față. N-o văd pe Delia, deci probabil e întinsă pe bancheta din spate.

Presupunerea mea e spulberată când Grant oprește motorul și aud bocănelile din portbagaj.

Grant e încă la volan când îi bat în geam. Îl deschide și întreb:

— De ce naiba ai pus-o în portbagaj?

— N-am vrut, dar numai așa puteam s-o împiedic să nu alerge înapoi acolo. Abel e...

— Soțul ei. Da.

Se uită pe strada pe care erau mai devreme mașinile.

— Și unde e?

— Abel a fost arestat. La fel și băiatul care era cu mine. Ajută-mă s-o scot pe Delia din portbagaj.

Privirea lui exprimă o stare la limita oripilării.

— Când ai băgat-o acolo știai că trebuie s-o scoți la un moment dat, nu?

— Da. Dar n-am avut încotro. E năbădăioasă. Își duce mâna la ochiul umflat, și mă gândesc că e opera Deliei, nu ceva ce-a încasat în timpul bătăii.

Mergem în spatele mașinii și bat în portbagaj.

— Delia? Numele meu e Kate. Ai cunoscut-o pe bunica mea, Katherine Shaw. Grant o să deschidă portbagajul acum și îi pare foarte rău că te-a băgat acolo. Suntem toți în aceeași tabără, deci nimeni nu lovește pe nimeni, bine? Trebuie să ne gândim cum să-i scoatem pe Abel și pe Kiernan din închisoare.

Grant deschide treptat portbagajul, și Delia se ridică în capul oaselor, uitându-se urât la mine, apoi la el. Arată groaznic și

nasul îi e distrus. Are rană deschisă și pielea din centrul feței începe să i se decoloreze. Bluza ei albă fără mâneci e aproape la fel de roșie ca fusta, iar fața și brațele îi sunt brăzdate de sânge și de lacrimi.

— Nu te cunosc, spune ea, în timp ce își trece picioarele peste marginea portbagajului, cu un pantof lipsă. Vocea îi sună ca și cum ar avea o răceală foarte puternică, ceea ce nu e deloc surprinzător, având în vedere dimensiunea nenorocirii.

— Unde e Abel?

— Abel și prietenul meu, Kiernan, sunt în drum spre închisoarea locală. Se pare că unul dintre bărbații de aici era polițist. Și, cum ziceam, ai cunoscut-o pe bunica mea, la CRONOS. Katherine Shaw?

Îmi scot telefonul.

— Deci s-au petrecut niște schimbări la CRONOS, spune Delia, cu voce monotonă. Multe schimbări, din moment ce te lasă să iei telefonul în timpul unui salt.

— Nu sunt un membru CRONOS pe bune. Dau clic pe înregistrarea cu Katherine. Nu e cu mult diferită de cea pe care le-am arătat-o lui Timothy și lui Evelyn, lui Adrienne la Port Darwin, și de cea pe care i-aș fi arătat-o lui Moehler dacă n-ar fi fost împușcat.

Îl urmăresc pe Grant când Katherine ajunge să povestească despre Saul. Ridică puțin din sprâncene, apoi devine resemnat.

Katherine a făcut o remarcă despre o misiune în care era cu Delia și a zis ceva despre Abel și un sandviș. Pentru mine, n-avea niciun sens, dar când aude asta, buzele Deliei tremură puțin. E un tremurat ce dă mai degrabă senzația că e pe cale să plângă, nu să zâmbească, dar mă face să-mi dau seama că Delia crede într-adevăr că în filmare e Katherine. Dacă crede și ce îi spune Katherine, asta rămâne de văzut.

— Interesant, zice Delia. Se întinde iar spre colț, își ia celălalt pantof, se încalță și dă să coboare din portbagaj. Grant încearcă s-o ajute, dar ea îl împinge. Face o greșeală, pentru că, evident, e amețită. Grant o pune din nou pe picioare când se împleticește, iar ea îl recompensează cu o privire urâtă, apoi se prăbușește pe scaunul șoferului.

Grant zice:

— N-ar fi mai bine să mă lași pe mine să conduc?

Delia rămâne nemișcată un minut, apoi spune:

— Cum vrei. Se mută pe locul din dreapta, ținându-se de bordul mașinii.

Mă furișez pe bancheta din spate. Delia mormăie ceva cum că n-am fost invitată, dar cred că Grant e ușurat să mă aibă alături.

— Până când îi scoatem pe Abel și pe Kiernan, trebuie să rămânem uniți, spun eu, hotărându-mă să omit partea despre incapacitatea mea de a conduce camioneta.

Ea nu răspunde, doar se sprijină cu capul de spătarul scaunului, în timp ce Grant pornește motorul.

— Fă dreapta la intersecție.

— Mai întâi ar trebui să găsim un doctor, spune Grant. Încă sângerezi.

— Dacă Abel se află în custodia poliției, acolo mergem. Restul poate să aștepte.

— Delia, spun eu încet, tu vorbești în calitate de *soție* a lui Abel. Dar ei te consideră angajatorul lui, și sunt sigură că șansele noastre de a-l scăpa de închisoare sunt mai bune în cazul în care vor crede în continuare că e șoferul tău. Ai putea fi mult mai convingătoare dacă îți îngrijești fața și te schimbi în haine curate înainte să vorbim cu judecătorul, cu șeriful sau cu cine-o avea frâiele.

Îmi dau seama că Delia vrea din tot sufletul să mă contrazică, dar știe că am dreptate. Se prăbușește la loc pe scaun, iar Grant face stânga, spre Athens.

— E un spital lângă pensiune, spune el. Pe Milledge, parcă – St. Mary’s sau așa ceva.

— Bine, zice Delia. Dar să mergem mai întâi la punctul stabil. Vreau să încerc să ajung la sediu. Fără supărare, Kate; ah, la naiba, nu-mi pasă dacă te superi sau nu. Nu cred în povestea ta, și aș prefera ca cei de la CRONOS Med să-mi repare fața, nu o călugăriță cu un ac. Și, după ce termină, Angelo mă poate ajuta să aflu cum să-mi aduc echipa acasă, în siguranță.

Dau să-i spun că Angelo e mort – Katherine pare să fi uitat să menționeze. Dar decid că e o informație care poate aștepta. Delia are o zi destul de proastă deja, și faptul că șeful ei e mort în 2035 nu e tocmai relevant, ținând cont că ea e blocată aici, în 1938.

∞

Grant se așază lângă mine pe banca de lemn, care arată ca o strană reutilizată. Cu o mână își ține la ochiul umflat compresa

pe care i-a dat-o infirmiera, și cu cealaltă mână, un pahar mic cu apă. Nu mai e nimeni în cameră, cu excepția unui om în vârstă, care sforăie tare și e prăbușit pe un scaun în capătul sălii de așteptare înguste. Înțeleg de ce doarme. Căldura te face să vrei să închizi ochii și să te topești. Singurul lucru pe care reușește să-l facă ventilatorul din fereastră e să aspire și mai mult aer încins, jilav.

La ordinele Deliei, am așteptat în mașină, în timp ce ea și Grant și-au încercat cheile în punctul stabil localizat într-o capelă ciudată, octogonală, din cărămidă, lângă internatul de fete. Au fost plecați poate cinci minute, și, când s-au întors la mașină, parcă rolurile se schimbaseră. Grant a condus-o pe Delia și a ajutat-o să urce pe locul din dreapta. Niciunul dintre ei n-a scos o vorbă pe drumul scurt spre spital.

Totuși, Deliei i-a revenit glasul când am ajuns acolo. Infirmiera, o femeie foarte răbdătoare, care s-a prezentat drept sora Sara, mai că a târât-o în salonul de consultații. Delia se tot uita peste umăr în lungul holului, spre noi.

— Deliei îi e mereu frică de doctori? îl întreb pe Grant, mai mult ca să am ce vorbi. Singurul lucru pe care l-a rostit de când am plecat de la punctul stabil a fost o promisiune scurtă, nu foarte convingătoare, pe care i-a făcut-o Deliei, spunându-i că totul va fi bine.

— Nu cred că îi consideră doctori, zice el. Tu ai avea încredere în personalul medical de acum câteva sute de ani? Pe vremea când se foloseau lipitori? Adică, par niște oameni de treabă, și sunt sigur că nu i-ar face rău intenționat, dar… Ridică din umeri. Acum că Delia nu e aici, vrei să-mi spui de ce era celălalt băiat cu tine când am oprit mașina?

Deci *îl văzuse* pe Kiernan făcând saltul.

— Kiernan trebuia să recupereze ceva de la mine. Se întorsese din viitor, tot de azi, din seara asta, de fapt.

— Ți-a spus unde e Abel?

— Nu. A fost destul de criptic.

Deschide gura să mai spună ceva, dar îl întrerup.

— Te-ai antrenat cu Saul, nu-i așa?

— Da, zice el, și ochii lui căprui devin tot mai circumspecți. Doar o dată, cu două salturi înainte de ăsta. Fără supărare – știu că-i bunicul tău –, dar e un nemernic.

— Stai liniștit. Ai ajuns la concluzia asta înainte sau după ce-ai auzit-o pe bunică-mea în filmare?

— Înainte. Îmi aruncă o privire îngrijorată. Juri că nu ești de la CRONOS?

Ceva din vocea lui mă face să zâmbesc. Am fost predispusă să-l detest, dar pare un tip decent.

— Pe cuvânt de onoare. Jur pe roșu, dacă vrei.

— Nu știu ce înseamnă asta, dar te cred. Să spunem doar că Saul și-a bătut joc de mine în ultimul salt.

— Ce-a făcut?

Mă privește lung, ca și cum încearcă să decidă dacă are încredere în mine, apoi oftează.

— Saltul nostru a fost în Atlanta – în septembrie 1911. O conferință religioasă. Nu sunt un istoric al religiilor. Mă ocup de istoria legislativă a secolelor al XIX-lea și XX. A fost un lanț de crime în Atlanta – vreo douăzeci și ceva de femei negre, ucise în a doua jumătate a anului 1911. Ziarele l-au numit „Spintecătorul din Atlanta”, iar cazurile n-au fost rezolvate niciodată. M-am întrebat dacă s-au făcut eforturi pentru a le rezolva, dată fiind situația relațiilor interrasiale, deci Angelo a decis că ar trebui să merg cu Saul, să văd dacă pot afla un răspuns la întrebarea asta. Grant dă pe gât ultima înghițitură de apă și apoi strivește paharul. Nu i-a cerut și lui Saul părerea, pentru că el n-a părut prea încântat să aibă pe cap un ucenic. Când am ajuns acolo, Saul a participat la o singură conferință și apoi a zis că are planificată încă o călătorie. A adăugat că o grămadă de istorici luau parte la ea și mi-a spus să îl aștept în Atlanta. Dar am refuzat categoric. Era al doilea salt al meu și nu trebuia să fiu lăsat de unul singur mai mult de o oră. Și el a fost de acord să-l însoțesc – studia un cult restrâns, la două ore de Atlanta. Poate chiar în direcția asta. Mă gândesc că la câteva districte de-aici.

— Și… ce s-a întâmplat?

— Am ajuns acolo, și nu am găsit mare lucru. Am dat de o bătrână care administra un fel de fermă colectivă. Era foarte prietenoasă, s-a oferit să ne lase să stăm peste noapte, pentru că era târziu când am ajuns. Dă din cap. Dacă mă întrebi pe mine, toată călătoria a avut legătură cu o fată. Avea jumătate din vârsta lui. Drăguță, nu zic nu, dar… până și mie mi s-a părut prea tânără. Poate așa se distrează Saul, încălcând regulile.

— Poți să fii sigur.

— În fine, continuă Grant. M-am simțit groaznic în seara aia. Saul zicea că m-am îmbătat, dar băusem un singur pahar cu vin de casă, oferit de bătrânul care era cazat cu noi. I-a dat un pic și fetei, deci nu cred că era un vin foarte tare. Eu nici n-am terminat paharul – era prea dulce pentru gustul meu. Următorul lucru pe care mi-l amintesc e că eram în mașină, ziua următoare, în drum spre Atlanta. Saul mi-a zis că dacă-i suflu o vorbă lui Angelo despre călătoria asta, va spune că am plecat și m-a găsit făcut praf într-un bar. Dar dacă-i cânt în strună, va spune că am avut toxiinfecție alimentară și de-asta n-am adunat nicio informație utilă pentru cercetarea mea.

Aruncă paharul într-un coș de răchită de lângă bancă.

— Când ne-am întors, am fost consultat de cei de la CRONOS Med, pentru că Saul îi anunțase că mă îmbolnăvisem. Aparent, n-au pus la îndoială povestea cu toxiinfecția alimentară, dar nici n-au crezut-o. Or fi zis că sunt un mincinos jalnic. În orice caz, la următorul salt, m-au programat cu Delia, un instructor din grup exemplar. Probabil că fusese informată despre saltul din Atlanta, pentru că mi-a ținut o predică de o oră înainte să plecăm – mi-a zis că sunt acolo ca să fiu atent și să observ, și să-mi limitez interacțiunile cât pot de mult, fără să par nelalocul meu. Și ghici ce se întâmplă? Doar prin simplul fapt că îmi văd de treaba mea și nu mă amestec, reușesc să-l enervez pe cel mai mare nemernic din mulțime și să contribui la arestarea lui Abel.

— Ei, n-a fost vina ta.

— Ar fi trebuit să-l pocnesc eu însumi pe idiotul ăla. Chiar voiam s-o fac. Dar m-am abținut, pentru că o tot auzeam pe Delia repetându-mi încontinuu să stau deoparte. Aveam deja o bilă neagră la dosar, de la saltul cu Saul. Nu mai voiam încă una.

Intră o femeie, cu un copil în fața ei și alți doi în urmă. Copilul din față o trage de braț și pare puțin amețit. Femeia se apleacă peste biroul de la recepție și îi trimite pe ceilalți copii în zona de așteptare, unde se așază pe banca din fața noastră.

Mă mut mai aproape de Grant, ca să nu riscăm să fim auziți.

— Dacă l-ai fi lovit pe Willis, pe tine te-ar fi băgat în închisoare.

— Da, și ar fi fost de un miliard de ori mai bine. Cum ziceam, eu studiez sisteme legislative. În Georgia anului 1938, dacă un alb lovește un alb, fie el și străin, e o șansă bună să i se dea dreptate lui, mai ales dacă există martori care să-l susțină. De-

asta cred că prietenul tău va fi bine. În schimb, dacă un negru lovește un alb – sau trei, patru albi, în cazul de față –, s-a terminat cu orice fel de raționament. Și Willis era bătut înainte să sară și ceilalți, deci va vrea să se răzbune.

Unul dintre cei doi copii, o fată de vreo nouă ani, se holbează la noi, probabil pentru că suntem mânjiți de sânge. Îl trag pe Grant de mânecă, făcându-i semn spre ușă. Căldura nu e cu mult mai rea afară, și sunt mai puține șanse să fim auziți.

Îi spun recepționerei că ieșim, și ne ducem la intrarea spitalului. Locul pare mai degrabă casa cuiva decât un centru medical. Pe pajiște e un copac mare și umbros, și ne așezăm sub el.

— O să-l scoatem pe Abel de-acolo, îi zic.

— Sper că ai dreptate. Dar chiar și-așa, faptul că suntem blocați în 1938 nu e tocmai o veste bună pentru un cuplu interrasial. Și asta e ironia – Abel are culoarea pielii cu cinci sau șase nuanțe mai închisă decât cea a părinților lui. Culoarea pielii Deliei e cu câteva nuanțe mai deschisă decât a părinților ei. De ce? CRONOS nu are nevoie de istorici de mai multe etnii – pentru că le e greu să se amestece printre oameni înainte de secolul XXI. Deci îți modifică și înfățișarea atunci când părinții te iau sub tutela lor. Nici eu nu semăn prea mult cu familia mea.

— Deci le fac asta tuturor istoricilor?

— Da, zice el. Culoarea părului, a ochilor, a pielii – lucruri de genul ăsta.

Rămân tăcută o clipă, gândindu-mă la cum aș fi arătat dacă cei patru bunici ai mei n-ar fi fost modificați genetic.

— Nu că pentru mine ar fi o veste bună să aflu că-s abandonat aici, spune Grant. În plus, peste câțiva ani, o să apară un proiect de recrutare. Nu cred că aș putea ajunge soldat, pentru numele lui Dumnezeu! Într-un *război* real – cât de ironic sună? E greșit… din atâtea puncte de vedere.

— Nici epoca mea nu e cu mult mai sigură – doar că nimeni nu-și dă seama de pericol.

— Și pericolul ăsta, din timpurile tale, e cauzat tot de *Saul*? întreabă Grant, cu o privire neîncrezătoare. De cyriștii pe care i-a creat? Știu că e un nemernic, dar…

Nu e convins, dar nu îl învinovățesc. Și, la fel cum a făcut la rândul lui acum câteva minute, îl fixez cu privirea, încercând să decid dacă să am încredere în el sau nu. Probabil nu e relevant

nici dacă reușesc să-i citesc gândurile privindu-l în ochi, darămite acum, când unul dintre ei e umflat și aproape complet închis.

Ar putea să mintă. Ar putea să fie de partea lui Saul.

Totuși, nu îmi lasă impresia asta. Am văzut recent un criminal – doi, dacă-l pun la socoteală și pe Holmes. Trei, cu Prudence, deși Kiernan pare convins că ea vede Selecția ca pe o pagubă colaterală. Grant *ar putea* să fie genul ăsta de persoană – un adevărat adept, atât de pornit în credințele lui, încât vede victimele umane ca pe un rău necesar –, dar mi-e greu să cred. Pare un tip normal, care tocmai a primit niște vești foarte proaste – și care a mai încasat și-o mamă de bătaie.

— Ce-mi poți spune despre epoca ta, Grant? Observ că e surprins de schimbarea bruscă de subiect, așa că adaug: Nu vreau dezvăluiri, deși nu sunt sigură că pot fi considerate ca atare, ținând cont că pe-atunci voi fi de mult oale și ulcele, încerc doar să înțeleg ce vor să schimbe oamenii lui Saul. Există copaci în epoca ta? Animale? Trebuie să trăiți într-o bulă ca să puteți respira?

Se uită la mine de parcă aș fi înnebunit.

— Nu, ultima chestie nu e valabilă. Primele două, da… deși nu seamănă deloc cu ce e aici. Avem parcuri în zonele urbane, copaci în majoritatea zonelor de locuințe. Există rezervații naturale în toată lumea, care au reglementat numărul speciilor aflate pe cale de dispariție – ba chiar au reintegrat unele specii care dispăruseră. Cel puțin pe acelea inofensive.

— Oamenii au drepturi politice – de exemplu, libertatea de exprimare, libertatea religioasă, guvernarea democratică?

— Da, da, și da – deși există limite.

— Ce fel de limite?

— Păi cam cele care există și aici. Să nu strigi „foc” într-o sală de cinema aglomerată. Chiar și după ce scăpăm de prostia asta cu rasismul, în Statele Unite nu există o democrație adevărată – aveți reprezentanți, nu? La fel ca majoritatea țărilor din timpul meu.

— Dar oamenii, în general, sunt mulțumiți de sistem? Încerc să pricep de ce Saul și clubul lui sunt atât de nemulțumiți de situația lor, încât să fie dispuși să elimine jumătate din omenire, ca s-o schimbe.

— Ce club?

— Își spun Realiști. Se pare că derivă dintr-un grup din epoca mea.

Râde.

— Băieții ăia? Sunt mai degrabă… un grup de dezbatere sau ceva de genul ăsta.

— Katherine pare să creadă că liderul, cineva pe nume Campbell, l-a influențat pe Saul. Că poate și el a făcut parte din plan.

— E posibil, dar nu prea cred. Pe Saul și pe Campbell nu i-am auzit decât certându-se. Am mers acolo de câteva ori – istoricii CRONOS au o invitație deschisă, pentru că le putem da niște informații istorice. Cât am stat în preajma lor, au vorbit aproape tot timpul despre istoria alternativă. Își schimbă tonul într-unul pompos. Dar dacă Războiul de Independență s-ar fi sfârșit diferit? Dacă sclavia n-ar fi fost abolită sau dacă Era Progresistă n-ar fi existat? Dacă președintele ăsta sau celălalt ar fi trăit sau ar fi murit? Dacă 2092 ar fi fost diferit?

Iar aud de anul ăsta.

— Deci… ce se întâmplă în 2092?

Grant se gândește un moment, apoi clatină din cap.

— Vei fi bătrână atunci, dar e posibil să ai o viață lungă, așa că asta poate fi considerată o dezvăluire.

Mijesc ochii, dar cred că are dreptate.

— Bine. Cum zici tu. Deci spui că te-ai întoarce înapoi dacă ai avea ocazia? În timpurile tale?

Se uită la mine ca și cum tocmai i-aș fi spus o întrebare foarte stupidă.

— Da.

— Și dacă ai fi fost abandonat într-un alt timp și loc decât Georgia anului 1938?

— Tot 2305 aș alege. Am o viață acolo. Pe cineva care mă așteaptă. Se uită spre spital. Nu am ales să rămân aici. Sunt vremuri interesante de studiat, dar… nu pot să trăiesc aici.

Grant ar putea să mintă chiar și acum, dar atunci înseamnă că e un mincinos foarte bun. Mă gândesc la conversația cu Trey de la cantină. Poate că personalitatea mea de golden retriever iese la iveală din nou, dar Trey avea dreptate – nu vreau să fiu genul de persoană care crede tot ce-i mai rău despre alții. E suficient de rău să știu că există o persoană care n-a ezitat să ucidă un sat întreg de oameni nevinovați, ca să testeze o teorie,

și care chiar s-a bucurat de morțile lor. Dovezile, cel puțin cele pe care le am la îndemână, nu indică faptul că Grant ar putea fi un astfel de individ.

— Dacă ai îndoieli în privința cyriștilor, fie te întrebi dacă există, fie câți există – universitatea e la mai puțin un kilometru și jumătate de-aici. Caută biblioteca, răsfoiește câteva cărți de istorie. Sau întoarce-te înăuntru și cere-i recepționerei cartea de telefon. Există un mic templu cyrist în Darwin, Australia, în 1942, deci cred că și pe-aici sunt unul sau două. Dar, continui eu, dacă ai îndoieli în privința lui Saul, să știi că ai fost în preajma lui mai mult decât mine. Și chiar dacă nu-ți amintești, ai fost cu el când a făcut un… experiment. În satul Six Bridges, God’s Hollow – nu știu cum l-a numit Saul. Toți oamenii de-acolo, cu o singură excepție, sunt morți, Grant. Dacă universitatea are arhivele ziarelor locale, vei găsi dovada. Data la care au murit va coincide cu data la care ai fost acolo cu Saul.

Pare înmărmurit.

— Cum adică?

— A pus ceva în fântână. Suntem siguri că a testat antidotul pe fata care a supraviețuit. Ar fi ucis-o și pe ea, dar… Ezit. Să spunem că a avut noroc.

— Martha, nu? Fata blondă?

— Da.

— L-a ars, nu?

Întrebarea mă ia prin surprindere inițial, apoi îmi amintesc că Grant e posibil să fi văzut rana de pe brațul lui Saul, pe drumul de întoarcere.

— Ceva de genul.

— I-a ucis pe toți? întreabă Grant. Chiar și pe copii?

— Da. În unele articole apăreau și fotografii. Și da, i-aș putea arăta și lui, folosind cheia CRONOS, dar pe lângă Saul și Martha, ar risca să ne vadă și pe mine și Kiernan în echipamentul de protecție. Dacă află ce rol am jucat în treaba asta, va avea o grămadă de întrebări, la care nu am timp să răspund. Mă ridic și-mi netezesc fusta. Trebuie să fac un salt rapid, bine? Avem nevoie de banii pentru cauțiune și mie îmi trebuie haine curate. Când mă întorc, o s-o aștept aici pe Delia, în caz că vrei și tu să te schimbi sau să iei prânzul.

— Fără prânz, zice el. Mi-a pierit pofta de mâncare.

∞

Bogart, Georgia

11 august 1938, 13:20

Simt că sunt urmărită.

Știu că e doar în imaginația mea. Șansele să supravegheze cineva acest punct stabil exact acum sunt aproape inexistente. Dar îmi tot revine în minte imaginea de mai devreme cu Prudence și adepții ei – sau gardieni, ce-or fi fost – aici, în bucătăria lui Kiernan. Mă rog, mai devreme pentru mine. Din câte știu, ea n-a mai fost aici din 1905, dar tot e un gând înfiorător.

Totuși, cineva a fost în cabană de când am plecat. În mijlocul mesei e un coș cu piersici, castraveți, roșii și alte legume, precum și vreo șase borcane de gem și un bilet de la doamna Owens, în care îl roagă pe Kiernan să o anunțe când le termină pe toate, pentru că ea are mai multe decât îi trebuie. Cel puțin nu sunt broșuri religioase, deci poate domnul Owens a decis să țină pentru el așa-zisele noastre aventuri amoroase.

Urc pe scară și mă așez pe podea, lângă patul lui Kiernan, în care probabil nu s-a mai dormit din 1905. Camera nu e prăfuită – se poate ca doamna Owens să vină să facă curat când el e plecat –, dar nu pare să locuiască cineva acolo.

Scotocesc sub saltea câteva minute înainte să dau de plicul mare ascuns între saltea și arcurile din colțul de sus. E făcut dintr-o hârtie mai tare și pe spate are o ață din acelea ciudate, în formă de opt, dar îmi amintește de plicul pe care i l-am lăsat lui Trey, cu toate amintirile noastre din cealaltă cronologie.

Sunt bani înăuntru, vreo 300 de dolari în bancnote de unu, de cinci și de zece. Mai sunt și trei desene în creion, care ies odată cu hârtiile. Artistul nu e vreun Da Vinci – sunt sigură că, dacă am fi văzut desenele astea pe pereții unei galerii, Sara ar fi spus că perspectiva și proporțiile sunt greșite. Totuși, pentru un amator, sunt reușite, și, chiar în alb-negru, nu încape îndoială cine e fata din desene. Una dintre imagini a fost împăturită la un moment dat, pentru că se văd niște cute pe hârtie. În desenul ăsta clar sunt eu, *această* eu, stând pe un mal înierbat, cu picioarele în apă, având clădirile înalte ale Expoziției în fundal.

Celelalte două desene sunt cu fața și corpul meu, dar dacă nu cumva și-a imaginat cadrul, ambele o înfățișează pe Cealaltă

Kate. Ar putea fi și Prudence, dar nu cred. În primul desen apare într-o barcă ceva mai mare decât canoele pe care le-am văzut la Norumbega. Pe fundal e un palmier, și sunt sigură că poartă rochia pe care am văzut-o atârnată de tăblia patului când am urmărit înregistrarea pe care a făcut-o la Estero.

Scena din ultimul desen îmi e mult mai familiară. E camera lui Kiernan din Boston. Fata din desen doarme încolăcită pe pat, cu părul revărsat pe așternuturi. Ține un braț sub pernă și celălalt deasupra, arcuit peste cap, cu mâna aproape de față.

Dacă m-ai privi dormind, în orice noapte, probabil așa aș arăta. Mi-ar lipsi doar inelul pe care-l poartă ea.

O verighetă simplă. Pe degetul inelar de la mâna stângă.

20.

Athens, Georgia

11 AUGUST 1938, 14:47

Delia așteaptă pe un scaun de pe hol, având un bandaj mare și alb în mijlocul feței. Bluza e încă stropită de sânge, dar s-a uscat, și doctorii au curățat-o cât de cât, iar acum arată mai puțin ca o victimă dintr-un film de groază, față de momentul când am adus-o.

Grant și cu mine o urmăm pe infirmieră la recepție. Se apleacă spre noi, cu o privire îngrijorată.

— Domnișoara Morrell insistă să fie externată, dar doctorul crede că ar trebui s-o ținem sub supraveghere peste noapte. Ne facem griji că ar putea să aibă o contuzie. A și căzut?

— Nu, doar rana de la față, spune Grant, apoi se uită ca și cum își amintește ceva. Dar poate s-a lovit la cap când a urcat în mașină. Era… supărată.

Infirmiera își notează ceva în mapă.

— Am găsit un cucui mic, dar spune niște lucruri… ciudate. Are un istoric de probleme psihiatrice?

Eu și Grant schimbăm priviri.

— Nu, din câte știu, zic eu. Cred că acum doar a trecut printr-un șoc.

Infirmiera e departe de a fi convinsă, făcându-mă să mă întreb ce i-a spus Delia înăuntru.

— Înțeleg. Are vreo familie în zonă?

Are un soț în închisoarea din apropiere. N-o să ne ajute dacă-i zic, așa că doar dau din cap în semn că nu.

Ea răspunde cu un țâțâit, îi aruncă o privire stânjenită lui Grant, după care se uită din nou la mine.

— Și spuneați că l-au *prins* pe cel care a făcut asta?

Amândoi ne dăm seama de aluzia ei, iar Grant își încleștează dinții. Sunt sigură că e pe cale să explice, în termeni foarte clari, că nu el i-a spart fața Deliei, așa că intervin înainte să înceapă.

— Da. Îl au în custodie în Comitatul Oconee.

Dă din cap și țâțâie din nou.

— Bine, atunci, cred că nu ne mai rămâne altceva de făcut decât s-o lăsăm în grija voastră.

Să fiu sinceră, îmi plăcea oarecum ideea ca Delia să rămână aici peste noapte, sedată. Nu știu cât de stabilă emoțional e – nu că o acuz, ținând cont de tot ce s-a întâmplat. Dar scopul meu pe termen lung e s-o fac să renunțe la cheia CRONOS, ceea ce înseamnă că trebuie să-i câștig încrederea, iar asta e aproape imposibil, dacă crede că am avut ceva de-a face cu o eventuală internare a ei.

Infirmiera îmi dă o foaie de hârtie și zice:

— Trebuie să stea liniștită și să evite mișcarea. Chiar și să vorbească e contraindicat, pentru că i se pot rupe copcile. I-am administrat laudanum pentru durere și o să-i dau și câteva doze pentru acasă. Aveți grijă de ea. Doctorul vrea să o consulte din nou peste câteva zile, după ce trece umflătura, pentru că suntem siguri că nasul are nevoie de operație.

Grant plătește factura, și sunt uimită să văd că e mai puțin decât am plătit eu pentru un tricou – un tricou ieftin –, apoi o conducem pe Delia spre mașină. Nu știu ce e ăla laudanum, dar se pare că a mai scăpat-o de panică. Grant o ajută să urce pe bancheta din spate, iar eu mă așez în față, lângă el; înainte de scurta ei ședere la St. Mary’s n-ar fi fost de acord cu așa ceva. Când se lipește cu obrazul de scaun, văd că cearcănele de un mov întunecat contrastează puternic cu bandajul alb.

După ce se îndepărtează de trotuar, Grant șoptește:

— Crezi că va putea să vorbească cu un judecător în starea asta?

— Sunt trează, zice Delia, și aș aprecia dacă aș fi inclusă în conversație.

— Îmi pare rău, Delia. Grant îmi aruncă o privire, pentru că, deși înțelegem ce spune, rostește greoi cuvintele.

Ridic din umeri, iar el continuă:

— Cât ai stat la doctor, am fost la biblioteca universității și-am făcut niște cercetări despre cyriști. Povestea lui Kate e adevărată, cel puțin privind existența lor și începuturile. Am văzut câteva imagini cu picturi care îl înfățișează pe acest Cyrus, și mi se pare că seamănă izbitor cu Saul.

Înainte ca Delia să fie externată, Grant mi-a povestit că aflase informații și despre Six Bridges, dar nu menționează nimic

despre asta. Și sunt de acord cu el, pentru că ar da naștere unor discuții în care nu cred că trebuie să intrăm acum.

— Uite ce-am mai cumpărat. Grant bagă mâna în buzunar, scoate un exemplar din *Cartea lui Cyrus* și îl aruncă pe bancheta din spate.

Delia se uită la copertă câteva secunde, apoi o lasă pe banchetă, închizând ochii din nou.

— Ai citit-o?

— Pe toată? Nu. Am răsfoit-o. E plictisitoare. Repetitivă. Unele părți sunt puțin înspăimântătoare, dacă e să mă-ntrebi.

Pensiunea e la vreo zece cvartale de spital. O ajut pe Delia să intre și să urce scările, ca să se poată schimba, în timp ce Grant rămâne jos să răspundă la întrebările proprietăresei.

Trec câteva minute și încă aștept, așa că bat în ușă. Niciun răspuns. Bat din nou și încerc să apăs pe clanță. Ușa nu e încuiată, așa că o deschid încet.

— Delia? Ești bine?

Stă întinsă pe patul îngust, cu ochii închiși și cu spatele sprijinit de perete.

— Aș zice că nu. Ce cauți aici?

— Grant și cu mine eram îngrijorați că…

— Nu, zice ea, deschizând ochii și uitându-se fix la mine. Ce cauți *aici*?

— Cum zicea și Katherine în filmare, trebuie să recuperez cheile CRONOS de la voi, pentru ca oamenii lui Saul…

— Și de ce nu-ți scoți arma aia, ca să le recuperezi?

Trag adânc aer în piept, enervată că a văzut arma și că mă tot întrerupe. Apoi mă întrerupe din nou, înainte să pot să răspund.

— Eram neînarmați, spune ea, închizând încă o dată ochii. Ai fi putut să iei cheile în minutul în care ai ajuns. Poate ne-am fi luptat cu tine, dar ai fi câștigat, ținând cont de armă și de elementul-surpriză. Deci ce-ai mai așteptat?

Mă așez pe scaunul de răchită de lângă pat și mă gândesc la un răspuns. În punctul ăsta, nu văd ce e rău în a fi sinceră cu ea.

— Am încercat asta o dată, în altă cronologie. Să îți fur cheile. Au existat… repercusiuni.

— Pentru tine sau pentru noi?

— Pentru toți. La scurt timp, cineva a furat cheia *mea.* Se pare că și pe a lui Katherine. Apoi oamenii lui Saul au produs niște schimbări majore în cronologie.

— Dar ești încă aici.

— Era o versiune diferită a mea, dacă are vreun sens. O versiune diferită a lui Katherine. Dar am jurnalul pe care l-a păstrat Cealaltă Kate. Știu câte ceva despre ce s-a întâmplat cu tine și cu Abel în altă cronologie. Și ce se întâmplă în asta, dacă nu găsim o cale să punem capăt poveștii.

— Și? Doctorii au spus că trebuie să evit să vorbesc, îți amintești? Nu mă mai face să-ți pun întrebări.

— Ah! Bine. Scuze. Tu ajungi să predai la o școală în New England. Îmi fixez privirea asupra palmelor, temându-mă să scot pe gură următoarele cuvinte. Dar nu am cum să o iau pe ocolite, așa că zic direct: Abel nu scapă cu viață din Georgia. Nu am detalii, dar e ucis a doua zi, sau ceva de genul.

Delia nu reacționează. Ori se aștepta la asta, ceea ce e posibil, date fiind întâmplările din ziua precedentă, ori laudanumul ăla e foarte puternic.

— Și Grant?

— N-am idee. Katherine n-a reușit să-i dea de urmă, iar când te-a găsit pe tine în anii 1970, ori nu știai, ori n-ai vrut să-i spui.

— Același lucru s-a întâmplat cu Abel în ambele cronologii?

Încuviințez.

— Din câte știu, da. Doar că de data asta o să schimbăm cronologia.

— Cum?

— Nu știm încă, pentru că totul depinde de cum și când este ucis. Primul pas e să te ducem la Watkinsville ca să vedem care sunt acuzațiile și dacă o să fie stabilită cauțiunea pentru Abel și Kiernan. Ei cred că Abel e șoferul tău, deci poate îl eliberează, sub custodia ta, dacă spui că veți părăsi statul. Adică… n-a făcut decât să te apere.

— Ai discutat micul tău plan cu Grant? spune ea cu dispreț.

— Nu își face mari speranțe.

— Deștept băiat!

— Nici eu nu sunt optimistă, dar primii pași sunt aceiași, nu? Trebuie să ne întoarcem la închisoarea din Oconee și să vedem cu ce avem de-a face.

∞

Watkinsville, Georgia

11 august 1938, 16:32

— Poți să dai o tură prin zonă câteva minute, și o găsim noi, Grant, zice Delia. Doar nu suntem în New York sau Atlanta. Nici măcar în Athens.

— Sau putem să ne oprim și să mă duc eu, zic. Fața mea n-a fost pocnită, deci am mai puține șanse să atrag atenția.

Delia se prăbușește pe scaun, dând din cap.

— Corect. Într-un orășel ca ăsta, un străin care va întreba unde e închisoarea sigur va trece nebăgat în seamă.

— Oricum avem nevoie de benzină, spune Grant.

Astfel, pune capăt discuției. E foarte posibil ca acest Buick să fie folosit în următoarele douăzeci și patru de ore ca mașină de evadare, iar un rezervor aproape gol ar fi cu siguranță un dezavantaj.

— În cazul ăsta, nu trebuie să coboare nimeni, spune Delia.

Înțeleg la ce se referă abia când Grant oprește în mica benzinărie de pe Main Street și un tânăr sprijinit de perete grăbește pasul spre locul șoferului.

— Facem plinul?

— Da, vă rog.

Deși e după-amiaza târziu, încă se simte o toropeală groaznică în mașină, în ciuda geamurilor deschise. Un termometru de lângă ușa magazinului înfățișează două fete frumoase în costum de baie, așezate pe logoul Coca-Cola – unul din 1886, și altul din 1936. Potrivit mercurului, sunt treizeci și două de grade. La umbră.

Și mi-e sete.

Imediat ce deschid ușa care dă în micul magazin, trei perechi de ochi se ațintesc asupra mea. Două dintre ele îi aparțin bărbatului de vârstă mijlocie și femeii din spatele tejghelei; nu i-am văzut niciodată până atunci. Un alt bărbat, ceva mai tânăr, e cocoțat deasupra unei lăzi frigorifice mari și roșii din capătul magazinului. Era mai devreme în mulțime, dar nu îmi amintesc în ce grup – cel care încerca să-l bată măr pe Abel sau cel care nu făcea nimic pentru a împiedica lucrurile.

Când încep să merg în direcția lui, coboară și se îndreaptă spre fereastră, probabil ca să-i vadă mai bine pe Delia și pe

Grant. Iau trei sucuri din lada frigorifică, trei prăjiturele și o pungă de chipsuri de pe un raft din apropiere.

— Patruzeci și doi de cenți. Plătiți și pentru benzină? întreabă femeia.

— Da, doamnă.

— Va trebui să mai așteptați un minut, pentru că Dale n-a terminat de umplut rezervorul. E un tirbușon pe marginea bufetului, pentru sucuri.

Încuviințez și scot capacele, apoi întreb:

— Îmi puteți spune cum ajung la închisoare?

Tipul mai tânăr revine la locul lui de pe lada frigorifică și zice:

— Veniți dinspre Athens, nu? Întoarceți-vă pe unde ați venit și faceți stânga pe Third. Mergeți câteva cvartale. Colț cu Water Street. Pe care tovarăș vreți să-l eliberați?

— Pe amândoi. Chiar dacă încerc să păstrez un ton neutru, vocea îmi sună puțin sfidătoare.

El zâmbește, dar nu pare un zâmbet prietenos. Mai degrabă râde de mine.

— Întreb numai fiindcă unul deja a ieșit. Îl puteți găsi colo, la Eagle. Nu știu dacă s-a cazat sau doar ia o îmbucătură, dar Mitchell și cu încă unu' l-au adus acum vreo cinșpe, poate douăj' de minute.

— Mulțumesc, zic eu.

Nu-mi răspunde.

Femeia de la casă zice:

— Trei dolari benzina, deci trei dolari și patruzeci și doi de cenți.

Îi dau o hârtie de cinci, și numără să-mi dea restul.

— Și încă un dolar și cincizeci și opt de cenți… fac cinci. Apoi împinge punga de hârtie spre mine și adaugă cu voce joasă: Ar fi bine să vă terminați treburile în oraș în următoarele câteva ore, scumpete.

— Frieda! E vocea celuilalt bărbat, care tăcuse până atunci, încât aproape uitasem de el. E o urmă de avertisment în tonul lui, iar soția mijește ochii nițel, dar nu mai zice nimic.

Îi fac un semn de mulțumire, îmi iau cumpărăturile și plec.

— Închisoarea e la câteva cvartale în urmă, pe Third Street, le zic Deliei și lui Grant când urc în mașină. Am trecut chiar pe lângă ea. Dar Kiernan a ieșit deja. Tipul dinăuntru mi-a zis că e la Eagle – sună ca un hotel. A zis că e vizavi, dar cred că s-a

referit vizavi de închisoare. Ar trebui să oprim acolo mai întâi, în caz că știe ceva despre Abel.

Grant își ia sucul și aproape că-l dă pe tot pe gât înainte să pornească motorul. Mă uit la Delia și realizez că pentru ea va fi o provocare să bea din sticlă.

— Vrei să mă întorc înăuntru să văd dacă au un pai?

— Mă descurc.

Treizeci de secunde mai târziu, văd firma hotelului Eagle Tavern and Boardinghouse pe dreapta. E o clădire veche și pare deformată, ca și cum i-ar fi fost adăugate mai multe secțiuni de-a lungul anilor.

Kiernan vine spre ușă când pășesc înăuntru, deci probabil ne urmărise. Are toată partea dreaptă a feței umflată, de-a lungul mandibulei și în jurul tăieturii de pe obraz, dar cineva i-a găsit o cămașă. Mă îmbrățișează, apoi mă conduce la o masă din mijloc, pe care sunt trei cești de cafea și trei farfurii aproape goale.

E un spațiu mic și, deși nu e chiar aglomerat, pare că are destui clienți pentru o după-amiază târzie de joi. Sunt ocupate cam jumătate dintre mese, la fel și toate scaunele de la bar. Majoritatea oamenilor se tot uită în direcția noastră.

— Ce se întâmplă? întreb.

— Sunt acuzat de comportament turbulent. Judecătorul va da verdictul mâine; domnul Peele, avocatul de care ți-am povestit, cel care se ocupă de treburile legate de fermă, mi-a obținut achitarea, dar nu pot să părăsesc comitatul.

— Atunci de ce m-ai trimis după bani? Gândul ăsta îmi readuce în memorie desenele și simt că roșesc. Oare își amintise că desenele erau în plic? Poate chiar voia să le văd.

— Nu mi-a trecut prin cap să-l sun pe Peele până n-am ajuns la închisoare. Și, oricum, vom avea nevoie de bani.

— Am luat lucrurile lor de la pensiune și ne-am oprit la bancă să le luăm noile acte și lucrurile din cutia de valori, în caz că trebuie să plece pe fugă. Deci și Delia are niște bani acum, dacă ai nevoie de mai mulți pentru cauțiune.

Se crispează.

— Mă tem că n-o să fie așa simplu. Despre asta am vorbit până acum. Face semn spre farfuriile goale de pe partea mea de masă. Peele e dispus să-l reprezinte pe Abel, dacă e nevoie, deși nu e chiar încântat de idee. Cred că trebuie să-mi caut alt

avocat, la un moment dat. Abia dacă am apucat să vorbesc cu Abel în mașină – am reușit doar să ne punem de acord cu ce poveste să le spunem. L-au aruncat într-o celulă, la etaj, imediat cum am ajuns la închisoare. Din ce-am auzit ultima oară, judecătorul n-a fixat cauțiunea pentru el. Și chiar dacă l-am putea scoate pe cauțiune, nu cred că e o idee bună.

— De ce nu?

— Ai văzut mulțimea de peste drum de închisoare?

— Nu. N-am fost acolo încă. Veneam încoace, când tipul de la benzinăria Texaco ne-a zis că ești aici, și…

Îmi trage scaunul mai aproape de al lui, ca să mă uit pe fereastră. Vizavi de Main Street, la un cvartal de Third, văd un grup de oameni. În fața tribunalului, chiar pe partea opusă cu motelul, sunt de două ori mai mulți oameni.

— Willis a ieșit înaintea mea, zice Kiernan. Are mulți prieteni în conducerea închisorii. Willis zice că era cuțitul lui Abel și că Abel a încercat să-l ucidă. Nepoții lui îl susțin, și la fel și prostul ăla, Jody, cu care mă băteam. Mitchell spune că și alte câteva zeci de oameni au văzut asta, deși jumătate nici nu era acolo. Mitchell și tipul ăla cu aparatul foto – nu mai știu cum îl cheamă – spun adevărul. Mai sunt și alții, dar nu cred c-o să conteze.

— Dar Mitchell e ofițer sau ceva, nu?

— Nu chiar. E de la Patrula de Stat din Georgia. A fost înființată cu doar un an în urmă și încă există tensiuni între el și polițiștii locali. Unii de pe-aici zic că Mitchell și statul n-ar trebui să își bage nasul în treburile locale. Și tipul cu aparatul foto…

— Phillips.

— Exact. El lucrează la ziarul din Athens. Încă locuiește aici, taică-su e dentistul orașului, dar Mitchell zice că, potrivit opiniei generale, Phillips are impresia că… – zâmbește crispat și își drege glasul – fecalele lui… n-au miros. Mitchell n-a folosit chiar cuvintele astea, dar înțelegi tu. Cuvântul lui n-o să fie prea mult luat în seamă.

— Deci care e acuzația?

— Nu s-a decis încă. Willis insistă pe tentativă de omor.

— Și crezi că judecătorul îl va asculta?

Scutură din cap.

— Nu știu. Tot ce știu e că Mitchell e convins că Abel e mai în siguranță în închisoare decât ar fi dacă încercăm să-l mutăm de-acolo. Și cred că are dreptate.

— Atunci ce-ar trebui să facem?

— Delia trebuie să dea o declarație. La fel și tu cu Grant. La sfatul lui Mitchell, am închiriat două camere aici – una pentru mine și Grant, și una pentru tine și Delia –, deci aduceți-vă lucrurile și lăsați-le sus. Aruncă o privire cu subînțeles spre buzunarul unde am ascuns pistolul.

Da. Probabil nu e o idee bună să intru cu el într-o pușcărie.

Se uită în jur și coboară și mai mult vocea:

— I-am spus lui Abel că-l scoatem de-acolo, într-un fel sau altul. Dar Delia trebuie să fie foarte atentă. Nu știu ce-a spus. Poate nimic. Dar circulă anumite *zvonuri* despre natura relației ei cu Abel.

∞

Bărbatul din spatele tejghelei – ofițerul R. Beebe, conform insignei – e tânăr și slab, cu tenul pătat. Urmele de transpirație de la subraț i se lățesc ca inelele copacilor, ceea ce mă face să cred că a avut o zi lungă, toridă. Pare agitat, ca și cum vrea ca totul să se termine odată. Îl înțeleg.

Mai întâi, Delia a dat declarația, așa că acum așteaptă afară cu Grant, în scaunul pe care stătusem eu o jumătate de oră, cât timp ea fusese aici cu Beebe. N-am vorbit prea mult cu Grant, pentru că eram supravegheați de un polițist de la biroul din colț. Nu aveau reviste sau ziare, și am senzația că intenționat fac asta. M-am simțit ca atunci când eram copil și mama mă trimitea pe scaun, fără cărți sau muzică, doar cu ordinul să stau acolo și să mă gândesc la ce făcusem.

Îi spun ofițerului Beebe povestea pe care am repetat-o toți patru în mașină. Kiernan și Abel se hotărâseră, în drum spre închisoare, să renunțe la acoperirea cu Proiectul Scriitorilor Federali, pe care o folosise grupul Deliei, pentru că ar fi fost ușor de verificat cu câteva telefoane. Povestea nouă e că eu și Kiernan îi cunoaștem pe Grant, Delia și Abel pentru că suntem enoriași ai aceleiași biserici din Boston. Delia scrie o carte, așa că grupul ei a făcut cercetări în Athens câteva luni. Kiernan e înscris la universitate, pe care o va începe în toamnă – și *chiar* e înscris, dacă se obosește să verifice cineva. Eu sunt logodnica lui Kiernan și îl însoțesc în Georgia ca să vizitez universitatea, pentru că mă gândesc să mă înscriu și eu. Kiernan și cu mine ne-am hotărât să venim aici în dimineața asta în speranța de a-l vedea pe președinte, pentru că în Athens era prea aglomerat.

Cheile CRONOS pe care le purtăm sunt medalioane religioase cu Sfântul Eligius, protectorul ceasornicarilor – o acoperire standard pentru CRONOS și o ironie subtilă, pentru că Eligius și-a prevăzut data morții.

Mă îndrept spre biroul lui Beebe când îmi cere să vadă medalionul, ceea ce îmi oferă șansa să fixez un punct stabil local, înainte să-l bag din nou în săculeț. Se uită la mine ca la o nebună când îmi trec degetele prin aer, deasupra cheii, dând din cap. Probabil că arăt ca într-un ritual religios bizar. Fixez încă două puncte stabile în fața biroului și unul în toaletă, care se află în spatele clădirii de lângă scara ce duce spre locul unde se află celulele. Kiernan a reușit să fixeze un punct pe coridorul dintre celule și unul pe scara care duce la biroul principal. Rămâne de văzut dacă ne vor fi de folos.

După ce termin de spus povestea și versiunea mea legată de ce s-a petrecut, Beebe începe să îmi pună întrebări, majoritatea de mai multe ori, dar formulate oarecum diferit. E a treia oară când mă întreabă de mâna lui Willis.

— Nu, domnule. Mi se pare ciudat să îi spun „domnule” cuiva atât de tânăr, dar Beebe pare genul căruia îi face plăcere să aibă autoritate, așa că urmez sfatul lui Katherine. Cum am spus și mai devreme, nu am călcat pe nimeni. E posibil ca cineva să mă fi împins și să-l fi călcat din acest motiv. Tot ce îmi amintesc e că un bărbat m-a tras în spate. Stăteam aproape de locul în care Delia – adică domnișoara Morrell – a fost atacată, și a ieșit haos.

— Din ce mi s-a spus, ce s-a întâmplat cu domnișoara Morrell a fost un accident, nu un atac.

Ridic din umeri și formulez un răspuns astfel încât să evit o minciună sfruntată.

— Nu am de unde să știu care a fost *intenția* acelui bărbat. Tot ce știu e că l-am văzut lovind-o foarte tare cu cotul. Știa că o lovise și nici măcar nu s-a oprit să verifice cum se simte. Dacă ar fi fost un accident, majoritatea oamenilor și-ar fi cerut scuze ori s-ar fi preocupat de persoana rănită, mai ales că era o femeie. Nu sunteți de acord, domnule?

Nu-mi răspunde la întrebare, doar mormăie cumva, însă îmi dau seama după expresia de pe fața lui că e de acord, chiar dacă nu vrea să recunoască.

— Ați văzut când negrul a scos cuțitul?

Folosește un limbaj mai elevat decât insulta folosită de Willis, dar tot e suficient de rău cât să mă scoată din minți.

— Nu, domnule, zic eu printre dinți. Și nici altcineva n-a văzut, pentru că nu așa s-a întâmplat. În schimb, l-am văzut pe domnul Willis…

— Domnul Felton, mă întrerupe el. Willis e prenumele.

— În fine. L-am văzut pe domnul *Felton* când a scos cuțitul din buzunar.

— Care buzunar?

Prima oară nu m-a întrebat asta, așa că trebuie să mă opresc și să mă gândesc o clipă.

— Buzunarul drept. L-a scos, l-a rotit în aer cumva și apoi s-a repezit spre domnul Waters.

— Sunteți sigură?

— Absolut.

— S-a întâmplat înainte sau după ce-a fost rănită domnișoara Keller?

Oftez, pentru că începe să devină extrem de plictisitor. Bănuiesc că asta e procedura standard, să întrebe aceleași lucruri de mii de ori, dar aș vrea să termine odată.

— După. După cum am zis înainte, de cel puțin două ori. Bătaia a început când domnul Waters i-a sugerat domnului Felton să-și ceară scuze. Apoi domnul Felton a încetat să se lege de Grant – domnul Oakley – și a trecut la domnul Waters.

— Și de ce sunteți mai exact în Georgia, domnișoară Keller?

Când repet informația pentru a doua oară, îmi dau seama că viața în anii 1930 are cel puțin un avantaj. În vremea mea, o căutare rapidă online ne-ar demasca impostura în fix cinci minute.

— Și domnul Waters este enoriaș al acestei biserici?

— Da.

Nările ofițerului se dilată ușor, și îmi aduc aminte să păstrez o figură neutră.

— Care e natura relației lui cu domnișoara Morrell?

— Vă referiți la domnul Oakley sau la domnul Waters?

— Mă refeream la domnul Waters, dar puteți răspunde pentru amândoi.

— Domnul Waters și domnul Oakley sunt colegii ei. Sunt fac parte din biserica noastră. Cred că domnul Oakley e și văr cu ea.

— Și nu există nicio… implicație… romantică între domnișoara Morrell și vreunul dintre ei?

Trag adânc aer în piept, repetându-mi în minte că scopul meu e să-i scot pe toți în viață de-aici, nu să-l educ pe tipul ăsta cu privirea la atitudinea lui rasistă. Apoi afișez ceea ce sper că e o mutră ofensată.

— Sper că nu, bineînțeles! Cum ziceam, cred că Grant e vărul ei. Și domnul Waters… ei bine… de ce ați sugera așa ceva? I-ați pus și *ei* această întrebare? Nu-i de mirare că părea atât de…

— Cred că e suficient, domnișoară Keller. Răsfoiește hârtiile din fața lui. Rămâneți cazată la Eagle până la audiere?

— Din moment ce ni s-a spus să nu părăsim localitatea, da.

— Atunci ținem legătura dacă mai avem nevoie de ceva. L-ați putea trimite înăuntru pe… Se uită la hârtia din fața lui, apoi la declarația mea. Domnul Oakley.

Încuviințez politicos, după care mă întorc la Delia și la Grant.

— E rândul tău, îi spun lui Grant. Distracție plăcută!

— Da, spune el, uitându-se prin birou. Și ție!

Ochii Deliei nu sunt la fel de sticloși ca mai devreme, dar cearcănele par și mai întunecate. A făcut duș la hotel, dar acum că stau lângă ea, observ că are fire de păr năclăite de la sângele uscat. Și mi se pare că a trecut efectul laudanumului. Are umerii încordați și tremură ușor, de parcă i-ar fi frig sau e pe cale să cedeze nervos.

— Ești bine?

— Nu mă lasă să-l văd, zice ea într-o șoaptă pe care cu greu o aud. Are maxilarul încleștat și buzele abia i se mișcă. Îi curge o singură lacrimă, absorbită instantaneu de tifonul de pe fața ei. *Trebuie* să-l văd.

Mă întind și o iau de mână.

— O să-l scoatem de-acolo, Delia.

∞

E trecut de șase când se întoarce Grant, cu pumnii încleștați pe lângă corp.

— A zis că putem pleca.

O trag de mânecă pe Delia și ieșim afară, pe terasa mică de lângă clădire. Kiernan a parcat în față, aproape de treptele terasei. Nu încape îndoială de ce a decis că avem nevoie de șofer, ținând cont că nu e niciun cvartal până la hotelul Eagle. Mulțimea de vizavi e de două ori mai numeroasă decât când am

venit, iar geamul din partea șoferului e mânjit cu noroi și cu alte substanțe pe care nu pot – și probabil nu vreau – să le identific.

Când urcăm, un ou se sparge în luneta mașinii. Câțiva băieți mai tineri vin în față, iar Kiernan turează motorul amenințător. Alții se mișcă spre noi, apoi toată lumea se oprește, uitându-se spre închisoare.

— Potoliți-vă. Nu mă faceți să vă amendez.

E prima oară când îl văd pe Beebe în picioare, și ochii îmi fug spre cureaua din jurul taliei – are o armă în dreapta și un inel de chei prins într-o gaică din stânga.

Un tip masiv, care pare să fie capul răutăților, zice:

— Eu nu înțeleg de ce nu ești și tu aici cu noi, Rudy.

Beebe se înroșește la față și toată lumea începe să râdă. Apoi cel care i-a vorbit scuipă pe parbrizul Buick-ului și se întoarce țanțoș pe stradă.

În timp ce Kiernan pornește, mă uit la chipurile din mulțime. Majoritatea sunt bărbați, deși văd și câteva femei care stau în spatele unei furgonete. Sunt și câțiva copii mai măricei – câțiva nu par să aibă mai mult de nouă sau zece ani.

Aproape ajungem la intersecție când o lumină albastră, intensă, îmi atrage atenția asupra uneia dintre mașinile din spatele mulțimii. Dispare la fel de repede cum a apărut. Două mașini de poliție sunt parcate pe partea aia a drumului, la câțiva metri de grupul de oameni. Probabil a fost doar o reflexie, dar, pentru un moment, a părut a fi o cheie CRONOS. Mă întorc să văd dacă mai pot arunca o privire pe geamul din spate, dar e la fel de murdar precum cele din față.

— Ai văzut o lumină acolo? îl întreb pe Kiernan.

— Ce lumină?

— Albastră, îi zic, uitându-mă spre pieptul lui.

— Ești sigură?

— Nu, recunosc eu. Nici pe departe. Probabil a fost o reflexie de afară… sau poate dinăuntru.

Până la urmă sunt patru chei CRONOS în mașină, și chiar dacă sunt ascunse sub haine, tot reflectă puțină lumină.

— Las-o baltă. Probabil a fost o închipuire.

Se întinde și mă strânge de mână, apoi virează mașina spre parcarea din spatele hotelului. Taverna e aglomerată și în parcare deja sunt vreo douăsprezece mașini.

— O să parchez lângă ușa din spate, zice Kiernan. Voi trei puteți să coborâți.

— Lasă-i pe Delia și pe Grant să iasă. Majoritatea sunt bărbați, și avem mai puține șanse să creeze probleme, dacă rămân cu tine.

Kiernan se uită sceptic în oglinda retrovizoare, la fața Deliei.

— Mda, zic eu. Dar Willis n-a plănuit să facă asta. Mă îndoiesc că regretă, dar n-a fost plănuit. Dacă rămâi singur cu Grant și vă ia cineva la bătaie, e cuvântul vostru împotriva lor. Dacă suntem noi doi, o să creadă mai mulți oameni că ceilalți au început. Deși în starea în care sunt acum, dacă vreunul dintre ei se uită aiurea la mine, o s-o pățească.

Zâmbește ușor în colțul gurii.

— Atunci se pare că rămânem doar noi doi, iubire.

Pare să creadă că glumesc, dar n-o fac. Nu știu dacă e de la faptul că am fost într-o închisoare, sau de la senzația înfiorătoare că toate lumea se uita la noi când am ieșit, sau de la posibila mea închipuire cu lumina albastră, dar toată situația asta mă încordează la maximum.

Imediat ce Grant deschide portiera din spate, o mașină gri-închis, cu însemnele Patrulei de Stat din Georgia, oprește lângă noi.

Mitchell coboară geamul, uitându-se la mizeriile de pe mașină.

— Se pare că ați nimerit în niște bălți de noroi. Și într-un coteț. Și posibil într-o latrină.

— N-am avut de ales, spune Kiernan.

— Da, i-am mai văzut pe lângă închisoare. Majoritatea sunt copii plictisiți – nu prea au multe ocupații pe-aici dar sunt și câțiva scandalagii în grup. În fine, tocmai am trecut pe Mars Hill Road și am văzut că e încă acolo camioneta ta. Nu e o idee bună s-o lași așa, pe marginea drumului. De ce n-o conduci pe domnișoara Keller înăuntru și-apoi mergi cu mine să o iei?

Mitchell probabil că-mi surprinde expresia, pentru că dă din cap și râde.

— Sau, dacă preferă, domnișoara Keller poate foarte bine să vină cu noi. Du-te și parchează. Nu-ți face griji pentru indivizii de sub copaci, n-or să vă facă probleme. Sunt doar privitori. Dacă erau bătăuși, ar fi fost și ei cu băieții care v-au folosit mașina pe post de țintă.

Grant încuviințează spre mine și o duce pe Delia înăuntru. Kiernan parchează mașina, apoi urcăm amândoi în sedanul lui Mitchell.

— Sper că n-au fost prea duri cu dumneavoastră și cu prietenii dumneavoastră la închisoare, domnișoară Keller. Cine v-a interogat, șeriful sau Rudy Beebe?

— Poți să-mi spui Kate, zic eu. Beebe m-a interogat. N-a fost prea dur cu mine. N-am avut când să vorbesc cu Grant și cu Delia, dar cred că ei au fost mai chinuiți.

— Da, mă gândeam eu c-a fost Beebe. Șeriful Parks s-a operat luni de apendicită, deci nu cred că va reveni, decât dacă se înrăutățește treaba. Mitchell scoate o țigară din buzunar. Nu știu dacă ți-a spus logodnicul tău, dar cam mergem pe sârmă aici. Nu e mare simpatie între mine și șeriful Parks, sau între mine și judecător, dar niciunul dintre ei nu vrea să-l vadă pe prietenul vostru negru condamnat pe nedrept. Nu știu Beebe ce părere are, dar… el oricum face cum spune șeful. Problema mai mare e că șeriful și judecătorul nu vor să piardă următoarele alegeri. Iar Willis e văr de-al doilea, din partea mamei, cu judecătorul Cramer. Chiar dacă Cramer știe că Willis e un prostănac mincinos, probabil se va preface că-l crede. Eu bănuiesc că se va pronunța pentru atac deosebit de grav și prietenul tău va fi eliberat în aproximativ un an.

Mă uit la el în oglinda retrovizoare.

— Aproximativ un an? Pentru ceva ce n-a făcut?

— E cea mai bună decizie la care poți spera, da. Cu o pedeapsă mai mică, cred că am fi dat de necazuri. Singurul motiv pentru care a ieșit mulțimea aia pe străzi acum e că sunt îngrijorați ca nu cumva Cramer să fie prea indulgent – și unii dintre ei vor spune că orice mai jos de tentativă de omor e prea puțin.

— Dar de ce? A fost autoapărare! Toți cei prezenți acolo știu că acel cuțit îi aparținea lui Willis.

— Da, dar prietenul tău l-a lovit pe Willis și de aceea majoritatea sunt dispuși să ignore aspectul ăsta. Plus că nu e de prin părțile locului. Și aici ai o bilă neagră și tu, tinere. Ba și eu, chiar dacă m-am născut și am crescut la vreo douăzeci și patru de kilometri distanță, faptul că mă aflu într-o mașină a Patrulei de Stat din Georgia înseamnă că sunt pe jumătate un intrus în

ochii multora dintre oamenii ăștia. Am avut noroc că măcar m-au ascultat astăzi…

— Willis l-a lovit primul, zice Kiernan. El n-a făcut decât să spună că Delia merita o scuză.

— Deja ți-am spus că nu contează ce-a zis. Contează cum a zis-o. Respiră chiar când inspir eu, și, fiind în spatele lui, inhalez fumul urât mirositor. Nu ajută nici că domnișoara Morrell striga întruna după el, în timp ce o trăgeați înapoi. Acum circulă bârfe care zic că Waters e mai mult decât șoferul ei… ceea ce e ilegal în statul Georgia. E suficient ca oamenii să se revolte, unde mai pui că unii bărbați au fost linșați pentru mai puțin de-atât. Nouă bărbați au fost scoși din închisoarea aia în urmă cu mai bine de treizeci de ani, legați de un gard și împușcați de un pluton de execuție de vreo sută de oameni, în principal fiindcă se hotărâse că închisoarea era suprapopulată.

— Și ce te face să crezi că Abel e mai în siguranță acolo? întreb eu. N-aș zice că cei nouă bărbați au dus-o prea bine.

Mitchell își încleștează maxilarul.

— Domnișoară Keller, orice bărbat sau femeie de bun-simț din orașul ăsta n-ar vrea ca seara aceea să se repete, și majoritatea localnicilor sunt oameni buni. Dar mai sunt și vreo cincizeci, șaizeci de tâmpiți care vor să-l târască afară și să-l linșeze doar ca să se distreze. Jumătate dintre ei probabil nici nu sunt din districtul ăsta, și cei care sunt știu prea bine că nu există o crimă mai mare decât să fii un negru arogant. Pe măsură ce vestea despre întâmplările de azi se răspândește, situația se va înrăutăți – mulțimea de vizavi de închisoare se va dubla până la miezul nopții și majoritatea dintre ei vor fi beți. Tot ce sper e că, până mâine, judecătorul Cramer va fi suficient de inteligent să-și țină gura cu privire la sentință.

— Deci Abel nu are parte de un proces? Judecătorul decide? întreb eu.

Mitchell dă din cap și, din privirea lui, probabil crede că tocmai am pus o întrebare foarte proastă. Mai trage din țigară și zice:

— Dacă crezi că un proces cu juriu îi va face mai bine prietenului tău, nu înțelegi deloc situația. Face stânga pe Mars Hill și întoarce în mijlocul drumului, parcând în spatele camionetei lui Kiernan. O să mă țin în urma voastră până la Eagle. Cred că amândoi sunteți destul de isteți să știți că trebuie

să rămâneți înăuntru până mâine. Mâncarea de la Eagle nu-i cea mai bună, dar o să vă țină-n viață.

Kiernan încuviințează și zice:

— Mulțumim că ne-ați adus, domnule Mitchell.

— Nu face nimic, zice Mitchell. Pentru sfaturi ar trebui să-mi mulțumiți. Știu că nu vă convine ce v-am spus. Nu vă învinovățesc. Și nici nu zic că e corect. Vă explic doar care e situația, ca să vă pregătiți, și voi, și prietenii voștri, mai ales dacă el e bărbatul ei, nu doar șoferul. Nu există vreun final fericit, în care Abel Waters urcă mâine în mașina aia și pleacă de-aici bine-mersi.

21.

Watkinsville, Georgia

11 august 1938, 21:28

Pensiunea de la Eagle e mică. Nu sunt decât patru camere cu miros stătut și o singură baie comună, pe hol. Toți patru stăm înghesuiți în camera lui Grant și a lui Kiernan, pentru că are o fereastră cu vedere la stradă. Totuși, priveliștea e blocată, pe o parte de copaci și pe alta de mașinile de pe stradă, așa că ne uităm prin cheile CRONOS la ce se întâmplă.

Ochii Deliei abia dacă s-au mișcat de când am transferat punctele stabile din închisoare pe cheia ei, ca să poată vedea celula lui Abel. Kiernan monitorizează două dintre punctele stabile pe care le-a fixat spre mulțimea din afara închisorii. Eu mă împart între supravegherea celuilalt punct exterior și cel fixat pe coridorul dintre celule și ușa de la intrarea în clădire. Grant trece de la punctul din biroul lui Beebe, unde ofițerul a tras un pui de somn pe masa de birou în ultimele douăzeci de minute, la punctul pe care l-am fixat lângă recepție. Caută un interval de cel puțin trei minute în care nu e nimeni la recepție și Beebe sforăie, dar până acum n-am avut noroc.

Kiernan și cu mine am hotărât că singurul mod prin care să-l scoatem pe Abel e pe fereastra băii de la parter. Va trebui să luăm cheile, să-l scoatem din celulă și să-l coborâm la parter, și toate astea să se întâmple într-un moment când nu e nimeni la recepție. Sunt doar două avantaje – biroul e nesupravegheat, având în vedere că șeriful e în recuperare, iar Abel a fost ultima persoană rămasă în celule după eliberarea lui Kiernan. Cu cât sunt mai puțini oameni în clădire când intrăm, cu atât mai bine.

Până la urmă am convins-o pe Delia să mănânce jumătate de prăjitură și să ia încă o doză de laudanum în jur de opt seara. Mă bucur că am făcut-o, pentru că, jumătate de oră mai târziu, Beebe a trecut pe lângă celulă, ducându-i cina lui Abel – un sandviș neîmpachetat, pe care i l-a aruncat printre gratii, lăsându-l să cadă pe podea. Abel a aruncat o singură privire

spre sandviș și l-a lăsat acolo. Însă Delia a început să înjure și era gata să se năpustească vizavi și să-i rupă gâtul lui Beebe. Dacă laudanumul n-ar fi început deja să-și facă efetul, ar fi trebuit s-o imobilizăm.

Zgomotul străzii pătrunde prin fereastra deschisă. Murmurul mulțimii se amestecă cu ocazionalele înjurături rasiste, cu râsetele bețivilor sau cu strigătele ca de război. Parcă în ultima oră a fost și mai gălăgie, deși Kiernan crede că e cauzată de alcool, nu de venirea mai multor oameni. Estimarea lui Mitchell legată de mulțimea din afara închisorii e corectă – sunt vreo șaizeci cu totul, deși par să se mai fi împuținat în ultima jumătate de oră. Pe partea asta a străzii Main Street și în fața tribunalului sunt încă vreo cincizeci, dar ei nu fac probleme. Majoritatea par mai degrabă îngrijorați decât entuziasmați. Cei de lângă închisoare, totuși – cei la care mă uit cu Kiernan prin chei –, sunt evident gata de luptă.

Când văd din nou lumina albastră, durează poate o secundă înainte să observ ceva mișcându-se în fața ei și blocându-mi vederea. Zece secunde mai târziu, mișcarea se repetă. Îmi notez ora și derulez treizeci de secunde înapoi, ca s-o vadă și Kiernan.

Se uită de două ori, apoi zice:

— Da, văd o lumină albastră.

Mă încordez, dar îmi dau seama ce-a zis. Dacă lumina ar fi venit de la o cheie CRONOS, el ar fi perceput-o ca fiind verde, nu albastră.

— Nu e verde?

— Nu. Cască și se întinde. Uită-te câteva minute la punctele astea două din afara închisorii, bine? Cobor la bucătărie, să văd dacă pot să ne facă niște sandvișuri și să iau câteva sucuri sau o carafă cu apă. S-ar putea să fie o noapte lungă.

— Vin și eu cu tine, zice Grant chiar când dau să deschid gura să zic același lucru. Vreau să-mi dezmorțesc picioarele.

Kiernan ridică din umeri și se uită la mine.

— E-n regulă să rămâneți aici amândouă?

Încuviințez, fără tragere de inimă, iar Delia mormăie:

— Suntem bine.

Sunt plecați de vreo zece minute când văd din nou lumina albastră.

Mă mut pe celălalt pat, unde Delia stă sprijinită de perete, veghindu-l pe Abel.

— Delia, poți să arunci o privire aici? Uită-te după o lumină albastră, fulgerătoare.

Își mută privirea din cheia ei și se uită în a mea. Peste câteva secunde, zice:

— Hm! Cineva are o cheie CRONOS.

OK. Încă e *posibil* să nu fi fost mințită de Kiernan.

— Ce culoare au cheile pentru tine, Delia?

— Lila.

Ușa se deschide, și Grant intră cu o pungă de hârtie și o carafă cu apă. Mă uit în urma lui, după Kiernan, dar e singur.

— Unde-i Kiernan?

Pare nedumerit.

— La baie, poate?

Trec în grabă pe lângă el și alerg pe hol, până la baie. Bat la ușă. Nimic. Bat din nou și apăs pe clanță. Nu e încuiată. Iar baia e goală.

Mă întorc în cameră.

— Nu-l găsesc, Grant. A urcat scările odată cu tine?

Grant stă la fereastră, uitându-se spre pajiștea din față.

— Nu. Mi-a dat punga cu sandvișuri în capătul scărilor și mi-a zic că vine și el într-un minut. Nu credeam… Ridică din umeri. Oare ar trebui să…

E întrerupt de o cărămidă mare, care zboară pe lângă capul lui, aterizând la treizeci de centimetri în fața mea. De ea e prins un bilețel cu un elastic.

Grant se apleacă și scoate bilețelul.

— Ce scrie?

Îl ridică spre mine – „iubitorii de negri să plece acasă”, e mâzgălit cu litere mari apoi îl mototolește și îl aruncă pe podea.

După ce închide fereastra – lucru contraproductiv, din moment ce se aruncă cu cărămizi se așază lângă Delia și programează închisoarea pe cheie.

— Se-ntâmplă ceva. Nu-mi dau seama ce zic, dar au arestat trei oameni.

— La ce oră? întreb.

— Ăă… 21:34.

— I-au dus deja sus?

— Nu, zice el. Stau pe scaunele pe care am stat și noi.

Iată un mic interval. Momentan, Abel e singur în clădirea de celule. Lucrurile se vor complica dacă zona aia se aglomerează.

Bum! Bum-bum-bum!

Mă ridic în picioare; la fel și Grant. Delia, aflată încă în micul ei univers de laudanum, stă cu ochii ațintiți asupra cheii. Infirmiera a zis să-i dau una-două lingurițe, dar încep să cred că a fost o idee proastă să-i administrez doza maximă.

Mă uit prin vizorul ușii și-o văd pe proprietăreasă cu un șorț murdar și o privire nervoasă, panicată. Intră și își rotește privirea prin cameră, insistând asupra Deliei și apoi asupra cărămizii de la picioarele mele, pe care o înhață de pe podea.

— Stingerea, zice ea, întinzându-se să tragă de funia lungă ce atârnă de singurul bec slab iluminat, de deasupra noastră. Apoi deschide din nou fereastra. Dacă nu vă e somn, mutați-vă în cealaltă cameră pe care ați închiriat-o. N-am de gând să-i las pe proștii ăștia să-mi spargă geamurile doar pentru că nu puteți voi să vă abțineți să trageți cu ochiul afară.

Sunt pe cale să o contrazic, dar Grant zice:

— Da, doamnă. Înțelegem. Dar, înainte să plecați, ne puteți spune ce s-a întâmplat? Mulțimea de afară parcă e mai gălăgioasă și, spune el, uitându-se la cărămida din mâna ei, mai puțin supusă legii.

Femeia mijește ochii, ca și cum se gândește dacă să ne spună sau nu, apoi zice:

— Cramer o să-l acuze pe prietenul vostru negru de atac deosebit de grav. Amicilor lui Willis Felton li se pare că a scăpat prea ușor. Pleacă, trântind ușa în urma ei.

Grant se uită la Delia, apoi îmi zice:

— Asta e o veste bună, nu? Mai devreme se vorbea despre tentativă de omor.

— Poate, zic eu, amintindu-mi de remarca lui Mitchell de mai devreme. Dar faptul că mulțimea a aflat de asta acum, când sunt nervoși și pe jumătate beți, *nu* e nicidecum o veste bună.

Cumva în sprijinul afirmației mele, două camionete apar pe stradă, cu șase sau șapte bărbați în spate. Câțiva dintre ei poartă glugi albe și toți au fețele acoperite într-un anume fel. Și sunt înarmați.

— Delia, zic eu, apucând-o de cot. Haide! Trebuie să plecăm.

Grant ne urmează, cu ochii ațintiți asupra cheii CRONOS. Când Delia intră în camera cealaltă, el mă trage deoparte și spune cu o voce stinsă:

— Sunt înăuntrul închisorii. Beebe o să-l dea pe mâna lor. Dacă ai soluție, acum e momentul potrivit.

Speram să fi avut un partener în treaba asta, dar se pare că sunt pe cont propriu. „La naiba, Kiernan!”

Mă duc la fereastra care are vedere spre parcarea din spate. Sunt vreo doi, trei oameni pe-acolo, dar aproape toți ceilalți s-au mutat mai în față ca să vadă ce se petrece. Buick-ul e exact unde l-am lăsat, iar camioneta lui Kiernan lipsește.

— Ai cheia de la Buick?

Grant încuviințează, scoțând-o din buzunar.

— OK, cred că poți să ajungi la mașină. Adu-o la ușa din spate. Când te văd acolo, cobor cu Delia.

— Cum rămâne cu Kiernan? întreabă el.

— Camioneta lui nu mai e acolo. Oriunde s-a dus, e pe cont propriu. Noi o să fim ocupați până peste cap cu recuperarea lui Abel.

Imediat ce pleacă Grant, scot pistolul de sub salteaua pe care stă Delia. Ea îmi aruncă o privire oarecum îngrijorată când vede că mă duc cu el la fereastră, apoi își mută privirea din nou spre cheie.

Deschid fereastra și-l aștept pe Grant, în timp ce privesc locul unde ar fi trebuit să fie camioneta lui Kiernan. Nu știu de ce a mințit, și sunt furioasă că am motive să mă îndoiesc exact acum de el, când sunt atâtea în joc. E clar că ascunde ceva. Nu știu ce și nu știu din ce motiv. Dar concluzia e că, indiferent care cyrist se vântură pe stradă, nu cred că tocmai Kiernan s-ar implica de bunăvoie în ceva care ar pune în pericol viața lui Abel. Sau viața oricăruia dintre noi. Probabil are impresia că mă protejează, ceea ce, de asemenea, mă scoate din minți.

Grant ajunge fără probleme la mașină. Un tip se uită în direcția lui, dar nimic mai mult, și mă bucur, pentru că nu voiam să risipesc muniție și să atrag atenția cu un foc de armă.

O prind pe Delia de braț.

— Trebuie să plecăm. Acum!

Cea mai mare provocare e s-o fac pe Delia să-și desprindă privirea de la cheie, măcar până coborâm scările. În cele din

urmă ajungem la parter și o trag pe lângă bucătărie, apoi spre ușa din spate, unde ne așteaptă mașina.

Primul lucru pe care-l observ e că a curățat cineva Buick-ul. Nu foarte meticulos, pentru că încă mai sunt dâre ici-colo, dar se vede că a încercat să râcâie mizeria. Numai că n-am timp să mă gândesc la asta acum.

O împing pe Delia pe bancheta din spate, și imediat începe să se uite din nou la punctul stabil din celulă.

— OK, Grant. Vreau să dai un ocol clădirii și să intri prin spatele tribunalului. Ori voi fi acolo, ori printre copacii din spatele închisorii, cu Abel.

— Cum? întreabă Grant, în același moment în care Delia începe să strige numele lui Abel, cu panică în voce.

— Haide! țip eu, bucuroasă că cel puțin nu trebuie să încerc să răspund la întrebarea asta. Pentru că, sincer, n-am nici cea mai vagă idee.

∞

La 21:26 fac saltul în punctul pe care l-am fixat în biroul lui Beebe. Agentul de pază de la birou, pe ecusonul căruia scrie „L. Spencer”, a ieșit afară acum mai bine de trei minute. Va mai sta la ușa din față încă două minute, apoi va reveni înăuntru, va da un telefon scurt și-l va trezi pe ofițerul Beebe.

Ofițerul pare că e de mult în lumea viselor. Sforăie încet, cu fața pe birou și cu capul pe brațele încrucișate. Văd cheile imediat ce trec în cealaltă parte a biroului, dar inelul e prins între corpul lui și picior. Încerc să trag cheile foarte încet spre mine, dar Beebe tresare și dă din mâna stângă, trântind pe podea un pahar pe jumătate plin cu cafea.

Speram să aleg calea ușoară, dar dacă Beebe face prea mult zgomot, celălalt tip, Spencer, o să ne audă. Îmi arcuiesc brațul drept pe sub gâtul lui Beebe, ținând interiorul cotului paralel cu mărul lui Adam și apucându-mă de bicepsul stâng. Apoi îmi poziționez antebrațul stâng sub capul lui și împing în jos, strângându-i gâtul între bicepsul și antebrațul meu. Mișcarea se cheamă hadaka-jime și de fiecare dată când am făcut-o, adversarul meu m-a lovit câteva secunde, ca să îl eliberez. Acum mi se pare greșit să continui să strâng. Dar o fac, încă cinci secunde după ce simt că Beebe se relaxează.

Partea proastă la manevra asta e că se va trezi aproape la fel de repede cum a adormit, deci nu e timp de pierdut. Cu puțin noroc, până își revine, o să-i pun cheile la loc.

Fixez un punct local în spatele biroului și programez clădirea de celule, derulând timpul înapoi până la 21:24. Îmi petrec jumătate de oră planificând asta în camera mea din casa mamei, apoi fac din nou saltul în biroul lui Beebe. Nu există o variantă perfectă. Dacă aștept până la 21:55, când Grant și Delia sunt în mașină, venind încoace, mulțimea va da năvală în închisoare și, judecând după țipătul Deliei de mai devreme, cred că deja l-au înhățat pe Abel.

Sunt două dezavantaje în a da timpul înapoi. Primul e că Delia și Abel vor avea câteva amintiri contradictorii. Un set de amintiri vor fi cu Abel întins pe patul lui din celulă, holbându-se la tavan în următoarea jumătate de oră, și altul – să sperăm – va fi cu el plecând odată cu mine, la 21:24.

Problema mai importantă e că avem nevoie de o ascunzătoare pentru o jumătate de oră, până când ajunge transportul nostru. De la biroul lui, Spencer poate să vadă scările, și asta e singura dată când e plecat suficient timp cât să putem coborî și intra în baia de la parter.

Nu știu dacă Abel doarme când intru pe coridor, dar are ochii închiși. Lovesc ușor cu inelul de chei în ușă, în timp ce o descui. Când se uită la mine, în sfârșit, îmi duc un deget la buze.

— Înțeleg că tu ești Kate, șoptește el când iese din celulă. Speram la o trupă de intervenție CRONOS.

— Opțiunea asta nu mai există.

E într-o formă mai bună decât mă așteptam, având în vedere bătaia primită, dar din felul cum se mișcă, se vede că trupul lui se resimte la fiecare pas.

— Delia e bine?

Nasul ei va avea nevoie de reparație, are două vânătăi imense, e drogată cu laudanum și îngrijorată de moarte în privința lui Abel, dar îi dau răspunsul scurt:

— E bine. Urmează-mă. Descui ușa de la clădirea de celule și ieșim în casa scării. După ce o încui la loc, zic: Așteaptă aici. Dacă duc cheile astea înapoi, poate câștigăm niște minute-n plus.

Programez punctul stabil din biroul lui Beebe și clipesc. E încă prăbușit cu capul pe masă. Durează mai puțin de o secundă să-i

pun cheia la curea, dar înainte să mă ridic, simt că scaunul e tras în spate și Beebe începe să-și ridice capul.

E periculos să îi faci cuiva o a doua hadaka-jime când nici nu și-a revenit bine din prima? Nu știu, dar nu văd nicio alternativă.

Îi strâng gâtul din nou, numărând secundele. Spencer e înapoi la recepție, vorbind la telefon, ceea ce înseamnă că va intra pe ușă în mai puțin de un minut. Beebe devine flasc în sfârșit – au trecut câteva secunde, dar a părut o veșnicie. Îi așez brațul și capul la loc pe birou și clipesc la limită.

Înapoi în casa scării la 21:25.

Abel șoptește:

— Care-i planul?

— Ieșim din clădire prin baie și găsim un loc în care să ne ascundem în următoarele douăzeci și cinci de minute. Grant o să vină după noi.

Îmi aruncă o privire neîncrezătoare.

— Unde e tipul din camionetă? Kiernan?

— Habar n-am. Cei doi polițiști de afară vor fi la recepție la 21:34, însoțiți de trei tipi pe care îi arestează. La vreo două minute după, vin două furgonete cu niște indivizi cu măști. Cred că toți ochii vor fi ațintiți asupra mașinilor și a ușii de la intrare, deci ăsta e momentul în care să fugim. Fereastra de la baie e în spatele clădirii, între locul ăsta și tribunal. Ieșim pe fereastră și…

— Ăsta e cel mai bun plan la care s-a gândit Delia? Cred c-aș avea o șansă mai bună dacă aș aștepta să văd ce spune judecătorul mâine-dimineață.

— Nu, Abel. N-ai avea. N-ai văzut mulțimea de acolo, dar sunt sigură că o poți auzi, nu? Vreo doisprezece o să dea buzna în închisoare, înarmați, cu câteva minute înainte de ora zece. Tot mai vrei să riști?

Scutură din cap.

— Scuze. Ai dreptate. Doar că… a fost o zi grea.

— Știu că nu sunt echipa de salvare care ți-ai fi dorit să înfrunte o gloată avidă să te linșeze. Dar acum nu mă ai decât pe mine, deci trebuie să plecăm.

Mai avem vreo trei minute înainte ca Spencer să sune pe cineva și apoi să-l trezească pe Beebe. Când ajungem în capătul scărilor, e gol la recepție. Ne mișcăm repede prin baia mică, ce duhnește a urină și înălbitor, iar Abel încuie ușa în urma noastră. Mă uit pe fereastră și văd, chiar în față, un spațiu larg,

descoperit. Pământul e răscolit, ca la un șantier, și presupun că e locul noului tribunal de care vorbea Kiernan.

La dreapta, vizavi de Water Street, sunt trei mașini goale și doi băieți, în primii ani de adolescență, care stau sprijiniți de capota mașinii de la colț. Băieții se mută mai în față când aud că urmează să fie cineva arestat – sau cel puțin unul dintre ei aude, pentru că i-am văzut chipul mai devreme, când am studiat scena.

În spatele mașinilor e o pădure frumoasă și deasă ce mărginește drumul. Ne putem ascunde printre copaci, mergând din aproape în aproape spre colțul unde vor sosi Grant și Delia.

— Dă-ți jos cămașa, îi zic lui Abel.

Pare surprins, dar se uită în jos și încuviințează. Cămașa lui albă e ruptă și plină de sânge; ar ieși în evidență în întuneric și ar trimite cu gândul la un condamnat evadat. Căutăm un loc în care să ascundem cămașa și pălăria mea albă și, până la urmă, le îndesăm în spatele toaletei.

Abel se apropie de fereastră, iar cadrul ei pare dintr-odată mic, pe lângă umerii lui lați.

— Crezi că încapi? șoptesc eu.

Abel o măsoară din priviri un minut.

— Probabil…

Trag de partea de jos, sperând să o ridic puțin câte puțin, astfel încât copiii de afară să nu observe. Nu se mișcă. Trag ceva mai tare, dar fereastra nu se clintește.

— Cred că e sigilată cu vopsea.

Încearcă și Abel, și tresar când lemnul scârțâie.

Mă uit prin baie după un soi de unealtă, dar singurele opțiuni sunt un desfundător și o bucată de săpun. Până la urmă scot medalionul CRONOS și înfig marginea subțire în urma de vopsea uscată ce ține fereastra lipită de pervaz, trecându-mi degetele peste ea, ca să verific dacă nu e sigilată și pe partea cealaltă, pentru că sigur cineva va observa dacă n-o să avem de ales decât să spargem nenorocirea.

Sau poate că nu. Zgomotul de afară devine tot mai puternic. Mai mulți bărbați urlă, și se-aude un foc de armă în depărtare.

Spencer e la recepție acum, vorbind la telefon, la vreo șase metri de noi. Abel dă să încerce să ridice din nou fereastra, dar îmi pun mâna pe brațul lui.

— Așteaptă până când îl auzi strigând „Beebe” – poate treizeci de secunde.
Așteptăm.
În copilărie, când ne jucam de-a v-ați ascunselea, nu mi-a plăcut niciodată momentul ăsta. Pulsul îmi bubuie în urechi și fiecare sunet pare de zece ori mai puternic.
Stau cu ochii ațintiți asupra ferestrei, urmărind orice mișcare. Cei doi copii pleacă, în sfârșit, pe lângă clădire, chiar înainte să-l aud pe Spencer.
— Hei, Beebe! Se-aude o bătaie în ușă. Beebe? Ești treaz?
Abel trage de fereastră în sus. La prima încercare nu se întâmplă nimic, dar la a doua se aude un scârțâit groaznic și fereastra se ridică până sus.
Urc pe marginea vasului de toaletă și mă ridic. Sar la vreun metru și ceva și îmi scot pistolul din buzunar. Abel se înghesuie pe fereastră, ieșind mai întâi cu picioarele, apoi pe rând, cu câte un umăr. Mă ghemuiesc, să mă uit pe după colț. Fâșia de iarbă din spatele închisorii e goală acum, și între noi și copacii de vizavi nu mai sunt decât mașini.
Sunt pe cale să-i fac semn să fugim, când văd la stânga niște faruri intrând pe Water Street. Îi fac semn lui Abel să coboare și să se întindă pe iarbă, și îmi vâr brațele sub mine, strângând din ochi cât pot de tare, în timp ce mă rog ca șoferul să se uite înainte. Dacă nu, va trebui să mă întorc în timp, să îmi spun că încercarea mea nu va funcționa și să încerc altceva – și chiar nu vreau să fac asta.
Mașina încetinește când ajunge la colț, trecând de noi, și răsuflu tot aerul pe care îl ținusem în piept. Apoi se întoarce, și îi văd roțile când parchează pe marginea drumului. Îmi scot medalionul, gata să fac saltul înapoi în timp, dar risc să arunc încă o privire spre mașină.
„Patrula de Stat a Georgiei”.
Mitchell se uită țintă la mine, dând din cap ca mai devreme, când a zis: „Dumnezeule, ce dezastru!” Apoi coboară din mașină și trântește portiera. Cei doi adolescenți care pierdeau vremea lângă mașini fug repede după colț, pe stradă, urmați de încă doi, care par de aceeași vârstă, și se ascund cu toții în spatele uneia dintre mașini.
Mitchell nu se uită în direcția noastră, ci strigă pe stradă:

— Du-te acasă, Harlan! Taică-tu știe că ești aici? apoi trece de colț, îndreptându-se spre intrarea în închisoare.

Dar Harlan și prietenii lui nu se duc acasă. Rămân ghemuiți lângă mașinile parcate, blocându-ne drumul spre copaci.

Mașina lui Mitchell încă are motorul pornit.

Încerc să-mi alung acest gând, dar nu reușesc. Poate că asta e singura noastră șansă.

— Abel, zic eu, o să te acopăr. La trei, deschizi portiera și treci la volan. Vin și eu din urmă.

— Ai înnebunit? Vrei să fur o mașină de *poliție*?

— Ori asta, ori rămânem aici. Du-te, la naiba!

Abel aleargă în față, îndoit de mijloc. Preț de o secundă înspăimântătoare, sunt sigură că portiera pasagerului este încuiată, dar se deschide.

Mă reped după el, trântind portiera chiar când accelerează. Învârte volanul brusc, întorcând mașina în direcția opusă. Mașina derapează ușor, după care o luăm din loc.

Cei patru copii aleargă pe stradă, arătând cu degetul și țipând. Unul dintre ei se ține după noi aproape jumătate de cvartal, apoi se oprește, stând chircit. Sunt sigură că râde.

— Unde mergem? Și cred că tu ar trebui să conduci, zice el. Georgia nu angaja polițiști negri în 1938.

— Și crezi că angaja *polițiste*?

Singurul loc în care mă gândesc să mergem e cabana lui Kiernan. Probabil aș reuși să mă întorc în timp și s-o găsesc, dar trebuie să facem stânga pe Main Street, trecând de Eagle și de închisoare, iar asta nu e o opțiune acum.

— Fă dreapta. Trebuie să găsim o altă cale.

Abel face dreapta pe Main, accelerând, ca să ne îndepărtăm de mulțime. Văd pe fereastră benzinăria la care opriserăm mai devreme, acum închisă. Îmi bag pistolul înapoi în buzunar și deschid torpedoul.

— Ce faci? întreabă Abel.

— Caut o hartă.

— Adică vrei să spui că nu știi unde mergem? Ridică tonul, și, deși îi înțeleg frustrarea, ar fi drăguț dacă ar da dovadă de puțină recunoștință. De câte ori ești într-o misiune, fiecare pas trebuie plănuit…

— Asta nu e o misiune CRONOS, Abel. În viața reală, trebuie să improvizezi uneori.

— Nu aș numi improvizație furtul unei mașini de poliție, când nici măcar nu știi unde mergi.

— Trebuia să avem un șofer, spun eu, încercând să-mi păstrez tonul vocii neutru. Kiernan e cel care se descurcă pe-aici. Doar scoate-ne din oraș și lasă mașina pe marginea drumului. Câtă vreme am cheia, pot să mă întorc în timp și să caut indicații.

— Și cum luăm legătura cu Delia?

— Repet, am cheia. Doar că nu o pot folosi până nu găsim un loc în care să ne oprim, bine? E destul de greu să fixez un punct stabil aici, când mergem cu nouăzeci de kilometri la oră.

În torpedou nu e nicio hartă. Când ridic privirea, văd în oglinda retrovizoare faruri care semnalizează. Mă întorc să mă uit mai bine, și luminile semnalizează iarăși, de două ori. Apoi șoferul oprește farurile suficient timp cât să văd o mașină neagră din care se revarsă lumina albastră a unei chei CRONOS.

— Oprește imediat ce găsești un loc unde să ascunzi mașina! zic eu. E Kiernan.

La mai puțin de un kilometru, în spatele unui hangar vechi, se ivește o cărare de pământ. În timp ce parcăm, Kiernan așteaptă la intersecție. O iau la fugă și mă strecor pe scaunul de lângă el.

— Nu știu dacă să te pocnesc sau să te îmbrățișez. Unde naiba ai fost?

— Te-aș putea întreba același lucru, spune el. M-am întors la hotel și nu v-am mai găsit. Trebuia să mă așteptați. N-am lipsit nici jumătate de oră.

Abel urcă în mașină, iar Kiernan pornește.

— N-am avut de ales. Se cam încinseseră lucrurile pe stradă.

— Și? Ne întorceam și rezolvam problema, Kate. Așteptarea n-ar fi schimbat nimic. Zece minute în plus…

— Atunci, de ce nu te-ai întors tu să ne ajuți, odată ce ți-ai dat seama ce facem?

— Pentru că am văzut că tu și Abel ați reușit să ieșiți pe fereastră. Veneam să vă iau, dar între timp ați dispărut. Dacă ați fi așteptat, poate n-ați fi ajuns să furați o mașină de poliție!

— N-am furat-o. Am împrumutat-o. Cred că e posibil să o fi împrumutat cu permisiune, pentru că știu că Mitchell ne-a văzut. Dar nu vreau să intru acum în discuția asta cu Kiernan. Vreau să știu de ce a mințit. Și poate te-aș fi așteptat dacă mi-ai fi spus adevărul despre faptul că există o cheie CRONOS în mijlocul

mulțimii de lângă închisoare. M-ai mințit, și nici nu știam dacă te mai întorci.

Își răsucește capul și se uită la mine cu ochi triști.

— Normal că mă întor…

— Uită-te pe unde mergi! intervine Abel. Unde mă duceți?

Kiernan devine din nou atent la drum, strângând din dinți.

— La vreo opt kilometri de-aici. Vei fi în siguranță acolo.

În mintea mea, cabana era puțin mai departe și în direcția opusă. Drumul e întortocheat, deci poate mergem pe o rută diferită.

Abel zice:

— Cum rămâne cu Delia?

— O s-o așteptăm acolo. Am dat de ei înainte să plece spre închisoare. Atunci mi-au spus unde e Kate. Clatină din cap. Și apoi a trebuit să mă întorc în timp și să-mi iau arma. Credeam că e în camera ta.

Mă uit urât la el.

— Arma *mea* era în camera mea. A ta nu era, pentru că *ai luat-o de la mine* în după-amiaza asta.

— Fiindcă n-am găsit-o în…

— Puteți să încetați cu dilemele despre călătoria în timp? intervine Abel. Am întrebări. Mai întâi, de ce ne salvează niște amatori, în loc de o trupă de intervenție antrenată? Și apoi…

Scot telefonul din buzunar și pun filmarea pe care le-am arătat-o Deliei și lui Grant cu o zi în urmă. Lui Abel îi pică fața când o vede pe Katherine.

Kiernan mă fixează cu privirea, dar nu mă uit spre el. Sper că i-a dat indicații scrise lui Grant, pentru că eu sunt complet pierdută. A făcut trei viraje până acum și am trecut de o duzină de ferme – toate întunecate, deci oamenii ori sunt genul care se culcă devreme, ori au plecat în oraș să se distreze.

Abel dă clic să deruleze filmarea din nou, și, când începe, Kiernan virează camioneta pe un drum lăturalnic îngust. După vreo treizeci de metri, ajungem la o poartă metalică. Un lacăt mare leagă cele două capete ale lanțului dintre gard și poartă.

— Ăsta nu pare să fie drumul spre cabana ta, zic eu.

Kiernan nu răspunde, doar coboară și scoate o cheie din buzunar.

— E altă proprietate pe care ai cumpărat-o din investițiile tale sportive? îl întreb când urcă înapoi în mașină.

— Nu chiar.

Mă uit la el întrebătoare, dar se pare că mă tratează cu tăcere.

Iese din nou și încuie poarta din spate, apoi scoate medalionul CRONOS, probabil ca să fixeze un punct stabil. Vocea monotonă a lui Katherine se aude în fundal, în timp ce continuăm să ne deplasăm, mai întâi printre copaci, apoi printr-un câmp deschis. În depărtare se vede o casă, și, când ne apropiem, observ în mai multe camere o lumină galbenă, difuză. Probabil vine de la felinare – mă îndoiesc că electricitatea a ajuns atât de departe de oraș.

— Abel? zice Kiernan când oprește mașina în fața casei.

Abel oprește înregistrarea și ridică privirea. Are ochii împânziți de același șoc resemnat pe care îl văd de fiecare dată când istoricii își dau seama că nu se vor întoarce acasă.

— Da?

Kiernan face semn spre casă.

— Doamna de aici e posibil să facă niște comentarii ciudate despre mine și Kate… și poate despre îngeri. Cântă-i în strună, bine?

— Martha? zic eu, simțind că mi se rupe sufletul. Chiar trebuia să o băgăm în treaba asta?

— M-am gândit să mergem la cabană, dar avocatul a notat adresa mea, când m-a scos pe cauțiune.

— Dar asta înseamnă că adăpostește fugari. Are copii, nu?

Ușa casei se deschide și o femeie cam de vârsta mamei, cu păr deschis la culoarea, iese pe veranda din față. Zâmbește, dar pare tulburată.

— Copiii ei sunt mari și sunt plecați, Kate. Martha înțelege riscurile. La fel și soțul ei. Nu vom sta mult. Doar până se mai liniștesc lucrurile – poate să ne odihnim și să mâncăm ceva. Și câștigăm timp să ne gândim la un plan.

Abel îmi aruncă telefonul în poală și deschide portiera.

— Ce idee inedită! Un *plan*! Apoi trântește portiera în urma lui.

— Știi, în afară de faptul că e de două ori cât ea, e de rasă diferită, de sex diferit și, poate, cu treizeci de ani mai tânăr, Abel îmi amintește foarte mult de Katherine.

Kiernan chicotește, apoi zice:

— Kate, îmi pare rău…

— Hai să vorbim înăuntru. Cineva trebuie să-l prezinte… Dar când mă uit pe geam, văd că Martha s-a ocupat deja de asta. L-a luat de braț pe Abel și îl duce spre verandă, unde așteaptă un bărbat, care trebuie să fie soțul ei.

— Ce i-ai spus despre toate astea? întreb.

— I-am spus doar că are șansa acum să fie un înger.

∞

Abel și Kiernan sunt tot în bucătărie cu soțul Marthei, Joe. Chiar dacă are rețineri față de decizia Marthei de a primi fugari, nu lasă să se vadă – ne-a întâmpinat cu căldură și a încercat să ne facă pe toți să ne simțim confortabil. Tocmai am terminat de mâncat ouă, bacon și biscuiți. Kiernan și Abel încă mănâncă. E o ușurare să descopăr că Abel e mai puțin agresiv când e sătul.

M-am mutat pe canapeaua din sufragerie să urmăresc poarta de la intrare prin cheie. Grant și Delia ar trebui să sosească din minut în minut și urmează să mă duc în față să descui. Aș prefera să mă întind pe canapeaua asta și să dorm o săptămână întreagă. Ultima oară când am dormit au fost cele patru ore de somn dinaintea cinei mele cu Trey. Ultima oară când am dormit opt ore neîntrerupt a fost înainte s-o salvăm pe Martha din God’s Hollow.

Câteva minute mai târziu, Martha vine cu ceașca mea de cafea, reumplută.

— Uau! Cred că ai puteri paranormale.

— Nu. Zâmbește în timp ce îmi dă ceașca și se așază pe canapea, lângă mine. Te-am văzut adineauri cum căscai. Știi, ești binevenită să stai cu noi în bucătărie și să faci acolo ce faci și-aici cu obiectul ăsta. I-am spus lui Joe că sunt un fel de mătănii. N-a întâlnit decât doi catolici în viața lui, deci poate se va holba nițel, dar nu-mi place să te știu aici singurică.

— Mersi, Martha, dar cred că cealaltă mașină va sosi în curând și va trebui să dispar câteva secunde. Și-atunci Joe chiar ar intra la bănuieli, nu doar s-ar holba.

Râde și își dă o șuviță de păr, la fel de cărunt pe cât e de blond, pe după ureche.

— Asta da! I-am povestit puțin despre ce s-a întâmplat, dar n-am menționat partea cu dispariția. Deja mă crede cam nebună.

— E foarte frumos din partea ta că ne ajuți, Martha. Din partea amândurora.

— Stai liniștită, zice ea. Și eu, și Joe avem oameni care au plecat din viața noastră și care ne-au tratat cu bunătate și ne-au învățat să facem diferența între bine și rău. Nu o pot răsplăti pe sora Elba pentru că ne-a primit pe mine și pe verii mei, dar e ca în cartea aia pe care am citit-o acum câțiva ani, scrisă de o doamnă din Augusta... ea zice că trebuie să dăm mai departe ce primim de la alții. Sora Elba i-ar fi găzduit pe acești oameni, așa că îi urmez exemplul, în amintirea ei.

— Kiernan ți-a povestit și despre Grant?

— Bărbatul care era la God's Hollow? E-n regulă. Știu că n-a fost implicat. L-a păcălit diavolul ăla, la fel ca pe mine și pe alți oameni care-au murit. Martha se apleacă și își pune mâna pe genunchiul meu. E un gest foarte matern și mă face să-mi amintesc ce mult timp a trecut pentru ea, chiar mai mult decât ridurile ce îi brăzdează chipul. Și știu că nu era un diavol *adevărat,* la fel cum tu nu ești un înger adevărat. Mi-am dat seama, când locuiam cu familia Owens. Nu știu ce e cerculețul ăla, dar știu că te ține la aceeași vârstă și poate îți permite să călătorești în timp, ca în cartea aia a lui Mark Twain. De-asta arăți la fel. Doar că nu știam cum arată părul tău, pentru că pe-atunci îl țineai ascuns complet sub pălărie. Ar trebui să-l porți desfăcut mai des.

— Asta îi spun și eu mereu, zice Kiernan din pragul ușii.

Nu știu de cât timp stă acolo.

Abel e în spatele lui, purtând un fel de halat de baie peste pantaloni, pentru că n-a găsit nicio cămașă pe măsura lui. Se uită la Martha și zice:

— Dacă nu vă deranjează, doamnă, aș vrea să accept invitația de a face o baie fierbinte, înainte să sosească Delia. Poate nu se va speria atât de tare dacă mai curăț sângele ăsta de pe mine.

Martha îl ajută să urce la etaj, iar eu mă întorc spre Kiernan.

— Mă îngrijorează mai mult cum va reacționa el când o să-i vadă fața Deliei. Ar trebui să ajungă curând, nu?

— Da. Cred că în cinci sau zece minute. Se așază lângă mine. Kate, pe stradă era Simon. Mi-am dat seama, dar voiam să mă asigur. Dacă ți-aș fi spus, lucrurile s-ar fi complicat de două ori mai mult. Într-adevăr, nu trebuia să te mint. N-am făcut decât să înrăutățesc situația.

— Ce s-a întâmplat? De ce crede că ești aici?

Ridică din umeri.

— I-am spus adevărul, într-un fel. Că stau cu ochii pe tine, pentru Prudence. Că te țin la distanță de treburile ei din viitor.

— Știe că ne și ajuți, nu doar că ne supraveghezi?

— Habar n-am. Probabil că nu, din moment ce mi-a spus că lupt pentru o cauză pierdută când vine vorba de Pru. Mi-a mai zis să nu las loialitatea față de ea să mă tâmpească.

— Dar el de ce e aici? Credeam că n-au nevoie de chei.

Kiernan își lasă capul pe spate, frecându-și tâmplele.

— Nu știu sigur, Kate. Poate că ruptura dintre Saul și Pru i-a făcut să recruteze mai mulți adepți. Dar cred că e mai simplu de-atât. Simon e… nu știu. Kate a mea spunea că e dependent de adrenalină. Simon vede timpul ca pe parcul lui personal de distracții. Cine are nevoie de jocuri video și de filme când poți să faci un salt și să vezi totul pe viu? Aproape că era să murim amândoi din vina lui în Cincinnati, în 1884. Și, cu câteva zile înainte să te găsesc la metrou, a clipit în mijlocul unui raid într-o cârciumă, chiar în fața poliției. Când l-am văzut în seara asta, mi-a zis să rămân prin preajmă… Se apleacă spre mine și șoptește: Pentru că începe distracția. E aici fiindcă vrea să fie martor la un linșaj.

22.

Comitatul Oconee, Georgia

11 august 1938, 12:05

— Voi doi abia reușiți să mă scoateți din închisoare și vă întrebați de ce nu am încredere că puteți distruge o organizație cu milioane de membri? Dintre care unii pot să călătorească în timp?

— Te rog să vorbești mai încet, îl avertizez eu. Din nou.

Martha și Joe au plecat la culcare acum o oră, după ce Kiernan și cu mine ne-am dus să abandonăm Buick-ul la vreo opt kilometri de-aici. Plănuisem să facem același lucru cu camioneta lui Kiernan, dar a fost nevoie de trei încercări ca să facă saltul în curtea Marthei după ce-am terminat cu Buick-ul, deci cred că și-a consumat toată energia pentru o vreme. Camioneta lui e ascunsă în hambar, iar planul e ca Delia, Abel și Grant să rămână aici câteva zile, până se potolesc lucrurile, apoi să o ia spre nord.

În privința asta ne-am pus cu toții de acord. Dar niciunul nu a acceptat să renunțe la cheie.

— Da, zic eu. Știu că șansele ne sunt potrivnice. Dar ce-ar trebui să facem? Să renunțăm? Dacă nu putem să-i prindem pe cyriști, vor învinge.

Decid să nu adaug că am încă niște îndoieli supărătoare legat de loialitatea lui Kiernan față de tabăra noastră. Secretele, minciunile și disparițiile în momentele critice nu sunt trăsături pe care îți dorești să le aibă partenerul tău, mai ales când mizele sunt mari. Dar dacă nu e de partea noastră, atunci ipoteza lui Abel e și mai aproape de adevăr.

Delia e ghemuită pe canapea lângă Abel.

— Cum rămâne cu ceilalți aliați? Oamenii cu influență, care se opun cyriștilor? Cine nu are încredere în ei?

— Cu influență? Poate. Dar, cel puțin în vremea mea, riscă să își piardă influența dacă își exprimă public opiniile. Cyriștii au prieteni în toate funcțiile înalte, spun eu, citându-l pe tatăl lui

Trey. Am cunoscut foarte puțini oameni care recunosc deschis că sunt împotriva lor.

— Fără aliați vei eșua, zice Delia. Deci ar fi bine să începi să-i cauți.

În ora care a trecut, le-am spus tot ce știm, chiar și teoria lui Kiernan legată de faptul că Pru recuperează celelalte douăsprezece chei în 2305. Eu nu sunt convinsă în privința asta. Katherine a încercat să facă saltul în acel vid negru de nenumărate ori după dispariția lui Prudence. Abel a respins și el ideea, spunând că a încercat să facă același lucru când a fost închis în celulă. Dar presupun că e posibil să fi fost un mecanism de securitate care nu a funcționat pentru Prudence, pentru că nu are codul genetic înscris în sistem. Sau poate, cum a zis și Kiernan, e un punct stabil foarte instabil.

Grant abia dacă a scos un cuvânt. Când au ajuns, s-a prăbușit în scaunul pe care stă și acum, în capătul opus al camerei, și a început să se uite la ceva în jurnalul lui. Poate a trecut iar pe modul ucenic, pentru că Delia pare că și-a revenit, acum că Abel e aici, și sunt din nou la conducere. Până la urmă, Delia îl roagă să se ocupe de ce făceam eu – monitorizarea punctelor stabile de la poartă și de la închisoare –, astfel încât să pot participa la discuția despre cyriști. Inițial, se arată bucuros să aibă ceva de făcut, dar cred că a descoperit ce sarcină plictisitoare a primit. Mulțimea din afara închisorii s-a mai împuținat după ora unsprezece, și, cu excepția unei singure mașini care trece la scurtă vreme după ce scoatem Buick-ul pe poartă, și o alta care trece pe la miezul-nopții, drumul a fost pustiu.

— Cum rămâne cu ruptura internă de care ai zis mai devreme? întreabă Abel. Între Saul și fiica lui Katherine. Ai nevoie de o coloană a cincea[33]. Poate că grupul ăla…

— Lucrez la asta, zice Kiernan. Dar ambele părți… sunt de acord în anumite privințe, ca, de exemplu, nevoia de Selecție. Poate că din motive diferite, dar cu același rezultat. Nici unii, nici alții nu sunt încântați de viitorul spre care cred ei că ne îndreptăm, și sunt dispuși să ia măsuri drastice ca să-l prevină, deci nu știu dacă asta va funcționa.

Delia pufnește.

---

[33] Termen apărut prima oară în Spania, în timpul Războiului Civil, care desemnează un grup clandestin ce acționează din interior în sprijinul dușmanului.

— După ziua de azi, îi înțeleg într-un fel. Am întâlnit câțiva oameni pe care m-ar bucura să-i „selecționez”, dacă aș avea ocazia.

— Da, aprob eu, dar oamenii din afara închisorii nu sunt exact genul de persoane pe care le-ar elimina Saul.

Kiernan și Abel discută despre motivele cyriștilor când Grant se ridică și se duce în bucătărie. Stă la masă cu medalionul activat și nu mă observă când intru. Mai întâi cred că supraveghează poarta, pentru că ecranul e întunecat. Dar când mă apropii, văd gaura neagră care, probabil, e sediul CRONOS.

Grant clipește insistent, de două ori, dar de fiecare dată când deschide ochii, e tot pe scaun.

— Nu cred că funcționează, Grant.

— Ba *s-ar putea* să funcționeze.

— Dar pare… un neant. Nici măcar nu poți programa timpul. Dacă clipești și ajungi în mijlocul exploziei?

— Nu cred că e posibil. Dar și dacă ar fi așa, tot e mai bine decât să stau aici.

Sunt convinsă că problema nu e noua lui identitate – are referințele necesare ca să intre la facultatea de drept, ceea ce nu e deloc rău pentru un istoric al legislațiilor. Cred că e vorba despre fata care-l așteaptă în 2305. Aș vrea să-i spun că va întâlni pe altcineva, că va putea să-și ia viața de la capăt și că lucrurile nu vor mai părea îngrozitoare peste câțiva ani. Dar sfatul pare lipsit de orice însemnătate, chiar și pentru mine, și, judecând după expresia lui Grant, nu e în starea în care să mă asculte, oricum.

— Unde ai rămas cu monitorizarea porții? întreb. Continui eu.

Îmi aruncă o privire ciudată.

— M-am oprit când am venit aici.

— Nu, la ce *minut* erai? Când ai început, ți-am zis că urmărisem ambele puncte stabile până la 00:45 și, din când în când, derulam cu un minut sau două înainte.

— Mă uitam… în prezent. Parcarea din fața închisorii e destul de goală și…

Oftez.

— Ideea era să găsim un interval care să ne câștige niște timp în avans.

— Îmi pare rău, zice el, lăsând capul pe spate și uitându-se în tavan. N-am fost atent. Nu sunt obișnuit să folosesc cheia în

felul ăsta. Are maxilarul încleștat, ca și cum încearcă din răsputeri să nu se piardă cu firea.

— Ești bine?

— Nu chiar, zice el. Dar nu mă poți ajuta cu nimic.

Îmi torn restul de cafea în cană și îl las singur pe Grant, așezându-mă în fotoliul în care stătuse el. Punctul stabil din afara închisorii e liber între 00:46 și 00:56. Toată lumea a plecat, cu excepția unui bărbat într-o mașină de poliție, care vorbește cu cineva de afară.

Sunt pe cale să verific poarta când o văd pe Delia lângă mine.

— Credeam că se ocupă Grant.

— E-n regulă, zic eu. Pare puțin nervos din cauza noii realități. E o fată în...

— Nu, mă contrazice ea, dând din cap și afișând un zâmbet trist. *Nu* e o fată. Asta e și problema. Cred că Abel și cu mine vom găsi un loc în care să o ducem bine, chiar și în această epocă. Până când vom avea nepoți, nu va mai fi ciudat că bunicul e negru și bunica e albă. Dar chiar dacă Grant își va găsi o altă persoană pe care s-o iubească, căsătoria și familia nu mai fac parte din viitorul lui. Și lucrul ăsta e greu de acceptat.

Delia se duce în bucătărie. Sper ca ea să se pricepă mai bine să-l consoleze pe Grant. Mă bucur enorm că am rezistat impulsului de a-i ține discursul de încurajare că va găsi pe cineva nou.

Trag cu urechea la discuția dintre Kiernan și Abel despre structura organizațională a cyriștilor, în timp ce urmăresc poarta de la intrare. E liber până la 1:00. Înapoi la închisoare – liber până la 1:15. Înapoi la poartă.

Mă gândesc că am nevoie de mai multă cafea când derulez de la 1:05 la 1:06 și văd două perechi de faruri la poartă. Dintr-odată, sunt trează. Derulez înainte, la 1:09, și văd pe stradă câteva mașini și două camionete care-mi par foarte cunoscute. Bărbații nu poartă măștile acum și-l recunosc pe Willis, însoțit de cei doi nepoți și de alți indivizi care luaseră parte la bătaie. La 1:10, unul dintre ei vine cu un topor și începe să taie scândurile din gardul de lângă poartă.

— O să avem companie în vreo douăzeci de minute.

Alerg la etaj să-i dau de știre Marthei. Probabil că nu dormea, pentru că apare în fața mea, în cămașă de noapte, imediat ce bat la ușă. Lui Joe îi ia puțin mai mult și, când ajungem cu toții

jos, îmi dau seama că întârziase pentru că se oprise să ia două carabine. Îi dă una lui Kiernan și pe cealaltă o sprijină de vitrina cu porțelanuri.

— O să încăpeți toți în pivniță, spune Martha. Cobor și vă ajut, dar de câțiva ani încoace… mie nu prea îmi plac pivnițele.

Joe o strânge scurt de umeri și zice:

— Îi ajut eu. Luați-vă lucrurile. Avem apă și pături acolo, în caz că ne-ar lovi o tornadă, dar nu e latrină, așa că mai bine v-ați face treburile înainte să mergem.

După câteva minute, Kiernan și cu mine suntem afară, așteptându-i pe ceilalți.

— Cum crezi că ne-au găsit? întreb eu.

— Nu știu. Poate mașina pe care ai observat-o tu a venit în urma lor până aici și s-au întors după întăriri. Te-au văzut când ai descuiat poarta?

— Nu cred, dar nu am de unde să știu sigur. Oricine-ar fi fost, era cu mult în urma Buick-ului. Dau un ocol și fixez câteva puncte stabile, ca să putem vedea ce se întâmplă cât suntem sub pământ.

Delia iese pe verandă.

— Grant e cu voi?

Scutur din cap.

— Ultima oară l-am văzut în bucătărie.

— Puteți să vă uitați pe aici? întreabă ea, intrând înapoi în casă.

Patru minute mai târziu, în continuare e de negăsit, și văd prin cheie cum prima camionetă intră prin crăpătura din gard.

— Trebuie să coborâți imediat, zice Joe. Descuie lacătul și deschide larg ușa pivniței. O să auziți un zgomot puternic de clopot când ajung camionetele. O să fie Martha. Fratele meu locuiește la ferma de vizavi și are telefon. Dacă Billy aude clopotul ăla de cinci ori, o să-l sune pe șerif, și el o să vină aici înarmat.

Îi mulțumim pentru ajutor și adaug:

— Vă rog să aveți grijă.

— Nu-ți face griji pentru noi. O să fim bine. Și, dacă-l găsesc pe celălalt băiat, o să fac tot ce pot să-l protejez. Când coborâm pe scară, spune: Ați face bine să vă așezați înainte să trag capacul. O să fie beznă acolo.

Lumina nu e nicidecum o problemă. Chiar dacă vreunuia dintre noi i-ar fi frică de întuneric, avem patru chei cu lumină albastră într-o groapă de vreo doi metri. Mai degrabă dimensiunea pivniței mă deranjează. Pe un perete sunt rafturi, și tot spațiul îmi amintește de debaraua de la hotelul lui Holmes din Chicago. Tremur, pe de-o parte, din cauza acestei amintiri și, pe de altă parte, pentru că e răcoare aici.

Transfer punctele stabile pe care le-am fixat în fața fermei pe cheile tuturor, în timp ce camioanele intră în curte. Cele două mașini rămân la vreo cincisprezece metri în urmă. Una dintre ele pare plină. Din ea coboară mai mulți oameni, și unii urcă pe capotă.

— Nu pot să cred că Grant a plecat așa, zice Delia. Stă în fața lui Abel, înfășurată într-o pătură. Abel ține brațele în jurul ei și carabina lui Joe la picioare.

— Nu-l acuz pe Grant că a fugit, zice Abel. Nu suntem într-o situație tocmai ideală. E înghesuială aici numai cu noi patru, și probabil e mai în siguranță de unul singur. Are acte noi. Are bani s-o ia de la capăt. Va fi bine.

— Sper să ai dreptate, zice ea.

Când mă uit din nou la cheie, unul dintre bărbați strigă ceva. Toți sunt îmbrăcați aproximativ la fel, majoritatea în blugi și cămăși simple, dar sunt sigură că strigătul e al lui Willis, judecând după constituția lui și după faptul că șchiopătează ușor. Aud zgomotul de afară, dar e prea departe ca să disting cuvintele.

Totuși, la 1:13 auzim clopotul. Martha îl trage de cinci ori, așteaptă câteva secunde, apoi repetă semnalul. Doi dintre bărbații din spatele lui Willis se uită agitați în jur și coboară din remorca mașinii, îndreptându-se spre colțul casei.

— Crezi c-o să vină într-adevăr șeriful? întreabă Delia.

Nu e clar pe cine întreabă, dar răspunde Abel, în cele din urmă:

— Da. Altfel o să fie probleme pe toate fronturile. Unii se vor plânge că a permis unei gloate să preia controlul. Alții se vor plânge că un criminal periculos a evadat. Și acum o să mă acuze și de furt de mașini. Aruncă o privire enervată în direcția mea, și sunt puțin surprinsă când Delia îmi ia apărarea:

— Dacă nu te-ar fi scos de acolo, nebunii ăștia ar fi ajuns la tine, Abel. Porți o cheie, deci cred că și tu știi asta. Îmi amintesc

că am văzut cum te-au târât din celula aia. Grant și cu mine eram neputincioși, iar Kiernan nu era prin preajmă – așa că s-a descurcat și ea cum a putut. Mulțumesc, Kate.

Îmi dau lacrimile, poate pentru că nu mă simțisem până acum tocmai apreciată, dar și pentru că mulțumirile Deliei mi se par deplasate, în momentul ăsta. „Nebunii" sunt acum la câțiva metri de noi și l-ar putea târî din nou pe Abel după ei, deși acum, cu trei arme lângă noi, le-ar fi ceva mai greu.

— N-am zis că nu sunt recunoscător, zice Abel. Doar că planul ar fi putut să…

— Taci din gură, Abel. Cuvintele Deliei sunt dure, dar tonul este afectuos, și Abel clatină din cap, apoi chicotește într-un fel, strângând-o în brațe.

Kiernan a fost foarte tăcut, stând cu ochii ațintiți asupra unuia dintre punctele stabile. Când mă aplec să văd la ce se uită, schimbă imaginea rapid.

Așa că încep să le urmăresc pe sărite, încercând să văd ce i-a atras atenția. Îl văd pe Willis urlând din două unghiuri diferite, și pe alții din camionete alăturându-i-se ocazional.

Apoi mă uit la mașini și descopăr ce i-a atras atenția lui Kiernan. Aproape ratasem scânteierea albastră dinăuntrul celei de-a doua mașini, probabil pentru că toată pivnița e luminată la fel.

— Simon e acolo, șoptesc eu. De ce nu mi-ai zis?

Sesizează suspiciunea din vocea mea și zice printre dinți:

— Abia acum am văzut și eu!

Desigur, când stai înghesuit într-o pivniță, umăr lângă umăr, șoaptele nu sunt chiar discrete.

Delia zice:

— E însoțitorul lui Saul, nu? Adjunctul lui.

„Bătăușul" i s-ar fi mai potrivi mai bine, dar încuviințez.

— De ce e aici? întreabă Abel. Știe că suntem de la CRONOS?

— Da, răspunde Kiernan. Și bănuiesc că e aici pentru că e bolnav, la fel ca bunicu-său. Vrea să fie de față când te spânzură, sau te împușcă, sau ce naiba vor să facă.

Nu știu de ce mi-e greu să cred că ăsta e singurul motiv al lui Simon. N-a avut nicio reținere să mă pună în calea unui criminal în serie din 1893. Și deși majoritatea oamenilor din comitatul ăsta sunt acasă, văzându-și de treaba lor, și ar afla târziu că a avut loc un linșaj, bănuiesc că jumătate din oamenii de pe

pajiștea Marthei sunt aici pentru același motiv pe care Kiernan i-l atribuie lui Simon. Nu l-ar ucide ei înșiși pe Abel, dar sunt bucuroși, poate chiar puțin nerăbdători, să vadă pe altcineva făcând-o.

Îmi mut privirea de la mașini spre pajiștea din față. Joe ține arma îndreptată către Willis și îi pot citi perfect pe buze: „Cară-te de pe proprietatea mea”.

Urmează câteva cuvinte, apoi expresia lui Joe trece de la determinare la oroare. Delia și Abel icnesc în același moment în care Joe lasă arma în jos.

Știu ce s-a întâmplat înainte să mă uit. O au pe Martha. Îmi mut privirea la cheia lui Kiernan și văd cum Simon merge spre camionete. Kiernan clipește de două ori înainte să apuc să zic: „Nu, Kiernan. Nu te poți duce acolo”.

Sunt sigură că nu poate face un salt nicăieri, dar continuă să încerce, cu o privire încruntată.

O camionetă vine din cealaltă parte a fermei, mergând cu viteză pe pajiște. Un bărbat de vârstă medie, în salopetă, iese din mașină, cu arma ridicată, și o vede pe Martha. Unul dintre bărbații mascați își ține un braț pe după mijlocul ei și are țeava pistolului vârâtă sub mandibula Marthei.

Dacă Kiernan nu poate să facă saltul, eu pot. Îmi bag arma în buzunar, eliberându-mi ambele mâini ca să pot fixa pivnița și ora actuală ca punct stabil. Când termin, se aude o bătaie în ușa pivniței.

— E Simon, zice Kiernan. Tocmai a trecut de colțul casei.

Kiernan are dreptate. Programez punctul stabil din afara pivniței și îi văd ceafa lui Simon. Văd și roțile unei mașini care vine în urma lui.

Apoi Simon începe să vorbească, cu vocea înăbușită puțin de ușa de lemn.

— Sunt sigur că aveți arme acolo, cum avem și noi aici. Nu începeți să trageți încă. Am venit să negociez. Știu că Abel și Delia sunt înăuntru, și cu ei mai ales am treabă. Am convingerea că nimeni alta decât Kate le-a făcut o caracterizare groaznică cyriștilor, dar ea a fost… spălată pe creier, ați putea spune, de bunica ei. Singurul motiv pentru care se află aici e că Prudence o protejează, deși nu știu cât va mai rezista micul lor acord.

Kiernan se încordează lângă mine, apoi strigă:

— Treci odată la subiect, Simon!

— Kiernan! Mă gândeam eu că ești și tu acolo, prietene. *Subiectul* e că există o cale ca Abel și Delia să iasă în siguranță din situația asta, dacă ascultă de vocea rațiunii. Și tu, Kiernan. Oferta mea e încă în picioare, dacă te-ai săturat să dădăcești pentru Pru.

Kiernan înjură în barbă, apoi Simon continuă:

— Abel, există comunități cyriste, chiar și în 1938, care nu dau doi bani pe faptul că nevastă-ta e albă. Comunități unde puteți face o diferență, în loc să fiți cetățeni de mâna a doua în următoarele patru decenii.

Abel încă stă cu arma îndreptată spre ușă, dar îi văd expresia de pe față. Simon i-a captat atenția. Ascultă. Se gândește la propunerea lui.

— Minte, șuier eu.

Când Abel nu se uită la mine, o apuc pe Delia de braț.

— L-ai auzit pe Kiernan, Delia. Singurul motiv pentru care Simon se află aici e… Nu apuc să mai zic altceva, deoarece Kiernan îmi pune mâna la gură.

— Kate, șoptește el, trebuie să ieși de-aici, iubire.

Simon continuă să vorbească, creionând acest viitor luminos, cyrist, pe care poate să li-l ofere, în timp ce mă smucesc de lângă Kiernan.

Delia se uită la mine, cerându-mi iertare din privire. Apoi strigă spre Simon:

— Și femeia pe care o țin bărbații ăia? Dacă plecăm cu tine, îi dau drumul?

— Îmi pare rău, Delia. Asta e cu totul altă situație, e o greșeală care ar fi trebuit corectată acum mult timp.

— Atunci n-avem nicio înțelegere! spune Delia.

— Vorbește și în numele tău, Abel?

— Categoric, se răstește Abel. N-avem nicio înțelegere dacă nu îi garantezi siguranța, împreună cu a noastră. N-am nicio legătură cu Katherine și nu aș fi în groapa asta nenorocită dacă nepoata ei n-ar fi dat-o în bară. Dar Martha și-a pus pielea la bătaie pentru noi, și eu nu-mi trădez prietenii.

Abel nici nu se uită în direcția mea, deci nu știu câte din vorbele lui sunt adevărate și câte sunt parte din negocieri.

— Asta nu ține de mine, Abel…

— Aiureli! spune Kiernan. Ce ești acum, Simon? Cățelușul lui Saul? De când dezbați fiecare decizie cu el? Poți să faci ce vrei.

Lasă-i pe ea și pe Joe să urce în mașină, cu fratele lui, și noi trei vom pleca cu tine. Saul nu va ști, decât dacă ești suficient de prost încât să-i spui.

— Și Kate? zice Simon.

— Kate a clipit în secunda când ți-a auzit vocea. Nu știu unde se duce, dar ar trebui să știi că e înarmată.

— Ah, uau, ce speriat sunt! zice el cu voce monotonă. Serios, Kiernan, ce te face să crezi că îi pot controla pe idioții ăștia de afară? N-am făcut decât să le zic unde sunteți. Altfel, asta e mica lor distracție, și mă îndoiesc că o vor lăsa pe femeie să plece dacă Abel nu se predă în locul ei. El e singurul motiv pentru care au venit cei mai mulți dintre ei.

— Da, așa e, Simon. Cu cât l-ai plătit pe tipul ăla să o prindă pe Martha? Măcar asta ai recunoscut. Strecoară-i încă o bancnotă…

— Pierzi esențialul, Kier. Simon începe să bălmăjească despre cât de ușor e să aduni o gloată și cât de greu e s-o dispersezi. Abel și Delia se tot contrazic cu el, dar eu nu mai pot să urmăresc conversația, căci Kiernan îmi șoptește în ureche:

— Salveaz-o pe Martha, Kate. Știi unde e. Du-i pe ea și pe Joe la ferma fratelui ei. *Apoi întoarce-te acasă.* Își ia încet mâna de la gura mea. Mă întorc cu fața spre el, dar vede că încă nu sunt convinsă. Pot să obțin mai multe de la tabăra lui Saul decât de la a lui Pru. Ai încredere în mine și pleacă. Te rog.

— Aș avea mai multă încredere în tine dacă mi-ai spune totul, Kiernan. Ce ascunzi?

— Când o să-ți pot spune, o voi face. Când voi fi sigur. Promit…

— Pe verigheta ei.

El inspiră adânc, iar eu adaug:

— Nu-mi pasă dacă ai desenat inelul ăla pe degetul ei din amintire sau din imaginație. Promite-mi asta și-o să te cred.

Îmi ia mâna stângă și își lipește buzele de inelar.

— Promit, Kate. Du-te.

Programez punctul stabil din capătul casei, cel pe care l-am fixat cu Kiernan înainte să ascundem mașinile. Acum, la 1:19, singurul lucru pe care îl pot vedea în punctul ăla e partea laterală a mașinii șerifului din comitatul Oconee, deci cred că acesta e răspunsul la întrebarea Deliei. Nu știu cum poate poliția să influențeze negocierile cu Simon, așa că îi arăt lui Kiernan

imaginea. Apoi dau timpul înapoi la 1:09, când Joe ne încuie în pivniță, și clipesc.

Nu-mi dădusem seama cât de multe puteam să auzim de fapt din pivniță. Era greu de deslușit totul, dar se auzeau zgomotul mașinilor și toate strigătele. Acum ferma e învăluită într-o liniște înfiorătoare.

Alerg în spatele casei și văd silueta Marthei pe fereastră. Bat încet la ușă, apoi o deschid.

Ea scoate un icnet.

— Doamne ferește, Kate, m-ai speriat! Credeam că Joe… Apoi se uită la cheia de la gâtul meu și zice: Aha! Se întâmplă treaba aia din nou.

— Ia-l pe Joe. Trebuie să plecați amândoi la casa fratelui tău.

— Nu cred că va veni, Kate. Joe nu e în stare să-i lase pe oamenii ăștia fără apărare, să lase toată ferma nepăzită, de fapt. Și nici eu. Nu putem să plecăm pur și simplu când…

— Martha, doar așa vor scăpa toți cu viață. Încerc să-mi ascund îndoiala din voce, pentru că nu am deloc încredere în Simon. Știi să conduci?

— Ce? Da, dar…

— O să-l conving eu pe Joe. Tu ia mașina. Scotocesc în buzunar după cheile de la camioneta lui Kiernan, dar ea deja se îndreaptă spre mașina lor, parcată lângă hambar.

— Ai cheile?

— Sunt în mașină! strigă ea, de parcă e cel mai evident lucru din lume, dar nu mă pot abține să mă gândesc că furtul de mașini e floare la ureche în 1938.

Joe e nedumerit când mă vede, și trebuie să se fi resemnat deja cu ideea că se întâmplă ceva neobișnuit, pentru că nu a întrebat deloc cum de știam că mulțimea va intra pe poarta lui peste douăzeci de minute. Ca să-l fac să plece, nu e nevoie decât să-i spun că unul dintre bărbații ăia va ține curând o armă la capul Marthei.

Când prima camionetă intră în curtea din față, sunt plecați de mai puțin de un minut. Lumina farurilor pătrunde prin draperii, iar șoferul turează motorul. Aud pe cineva, cred că pe Willis, urcând treptele din față, apoi bătând atât de tare la ușă, încât se zguduie ferestrele.

Nu sunt convinsă că Simon își va ține promisiunea, dar nu e nevoie să urmăresc de-aici cum se derulează evenimentele. O să am o vedere mult mai sigură, mai clară, din dormitorul meu.

∞

Imediat ce clipesc și ajung în cameră, telefonul îmi vibrează în buzunar, dar îl ignor și mă așez pe podea, în fața patului, strângând cheia atât de tare, încât marginea ei îmi crestează palma. Dintr-odată mi-e greață și simt că se învârte camera cu mine. Seamănă cu senzația ce apare după o variație temporală, dar trece după un moment. Probabil de vină sunt stresul, lipsa somnului și prea multă cofeină.

Când îmi revin, programez punctul stabil din pivniță și văd trei bărbați lângă Simon, cu armele scoase. Unul dintre ei e Willis și celălalt e tipul care ținea arma la gâtul Marthei. În spatele lor e o mașină mare, neagră, și la volan e cineva pe care nu-l recunosc.

Singurul lucru bun la faptul că tu ești persoana care schimbă cursul evenimentelor e că o faci fără să te zăpăcești, câtă vreme nu te întâlnești cu cealaltă versiune a ta. Mi-l amintesc pe tipul ăla amenințând-o pe Martha cu arma. Îmi amintesc și că Martha și Joe au plecat cu mașina. Ambele lucruri s-au întâmplat, dar nu pare că s-au întâmplat în aceleași coordonate temporale, pentru că, în ce mă privește, nici n-a fost așa.

Nu e cazul Deliei, al lui Abel și al lui Kiernan. Cu toții par dezorientați când ies din pivniță. La fel și Simon, dar acesta e un avantaj.

Kiernan iese primul și încă are pistolul scos. Abel îl urmează pe scară, și unul dintre bărbați face un pas în față să-l apuce. Kiernan strigă la el și ridică arma, îndreptând-o spre fiecare bărbat în parte, până când Abel și Delia ajung în mașină. Simon pare să urle la Kiernan, nu știu ce zice, pentru că acum îi văd doar ceafa. Kiernan se uită urât și spune ceva care include „la dracu'" și încă câteva insulte.

Se tot ceartă, apoi Kiernan dă din cap dezgustat și urcă în mașină. Ce mă surprinde e expresia lui Simon când se întoarce cu fața spre punctul stabil. Încă pare puțin nervos, dar și ușurat. E singura dată când nu îl văd uitându-se urât sau rânjind, și mă îngrijorează, pentru că expresia lui nu se potrivește cu nicio imagine mentală pe care o am legată de el.

Apoi Simon bagă mâna în buzunar și scoate un teanc de bancnote. Numără câteva și le dă bărbaților cu arme, după care ridică brațul în spate, ca și cum se pregătește să arunce o minge de baseball. Ceva zboară până în fața casei. Inițial cred că e un soi de grenadă, pentru că bărbații cu arme încep să fugă. Dar aleargă în direcția în care a aruncat Simon, deci e imposibil să fie o grenadă.

Era teancul de bancnote. Simon rămâne acolo un minut, urmărind scena, și-i revine rânjetul obișnuit pe buze. Apoi urcă pe scaunul pasagerului, și mașina pornește.

Îmi mut privirea spre punctul stabil din față și văd cum începe o luptă între bărbatul care a ajuns primul la bancnote și ceilalți, care au decis că banii trebuie împărțiți. Derulez cu treizeci de secunde înainte, până pleacă, asigurându-mă că nu decide nimeni să dea foc casei și că Martha și Joe nu mai sunt în pericol. Am senzația că o să fac asta des, chiar și după acea seară, pentru că nu văd de ce Simon nu s-ar întoarce să termine treaba. Vreo cinci minute mai târziu, curtea rămâne goală. Joe și fratele lui vin să verifice locul pe la 1:30, discută cu un ofițer din Patrula de Stat a Georgiei, și sunt ușurată să văd că Joe și-a recuperat mașina.

Când sunt cât de cât sigură că totul e-n regulă, dau timpul înapoi și urmăresc punctul stabil de la poartă până când mașina neagră cu lumina albastră face stânga și dispare în noapte.

Apoi arunc cheia CRONOS în săculeț și mă holbez la covor, încercând să mă gândesc cum le voi explica lui Katherine și lui Connor de ce i-am lăsat pe Delia Morrell și pe Abel Waters, ca să nu mai zic de Kiernan, să urce în mașina lui Simon, cu tot cu cheile lor, și să plece.

Telefonul îmi vibrează din nou și îl scot, parțial pentru că vreau să văd dacă am primit vești de la tata despre bunicul Keller, dar și pentru că vreau să amân discuția cu Katherine și Connor, chiar și cu câteva minute. Mesajul tatii e ciudat. Bunicul a ieșit de la terapie intensivă, dar tata zice că a vorbit cu mama și vrea să știe ce se petrece. Spune că e îngrijorat și mă roagă să-l sun cât mai repede posibil. Oftez, dându-mi seama că nu l-am sunat să-i povestesc despre cina mea dezastruoasă cu Trey. Probabil arătam mai distrusă decât credeam, dacă mama l-a sunat pe tata tocmai din Italia.

Următoarele două mesaje sunt de la Trey. Primul e o scuză absolut inutilă pentru că a rezervat camera de hotel. Al doilea, trimis cu vreo jumătate de oră mai târziu, e o altă scuză, în care mă roagă să-l sun ca să vorbim pe îndelete despre asta.

Mai sunt două mesaje de la Charlayne. Sunt nevoită să-mi ridic privirea din ecran pentru o clipă, când simt că mă ia amețeala, dar îmi revin repede. Dau clic pe primul mesaj, pentru că l-am primit când eu și Trey eram la cină și sunt sigură că e o altă întrebare legată de teme. Dar nu e decât un mesaj criptic:

„Cina e o capcană. Ai fost păcălită. Eve e ROFL[34], dar nu e așa amuzant IMO[35]”.

A fost drăguț din partea ei să încerce să mă avertizeze, presupunând că a fost sinceră și nu era doar o altă fază din misiunea ei de a juca rolul de cea mai bună prietenă a mea.

Ciudat e că al doilea mesaj intră la aceeași oră. Dau să apăs pe „Ștergere”, gândindu-mă că e o dublură, dar apoi îl deschid.

„Bine-ai venit în Coloana a Cincea!!!”

Mă holbez la telefon, încercând să-mi amintesc unde am auzit recent cuvintele astea. Creierul meu e prea obosit ca să gândească, așa că trec la mesajele vocale. Sunt trei – două de la Trey și unul de la mama. Dar cel de la mama a intrat acum trei zile, și nu-mi amintesc să fi ratat vreun telefon de la ea. Dau clic pe mesaj și, după un moment, îi aud vocea. E mai fericită decât am auzit-o vreodată, de zece ori mai entuziasmată decât la primirea bursei de cercetare.

— Kate, scumpo, am cele mai minunate, cele mai incredibile vești. Sună-mă în secunda în care asculți mesajul. Să nu fie după – ah! Nu pot să mă gândesc acum la fusul orar. Sau vorbește cu bunica. Sau cu taică-tău. Îi sun chiar acum. Te iubesc! Vorbim curând!

Dintr-un anume motiv, veselia ei are efectul opus asupra mea. Sunt îngrozită, iar mesajul lui Charlayne – „Bine-ai venit în Coloana a Cincea!!!” – îmi revine în minte. Arunc telefonul pe pat și alerg spre ușă.

— Katherine! Connor!

Luminile sunt aprinse în bibliotecă și încep să alerg în direcția aia. Văd cu coada ochiului o mișcare dinspre parter și mă întorc spre scară.

---

[34] Abreviere pentru „*Rollingon the Floor Laughing*” – „se tăvălește pe jos de râs”.

[35] In My Opinion – „În opinia mea”.

— Kate! E Trey. Stă pe canapea, mângâind-o pe Daphne. Sunt atât de șocată să-l văd, că ratez o treaptă și trebuie să mă agăț de balustradă ca să nu cad.

— Ce cauți aici? Nu poți *fi* aici, Trey. Se-ntâmplă ceva – ceva cu mama, cred.

Katherine și Connor probabil erau în bibliotecă, pentru că vin în grabă pe cealaltă scară. Par îngrijorați, iar eu mă simt de parcă aș avea un cub de gheață-n stomac.

— A sunat mama. S-a întâmplat ceva. Ce s-a întâmplat?

— Kate, o să fie bine, zice Katherine, dar sunt sigură că a plâns.

Trey își pune brațele pe umerii mei și mă conduce spre canapea, dar îl opresc.

— Nu mi-ai răspuns. De ce ești aici, Trey? Adevărul e că sunt fericită peste măsură să-l văd. Vreau să mă ia în brațe și să mă facă să uit că restul lumii există, pentru că nu cred că vreau să aud ce are de spus Katherine. Dar sunt sigură că, orice s-ar fi întâmplat, Trey e în pericol când se află în preajma mea.

— Trey e aici pentru că ne-a adus niște informații, spune Connor. Știe pe cineva care ne poate ajuta cu antidotul.

— Și eu l-am rugat să rămână, pentru că am primit niște vești, spune Katherine.

Simt că sunt izbită de certitudinea faptului împlinit și mi se înmoaie genunchii. Trey mă conduce spre canapea și mă sprijin de el, răsuflându-i în piept. Fără asta, fără realitatea concretă a apropierii fizice de el, nu cred că aș fi găsit puterea s-o spun.

— E moartă, nu-i așa?

— Nu! zice Katherine. Nu e moartă. Doar că... a găsit-o pe Prudence. Sau, mai bine-zis, Prudence a găsit-o pe ea. Deborah m-a sunat acum câteva zile; era în culmea fericirii.

Sunt prea șocată ca să vorbesc. Nu știu ce înseamnă asta, dar nu poate fi ceva de bine.

— Deborah crede că a fost o întâlnire întâmplătoare. Prudence i-a spus aceeași poveste complet nerealistă, cum că a avut amnezie în ultimii treizeci de ani. Desprinsă direct dintr-o telenovelă, dar Deborah a crezut-o.

Connor se crispează.

— Pentru că versiunea cu călătoria în timp ar fi fost *mult mai* realistă.

— Știi la ce mă refer, Connor.

În cele din urmă îmi recapăt glasul.

— Cum? Am vorbit cu ea în seara asta, înainte să plec, și nu… și am fost *aici* acum câteva zile… și…

Desigur, știu răspunsul înainte să vorbească Katherine.

— S-a schimbat ceva, dragă. Mai multe lucruri, de fapt, deși telefonul de la Deborah e singurul care a declanșat o amintire contradictorie pentru mine. Cheile sunt încă în camera ta?

Îmi ia o clipă să înțeleg ce mă întreabă. Lucrul pe care mă temeam atât de tare să-l mărturisesc pare aproape nesemnificativ acum.

— Nu le-am recuperat. Pe niciuna. Simon…

Connor și Katherine se uită unul la altul, nedumeriți.

— Am presupus că le-ai luat, zice Connor. Având în vedere toate schimbările care au apărut în cronologia asta. Și ce ne-a spus Trey.

Mă întorc spre Trey, iar el ridică din umeri.

— Nu e mare lucru. Doar că – nu te supăra, Kate, te rog – după ce ai plecat, n-am putut… Pur și simplu n-am putut să te las să pleci așa. Tata are intenții bune. Știu că încearcă să mă protejeze, și știu că și tu încerci același lucru, dar am greșit când i-am zis că voi sta departe de toate astea. Dacă tot ce mi-ai spus e adevărat – și știu că e –, atunci nimeni cu un gram de bun-simț n-ar putea sta cu mâinile-n sân. Trage adânc aer în piept și zice: L-am sunat pe Tilson, bine? Nu i-am dat detalii legat de ce ai nevoie sau din ce motiv, dar cum am menționat numele tău, a închis. Jumătate de oră mai târziu, un taxi a oprit în fața casei. Era Tilson; am avut o discuție lungă. Afară – mi-e cam frică să spun ceva înăuntrul casei, acum. În fine, Tilson face parte dintr-o mare alianță anticyristă, cu oameni de știință, avocați, lideri politici. Se pare că a apărut la începutul anilor 1940, dar a stat în umbră. Unii dintre ei sunt chiar cyriști, lucrează din interior. A spus că te vor ajuta cu orice ai nevoie.

O rețea de amploare. Aliați.

Exact ce spusese Delia că ne trebuie dacă vrem să avem o șansă împotriva cyriștilor.

Și atunci încep să pun fragmentele cap la cap.

„Coloana a Cincea”. Astea sunt cuvintele lui Abel. Un grup care luptă din interior.

Nu-mi dau seama că rostisem cuvintele cu voce tare, dar Katherine îmi aruncă o privire ciudată, iar Connor scoate ceva din buzunar. E un plic mic, cu numele meu.

— A sosit acum vreo oră, zice el. Era într-un aranjament floral, dar cine trimite flori la nouă seara? Am fost convins că ascundea un microfon, așa că am aruncat la gunoi florile. Dar am păstrat biletul, datorită numelui – și în caz că știi ce înseamnă.

Iau hârtia din mâna lui. Sunt șapte cuvinte dactilografiate și o semnătură:

„Kate, Coloana a Cincea te primește acasă.

Julia Morrell Waters”.

RYSA WALKER

LA CAPĂTUL TIMPULUI

virtual-project.eu

